

Thần Yêu Lục

Contents

Thần Yêu Lục	2
1. Chương 1: Huyền Quỷ Thiên 1	2
2. Chương 2: Kiếp Trước	9
3. Chương 3: Tham Tâm	16
4. Chương 4: Tâm Tỏa	24
5. Chương 5: Huyền Quỷ Thiên – Triền Miên	30
6. Chương 6: Huyền Quỷ Thiên – Yên Diệt	38
7. Chương 7: Huyền Quỷ Thiên – Vĩ Thanh	45
8. Chương 8: Vô Tình Gặp Gỡ	47
9. Chương 9: Qua Lại	53
10. Chương 10: Cứu Người	58
11. Chương 11: Ghen	62
12. Chương 12: Cửu Gia Thiên – Cầu Cầm	69
13. Chương 13: Cửu Gia Thiên – Chiến Cáp	73
14. Chương 14: Cửu Gia Thiên – Vào Nhà Lao	76
15. Chương 15: Cửu Gia Thiên – Tính Toán	83
16. Chương 16: Cửu Gia Thiên – Hòa Hình	88
17. Chương 17: Cửu Gia Thiên – Địa Phủ	96
18. Chương 18: Cửu Gia Thiên – Vĩ Thanh	103
19. Chương 19: Vãng Sinh Thiên – Gặp Ma	105
20. Chương 20: Vãng Sinh Thiên – Bái Sư	109
21. Chương 21: Vãng Sinh Thiên – Học Nghệ	113
22. Chương 22: Vãng Sinh Thiên – Đuổi Quỷ	118
23. Chương 23: Vãng Sinh Thiên – Gặp Nạn	121
24. Chương 24: Vãng Sinh Thiên – Động Lòng	126
25. Chương 25: Vãng Sinh Thiên – Ôn Dịch	132
26. Chương 26: Vãng Sinh Thiên – Nổi Giận	140
27. Chương 27: Vãng Sinh Thiên – Thấp Tỉnh	144
28. Chương 28: Vãng Sinh Thiên – Sắc Giới	147
29. Chương 29: Vãng Sinh Thiên – Cái Chết	153
30. Chương 30: Vãng Sinh Thiên – Vĩ Thanh	156
31. Chương 31: Hạo Hoàng Thiên – Hủy Hôn	158
32. Chương 32: Hạo Hoàng Thiên – Lần Đầu Gặp Mặt	160
33. Chương 33: Hạo Hoàng Thiên – Hẹn	163
34. Chương 34: Hạo Hoàng Thiên – Nhân Gian (thượng)	165
35. Chương 35: Hạo Hoàng Thiên – Nhân Gian (hạ)	168
36. Chương 36: Hạo Hoàng Thiên – Thánh Chỉ	171
37. Chương 37: Hạo Hoàng Thiên – Nhân Đạo (thượng)	174
38. Chương 38: Hạo Hoàng Thiên – Nhân Đạo (hạ)	177
39. Chương 39: Phiên Ngoại (ngọc Kỳ Lân X Thanh Xà)	179
40. Chương 40: Hạo Hoàng Thiên – Quyết Định	184
41. Chương 41: Hạo Hoàng Thiên – Long Tử	187

Thần Yêu Lục

Giới thiệu

Thể loại: Thần quái thần tiên ma quái, ngược luyến tình thâm, kỳ huyền ma huyền, cổ trangEditor: Tiểu KhánhEditor p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-yeu-luc>

1. Chương 1: Huyền Quỷ Thiên 1

Editor: Hạ Diên

Beta: Hạ Vũ

“Ta cho người hoàng kim vạn lượng, thê thiếp thành đàn.”

Trên đường, mưa rơi tí tách, đọng lại trên người mang theo hơi lạnh thấu xương. Nhưng trong mưa, bước chân của nam tử mặc y phục màu vàng nhạt vẫn không hề ngừng lại — y là một huyền quỷ, tên Nam Phong. Vừa mới tạo cho người một hồi ảo cảnh, công danh lợi lộc, kim ngân tài bảo, kiêu thê mỹ thiếp, người kia là cười đến chết.

Huyền quỷ như tên, cho người ảo cảnh, đoạt tính mạng người.

“Ta thật không biết, ngươi muốn da người này làm gì?” Y giao da người trong tay cho cốt nữ — nàng là một họa bì quỷ, khi còn sống bị người ta bắt nạt, chết rồi chỉ còn lại một đồng bạch cốt, chỉ có thể dựa vào da người để ngự trang.

Cốt nữ nhận lấy, nhìn kỹ tấm da, nói không tồi, là một bộ da tốt.

“Đương nhiên, ta có thể gạt ngươi sao?”

“Huyền quỷ làm việc, cốt nữ ta đương nhiên yên tâm.” Ma nữ trang điểm mỹ lệ cười rộ lên nhiếp tâm người, bắt quá Nam Phong là quỷ, y không có tâm.

Cốt nữ cười mỉm, cẩn thận thu lấy da người, thầm nghĩ lần này lại có thêm một tấm họa bì: “Nói đi, muốn thù lao gì?”

“Lần này đương nhiên thù lao phải nhiều chút.” Nam Phong từ trước đến giờ không làm chuyện mua bán lỗ vốn. Tuy nói y dựa vào ảo cảnh hút tinh khí người, nhưng y chưa bao giờ phá thân thể người. Lần này lột da người khiến tay y đầy mùi máu tanh, y thực sự không thích.

Cốt nữ cười khê, nói ngươi còn tính toán cái này?

“Được được được, ngươi cũng đã khổ cực giúp ta tìm một bộ da tốt. Nói đi, ngươi muốn cái gì? Chỉ cần ta có, chắc chắn sẽ cho ngươi.”

Nam Phong nghe, híp mắt lại.

Ta muốn Thủy Linh Lung.

Cốt nữ mặt lạnh xuống.

Thủy Linh Lung là nội đan của thượng cổ thần thú Thủy Giao, phạm nhân ăn vào có thể cải tử hồi sinh, trường sinh bất lão, thần tiên yêu quái ăn vào, có thể chiếm được ngàn năm tu vi, chân thân bất tử. Quỷ mị cầm nó, kỳ thực tác dụng không lớn, nhưng Minh chủ mới vừa đem Thủy Linh Lung đưa cho diêm quỷ, huyền quỷ Nam Phong liền muốn, thực sự khiến người ta khó hiểu.

Hắn là người muốn dùng Thủy Linh Lung này hại người?

“Ta đây là một cô hồn dã quỷ, muốn hại người cần gì thứ đồ chơi này?” Nam Phong lộ ra ánh mắt khinh thường, “Bất quá là thấy tỷ tỷ yêu thích vật này, liền muốn đoạt lại thôi. Dù sao thứ người khác yêu thích, mới là thứ tốt nhất. Huống hồ tỷ tỷ mới vừa đáp ứng ta, chẳng lẽ lại muốn đổi ý?”

Cốt nữ tự nhiên nói không lại y, cuối cùng đành phải nói, đồ chơi này, cho người cũng được!

Nhìn trên tay cốt nữ hiện ra hạt châu hào quang u lam, Nam Phong đổi một mặt ôn hòa cười. Y nhận Thủy Linh Lung, “Tiểu đệ đa tạ cốt nữ tỷ tỷ.”

“Hừ!”

Sau mưa to, trời quang mây tạnh, hoa cỏ ven đường vẫn còn vương nước, ánh lên dương quang nhàn nhạt. Nam Phong không thích dương quang —— quỷ mị âm khí trùng trùng, tuy rằng y đã là lão quỷ ngàn năm không sợ mặt trời, nhưng cũng không muốn ở đây thêm chút nào nữa. Đi vào hẻm nhỏ, một mảnh râm mát, y ổn định bước chân, hơi nghiêng đầu.

Người đi theo phía sau cũng dừng bước, áo choàng đỏ thắm ánh vào khóe mắt Nam Phong.

Y bật cười, “Các hạ còn muốn đi theo ta tới khi nào?”

Người kia nghe y nói như vậy, đi tới trước mặt y.

Nam Phong ngẩng đầu, liền đối với mặt với một đôi mắt đào hoa ôn nhuận như ngọc, tựa như cười mà không phải cười. Y bắt đầu thở dài, hỏi Xích Diễm Thần Quân, sao người lại đến nữa?

Là nhớ ta?

Thần quân không để ý tới việc y lảm lời. Vẫn là một bộ dáng ôn nhã, hắn mở kim phiến màu đen, lay động phát ra gió nhẹ, nhẹ nhàng thổi tóc trên trán Nam Phong.

Nam Phong bị dáng dấp như vậy làm cả người không được tự nhiên, thở dài nói Tâm Tỏa (tâm khóa) không ở chỗ ta.

“Vậy ở chỗ ai?” Thần Quân mở miệng, thanh âm trầm thấp chậm rãi, giống như bề ngoài của hắn, khiến người ta cảm thấy ôn nhu bất tận.

“Tâm Tỏa là vật khóa tâm, một quỷ mị vô tâm thì muốn nó làm gì?”

“Ta cũng muốn biết người muốn nó làm gì?” Hắn liếc mắt nhìn tay áo Nam Phong, nhàn nhạt mở miệng, nói Thủy Linh Lung này cho người cũng vô dụng, còn không phải người đi lừa gạt để có được ư?

Nam Phong “Hừ” một tiếng —— cái gì gọi là lừa gạt, y chẳng qua chỉ là cho người thứ người muốn nhất, sau đó lấy đi thứ tốt đẹp nhất. Thứ người khác càng thích, y càng muốn chiếm được.

Ảo cảnh quỷ mị, nhân sinh như mộng, thật giả khó phân.

Y không muốn cùng Xích Diễm Thần Quân dây dưa, vòng qua hắn bỏ đi.

Thần Quân cũng không đuổi theo y, chỉ phát tay, mặt trời trên cao, càng mãnh liệt thêm một chút.

Phi! Thần Quân cái gì, còn không phải là lòng dạ hẹp hòi!

Nhắc tới Xích Diễm Thần Quân, bản danh gọi Sùng Diệc, là thần điều Phượng Hoàng niết bàn biến thành khi sơ khai hỗn độn, gắn bó với Lăng Tiêu bảo điện, Thiên Đế chương quản tam giới cùng Như Lai Phật tổ ở Tây Thiên phổ độ chúng sinh đối với hắn đều kính nhượng ba phần. Hắn không màng thế sự, an an ổn ổn sống ở thiên ngoại thiên. Vốn hắn và huyền quỷ Nam Phong ba vạn năm cũng không thể gặp nhau, ai biết thế sự khó liệu, thời điểm hắn bế quan, thần khí Tâm Tỏa trong phủ bị một con quỷ háo sắc trộm đi. Tâm Tỏa này là trái tim của Hỗn Độn sau khi chết đi biến thành, có thể khống chế tâm trí người, cho dù là thần tiên, cũng chạy không thoát pháp lực của nó. Hắn vốn nghĩ một con quỷ háo sắc trộm đi Tâm Tỏa, đơn giản chính là muốn mê hoặc vài người, để giải quyết nỗi khổ. Nhưng khi hắn bắt được con quỷ háo sắc kia, nó lại nói, nó đem Tâm Tỏa giao cho huyền quỷ.

Huyền quỷ Nam Phong.

“Người giúp sắc quý, đan cho nó một tấm mộng vòng, để nó vĩnh viễn ở trong ảo cảnh triền miên với mỹ nhân. Thù lao chính là muốn nó trộm Tâm Tỏa sau đó cho người sao?” Sùng Diệc nhìn Nam Phong đem Thủy Linh Lung đặt ở tầng thứ tám trong bảo hộp (hộp báu vật) — ở trong đó tất cả đều là bảo bối, xem ra y tích góp không ít.

Nam Phong ngẩng đầu đón nhận tấm mắt hắc, sau đó khẽ mỉm cười, nói ta không ngờ đến mức đem tâm khóa đặt cùng một chỗ với những thứ này.

Sùng Diệc nhú mày.

Thu lại hộp tám tầng, Nam Phong ngồi xuống bên cạnh Sùng Diệc, “Hàn xá đơn sơ, mong rằng Xích Diễm Thần Quân không ghét bỏ nó ô uế xiêm y ngài.”

Nghe Nam Phong nói như thế, Sùng Diệc mới phát hiện mình cùng trạch phủ này hoàn toàn không hợp — Nam Phong ở tòa nhà tao nhã quanh quệ, ánh sáng tối tăm, trang trí cũng chẳng có bao nhiêu, còn hắc lại là một thân xích hồng (đỏ đậm).

Đây là đang đuổi ta đi... Hừ.

Được lắm huyền quý, quả nhiên miệng lưỡi đủ độc.

“Bản quân ngày khác sẽ trở lại.” Hắc đứng lên sửa sang vật áo, nhìn về phía Nam Phong, “Hy vọng khi đó, người có thể ngoan ngoãn đem Tâm Tỏa giao cho ta.”

Tiếng cười của huyền quý vang vọng trong gian nhà trống rỗng.

“Vậy huyền quý, xin đợi Xích Diễm Thần Quân đại giá!”

Bất quá là một quỷ mị dựa vào ảo cảnh hút tinh khí người, ở trước mặt ta, còn ngông cuồng như vậy... A.

Nửa đêm canh ba, đại công tử nhà Đỗ thượng thư phát bệnh. Cả người mơ màng nằm trên giường, nhắm mắt lại, đầu đầy mồ hôi, biểu tình thống khổ không chịu nổi. Đỗ thượng thư nhanh chóng mời đại phu, đại phu lại bó tay toàn tập. Chẳng biết từ lúc nào trước cửa đã xuất hiện một đạo sĩ trẻ tuổi mày rậm mắt sâu, nói đại công tử đây là bị huyền quý quán thân, lâm vào ác mộng.

Đợi ta làm phép, bắt yêu nghiệt này ra!

Yêu nghiệt? Có ý tứ.

Nam Phong ngồi trên xà nhà, mỉm cười nhìn tiểu tử vất mũi chưa sạch kia đùa nghịch pháp khí.

Nhãi con còn chưa đủ lông đủ cánh, lại muốn bắt ta?

Qua hồi lâu, Đỗ đại công tử cũng không thấy tốt hơn, trái lại sắc mặt tím bầm, nhìn như muốn đoạn khí.

Tiểu đạo sĩ cau mày.

Lưỡi biếng ngáp một cái, Nam Phong cảm thấy thật vô vị. Y nhẹ nhàng vung tay, một cơn gió thổi vào gian phòng. Ngọn nến trên bàn bị pháp thuật làm vụt tắt, chậu nước cũng lật, chỉ chốc lát sau, Đỗ đại công tử liền tỉnh.

Tiểu đạo sĩ thu hồi linh phù trong tay, hô to không tốt, để yêu nghiệt kia chạy mất!

Nam Phong cười to đi ra khỏi phòng, bất quá người khác đều không nghe thấy.

Ai, đúng là đáng tiếc. Vốn hôm nay tâm tình không tệ, còn muốn hấp thụ chút tinh khí bồi bổ thân thể, ai biết lại gặp tiểu tử vất mũi chưa sạch như thế.

Hơn nữa...

“Người đi ra ngoài hại người?” Sùng Diệc ngồi ở đại sảnh, lần này hắc mặc áo choàng thuần trắng, ít đi khí thế kiêu ngạo hung hăng, lại giống như một thư sinh.

Nam Phong ngồi vào bên cạnh hắc, rót cho mình một ly nước, “Phải. Đáng tiếc là hại không thành.”

“Đúng là đáng tiếc.”

“Thần Quân hôm nay tới, không phải là đến cười nhạo ta chứ?”

“Bản quân muốn làm gì người tự nhiên hiểu rõ.”

“Ta không phải đã nói rồi sao, Tâm Tỏa không ở chỗ ta.”

“Người không lừa được bản quân.”

“Thật không?” Nam Phong che miệng cười, nói Thần Quân đại nhân có biết huyền quỷ ta vẫn còn tồn tại nơi hậu thế, là nhờ điều gì không?

Bảy phần lừa người, ba phần vận khí, đây chính là huyền quỷ ta.

Nam Phong kiêu ngạo như thế, Sùng Diệc cũng không tức giận. Hắn học bộ dáng Nam Phong rót cho mình một ly nước, tự mình uống.

Một thần một quỷ, tự nhiên không có gì để nhiều lời. Ngồi không nói như vậy một hồi, Nam Phong đứng dậy, đi tới phòng ngủ. Sùng Diệc liền đi theo phía sau y, đi đến phòng ngủ. Nam Phong có phần bất đắc dĩ, “Ta muốn thay xiêm y, lẽ nào Thần Quân đại nhân muốn ở đây nhìn sao?”

“Nhìn cũng đâu có sao.” Hắn ngồi xuống giường Nam Phong, một cây quạt nhẹ nhàng lay động.

Khóe miệng Nam Phong co quắp một chút, “Thì ra Thần Quân còn thích kiểu này, không biết tư sắc của huyền quỷ như vậy lại lọt vào mắt Thần Quân?” Mới xong câu đó, Nam Phong liền cảm thấy đầu gối đau đớn. Mắt thẳng bằng, quỷ gối trước mặt Sùng Diệc. Sau một khắc, cây quạt mang theo cảm giác mát mẻ nâng cầm y lên — Sùng Diệc nhìn y, cặp mắt kia tựa như cười mà không phải cười, lại lộ ra một tia sát ý.

“Tư sắc vẫn có, chỉ tiếc...” Hắn thu hồi quạt, tràn đầy khinh bỉ, “Người không có trái tim, không hiểu được tình ái.”

“Ồ?” Đầu gối đau đớn, Nam Phong biết đây là Sùng Diệc cố ý trừng phạt y. Nhưng càng như vậy Nam Phong càng không phục, y nói xem ra Thần Quân đối với chuyện này rất có định kiến.

Ta nghe nói rất nhiều người tu tiên thải âm bổ dương tăng cao tu vi, không biết Thần Quân đại nhân đã từng cùng thần yêu nhân quỷ cá nước vui vậy (XXOO) chưa?

“Bốp!” Lúc này là động thủ cho y một cái tát, bên trái mặt đau rát. Nam Phong liếm vết máu nơi khóe miệng, một mặt đắc ý nhìn Sùng Diệc rút cuộc cũng nổi giận, tâm tình thật tốt.

Sùng Diệc đứng lên, từ trên cao nhìn xuống y, “Người chẳng qua chỉ là một huyền quỷ, lại dám nói chuyện với bản quân như vậy!”

“Huyền quỷ biết sai.” Thanh âm Nam Phong nhẹ nhàng, nhưng không hề giống bộ dáng nhận sai, khiến Sùng Diệc càng thêm tức giận, tăng thêm mấy phần lực vào pháp ấn trên đầu gối. Nam Phong cắn răng, nhìn hắn cười.

Không biết sống chết, nói, Tâm Tỏa ở nơi nào?

“Nếu đã đến chỗ ta, thì chính là đồ của ta.” Đầu gối phát ra một thanh âm, đoán chừng là xương cốt nát, “Trừ phi ngươi lấy thứ gì đó thật tốt để đổi, bằng không...” Y cười rộ lên đầy quỷ mị, “Người đừng hòng lấy đi.”

Muốn thứ gì đó, buông lỏng tay, trong chốc lát sẽ không còn. Loại sai lầm này ta phạm qua một lần, nhất định sẽ không phạm lần thứ hai.

“Người cũng thật là, Xích Diễm Thần Quân hẳn là ai, người gây khó dễ cho hắn, vốn là tự mình chuốc lấy cực khổ.” Quỷ y (‘y’ ở đây là lang y) Vọng Thư cũng coi như là bạn cũ của Nam Phong. Hắn biết rõ Nam Phong này quạt cường lại mạnh miệng, vừa bôi thuốc cho y vừa quở trách, nói may là lần này Xích Diễm Thần Quân chỉ cho người chịu chút nổi khổ da thịt, nếu lần sau bị đánh thành tro bụi, huyền quỷ người chết chắc.

“Chết thì chết chứ, cũng không phải là chưa từng chết.” Y lấy lòng dựa sát vào người Vọng Thư, nói không phải là có người sao?

Vọng Thư nhếch miệng, nói lần trước ta có thể cứu người, là bởi vì khi đó người vẫn là người, ta không có bản lĩnh đối kháng với Xích Diễm Thần Quân.

Người nhìn đầu gối người một chút, máu thịt be bét, bạch cốt đều lộ ra rồi, phỏng chừng sẽ lưu lại bệnh căn. Nếu đến cốt nhục người cũng không có, ta cũng không thể cứu người.

Nam Phong cười nghe Vọng Thư cần nhân —— y và Vọng Thư quen biết đã lâu, một ngàn năm qua, cũng chỉ có Vọng Thư thật tâm đối xử với y. Dặn đi dặn lại, như đại ca ca quan tâm y.

Đáng tiếc ta không có trái tim, nếu có tim, ta nhất định sẽ dùng chân tâm báo đáp người.

“Thôi, ta không nhận nổi chân tâm huyền quỷ người. Vạn nhất người muốn ta dùng vật quý giá nhất để đổi cho người thì làm sao bây giờ?”

“Ha ha ha ha, đây đúng là quy tắc của huyền quỷ ta.”

Vọng Thư thở dài, nói ta không hiểu người cần gì phải chấp nhất với thứ người khác yêu nhất.

Mặc xong y phục, Nam Phong ngồi thẳng người, nói bởi vì thứ người yêu nhất, vĩnh viễn là tốt nhất.

“Vậy còn người? Người yêu nhất là cái gì?”

“Ta?” Nam Phong ngây ngẩn cả người.

... Ta yêu nhất...

Ta yêu nhất là cái gì chứ?

“... Ta chỉ là một huyền quỷ không có trái tim, nào có cái gì để yêu để thích.”

Người sống một đời, muốn quá nhiều, lại không chiếm được. Đến khi thành cô hồn dã quỷ, mới biết sở truy sở cầu, bất quá chính là một màn ảo cảnh. Có vài thứ, đạt được trong ảo cảnh, không hẳn là không tốt.

“Nam Phong người ấy...” Vọng Thư lắc đầu một cái, “Người rốt cuộc vẫn là không buông được chuyện của ngàn năm trước sao?”

Nam Phong không nói, chỉ mỉm cười nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Ban ngày mưa vẫn luôn rơi, bây giờ đã ngừng, không biết là mưa bụi hay vẫn là hơi nước sương mù, chìm nổi xuôi ngược trong không khí, bay tới bơi đi. Tối nay không trăng, không trung chỉ có ánh sáng xanh mờ mờ. Bên cạnh Nam Phong, là một tòa nhà chìm trong bóng đêm —— tòa nhà này là nhà của Nam Phong khi còn sống, cũng là chốn trở về sau khi y chết đi. Chỉ có điều đã ngàn năm, phủ đệ của đại thần năm đó ngói xanh mái đỏ đã không còn ra dáng. Nam Phong khi còn chỉ sống ở đây sáu năm đầu, không ngờ khi chết rồi lại ở đây một ngàn năm.

Không khí buổi tối, tuy rằng tràn ngập cảm giác mát mẻ, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy lạnh giá.

Hôm nay là ngày Nguyệt Hối (trăng mờ), là một ngày pháp lực quỷ mị yếu nhất. Mấy ngày trước Nam Phong mới vừa bị thương, thân thể càng không được như trước.

“Thật không ngờ tiểu tử vất mũi chưa sạch nhà người còn có lần thứ hai, ngang nhiên tìm tới nơi này, còn chọn ngày Nguyệt Hối.”

“Tiểu đạo sĩ còn non trẻ, huyền quỷ tiên sinh quá khen rồi.” Có người từ trong bóng tối đi ra, chính là tiểu đạo sĩ ở nhà Đỗ thượng thư.

Nam Phong chép miệng, nói làm sao, tiểu oa nhi người hôm nay muốn thu phục ta?

“Hôm nay là ngày Nguyệt Hối, hơn nữa trên người huyền quỷ tiên sinh còn có thương tổn, thật sự là ngày tốt để mời người vào túi bắt hồn của ta.”

“Ta bị thương người cũng đã nhìn ra rồi.” Vỗ tay, Nam Phong cười to.

Bất quá cho dù ta bị thương, ta cũng là lão quỷ ngàn năm, chỉ bằng tên oắt con như người, muốn bắt ta còn hơi sớm.

“Không thử thì làm sao biết được?”

Lời còn chưa dứt, tiểu đạo sĩ kia liền vùng kiếm xông tới. Nam Phong nghiêng người tránh, thâm nghĩ thăng oắt này xuất kiếm rất nhanh, đáng tiếc, so với y còn kém xa. Nhưng còn chưa đợi y đắc ý xong, liền phát hiện trên bả vai nhiều hơn một vết máu.

Nam Phong lùi về sau — đây là?!!

“Phệ Hồn kiếm, vô hại với người thần, chuyên giết loại quỷ mị như ngươi.”

“Ồ, thì ra là người Tiên Sơn.”

Cái gọi Tiên Sơn, chính là môn phái chuyên bắt quỷ, mỹ danh viết trừ hại, thực tế là đa số quỷ mị bắt được đều vào lò luyện đan của bọn họ, để bọn họ tu tiên tăng cao tu vi.

Sao hử oắt con, ngươi muốn bắt ta luyện đan để đắc đạo thành tiên? Không bằng như vậy, chúng ta hành tốt long dương, ta đem tinh khí ta chiếm được chia ngươi một nửa, ngươi chia cho ta phân nửa tiên khí ngươi tu luyện, chúng ta đều khoái hoạt thần tiên.

Tiểu đạo sĩ bị Nam Phong làm tức giận, hô to thứ hại người như ngươi, đúng là không biết xấu hổ!

“Ta hại người?”

Ngươi có biết đại công tử nhà Đỗ thượng thư làm bao nhiêu chuyện ác không? Hắn bức cô nương nhà nông phu bán mình trả nợ, đánh chết vị hôn phu của cô nương kia, còn phóng hỏa thiêu rụi nhà nông phu, tổ mẫu cha mẹ ca tấu còn có tiểu chất nhi (người cháu) vừa đầy nửa tuổi, nhiều mạng người như vậy, ta để hắn trả một cái mạng, xem như là hời cho hắn.

“Cho dù như vậy, ngươi cũng không thể hại tính mạng người!”

“Ồ?” Nam Phong cảm thấy tiểu đạo sĩ này thực buồn cười — ta một con quỷ hại người, có gì ngạc nhiên sao?

“Ngươi!” Tiểu đạo sĩ bị Nam Phong làm cho á khẩu không trả lời được. Hắn lấy thân thực hiện pháp, nắm tiên khí ở tay trái, dùng sức đẩy một cái, “Giết!”

Nam Phong đưa tay đỡ lấy một chưởng này, cả người tản ra lệ khí, đôi mắt từ màu nâu biến thành màu đỏ như máu.

Đây là muốn dùng công phu chân chính — tiểu đạo sĩ nắm chặt Phệ Hồn kiếm trong tay, gắt gao nhìn chăm chăm Nam Phong. Vừa nãy y xoay người người chẳng hề vững vàng, thoạt nhìn là đầu gối bị thương, chỉ cần chặt đứt đầu gối của y...

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, tiểu đạo sĩ như một cơn gió lướt qua Nam Phong, Nam Phong tuy rằng nhìn rõ ràng, nhưng vết thương đầu gối đau, tốc độ chậm một chút, lựa mông màu vàng nhạt bị cắt đứt, trên đầu gối lại thêm một vết thương.

Y hít vào ngụm khí lạnh, lập tức phát cú.

“Tiểu tử thôi! Ta thấy ngươi đúng là không muốn sống!!!” Y lộ ra răng trắng, thứ phát sáng trên móng tay dài chính là oán khí của quỷ, vừa chuẩn bị đánh tới tiểu đạo sĩ, liền bị một nguồn sức mạnh vô hình chặn lại.

Sùng Diệc tay cầm kim phiến đen kịt, trong mắt đầy ý cười nhìn tất cả trước mắt. Gió nhẹ thổi bay trường bào trắng thuần, cho dù không thấy rõ biểu tình, cũng có thể biết vị Thần Quân này đang đắc ý.

Nam Phong nhìn hắn, cười lạnh một tiếng, nói hôm nay đúng là ngày lành, cả Xích Diễm Thần Quân cũng tới lâu trạch của huyện quỷ ta.

Sùng Diệc không để ý tới y, chỉ nhìn về phía tiểu đạo sĩ kia, mở miệng: “Trở về nói cho sư phụ ngươi, huyện quỷ này là người của ta, còn chưa tới phiên môn hạ Tiên Sơn đến quản.”

Tiểu đạo sĩ bị khí thế của Sùng Diệc dọa cho phát sợ — Tiên Sơn phái bọn họ cùng thần tiên này coi như có chút giao tình, hắn đương nhiên nhận ra Xích Diễm Thần Quân. Phần nộ thu kiếm, tiểu đạo sĩ chấp

tay, trong giọng nói trái lại cũng không có gì là không tình nguyện: “Đệ tử vừa nãy mạo phạm, kính xin Thần Quân thứ tội.”

Không hề trả lời, Sùng Diệc chỉ hất cằm ra hiệu cho hắn rời đi.

Huyền quỹ một bên cười đến không ngậm mồm vào được.

Bên trong phòng chỉ đốt một ngọn đèn dầu —— huyền quỹ không thích ánh sáng, buổi tối chưa bao giờ đốt đèn. Nhưng Xích Diễm Thần Quân ở đây, y dùng diễm khí châm đèn. Có lẽ là vì đã lâu không dùng qua, trong ngọn lửa tỏa ra mùi vị khô héo, xen lẫn một chút hương thơm nhàn nhạt.

Nhẹ nhàng cởi ra ngoại sam màu vàng, huyết dịch thấm ướt áo trong bạch sắc. Sùng Diệc cởi áo trong của Nam Phong, Nam Phong nắm tay hắn nói không cần, hắn không để ý tới phản kháng của Nam Phong, trực tiếp kéo y phục xuống. Hơi dùng sức, kéo tới vết thương trên vai, Nam Phong không nhịn được kêu ra tiếng.

“Bây giờ biết đau rồi hả?” Sùng Diệc lấy tay chấm chút nước trong, nhẹ nhàng bôi xung quanh vết thương, “Vừa nãy khi ngươi và kia tiểu đạo sĩ kia lăm lờ ngay cả lông mày cũng không nhú một cái.”

“Hừ!” Nam Phong liếc hắn một cái, nói ta thành như hiện giờ còn không phải nhờ Thần Quân đại nhân ngài ban tặng?

Nếu không phải ngài dùng pháp ấn tổn thương đầu gối của ta, cho dù là ngày Nguyệt Hối, ta cũng sẽ không bị một tiểu đạo sĩ đâm bị thương!

“Thật không?” Hắn từ trong ống tay áo lấy ra một bình thuốc, chất lỏng màu đỏ đổ lên làn da trắng như tuyết của Nam Phong, cùng vết thương màu đỏ hòa làm một thể, yêu diễm như sen.

“Ngươi có biết tiểu đạo sĩ kia là ai không?”

“Không phải là người Tiên Sơn sao?”

“Hắn là Ngọc Kỳ Lân tái thế, từ nhỏ đã có một thân tiên khí. May là hắn còn chưa xuất sư, nếu hắn học thành, huyền quỹ như ngươi, căn bản không phải đối thủ của hắn.” Chất lỏng cùng vết thương từ từ biến mất, vai y liền biến trở về một mảnh trắng như tuyết, Sùng Diệc hài lòng gật đầu, nói hôm nay nếu không phải ta cứu ngươi, thì ngươi cứ chờ bị Tiên Sơn đạo sĩ luyện thành tiên đan đi.

Nam Phong nở nụ cười, nói vậy huyền quỹ ta thật đúng là có phúc lớn, được Thần Quân đại nhân cứu giúp, lại để cho Thần Quân tự mình bôi thuốc cho ta, không biết huyền quỹ ta có tài cán gì mà được nhận đại ân này?

Sùng Diệc đặt bình thuốc lên bàn, “Tâm Tỏa ở đâu?”

“Ha, quả nhiên vẫn là vì Tâm Tỏa.”

Thần Quân hôm nay tới, cũng tới vào ngày Nguyệt Hối, muốn lấy Tâm Tỏa đi? Nhưng thật đáng tiếc, để tiểu đạo sĩ kia làm hỏng chuyện tốt của ngài, còn phiền ngài đã cứu ta một mạng.

“Tâm Tỏa ở nơi nào?”

“Ở chỗ ta.” Y mặc y phục, đưa lưng về phía Sùng Diệc, “Bất quá, ta sẽ không cho ngươi.”

“Đồ vật trong tám tầng bảo hạp kia đã nhiều, còn chưa đủ để ngươi khoe khoang sao? Tâm Tỏa là vật mê tâm, ngươi không có tim, muốn nó làm gì?”

“Ta không có tim, thì không thể có nó sao?” Nam Phong đột nhiên quát to, quay người căm tức nhìn Sùng Diệc, “Không có tim, không có tim thì sao?! Ta không có tim, ta không hiểu tình ái? Ngươi có tim, vậy ngươi hiểu được tình ái, hiểu được nỗi đau thấu tim là như thế nào chắc?!”

Sùng Diệc không ngờ Nam Phong sẽ có phản ứng lớn như vậy, nhất thời sững sờ tại chỗ. Hắn nghe Nam Phong nói, y nói Thần Quân muốn lấy lại Tâm Tỏa, thì phải dùng thứ ngài yêu nhất để đổi, nếu không cho dù ngài giết ta, ta cũng sẽ không nói cho ngài Tâm Tỏa ở đâu.

Dùng thứ yêu nhất để đổi?

Nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của Sùng Diệc, tâm tình Nam Phong có chút thư hoãn. Y trở lại dáng vẻ cột nhà bình thường, vẻ cười đùa giỡn tràn ra trên gương mặt tái nhợt, “Thần Quân nếu không tìm được, vậy cũng đừng mong lấy được Tâm Tỏa.”

“... Ta thực sự không hiểu vì sao người cứ phải chấp nhất với thứ người khác thích như vậy.”

“Người khác yêu thích, nhất định là tốt đẹp nhất.”

Sùng Diệc ngẩng đầu nhìn y, lại phát hiện khi Nam Phong nói câu này, trong ánh mắt lại thêm chút cô đơn.

2. Chương 2: Kiếp Trước

Editor: Sâu Cam

Beta: Hạ Diên + Hạ Vũ

Nay là rằm tháng bảy, đêm giữa hè oi bức ẩm ướt chính là ngày lành của quỷ mị.

Trong bóng đêm, bách quỷ bước đi, dẫn đầu là Quỷ Sát. Đám ma quỷ sẽ xuất hiện liên tục trong một trăm ngày, mỗi ngày đều tăng thêm một người, theo như trình tự, hôm nay là Quỷ Sát, vậy ngày hôm sau sẽ xuất hiện quỷ lang thang.

Nam Phong từ trước đến nay vốn không quan tâm đến những chuyện thế này —— bách quỷ dạ hành. Chẳng qua là xin một phần thờ cúng, để khi xuống âm phủ dễ chịu hơn chút mà thôi. Y không xuống âm phủ, cũng không có giao tình với những quỷ khác, chỗ ở cũng là tòa nhà khi còn sống, nếu đói bụng sẽ tìm những người phẩm hạnh không tốt, làm theo ý mình.

Bất quá hôm nay y vẫn tới đây xem, dù sao y cũng được coi là con quỷ có pháp lực cao nhất, các tiểu quỷ thấy y đều phải dè chừng tránh xa. Tìm trong bảy quỷ cả nửa ngày, y mới nhìn thấy một nữ quỷ mặc y phục màu xanh thẫm. Y tiến lên trước, vỗ vỗ vai nàng.

Nữ quỷ quay người, khi thấy Nam Phong thì có chút sợ hãi. Tuy rằng nàng mới thành quỷ, thế nhưng vẫn có thể cảm giác được con quỷ đứng trước mặt lợi hại hơn nàng rất nhiều.

Nam Phong cười cười, nói đừng sợ.

“Là vị hôn phu của người nhờ ta đến giao cho người một vật.” Y đưa tay ra, trong tay là một đôi bông tai bằng ngọc trai, dùng tơ vàng khắc lên hoa văn uyên ương, thập phần tinh xảo.

“Đây là?!”

“Đây là tín vật đính hôn mà hôn phu người đưa cho người.” Y đưa bông tai đang cầm trong tay cho nữ quỷ, “Hôn phu người nói, không thể thành phu thê với người là điều tiếc nuối kiếp này của hắn, kiếp sau mong lại cùng người kết tóc se duyên”.

“Hắn... Hắn...” Trong lòng nữ quỷ cảm động, không đành lòng rơi lệ.

Y an ủi nàng, nói nếu người muốn tìm hắn thì đến địa phủ đầu thai đi, đừng ở một chỗ với dạ tẩu quỷ (quỷ đi đêm) và những hồn phách không thể siêu sinh này.

Dù cho trong lòng có ngàn vạn không cam tâm thì vẫn phải buông, không muốn buông cũng phải buông, phu quân người còn đang đợi người đấy.

Nữ quỷ khóc không thành tiếng.

“Không ngờ người còn có một mặt ôn nhu như vậy.”

Nam Phong vừa rời đi liền gặp Sùng Diệc. Người kia một thân hồng sắc, thoát nhìn không giống dáng vẻ muốn đi tìm y. Thế nhưng bả vai ẩm ướt, hẳn là đã ở chỗ này rất lâu.

“Chẳng qua chỉ là thu lấy thứ tốt, giúp người làm việc.”

Lúc trước có một thư sinh xin ta giết Đỗ đại công tử giúp hần, nguyện dùng mạng mình để đổi. Người này tính khí thuần khiết vô cùng, dùng để bồi bổ thân thể đúng là tốt nhất, ta liền đáp ứng việc giết Đỗ đại công tử, nhân tiện giúp hần giao tín vật cho vị hôn thê. Ai ngờ hần chết được vài ngày thì vị hôn thê kia liền treo cổ tự tử. Ta phải đến chỗ dạ tẩu quỷ tìm năng, khuyển năng luân hồi.

Sùng Diệc cảm thấy thật buồn cười —— Bị người hấp thu tinh khí, hần sẽ không thể luân hồi, vậy mà người còn lừa cô nương kia kiếp sau nối duyên.

Hơn nữa, người căn bản không giết đại công tử nhà Đỗ thượng thư?

Nam Phong nghiêng đầu nhìn hần, nói Thần Quân đại nhân đã quên huyền quỷ ta xử thế như nào rồi sao?

Bảy phần gạt người, ba phần vận khí.

Sùng Diệc không nói gì, chỉ hơi nhíu mày nhìn y. Sau nửa ngày, hần hỏi một câu, “Khi nào người mới thật tâm đối xử với người khác?”

“Thật tâm đối xử với người khác? Ha ha ha! Ngài hỏi ta khi nào mới thật tâm đối xử với người khác?” Nam Phong cảm thấy thật buồn cười, “Ta là một huyền quỷ vô tâm, ngay cả tim cũng không có, sao có thể thật tâm?”

Dáng vẻ tươi cười của Nam Phong cực kỳ chói mắt, lông mày Sùng Diệc lại nhíu sâu hơn một chút. Hần nhớ tới thần sắc Nam Phong hôm đó.

Y nói thứ người khác yêu thích, nhất định là tốt nhất.

Trong mắt y tràn ngập cô đơn.

Trở lại nhà của Nam Phong, hai người ngồi trong phòng khách. Nam Phong tự rót cho mình một chén trà, nói không biết Thần Quân đại nhân đến đây, là vì chuyện gì?”

“Không vì chuyện gì, chỉ là ở Thiên Ngoại Thiên cũng thật nhàm chán.”

Nam Phong chống cằm, nói ta còn tưởng Thần Quân đại nhân vì nhớ ta mà đến.

Sùng Diệc hừ nhẹ, “Nếu biết người ở đó, ta tuyệt không đến.”

“Ồ” Mắt Nam Phong sáng lên, nói xem ra Thần Quân không muốn Tâm Tỏa?

“Tâm Tỏa tất nhiên là thứ ta muốn lấy.” Sùng Diệc cũng tự rót cho mình một chén trà, “Chỉ là ta muốn người cam tâm tình nguyện giao ra.”

“Cam tâm tình nguyện? Hừ...” Nghe ra ý châm chọc của Sùng Diệc, Nam Phong ‘Cạch’ một tiếng đập mạnh chén trà lên bàn, hỏi Thần Quân muốn cho ta thứ gì tốt?

“Chưa có.” Sùng Diệc mỉm cười nhấp một ngụm trà, “Bất quá sớm muộn sẽ có.”

“Vậy xem ra phải đợi rất lâu...” Bất cứ lúc nào, ngoài miệng huyền quỷ cũng phải thắng ba phần, y nói Thần Quân từ trước đến nay thanh tâm quả dục, ta thật muốn xem thứ ngài yêu thích nhất là gì?”

Lời còn chưa nói xong, đầu gối liền truyền đến cảm giác đau nhức. Sùng Diệc nhìn y, cười mà như không cười, vị Thần Quân này lúc nào cũng có thể toát ra ôn nhu. Ngữ khí hần ôn hòa, nói nếu người còn muốn đầu gối của mình, thì bớt nói mấy câu khiến người khác khó chịu đi.

Nam Phong chống tay lên bàn, giọng nói có chút run rẩy: “Ta không có trái tim, không biết cảm giác khó chịu là gì? Thần Quân có thể dạy ta chút hay không?”

“Người thật sự cho rằng ta không dám giết người?”

“Nếu ngài thật sự muốn giết ta, ta tránh cũng không được.”

“Hừ.”

Kim phiến đen kịt lay động, cảm giác đau nhức từ đầu gối cũng không còn. Nam Phong sờ sờ đầu gối của mình, lần này Sùng Diệc ra tay nhẹ hơn rất nhiều, không khiến y chảy máu.

Sùng Diệc liếc mắt nhìn y, nói người có nguyên tắc làm việc, bản quân cũng không phải người không có quy tắc.

Bản quân không thích ép buộc, cũng không thích bị người khác xem thường. Nếu tên thư sinh kia có thể trao đổi với người, sao ta không thể.

Nam Phong có chút dở khóc dở cười, không ngờ đường đường là Xích Diễm Thần Quân mà lại có ý nghĩ như vậy.

Chẳng lẽ là ăn dấm chua?

Sùng Diệc cười trừ.

Nam Phong biết hẳn sẽ còn ở lại chỗ này, liền không nói thêm gì nữa. Đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn những đám mây trên trời. lát sau, thanh âm của Sùng Diệc truyền đến từ phía sau.

“Vết thương trên người người thế nào?”

“Vết thương?” Thần Quân đại nhân còn quan tâm tới vấn đề này, “Ngài nói tới vết thương do tiểu đạo sĩ kia gây ra, hay là ngài gây ra?”

Chẳng muốn cùng y đấu võ mồm, Sùng Diệc từ trong tay áo lấy ra một bình dược nhỏ, đặt lên bàn: “Chỗ ta còn chút thuốc trị thương, nếu đau thì ăn một viên.”

Nam Phong liếc mắt, thầm nghĩ ngài còn ở đây đây giả bộ làm người tốt, lúc ngài làm đầu gối ta bị thương, ngài một chút cũng không lưu tình.

“Không cần, ta đến chỗ quý y (quý thầy thuốc) lấy chút thuốc là được.”

Tay Sùng Diệc cứng lại một chút, “Quan hệ của người và quý y rất tốt sao?”

“Cũng không tồi.” Nam Phong ngồi vào ghế, một tay chống trán, thần sắc nhàn rỗi.

Sùng Diệc nhìn y — dường như từ khi quen biết, hẳn chưa từng thật sự quan sát huyệt vị này. Mọi người đều nói, ma quỷ nếu không phải yêu diễm mê hoặc, thì cũng là bộ dáng hung thần ác sát. Nam Phong này lại khác, da dẻ trắng nõn, ngũ quan đoan chính, khuôn mặt còn lộ ra chút trẻ con. Nếu không phải thường ngày nói chuyện có chút cay nghiệt, còn toát ra chút quỷ dị, y sẽ chỉ là một thiếu niên. Hắn đột nhiên cảm thấy, Nam Phong không thích hợp làm một con quỷ.

“Người...?”

“Hử?”

“Không có gì.” Sùng Diệc dừng một chút, đứng dậy đi ra ngoài.

Nam Phong bị hắn làm cho đầu óc mơ hồ — đây là muốn đi?

“Bản quân ăn mặc như vậy, sợ phá hỏng không khí phủ đệ của người.” Thanh âm theo thân ảnh Sùng Diệc càng đi càng xa.

Huyệt vị...

... Nam Phong.

Âm phủ là nơi hồn phách ma quỷ tụ tập. Âm phủ được coi là đại địa bàn của Tam giới, đứng đầu ở đây chính là Diêm vương Kim Tước cùng Minh chủ Ngân Nguyệt. Diêm vương chịu trách nhiệm việc sinh tử luân hồi, Ngân Nguyệt Minh chủ phụ trách việc quản lý cô hồn dã quỷ.

Thế nhưng ai ngờ, hai vị này từ nhỏ đã không vừa mắt nhau. Kim Tước ngại việc Ngân Nguyệt chưởng quản bày quỷ tài đại khí thô, Ngân Nguyệt lại để ý việc Diêm Vương xen vào sinh tử của người khác. Ở cạnh nhau, cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy, không tránh được khó khăn. Sùng Diệc mới tới bên u minh, đã thấy hai người họ đầu võ mồm trên cầu Nại Hà, khiến cho quỷ hồn đằng sau vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Ngân Nguyệt người cho rằng người là ai?! Mỗi ngày đều ôm mấy nữ quỷ xinh đẹp thì rất giỏi sao? Người đừng cho là ta không biết chuyện hư hỏng của người và cốt nữ, cẩn thận ta đến chỗ Thiên Đế tố cáo người.”

“Người đến chỗ Thiên Đế tố cáo ta?” Minh chủ so với Diêm Vương thì tỉnh táo hơn, cả người đều là khí thế của chủ thượng, “Mấy hôm trước là ai viết sai kiếp số luân hồi kiếp của Uyển Hoa tiên tử. Người nói xem, nếu Thiên Đế biết chuyện, có phạt thiên kiếp hay không?”

“Ngân Nguyệt người thật đê tiện.”

“Không nghĩ tới người thân là Diêm Vương, nói chuyện lại thô tục như vậy.”

Sùng Diệc đứng bên cạnh nhìn một hồi, cảm thấy nhàm chán, chuẩn bị ly khai. Vừa quay người lại, liền nghe thấy tiếng Kim Tước kinh hô, “Người là người phương nào, cả gan xông vào nơi quan trọng của Địa phủ?” Hắn thở dài, nghĩ Thiên Đế có phải là hồ đồ rồi không, sao có thể chọn người không đáng tin cậy như vậy làm quan cơ chứ.

“Thì ra là Xích Diễm Thần Quân.” Ngân Nguyệt lại ồ trọng, khi nhìn rõ người tới, lập tức bay tới bái kiến, “Không biết Thần Quân giá lâm, không tiếp đón từ xa, kính xin Thần Quân thứ tội.”

“Không sao.”

Diêm Vương cũng bay tới, thấy người tới là Sùng Diệc, lập tức choáng váng. Sùng Diệc biết hai người bọn họ đấu võ mồm nhất thời lỡ lời, cũng không so đo nhiều.

Chỉ là không nghĩ tới âm phủ náo nhiệt như vậy, thật không giống nơi âm u.

“Đây là rảnh rỗi buồn chán, mới cùng tên mặt người dạ thú này đùa giỡn mấy câu, khiến Thần Quân chê cười rồi.” Kim Tước lấy lòng Sùng Diệc.

Ngân Nguyệt liếc nhìn Diêm Vương, hỏi Sùng Diệc: “Không biết Thần Quân có việc gì phân phó?”

“À.” Hắn thoáng dừng lại, suy nghĩ một chút, “Cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi thăm vài thứ mà thôi.”

“Thần Quân xin cứ hỏi”

“Huyền quỷ?”

“Huyền quỷ?”

“Đúng vậy, huyền quỷ Nam Phong.” Mở cây quạt trong tay, Sùng Diệc nói ta muốn biết chuyện của y.

Ngân Nguyệt cùng Kim Tước đưa mắt nhìn nhau.

Ngân Nguyệt mở miệng trước, “Không biết Thần Quân đại nhân muốn biết gì về huyền quỷ?”

“Nói cho bản quân nghe những thứ người biết là được.”

“Thực không dám giấu, huyền quỷ Nam Phong một ngàn năm trước tới âm phủ, vốn nên đầu thai luân hồi, lại bởi không có trái tim, chỉ có thể làm huyền quỷ.”

Diêm vương tiếp lời: “Nam Phong trời sinh tính tình quái gở, khi thành huyền quỷ cũng không ở đây. Đối với huyền quỷ, tiểu nhân thật sự không biết gì thêm.”

“Vậy sao...” Sùng Diệc cúi đầu, không nghe được chút chuyện về Nam Phong, hắn có chút thất vọng.

“Bất quá, có một con quỷ biết không ít chuyện về huyền quỷ.”

“Ai?”

“Quý y.”

Căn nhà trúc ở ngoại ô âm phủ Quỷ thành chính là chỗ ở của quỷ y. Nơi đây đủ loại kỳ hoa dị thảo, trong hồ nước phía trước nhà là một hồ nuôi Ngư Linh (cá có linh tính). Thấy người lạ đến thì để phòng ẩn núp, thực sự có linh tính của vật còn sống.

Sùng Diệc bước vào, nhìn một lượt thảo dược đang phơi ngoài sân. Quỷ y hồ nghi dò xét nhìn Sùng Diệc, thấy cây quạt đẹp để trong tay hắn, lập tức nhận ra.

“Ra là Xích Diễm Thần Quân.” Trong giọng nói mang theo nửa phần khách khí, tựa như quen biết cũ. Nói rồi Vọng Thư lại tiếp tục phơi thảo dược, “Không biết Thần Quân đến Thúy Trúc Cư của ta có việc gì không?”

“Người nhận ra ta?”

Vọng Thư cười cười, nói “Có thể không nhận ra ngài sao?”

“Mấy hôm trước có một quỷ mị đắc tội ngài, đến chỗ ta lấy thuốc. Thật là tên gia hỏa không biết trời cao đất dày, xương bánh chè vỡ nát vụn, ta đã giáo huấn y một trận rồi.”

Mỗi câu mỗi chữ, mặt ngoài nghe như là lấy lòng, thế nhưng Sùng Diệc nghe ra là thoại lý hữu thoại (câu nói có hàm nghĩa khác), thật không hổ là tri kỷ của huyện quý, kiểu nói chuyện ngoan độc này cũng có vài phần tương tự. Bảo vệ Nam Phong trước mặt Sùng Diệc, xem ra Vọng Thư và huyện quý giao tình không cạn.

“Y bất kính với bốn quân, bốn quân đương nhiên muốn trừng phạt y.”

“Vậy ngài đến chỗ ta làm gì, y cũng đâu có ở đây.”

“Bốn quân muốn hỏi người chút vấn đề.”

“Gì vậy?” Vọng Thư đủ lanh lợi, vừa nghe Sùng Diệc mở miệng đã biết hắn định hỏi cái gì, “Việc của huyện quý, Thần Quân nên hỏi y mới phải. Đương nhân nếu y không nói ta cũng chẳng giúp được gì.”

Đột nhiên một đạo hồng quang thoáng qua, Ngư Linh trong hồ lập tức lặn xuống, mặt nước vốn trong veo nhuộm thành màu vàng lục.

Vọng Thư trong lòng kêu rên – Ngư Linh ta nuôi mà!!!

Sùng Diệc mở cây quạt ra, động tác phóng khoáng tự nhiên, vẻ mặt ôn hòa.

“Nếu ngài bốn quân lật tung Thúy Trúc Cư của người, thì đừng có trách lời kiêu đối phò.”

... Nam Phong nói quả không sai, thần tiên đều là những kẻ lòng dạ nhỏ nhen mà.

Pha thêm một bình trà xanh, hai người ngồi xuống bên bờ ao. Vọng Thư nhìn Ngư Linh chết đầy ao mà cõi lòng tê tái, lại nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Sùng Diệc, nghĩ thầm đáng đời bản thân lắm miệng, chỉ vì bảo vệ Nam Phong mà đắc tội vị Xích Diễm Thần Quân này. Lại nói, tên huyện quý Nam Phong kia cũng thật là nhiều chuyện, trêu ai không trêu, lại đi trêu vào vị chủ nhân không dễ chọc này.

“Thần Quân muốn biết gì về huyện quý?”

“... Vậy người biết gì về y?”

“Ta biết khá nhiều.”

“Vậy kể hết cho bốn quân.”

“Kể hết cho người?” Vọng Thư cười to, nói Thần Quân thật đúng là biết đùa, ta và huyện quý quen biết đã ngàn năm, trong một ngàn năm này trải qua vô số chuyện, sao có thể kể hết cho người?

Nhẹ hớp một ngụm trà, tán dương lá trà này thấm đượm vị thảo dược, đầu lưỡi truyền đến vị đắng chát nhàn nhạt. Sùng Diệc nói, vậy kể chuyện tại sao y không có trái tim.

“Chuyện này...” Sùng Diệc vừa mở miệng lại đã hỏi vào chuyện chính. Chuyện Nam Phong không có trái tim Vọng Thư xưa nay không muốn nhắc tới, một là biết rõ Nam Phong bướng bỉnh thích tự làm khổ mình, bên ngoài y tuy cười đùa nhưng trong lòng thì không biết có cảm xúc gì, hai là dù có là thần, tiên, quỷ, người, không có tim thì đều không hoàn chỉnh, chỉ sợ người khác nghe xong sẽ cười nhạo.

Thế nhưng người ngồi đối diện là Xích Diễm Thần Quân cao cao tại thượng, lời lật tung Thúy Trúc Cư cũng không phải nói đùa.

Hạ quyết tâm, Vọng Thư mở miệng, “Chuyện này là từ khi Nam Phong còn sống.” Hắn châm đầy trà cho Sùng Diệc, “Hắn Thần Quân biết Nam Phong còn có một đệ đệ song sinh?”

“Đệ đệ?”

“Đúng vậy, tên Nam Ngọc.”

Trái tim của y, đệ đệ của y.

Một ngàn năm trước, nhân gian không phải như bây giờ. Xã tắc đại thần Nam Bác Dung là thế gia đời đời tôi trung của Lý thị hoàng đế. Nhà ông ta có một cặp thể tử sinh đôi, ca ca tên Nam Phong, đệ đệ tên Nam Ngọc. Năm đó hoàng đế bệnh nặng băng hà, tiểu hoàng đế kế vị Lý Đạm mới chỉ có sáu tuổi. Vì giúp tiểu hoàng đế ngồi vững giang sơn, Nam Bác Dung đã đưa Nam Phong cùng tuổi với Lý Đạm vào sống trong nội cung, làm thư đồng lang của Lý Đạm. Hơn chục năm sau, Lý Đạm trưởng thành, Nam Phong cũng trở thành thủ lĩnh tổ chức ám sát si mị (yêu quái, đầu trâu mặt ngựa) dưới tay hoàng đế.

Nam Phong từ lúc sáu tuổi đã bảo vệ bên mình quân chủ, trong lòng ngoại trừ chữ trung thì cái gì cũng không biết. Lúc đó đệ đệ của y, Nam Ngọc cũng đã trưởng thành, làm y quan. Hoàng đế bị người ám sát nhưng không thành, bị trọng thương, may được Nam Ngọc chữa trị mới bảo toàn được tính mạng. Nhắc cũng khéo, theo lý Nam Phong và Nam Ngọc diện mạo giống nhau, thế nhưng lại không lớn lên cùng nhau nên tính cách cũng khác biệt. Nam Ngọc năng ngôn thiện ngữ (lời nói nho nhã lễ độ), đối xử với mọi người tử thân cận kính (thân thiện đúng mực), rất được Lý Đạm yêu thích, còn phong tặng chức vị. So với Nam Phong trầm mặc ít nói lại lạnh lùng bướng bỉnh, tất nhiên không lấy nổi lòng quân chủ. Vốn hoàng đế bị thương thì đã có si mị thủ lĩnh chịu trách nhiệm, nhưng y lại trung quá phận, luôn quyết một lòng vì Lý Đạm, chuyện giết người phóng hỏa mưu tài hại mệnh còn thay người nọ thực hiện nhiều lần, phải mang danh lòng dạ độc ác táng tận lương tâm, không ai muốn thấy. Lý Đạm đối với Nam Ngọc mỗi tình thâm thiết, tất cả những thứ tốt đẹp đều dành cho cậu ta. Nam Phong chung quy cảm thấy như vậy không ổn, dù sao gần vua như gần hổ, y đau lòng cho đệ đệ. Có điều, Nam Ngọc vẫn rất thân thiết với ca ca, vì vậy y cũng thoáng yên tâm.

Bất quá tri nhân tri diện bất tri tâm, khó phòng người chí thân bên cạnh mình. Tuyệt đối không ngờ thân đệ đệ của y, lại có thể hạ độc hoàng đế.

Sùng Diệc ánh mắt lóe lên “Vì sao?”

“Vì sao ư?” Vọng Thư nở nụ cười, nói còn có thể vì sao chứ, còn không phải vì một chữ tình.

Cái gì mà chí thân chí ái, cái gì mà sống nương tựa lẫn nhau, chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Cũng do Nam Ngọc và đệ đệ của hoàng đế, Lý Hoàng lớn lên cùng nhau, trong lòng sớm đã ưng thuận Hoàng vương gia, đâu còn có người khác. Lý Hoàng muốn soán vị, bảo cậu ta đi hại Lý Đạm, cậu ta cam tâm tình nguyện. Đáng thương thay cho Nam Phong, thân là thần tử, không thể không trung, thế nhưng trước mắt là đệ đệ ruột thịt, đến cả vẻ ngoài cũng y hệt, y dù lòng dạ độc ác ra sao cũng không thể nào xuống tay được.

Sống làm thần tử, mệnh bất do kỷ (tính mạng không thể tự mình quyết lấy), lấy trung làm đầu, cho dù cắt thịt gọt xương, cũng phải bảo vệ quân vương thiên hạ.

Sùng Diệc nghe vậy có chút ngỡ ngàng, “Vậy y...”

“Bức tử, ừm, chẳng khác nào tự tay giết đệ đệ của y.”

Hoàng vương gia là đệ đệ của hoàng thượng, Nam Phong cũng không tiện trực tiếp xuống tay giết hại, đành phải bắt Nam Ngọc khai ra kẻ chủ mưu, Nam Ngọc không chịu, bị Nam Phong nhốt vào địa lao. Địa lao kia nào phải nơi dành cho người ở, các loại hình pháp tra tấn có thể khiến người sống không bằng chết. Nam Phong vốn muốn làm Nam Ngọc chịu không nổi mà khai ra tất cả, ai ngờ thằng bé lại dùng dao găm khoét tim, có chết cũng không khai ra Lý Hoàng. Lý Đạm mất người yêu, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Nam Phong. Một thời gian sau, hẩn tra rõ Nam Phong đã từng giết bao nhiêu người, hại bao nhiêu tính mạng, xử cả nhà y tịch thu gia sản chém kẻ phạm tội, đến người cha tuổi già trung tâm cũng không buông tha. Y biết hoàng đế sát tâm đã quyết, cậu Lý Đạm khoét trái tim của y ra, chôn vào phần mộ của đệ đệ, bảo là muốn hoàn lại một trái tim cho đệ đệ, Lý Đạm cũng đáp ứng.

Ta thiếu cha y một phần ân tình, muốn cứu y một mạng coi như là báo ân. Nhưng khi ta tìm được, y đã chết rồi. Nghe những người chứng kiến nói, khi bị hành hình, lông mày y cũng không hề nh皺 lấy một cái.

Cắt thịt gọt xương, từng nhát từng nhát, y cũng chịu được. Hành hình xong, thi thể cũng không ra hình dạng, xương cốt và huyết nhục phân không nổi, hồn phách thì thất linh bát lạc, ta phải tốn rất nhiều công sức mới có thể hợp lại hoàn toàn. Không có tim, y cũng không thể quay về, chỉ có thể ở nơi thế gian này làm một huyễn quỷ mà thôi.”

“Ồ, thật là một người tốt, thật không hiểu đầu óc y nghĩ gì, lại khó xử chuyện của chính mình.” Vọng Thư thở dài, sau đó nói với Sùng Diệc, chớ nhìn y bây giờ nói chuyện ngoa ngoắt, chứ khi còn sống cũng là con nhà quan tri thư đạt lý (có tri thức hiểu lẽ nghĩa) đấy. Không phải vận mệnh trên người, y cũng không cần làm nhiều chuyện xấu như vậy, còn phải trả cho đệ đệ một trái tim.”

Nghe đến đó, Sùng Diệc liền cau mày – hẳn nhớ tới lời Nam Phong từng nói.

Bảy phần gạt người, ba phần vận khí.

Nếu thật là như thế, vậy người lừa gạt người nào, lại dựa vào vận khí của ai?

Thấy mặt Sùng Diệc nhăn nhó, Vọng Thư nói thêm, mặc dù tiểu quỷ có hơi quá trốn, nhưng kính xin Thần Quân đại nhân độ lượng, không chấp nhặt với Nam Phong.

Sùng Diệc nghe xong, suy tư một chút, ngữ khí bình thản. “Bốn quân tự có chừng mực.” Dứt lời lấy ra một chiếc bình sứ Thanh Hoa nhỏ từ trong tay áo, “Thuốc này có thể làm giảm đau đớn ở đầu gối y, lần sau y đến thì đưa cho y.”

“Ái chà! Sao Thần Quân không tự mình đưa cho y?”

“Cho.” Sùng Diệc bắt đầu dĩ cười cười, “Không nhận.”

Vọng Thư cũng chỉ biết cười gượng, quả nhiên là tác phong của huyễn quỷ.

“Đầu gối của y nếu không trị liệu kịp thời sợ là sẽ để lại bệnh căn. Thân là huyễn quỷ mà vẫn còn đau ốm, chỉ sợ nói ra sẽ làm trò cười.”

“Ồ?” Vọng Thư cảm thấy hứng thú, “Thần Quân mà cũng để tâm đến chuyện của ma quỷ hay sao?”

“Đáng lẽ chẳng cần để ý, chỉ là tên huyễn quỷ này...” Quạt gấm khẽ phe phẩy, khóe môi nở nụ cười hồng diễm tỏa khai, “Bốn quân phải đi rồi.”

“Này!” Chỉ trong nháy mắt, đã không thấy Sùng Diệc đâu. Vọng Thư gấp đến độ giậm chân bình bịch —— ta nói Xích Diễm Thần Quân, ít nhất người phải trả lại ao Ngự Linh này cho ta chứ!!!

Thần tiên quả nhiên keo kiệt!!

Chạng vạng tối, tà dương bỏ quên chút ánh sáng trong sân, cũng không quá đáng ghét. Vừa mới thì pháp dọn dẹp cả một tòa nhà to như vậy, Nam Phong đem ghế nằm ra ngoài sân nghỉ ngơi.

Y đang đợi người.

Mắt nhìn vài tia hồng sắc biến mất nơi chân trời, Nam Phong nhăn mày, lúc này, tiếng đập cửa vang lên, y lập tức giãn mày, đứng dậy đi mở cửa. Người đến là một bạch y công tử, trong tay cầm một hộp đựng thức ăn màu đỏ, đôi mắt thủy quang liễm diễm, chỉ có môi mỏng mang theo chút khí tức lạnh lùng.

Hắn mỉm cười với Nam Phong, nói Tiểu Phong, đã lâu không gặp. Nam Phong tươi cười, nói quả thực đã lâu không gặp.

Cửu Gia, vẫn khỏe chứ.

Nam tử gọi “Cửu Gia” cùng Nam Phong đi vào trong sân, ngón tay khẽ điểm, biến ra một cái bàn gỗ và hai chiếc ghế, sau đó liền mở hộp đựng thức ăn —— tiên dung cao, mai hoa cao, miếng đường hạch đào, món nào món nấy đều tinh xảo đẹp đẽ. Nam Phong nói đùa, Cửu Gia chuẩn bị điểm tâm đẹp mắt như vậy, thật không nỡ ăn.

“Hạ Lan làm cả đấy, biết người không thích đồ ngọt, sở dĩ món ăn ngọt, là vì dùng nước cam tuyền (*).”

(*) “Cam tuyền” là nước suối ngọt

“Cam tuyền hiển nhiên trong vắt, thảo nào vừa mở hộp đã ngửi thấy mùi thơm khiến người ta muốn ăn.”

Hai người cứ như vậy hàn huyên hồi lâu, Cửu Gia nhìn quanh bốn phía một chút, nói cảm thấy hôm nay tới không giống lần trước.

Có phải người trêu chọc người nào đó không? Trong nhà có chích khí (chích là ‘thieu đốt’), kỳ quái đốt người.

Nam Phong mỉm cười, nói ta có thể chọc người nào, người thấy quỷ dọa đều trốn không kịp, lần trước người đến đã là chuyện năm trăm năm trước, tòa nhà này thay đổi một chút cũng không kỳ quái.

“Thật không?” Cửu Gia lại quan sát tòa nhà này, hần lắc đầu, sau đó nói người quả nhiên không trêu chọc người.

Chích khí mãnh liệt như vậy, sợ là đến từ Xích Diễm Thần Quân.

Dứt lời, hần nhìn về phía Nam Phong, thần tình rất cổ quái.

“Hần biết người trộm Tâm Tỏa?”

“Sao lại gọi là trộm, trước giờ ta lấy đồ vật đều rất công bằng.”

“Không sợ Xích Diễm giết người?”

“Tâm Tỏa là do trái tim Hỗn Độn biến thành. Chức trách của Thượng Cổ Phượng Hoàng là trông coi Tâm Tỏa, không được để nó rơi vào tay kẻ xấu, nguy hại tam giới. Không tìm được Tâm Tỏa, Xích Diễm Thần Quân nhất định sẽ không giết ta.”

“Ồ?” Một tiếng này của Cửu Gia đầy ý vị thâm trường, hần nói người không sợ khi Sùng Diệc tìm được Tâm Tỏa sẽ phạt người sao?

Nam Phong nằm nghiêng trên ghế, tay trái chống người: “Chỉ cần Cửu Gia không đưa Tâm Tỏa cho hần, hần dù biết Tâm Tỏa ở đâu cũng không đoạt về được.”

Giao Tâm Tỏa cho ngài bảo quản, huyền quỷ yên tâm.

3. Chương 3: Tham Tâm

Editor: Hạ Vũ

Nghe nói sau khi hỗn độn khai hóa (bắt đầu thời kỳ văn minh), huyết dịch trong cơ thể phân ra hai đạo Âm Dương. Dương huyết hóa thành Phượng Hoàng, cũng chính là Xích Diễm Thần Quân Sùng Diệc bây giờ; còn về phần Âm huyết thì hóa thành Câu Trần. Câu Trần giống như hươu, trên đầu có sừng, toàn thân là lân giáp, đuôi tựa đuôi trâu, lại có pháp thuật chuyển thể hoá mệnh.

Cửu Gia là do Câu Trần hóa thân, phong hào Ti Mật Thiên Tôn. Dựa theo vai vế, Sùng Diệc còn phải gọi y một tiếng biểu ca. Có điều y không thích khuôn phép ràng buộc của Thiên Giới, từ mười mấy vạn năm trước đã dọn tới Thiên Nhai Hải Giác (chân trời góc bể, chân mây cuối trời), tịnh không có giao tình gì với thần tiên quỷ quái nơi Tam Giới.

Nam Phong là người thứ hai đến Thiên Nhai Hải Giác, ừm, cũng không tính là người, lúc đó y đã là huyền quỷ.

“Ma quỷ lớn mật, dám tự tiện xông vào địa phận của Ti Mật Thiên Tôn ta.”

“Huyền quỷ lỗ mãng, kính xin Thiên Tôn thứ tội.” Không có chút đáng về tạ tội nào, Nam Phong thậm chí còn chẳng thèm quỳ lạy y.

Tại sao không quỳ?

Nam Phong mỉm cười, nói ta nghe mọi người ở Tam Giới kể, thứ Ti Mậu Thiên Tôn ghét nhất chính là khuôn phép.

Cửu Gia sững sờ, lập tức thoải mái cười to – Khá khen cho một tên huyễn quỷ mồm mép lanh lợi.

“Nói đi, không sợ chết tới gặp bản tôn thế này là có chuyện gì?”

“Huỷển quỷ có một chuyện muốn xin Thiên Tôn giúp đỡ.”

“Chuyện gì?”

“Nghe nói Thiên Tôn có pháp thuật chuyển thể hoán mệnh, ta muốn xin ngài giúp ta cứu một người.”

“Người phương nào?”

“Đệ đệ của ta, Nam Ngọc.”

Nhân tâm chỉ thường thôi, nhưng tình nghĩa lại thật bao la (a).

(a) Gốc: “Nhân tâm bất quá nhĩ nhĩ, tình nghĩa bất quá thiên thiên” (,)

Cửu Gia vuốt ve Bạch Hồ Ly nằm trên gối, không có vẻ gì là sẵn lòng giúp đỡ Nam Phong.

Đợi cả buổi không thấy y mở miệng, Nam Phong đi lên phía trước, nhỏ giọng nói, nếu Thiên Tôn chịu giúp đỡ huyễn quỷ, thì huyễn quỷ sẽ dâng lên món đồ Thiên Tôn hằng mong muốn.

“Ồ?” Ánh mắt sáng lên, Cửu Gia rất hào hứng nhìn vào đôi mắt màu nâu của Nam Phong, “Người có thể cho ta thứ gì nào?”

“Thanh Long bàn du, minh tuế mạc hữu (b). Huyền quỷ bắt tài, mấy ngày trước vừa nhận được một viên Vô Cực nội đan của Thanh Long, nghe nói phạm nhân ăn, có thể trường sinh bất lão...” Y thoáng nhìn, nét mặt Ti Mậu Thiên Tôn quả nhiên giãn ra, vì vậy y bèn nói tiếp, ta thấy nam tử hơn hai mươi tuổi dẫn ta vào cửa, vẻ ngoài đúng là rất đẹp đẽ, tính khí cũng ôn hòa, chỉ tiếc lại là một phạm nhân...

(b) Gốc là , .

“Bản tôn đáp ứng người.” Phương pháp khích tướng này quả nhiên hữu ích.

Nam Phong thở dài, “Đa tạ Thiên Tôn.”

Cửu Gia không nhìn y, chỉ vỗ đầu Bạch Hồ Ly một cái, nói, đi gọi Hạ Lan tới đây.

Hạ Lan là người đầu tiên đi lầm vào Thiên Nhai Hải Giác. Một người phạm tặc, tất nhiên không chịu được chương ngại trùng trùng điệp điệp do Ti Mậu Thiên Tôn thiết lập. Khi đó Hạ Lan mới mười một, mười hai tuổi, Cửu Gia mềm lòng, liền cứu hắn trở về. Ai ngờ đứa nhỏ này nhất định phải ở cạnh y, nói mình là một cô nhi, ở lại bưng trà dâng nước cho y coi như là báo ân. Cửu Gia chẳng muốn tranh chấp với hắn, nghĩ thầm nơi Thiên Nhai Hải Giác này vẫn luôn chỉ có y và Bạch Hồ Ly nhỏ ở, dư ra một người cũng chẳng sao. Lâu ngày sinh tình, y và Hạ Lan quả thật lưỡng tình tương duyệt (hai bên yêu nhau). Thế nhưng Hạ Lan càng ở bên mình lâu, Cửu Gia lại càng không an lòng – Hạ Lan là phạm nhân, đương nhiên phải trải qua sinh lão bệnh tử, không thể vĩnh viễn phụng bồi y. Nếu có được viên nội đan Vô Cực này, y sẽ có thể cùng Hạ Lan trường tương tư thủ [1].

[1] “Trường tương tư thủ” () là một câu thành ngữ Hán, đại ý là ở bên nhau lâu ngày sẽ có xu hướng trông nom lẫn nhau. (Nguồn: Baiken)

Có điều...

“Ba ngày sau chính là lễ Bách Hoa, ta và Hạ Lan định xuống nhân gian nhìn ngắm, người có đi không?”

“Ta?” Nam Phong phát phát tay, vẻ mặt không kiên nhẫn, nói một tên quỷ mị quen nếp thanh tịnh như ta, không có việc thì đến nhân gian xem náo nhiệt làm gì.

“Hạ Lan muốn gặp người một chút.” Cửu Gia sớm đã quen với sự hỗn hào của Nam Phong [2], bình thản thu dọn hộp đựng thức ăn, “Lời ta đã truyền, đi hay không là tùy người.”

[2] Gốc là (một đại một tiểu), nghĩa là xác lác, không biết lớn nhỏ, không biết người trên kẻ dưới.

Người ở tòa nhà này ngây ngốc ngàn năm, vậy mà cũng không ngại nỗi buồn tẻ đến độ khiến người ta phát hoảng.

Y cầm hộp cơm đi ra ngoài, nghe thấy tiếng cười của Nam Phong.

Một ngàn năm mà thôi, đối với ta chẳng qua chỉ như một cái chớp mắt.

Ài, thật không biết nên mừng vui hay nên thương hại.

Trên đỉnh dãy núi, vân đạm phong khinh (gió nhẹ mây bay). Sương mù tím nhạt lượn lờ bên thân, vươn thẳng người trên một gốc ngô đồng cổ xưa trong sương – Phượng Hoàng không phải ngô đồng thì không đậu. Cây cổ thụ này từng đứng giữa đất trời, tán cây xanh biếc tươi tốt sum suê, không rõ đã ở nơi này bao lâu rồi. Bên cạnh dưới gốc cây là một nhánh sông uốn lượn khúc chiết, chảy mãi đến một tòa nhà xa xa.

Nơi này là Thiên Ngoại Thiên.

Sùng Diệc đứng ở cửa phủ đệ của mình, nhìn ngắm chân trời như có điều suy nghĩ. Hắn ở Thiên Ngoại Thiên này đã bao lâu rồi nhỉ? Mấy vạn năm? Hay mười mấy vạn năm? Hoặc còn lâu hơn thế nữa. Trước kia nhìn cảnh sắc này chẳng hề cảm thấy không vừa ý, thế nhưng gần đây càng trông càng phiền muộn.

Thiên Ngoại Thiên tuy đẹp, nhưng chung quy vẫn cảm thấy thiếu vắng thứ gì đó.

“Thần Quân đại nhân nếu thấy buồn bực, không bằng xuống nhân gian thăm thú một phen.” Tiên thị (“tiên” trong “thần tiên”, “thị” là người hầu, tùy tùng) Tông Tú luôn ở cạnh hắn cũng là tri kỷ, muốn vị chủ tử ngàn năm cũng không náo nhiệt nổi một lần này vui vẻ lên chút. Cậu ta nói mấy ngày nữa chính là lễ Bách Hoa ở nhân gian, mười bảy tháng sáu, trăm hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía, mọi người ra ngoài thưởng hoa đăng, giải đồ đèn [3], làm hoa cao (“cao” là bánh ngọt), ăn điểm tâm, khi ấy nội thành sẽ là cảnh đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt.

[3] Đồ đèn (một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường).

Xướng tiểu khúc, nặn tượng đất, còn có tướng công tiểu thư các nhà ra ngoài tìm người hữu duyên. Đứng rồi, còn cả món bánh hoa quế [4] của Quê Hoa Lâu kia nữa, thật sự là mỹ vị nhà người đấy, ăn còn ngon hơn cả bàn đào (đào cuộn) trong nội cung Thiên Đế.

“Ồ?” Sùng Diệc nhìn cậu ta, “Miêu tả sinh động đến vậy, ngươi vụng trộm xuống phàm gian lúc nào rồi hả?”

Lá gan đúng là càng lúc càng lớn, xem ra ta nên giao ngươi đến chỗ Thái Thượng Lão Quân làm tiểu đồng luyện đan rồi.

Tông Tú lập tức thu lại vẻ tươi cười, quỳ sụp xuống thỉnh tội, “Tông Tú biết sai, lần sau không dám nữa!”

Sùng Diệc lắc đầu, nói các ngươi ở Thiên Ngoại Thiên này một mực phụng bồi vị Thần Quân khó chịu như ta, cũng đã làm khó dễ các ngươi rồi.

“Tông Tú cam tâm tình nguyện đi theo Thần Quân đại nhân!” Càng nói càng chặt vật, nhìn như sắp bật ra mà khóc, “Thần Quân người đừng nóng giận, Tông Tú đã theo người từ nhỏ, người đừng đuổi Tông Tú đi.”

“Miễn đi miễn đi.” Sùng Diệc khoát tay, “Mau lui xuống.”

Tông Tú vừa đi, hắn lại nhìn chằm chằm nơi chân trời xa xôi mà ngẩn người.

Có lẽ, thật sự nên đến nhân gian một chuyến.

“Ta nói rồi, ngươi nên đến nhân gian nhiều hơn một chút.”

Ma quỷ không thích ánh mặt trời, buổi tối đi ra là vừa độ. Nam Phong cuối cùng vẫn không từ chối lời mời của Cửu Gia, rất không tình nguyện mà hóa thành hình người đi dạo hội Bách Hoa cùng hai đại nam nhân. Cửu Gia còn ngại y chưa có đủ nhân khí nên đã biến sa y vàng nhạt của y thành màu đỏ, còn lấy băng gấm đỏ buộc tóc cho y.

Chính người vẫn còn đang mặc nguyên cây đồ trắng đấy!

Hạ Lan tâm tư đơn thuần, tính cách cũng nhiệt tình, ít gặp Nam Phong nên hết hờ hắt lại đến vắn noãn [5], khiến Nam Phong không thoải mái lắm.

[5] Lấy ý từ “hờ hắt vắn noãn” (), nghĩa là vồn vã hỏi thăm.

Ta nói Hạ Lan, người đừng chỉ nói chuyện với ta mà lạnh nhạt Cửu Gia.

Trái lại, Cửu Gia chẳng chút vội vã, chậm rì rì vừa đi vừa ngắm, “Hạ Lan quá mức quyến luyến người, hai người nán lại một lúc đi.”

Nam Phong hận không thể trợn mắt đến tận trời – Kiểu người khờ khạo ngây ngô như Hạ Lan nhà người, ta còn sợ làm hấn khóc đấy.

Ài, làm vậy.

Lễ Bách Hoa, đương nhiên không thể thiếu việc du ngoạn chơi hoa. Đây không phải con đường ven sông đang cử hành đại hội Bách Hoa, vừa ngắm hoa lại giải đố đèn. Nam Phong khinh thường liếc nhìn bốn phía, nghĩ đây cũng chẳng phải mấy trò chơi mới mẻ gì, năm đó trong cung có thứ gì thú vị mà y chưa từng thấy qua cơ chứ.

“Người bớt nói mấy chuyện vớ vẩn [6] đi.” Cửu Gia nhắc, “Vẫn còn nhớ thương chuyện trong vương cung ấy à, người trả chân tâm cho người ta, cũng chưa thấy người ta tạ ơn người đâu.”

[6] Gốc là – chén zhī má làn gǔ zǐ (trần chi ma lan cốc tử), là thuật ngữ tiếng Hán, chỉ lời nói không hợp thời hoặc không quan trọng. (Nguồn: Baike)

“Cửu Gia!” Hạ Lan vội vã nhìn Nam Phong, sợ Nam Phong mất hứng.

Nam Phong chỉ cười cười với Hạ Lan, nói người đừng lo lắng, ta và Cửu Gia tâm tính vô cùng hòa hợp, việc cay nghiệt lẫn nhau như vậy sớm đã thành thói quen.

Đột nhiên một luồng chích khí (“chích” là thiêu đốt) kéo tới, Nam Phong cảm giác sau cổ nóng lên. Thân thể y cứng đờ, rồi lập tức trở lại về lãnh đạm.

Cửu Gia cười như cây tắm gió xuân.

Hạ Lan ngậy người, nhìn người đứng phía sau Nam Phong, rồi ấp úng hỏi, vị này là?

Nam Phong thở dài, quay đầu nhìn về phía người mới tới. “Xích Diễm Thần Quân, hôm nay cao hứng quá nhỉ, đến cả nhân gian chơi cơ đấy.”

Sùng Diệc trước mắt sắc mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm Nam Phong rất lâu. Mãi đến khi Cửu Gia lên tiếng, hấn mới khôi phục về mặt ôn hòa như cười như không thường lệ.

Thế nhưng ai ngờ vị Cửu Gia này vừa mở miệng, sắc mặt của hấn lại trở nên khó coi.

“Tiểu Sùng Diệc, từ biệt mới mấy năm mà người đã lớn như vậy rồi.”

“Tiểu... Tiểu Sùng Diệc?” Hạ Lan ngỡ ngàng.

Mặt Sùng Diệc không có biểu cảm gì, nhìn không ra chút vẻ không vui nào. Hấn hơi cúi đầu, gọi một tiếng Thiên Tôn đại nhân.

Cửu Gia cười to, nói tại sao lại gọi kiểu xa cách như vậy, kêu biểu ca là được rồi.

Còn nhớ năm đó khi ta vừa chuyển ra khỏi Thiên Ngoại Thiên, người vẫn còn là một chú sỏ nhỏ đến hóa hình cũng chẳng biết, bây giờ trông người tuần tú hào hoa như thế, xem như cũng đã khiến người làm ca ca như ta yên tâm rồi.

“Phi...” Nam Phong nhin không được, gục vào vai Hạ Lan mà cười, bả vai co hết cả lại, có vẻ đã kiềm chế rất lâu.

Chích khí của Sùng Diệc lập tức tiêu tan. “Vẫn phải đa tạ Thiên Tôn... Biểu ca nhớ tới.”

“Mà này!” Cửu Gia vẫn chưa chịu bỏ qua, lại hỏi tiếp, Tiểu Sùng Diệc hôm nay cũng tới nhân gian ngắm hoa?

Người mặc cả thân áo đỏ, đứng cùng một chỗ với Tiểu Phong chính ra rất xứng đôi.

“Tiểu Phong?”

Y nhìn về phía Nam Phong, Nam Phong vẫn còn đang cười lấy cười để.

Kết quả là trên cả quãng đường, toàn thân Sùng Diệc đều lạnh như băng. So sánh với hẳn, tâm trạng của Nam Phong tốt hơn hẳn, liên tục cười cười nói nói với Hạ Lan và Cửu Gia, căn bản không thèm để ý tới Sùng Diệc.

Phía trước có người hô hào, “Đến đây đến đây đến đây, hôm nay là lễ Bách Hoa, Mộ Dung đương gia của Quê Hoa Lâu chúng ta nói, ai có thể đoán ra câu đố đèn này, đương gia nhà ta sẽ tặng người đó trăm lượng hoàng kim.”

Nam Phong hòa theo dòng người đi đến trước chỗ hoa đăng, nhìn câu đố được dán trên đèn, bắt giắc đọc ra miệng.

Quân lai thí vấn quyền liêm nhân, bán câu minh nguyệt điệu thanh Khê (c).

(c) Mạn phép dịch bừa: Quân tới hỏi dò người cuốn mảnh, nửa vầng trăng sáng câu suối trong.

Cửu Gia cũng tới gần, “Hai câu thơ này, câu trên ghi người, câu dưới tả cảnh, nhìn như không liên quan nhưng từng từ từng chữ đều tựa châu tựa ngọc, thật sự là rất hay.”

Nam Phong cười nhạo, nói sao nào, Cửu Gia nắm chắc rồi hả?

“Mấy chuyện phí đầu óc thế này ta cũng không định làm.” Dứt lời, y hất cằm về phía Sùng Diệc, “Biểu đệ của ta đây học thức uyên bác, nếu người muốn trăm lượng hoàng kim kia thì bảo hẳn nói đáp án cho chủ quán là được.”

Ta và Hạ Lan ra bờ sông thả hoa đăng đây, hai người chớ đi theo quấy rầy chúng ta.

“Ôi chào!” Nhìn Cửu Gia kéo Hạ Lan rời đi, Nam Phong nghiêng răng nghiêng lợi – rõ ràng là biết tay Xích Diễm Thần Quân này đang tìm y gây phiền toái, mà còn cố ý để hai người bọn họ ở cùng một chỗ, tên Cửu Gia này thật đúng là không thấy chỗ nào tốt.

Hoa đăng trong tay đột nhiên bị người ta lấy mất, Nam Phong vừa ngẩng đầu lên liền đối diện với đôi mắt của Sùng Diệc.

Lại là nét mặt như cười như không này, toát ra vẻ ôn nhu.

Nam Phong nói, sao nào, Thần Quân đại nhân biết đáp án ư?

“Vấn đề còn con này, tất nhiên không làm khó được bốn quân.” Một tay hẳn xòe cây quạt đen thép vàng, một tay cầm hoa đăng lên. Sùng Diệc nói, nếu thứ người muốn là trăm lượng hoàng kim kia, ta sẽ giúp người thắng được nó.

Nam Phong không tin hẳn, ánh mắt trở lại vẻ hững hờ, “Trăm lượng hoàng kim kia ta có muốn thì cũng chẳng có cái tác dụng rắm nào.”

Hừ nhẹ một tiếng, Sùng Diệc cầm hoa đăng đi đến chỗ gã sai vặt đang gần cổ hô hào. Gã sai vặt cười vui vẻ, hỏi vị công tử này đã đoán ra đáp án của chiếc đèn hoa đăng đó rồi hả?

“Đương nhiên là biết rồi thì mới dám tiến lên.”

Người xung quanh bắt đầu ồn ào, tò mò nhìn vị công tử phóng khoáng lỗi lạc này.

Chỉ thấy Sùng Diệc ghé vào tai gã sai vặt lặng lẽ nói một câu, khuôn mặt gã sai vặt lập tức lộ vẻ kinh hãi, sau đó mỉm cười chúc mừng Sùng Diệc.

“Chúc mừng công tử, trăm lượng hoàng kim này là của ngài rồi.”

“Ái chà, người xem hoàng kim bị người ta cầm đi rồi kia!”

“Vị công tử này thật đúng là vừa tuần tú lại vừa học rộng hiểu nhiều.”

“Công tử thật tài hoa đó!”

Tiếng khen ngợi liên tiếp vang lên. Nam Phong nhìn về phía Sùng Diệc, người nọ đang dùng khốe mắt quan sát y.

“Tại hạ không ham tiền tài, hoàng kim trăm lượng cũng không cần thiết. Vả lại, nghe nói bánh hoa quế của Quế Hoa Lâu chính là mỹ vị có lên trời cũng không tìm được, nếu chủ quán hảo tâm bố thí một hộp, tại hạ sẽ vô cùng cảm kích.”

Trong lúc nhất thời, tiếng nhao nhao ồn ào phát ra từ đám người lại càng lớn. Nam Phong khó hiểu, nhưng trông tâm tình Sùng Diệc dường như rất tốt.

Trên Quế Hoa Lâu đột nhiên truyền đến giọng nói của một vị nam tử, “Tuy chỉ là trò giải đố đèn nho nhỏ, nhưng quy tắc thì vẫn phải tuân thủ. Công tử hà tất không tiếc hoàng kim, mà lại cầu mấy miếng bánh ngọt chẳng có gì đáng ngạc nhiên [7] chứ.”

[7] Gốc là “kiến quái bất quái” (见怪不怪), nghĩa là gặp chuyện quái dị không kinh sợ, không bị quấy nhiễu thì chuyện quái dị kia sẽ thất bại và biến mất, ý muốn nói cần trấn định, bình tĩnh. (Nguồn: Yahoo Hỏi đáp)

“Chủ tiệm không biết, tại hạ cũng không phải dân bản xứ, chẳng rõ khi nào mới trở lại. Duyên phận khó cầu, kính xin chủ tiệm thành toàn.”

“Vị công tử kia vì sao lại nhất định muốn bánh hoa quế của ta đây?”

Sùng Diệc cười khê, phe phẩy cây quạt trong tay, “Tất nhiên là vì người trong lòng.”

“Ha ha ha, hay cho một câu vì người trong lòng.” Một vị nam tử bước ra, tựa vào lan can gỗ tại lầu hai mà nhìn Sùng Diệc, “Tại hạ Quế Hoa Lâu đương gia Mộ Dung Cảnh Thước, hôm nay hạnh ngộ. Người đâu, lấy một hộp bánh hoa quế, tặng cho vị công tử này.”

“Đa tạ Mộ Dung đương gia.”

“Ừ.” Sùng Diệc đưa tay nhận hộp rồi cho Nam Phong nhìn, phía trên khắc hoa văn tường vân, “Không ngờ đồ của nhân gian lại tinh xảo như vậy, hoa văn tường vân này thật rõ ràng sắc nét [8].”

[8] Gốc là “nhập mộc tam phân” (入木三分): ăn vào gỗ sâu ba phần

Nam Phong trừng mắt liếc hẩn một cái, đẩy cái hộp trở về – Khinh ta đoán không ra chắc, hừ!

Y không thềm để ý tới Sùng Diệc, một mình bước về phía trước. Sùng Diệc cũng không kích y nữa, chỉ lặng lẽ đi theo phía sau. Cứ thế một trước một sau mà đi một đoạn, liền đến một tòa phủ đệ, cửa ra vào treo đèn lồng đỏ cỡ lớn và tơ lụa cũng màu đỏ, tân khách tới lui, vô cùng náo nhiệt.

Khuôn mặt Sùng Diệc lộ vẻ hoang mang – Đây là?

“Hôm nay là mười bảy tháng sáu, một ngày tốt lành cho việc cưới xin.” Nam Phong liếc mắt, hỏi sao vậy, Thần Quân chưa từng thấy người ta bái đường thành thân à?

Sùng Diệc tức cười.

“Chưa từng thấy thật à?” Đột nhiên trong lòng có cảm giác về sự ưu việt, Nam Phong hơi chút hả hê, trong lời nói vẫn là vẻ chanh chua thường trực, “Ta còn tưởng Xích Diễm Thần Quân không gì không biết chứ, nào ngờ đến cả việc cưới gả cũng không thông.”

Sùng Diệc không những không phiền muộn mà còn mỉm cười, kéo Nam Phong vào bên trong. Nam Phong sợ hãi kêu lên, “Người làm gì thế hả?”

“Bây giờ vào xem thì chẳng phải sẽ biết sao?”

“Ồi chào!”

Tên thần tiên này có thể là cao cao tại thượng đã quen nên làm việc gì cũng đều tùy tâm sở dục kiểu đó. Sùng Diệc kéo Nam Phong ẩn thân đi lòng vòng cả buổi tại lễ đường, nhưng vẫn chưa gặp thứ gì hay ho.

Nam Phong nói, việc bái đường đều vào ban ngày, bây giờ hân tân lang đang kính rượu, còn tân nương đang chờ trong tân phòng đây. Dứt lời Nam Phong liền bị Sùng Diệc kéo đến tân phòng.

Trời ơi!!! Ài, Xích Diễm Thần Quân, người hân cũng phải biết tự tiện xông vào tân phòng của người khác là việc làm thất lễ cỡ nào chứ!

“Không phải người cũng đi cùng đó sao?”

Nam Phong cười lạnh, còn không phải tại người kiên quyết kéo ta vào.

Bước vào trong phòng, nhưng lại không hề thấy tân nương. Tân phòng nền đỏ màn buông, chỉ có tấm khăn cô dâu đỏ thắm trải trên giường, kèm theo một phong thơ.

“Xem ra vị tân nương này đã đào hôn.” Nam Phong cầm thư trong tay đưa cho Sùng Diệc xem, “Quả là vừa đáng thương lại vừa buồn cười, vốn là việc hỉ sự, mà lúc tân nương bỏ trốn với người ta thì tân lang vẫn còn đang ngây ngô ở bên ngoài mời rượu.”

“Trong này có thứ gì?” Sùng Diệc đặt cái hộp trong ngực áo lên trên mặt bàn.

Ngày khác huyền quý nhà người tạo cho tên tướng công đáng thương này một màn ảo cảnh, cho hân một điều ước, thuận tiện hút tinh khí của hân, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao?

Biết thừa Sùng Diệc lại đang bài xích [9] mình, y liền thanh đáp trả, nói đó là một lời đề nghị tốt.

[9] Gốc là “cách ứng” (), nghĩa là chán ghét, chán ngấy, buồn nôn. (Nguồn: Baike)

Chẳng qua ta còn hiểu kỳ không biết Thần Quân đại nhân có sở cầu gì hơn kia.

“Tâm Tỏa.”

“Vậy thì thật đúng là có lỗi, không cho.”

Tranh chấp như vậy chung quy không có kết quả, Sùng Diệc cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa, chỉ nói đáng tiếc là bước vào tân phòng, nhưng lại không thấy tân nhân.

Ánh mắt Nam Phong khiêu khích, ngồi xuống bên giường, nói ở trong tân phòng này đơn giản chỉ có lẽ tân hôn.

Tân lang sẽ dùng cân đòn [10] nhắc khăn cô dâu của tân nương lên, ngụ ý chỉ sự đẹp lứa vừa lòng. Sau đó hai người làm lễ cầm tay [11], uống chén rượu giao bôi, hẹn ước với nhau một lời hứa cả đời.

[11] Gốc là “chấp thủ lễ” (), một loại lễ tiết của Hán tộc cổ đại (Xem thêm: Baike)

Sao vậy, Thần Quân đại nhân còn muốn xem người ta cá nước thân mật à?

Mặc cho Nam Phong ở đó mĩa mai, Sùng Diệc cứ nhìn chăm chăm tấm vải đỏ kia đến xuất thần. Hân nhìn nhìn Nam Phong, lại nhìn tấm vải đỏ, rồi thò tay cầm lấy trùm lên đầu Nam Phong.

Nam Phong cả kinh, đang chuẩn bị giãy giụa, lại bị Sùng Diệc tóm lấy tay.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng hân thật nhu hòa, nhưng lại khiến người ta chẳng dám kháng cự. Nam Phong nhìn lên một vùng màu đỏ trước mắt, tự hỏi tên Xích Diễm Thần Quân này lại ăn lộn thuốc gì rồi, thì chợt nghe Sùng Diệc nói, là thể này phải không?

Sau một khắc, tấm khăn cô dâu bị vén lên.

Người trước mắt, cười tựa gió xuân, dịu dàng tao nhã. Hân nói Phong nhi, vi phu giá sươg hữu lễ [12].

[12] “Giá sươg hữu lễ” (): Thời cổ đại, nơi nhà người có tiền ở gọi là sươg phòng, bao giờ cũng phân ra Đông sươg và Tây sươg (“sươg” là mái che, mái hiên). Vào thời đó, những gia đình giàu có thường tam thê tứ thiếp, con cái thành đàn, tiểu thư chưa xuất giá không ra khỏi cửa gặp người ngoài, vì vậy lúc có khách đến thì thường nói: giá “sươg” hữu lễ. Nhiều đời truyền xuống, theo thời gian ý nghĩa của nó trở thành lời nói suông, lời nói vu vơ, chuyện phiếm, nói chuyện nhà chuyện cửa, hiện giờ cũng không còn ai dùng nữa. (Nguồn: Baike)

Sau nửa ngày Nam Phong mới phản ứng kịp: Hôm nay bọn họ đều mặc áo màu đỏ, thế này thật sự có chút ý vị động phòng hoa chúc.

Thật đúng là tâm tính trẻ con.

“Phì, Thần Quân đại nhân đây là muốn chơi trò gia đình?” Y cười khẽ, nói vậy được rồi.

Phu quân mạnh khỏe.

Có lẽ là do ánh nến quá mức chập chờn ám muội, Nam Phong dường như nhìn thấy khuôn mặt Sùng Diệc hiện sắc đỏ ửng.

Ha ha, không ngờ lại thẹn thùng cơ đấy?

Y còn chưa kịp cười nhạo Sùng Diệc không chịu đựng được câu đùa giỡn ấy, thì đã bị đẩy ngã xuống giường. Sùng Diệc thuận tay kéo dây cột tóc của y, mái tóc sáng màu tán loạn trên tấm áo ngủ bằng gấm hoa lệ.

“Người!”

“Kêu vì phu A Diệc.” Sùng Diệc cười híp mắt nhìn người nọ, tay phải lần mò trên lồng ngực của y – nơi đó trống rỗng một khoảng.

Y trả đê đê của y một trái tim.

“Người cũng biết vì sao ta nói với vị Mộ Dung đương gia kia là lấy bánh hoa quế vì người trong lòng chứ?”

Nam Phong vẫn còn đang mơ hồ – Gì cơ?

Ánh nến chiếu vào trong đáy mắt màu nâu nhạt của Nam Phong, khiến y thoát nhìn có thêm chút ít linh khí của người bình thường. Sùng Diệc cười nói, bởi vì đáp án của câu đố đèn kia.

Quân lai thí vấn quyển liêm nhân, bán câu minh nguyệt điệu thanh Khê.

Là tham tâm (thăm dò tâm tư).

“Tham tâm...”

“Đúng, tham tâm.”

“Tham... tâm?” Nam Phong thì thầm. Y nhìn thân thể Sùng Diệc ghé tới, sau đó đặt lên môi y một nụ hôn.

Lồng ngực của hắn kề sát vào y, nơi đó là âm thanh của một trái tim đang đập.

————— • . ° — — ° . —————

Chú thích:

[4] Bánh hoa quế, hay (gui huā gāo, âm Hán Việt: quế hoa cao) là món bánh truyền thống kinh điển của Trung Quốc.

Thực ra đây chỉ đơn thuần là thạch rau câu, với hoa quế (hoa mộc), có thể có thêm kỷ tử, nhãn nhục. Tuy nhiên chính mùi thơm của hoa mộc lại khiến món ăn này trở nên vô cùng đặc biệt. Chẳng phải tự nhiên mà người ta gọi loài hoa này là “cửu lý hương” (hương bay xa 9 dặm).

Công thức cơ bản nhất của bánh hoa quế gồm có bột nếp, đường (đường trắng hoặc đường mạch nha) và hoa quế ngâm đường hoặc ngâm mật. Tháng chín tháng mười hoa quế nở, thu hái xong cần phơi khô hoặc ngâm nước muối để loại bớt vị cay, sau đó ngâm đường hoặc ngâm mật. Bánh hoa quế được làm từ hỗn hợp các nguyên liệu trên, nhào kỹ rồi hấp chín, dùng bột mì khô rắc lên làm bột áo hoặc dùng khăn ướt bọc lại để tránh dính tay, tiếp tục nhào nặn cho đến khi hỗn hợp bột mềm nhuyễn bóng mịn. Bước cuối cùng là cắt khối bột thành từng miếng vuông vắn, xoa dầu thực vật, vậy là món bánh hoa quế kiểu truyền thống đã hoàn thành.

Hương vị của bánh hoa quế được miêu tả là mềm xốp không khô, vị ngọt mà thanh, đặc biệt còn lưu giữ được hương thơm tinh tế của hoa quế, khiến người ăn không ngấy, thử một miếng liền muốn dùng thêm miếng nữa. Hoa quế tính ấm, có khả năng kháng viêm trị ho, chính vì vậy bánh hoa quế cũng có thể dùng để thanh nhiệt hạ hỏa.

Bánh hoa quế thạch

Bánh hoa quế sữa dừa

(Nguồn: KulturedGek)

[10] Cân đòn, gốc là “can xứng” (), ngụ ý tâm nhân xứng tâm như ý.

Trong hôn lễ kiểu Trung Hoa, “chọn khăn cô dâu” chỉ việc khăn cô dâu của tân nương không phải do tân lang trực tiếp dùng tay “vén lên”, mà cầm một cái cân đòn đã được chuẩn bị từ trước để “chọn”, nói là dùng đòn cân chọn khăn cô dâu, ví von với sự “vừa lòng đẹp ý”.

(Nguồn: wed114)

4. Chương 4: Tâm Tỏa

Quân lai thí vấn quyền liêm nhân, bán câu minh nguyệt điệu thanh khê.*

Tham** tâm.

(**Tham: dò xét, thăm dò.)

Cảm xúc ấm áp triền miên trên môi — quý mị thuần âm, da dẻ đương nhiên rất lạnh, thế nhưng nhiệt độ cơ thể Sùng Diệc cách quần áo truyền đến, khiến Nam Phong cảm thấy dường như mình cũng có nhiệt độ.

Y và Sùng Diệc đều mở to mắt, đôi môi ma sát lẫn nhau, trong ánh mắt lại lóe lên ý vị trêu ghẹo.

Hai người đều khiêu khích lẫn nhau.

Răng môi vừa tách ra, tiếng cười của Nam Phong liền vang lên. Ngón trỏ y quẩn tóc mai Sùng Diệc, ngữ khí bất giác xen thêm vẻ đùa giỡn, “Thần Quân đây là muốn tham tâm gì?”

Là Tâm Tỏa?

Nắm chặt ngón tay Nam Phong trong lòng bàn tay, nhiệt độ lạnh lẽo khiến Sùng Diệc nhú mào, “Nếu ta nói là tham tâm người thì sao?”

“Ta?” Giống như nghe được chuyện vô cùng buồn cười, Nam Phong cười tới đau cả bụng. Y nói Thần Quân đại nhân thật biết nói đùa.

Ta ngay cả trái tim cũng không có, còn dò xét cái gì? Nếu Thần Quân pha trò chế nhạo ta, nói thẳng ra là được rồi,

“Thì ra trong lòng người ta là người như vậy.”

Không để ý tới lời nói của Nam Phong, Sùng Diệc cầm hai tay y, “Đáng tiếc, bản quân cũng không phải là quân tử.”

Nếu huyễn quỷ người có bảy phần lừa gạt, thì ta cũng có ba phần, có gì mà không thể?

Không ngờ Sùng Diệc lại có thái độ như vậy, Nam Phong nhất thời thất thần. Y nhìn nam tử mào nói mắt cười trước mặt, hồi lâu mới hồi phục tinh thần.

“Thần Quân đại nhân đúng là hay nói đùa, huyễn quỷ ta có tài đức gì, mà có thể được Thần Quân đại nhân lưu tâm đến vậy. Để người của thiên giới biết, lại nói định lực của ngài không tốt, bị một con quý mị mê hoặc.”

“Vậy thì mặc kệ cho bọn họ nói.” Dường như hần thấy hứng thú với nốt ruồi trên cổ Nam Phong, nhẹ nhàng dùng môi chạm vào. Thân thể Nam Phong cứng lại một chút, nhưng không né tránh. Sùng Diệc thấy y nhu thuận như vậy, chẳng hiểu sao trong lòng lại sinh ra một thứ mùi vị — thứ mùi vị không gọi được tên.

Hắn đột nhiên nắm cầm Nam Phong, gắt gao nhìn chăm chăm y.

Nam Phong bị hắn nắm đau, xương cầm dường như sắp nứt ra. Y nhìn Sùng Diệc, nói thế nào, Thần Quân lại cảm thấy ta không vừa mắt?

“... Mà thôi.” Hắn buông tay ra, ngồi thẳng người, tiện thể kéo Nam Phong lên, “Bản quân có quy tắc của bản quân.”

Nam Phong đột nhiên nhớ lại lời hắn từng nói.

Ta muốn ngươi cam tâm tình nguyện giao Tâm Tỏa cho ta.

Cam tâm tình nguyện... Hừ.

Buộc lại tóc, Nam Phong đứng dậy. Sùng Diệc đã sửa soạn xong từ lâu, cầm hộp gỗ tường vân đứng trước cửa, nhanh lên chút.

Nam Phong cười, nói không phải Thần Quân muốn xem động phòng hoa chúc sao?

“Đương nhiên muốn xem động phòng hoa chúc.” Hắn hừ nhẹ một tiếng, cảm giác thần tiên cao cao tại thượng chảy trong lời nói, “Thế nhưng bản quân không muốn xem tướng công say rượu làm chuyện điên rồ.”

Hai chữ tình ái, cũng phải là người tình ta nguyện. Nếu hai người tâm ý không thông, cho dù là động phòng hoa chúc, cũng chỉ là tăng thêm phiền não bi thương.

Ra khỏi phủ đệ đang kết hôn, đêm đã khuya. Lúc này đổi thành Nam Phong đi theo Sùng Diệc, tính cách Thần Quân đại nhân này nóng nảy khó đoán, ngoài mặt là một công tử ôn ngọc, suy nghĩ trong lòng lại khó mà đoán được.

“Ta khó đoán? Vậy còn ngươi?” Sùng Diệc phe phẩy quạt, dáng vẻ xuân phong đắc ý, nói so với ngươi, tâm tư bản quân đơn giản hơn nhiều.

“Đa tạ Thần Quân khen ngợi.” Nam Phong coi như Sùng Diệc đang khen y, hiếm khi hòa nhã đáp lại.

Đi ngang qua một con sông chảy, hai bên bờ là cây cối xanh biếc, lá cây xào xạc dưới gió nhẹ, Sùng Diệc không nhận được mà hỏi, đây là cây gì?

Nam Phong ngồi xuống bãi cỏ trên bờ sông, nói đây là cây đào, mùa xuân nở hoa, bây giờ đang vào hạ, nên chỉ có thể nhìn thấy lá cây xanh biếc.

Sùng Diệc đứng phía sau y, nói sao lại ngồi xuống?

Mệt à?

Nam Phong muốn làm khó Sùng Diệc, ngữ điệu khác thường, “Đi quanh phố xá rồi lại xông vào tân phòng người ta, tu vi huyền quý ta không bằng Xích Diễm Thần Quân, chân ta đương nhiên là mỗi nhừ rồi.”

Ôi, chẳng lẽ Xích Diễm Thần Quân ngươi còn quản ta đi lúc nào đi đường, lúc nào thì dừng chân nghỉ ngơi sao?

Thế nhưng Sùng Diệc lại làm một chuyện Nam Phong không ngờ đến, ngồi xổm xuống trước mặt Nam Phong, đưa tay xoa đầu gối y.

Nhiệt độ đột nhiên xuất hiện khiến Nam Phong sửng sốt —— không phải lại chọc giận hắn, làm hắn muốn trừng phạt mình đấy chứ?

Ai ngờ Sùng Diệc chỉ nhàn nhạt hỏi một câu, “Đầu gối đau à?”

“Hả?”

“Ai bảo ngươi không chịu dùng thuốc của bản quân, đáng đời ngươi để lại gốc bệnh.” Tuy lời lẽ ghét bỏ, nhưng lại không mang theo chút cảm giác ghét bỏ nào, Sùng Diệc nói sau này ngươi tới chỗ của quý y xem một chút đi, dù không tin bản quân, thì vẫn tin được tên đó chứ hả?

Nam Phong cau mày, trong lòng thầm nói hôm nay Xích Diễm Thần Quân uống nhầm thuốc gì, mà lại quan tâm tới y.

Không phải là do ở Thiên Ngoại Thiên quá lâu, đầu óc bị hỏng rồi đó chứ?

“Đừng tưởng bản quân không biết người đang nghĩ gì.” Thanh âm trầm thấp êm ái, trong tam giới này có lẽ chỉ Sùng Diệc mới có thể vừa bình tĩnh lại vừa ôn nhu như thế. Hắn ngồi xuống một tảng đá bên cạnh, cao hơn Nam Phong một chút, rũ mắt, “Tuy bản quân thanh tâm quả dục, nhưng còn chưa tới mức không hiểu tình người.”

Xí, người thanh tâm quả dục, mới vừa rồi là ai đẩy ngã ta?!

Nam Phong đương nhiên là mặt mang tiểu ý gật đầu với Sùng Diệc, Sùng Diệc cũng biết huyền quỷ này từ lâu đã không âm thầm ngừng mắng hắn trăm ngàn lần.

Bụi cỏ bên bờ sông có động tĩnh nho nhỏ, Sùng Diệc nhìn sang. Bụi cỏ động dậy một cái, lại dừng một cái, khiến người ta hiểu kỳ.

Hắn hỏi Nam Phong, người nói sau bụi cỏ là thứ gì?

Nam Phong hất cằm lên, nói Thần Quân đi xem không phải sẽ biết sao.

Thầm nghĩ huyền quỷ này đúng là không để hắn vào trong mắt, Sùng Diệc đứng dậy.

“Thì ra là một con tiểu súc sinh.”

Một tiểu súc sinh vừa mới ra đời, mắt còn chưa mở, toàn thân là màu xám đen, chỉ có chóp mũi màu hồng. Nó run rẩy cố gắng đứng lên, nhưng chưa đứng vững đã té xuống đất. Có lẽ là cảm nhận được khí tức của Sùng Diệc, có phần sợ hãi, nhỏ giọng kêu khóc.

Nam Phong nhìn qua, “Nhìn hình dáng hắn là một tiểu súc sinh mới vào nhân gian, không nhìn ra được là thứ gì.”

Đáng thương, đáng thương, vừa mới sinh ra đã bị người thân nhất vứt bỏ, ngay cả sinh khí cũng không trọn vẹn, sợ rằng không sống được bao lâu.

Nghe Nam Phong cảm thán, Sùng Diệc cười, hắn ngồi xổm xuống, điểm nhẹ mũi nhai con kia, lẩm bẩm nói, “Tiểu súc sinh, người nghe thấy không, người nào đó lẻ loi một mình, còn cười người tội nghiệp.”

Nam Phong chẳng quan tâm, nói sao vậy, Thần Quân đại nhân muốn cứu vật nhỏ này?

Sùng Diệc không nói, nhưng lại lấy hộp tường vân từ trong ngực ra, mở hộp lấy một miếng bánh quế hoa đặt vào tay, đưa đến trước mặt vật nhỏ kia. Vật nhỏ còn chưa nhìn được kia lại giống như có linh tính, ngửi ngửi bánh ngọt trong tay hắn, sau đó há miệng.

Ô kìa, vật nhỏ ngay cả răng cũng chưa mọc hết vậy mà ăn sạch mấy miếng bánh hoa quế! Cuối cùng nó liếm liếm lòng bàn tay Sùng Diệc, ngay lập tức thay đổi hình dạng.

Thân thể vật nhỏ kia to lên, da lông trên người cũng biến đổi hình dáng, lông rất dài, chóp mũi vênh cao, đứng dậy mở mắt ra.

“Tiểu súc sinh này ra là hồng hồ mắt đỏ?!” Nam Phong kinh ngạc tán thán — hồng hồ ly vốn là hậu của hồ vương, nhóc con này lại còn có đôi mắt màu đỏ!

Hồng hồ mắt đỏ kia từ trong bụi cỏ nhảy ra, cọ tới cọ lui dưới chân Sùng Diệc. Sùng Diệc vuốt đầu nó, nói nhóc con, người và Sùng Diệc ta hôm nay gặp nhau cũng coi như có duyên phận, từ nay người không cần lo về tính mạng nữa, nhớ sau này phải làm việc thiện, không được làm xằng làm bậy, gieo họa nhân gian.

Tiểu hồng hồ ly dường như nghe hiểu, gật đầu.

Nam Phong khá thích con hồ ly này, cũng ngồi xổm xuống sờ lông nó, xúc cảm trơn nhẵn mềm mại khiến lòng bàn tay ngứa ngứa: “Không ngờ Thần Quân đại nhân có đức hiếu sinh đến bậc này.”

Thấy Nam Phong vẻ mặt tươi cười, tâm trạng Sùng Diệc cũng tốt lên: “Vi phu vẫn luôn là người như thế, chỉ vì Phong Nhi chưa từng để ý đến vi phu thôi.”

Ta cùng Phong Nhi gặp gỡ, lại bên nhau đến giờ, duyên phận lớn hơn nhiều so với việc cứu một con tiểu hồ ly.

Nam Phong đã định bỏ qua không để ý đến — người chơi trò này đến nghiện rồi phải không?

Có điều Thần Quân đại nhân xuất chiêu, huyền quỷ nào có đạo lý không tiếp.

“A Diệc nghĩ nhiều rồi, ta đã bao giờ không để ý đến phu quân đâu.” Y thở dài: “Chỉ là thứ A Diệc để ý không phải ta, cho dù ta quan tâm đến phu quân, cũng chỉ khiến A Diệc chê cười. Có phải hay không hả, tiểu hồ ly?”

Sùng Diệc biết y đang nói đến tâm tảo, nụ cười trên mặt giảm đi phân nửa. Hắn vỗ vỗ đầu hồng hồ ly, nói người đi đi, nhớ kỹ những lời bản quân nói với người.

Hồng hồ ly cọ cọ tay hắn, sau đó chạy đi.

Sùng Diệc đứng dậy, sửa lại áo bào: “Tuy bản quân muốn lấy tâm tảo, nhưng cũng sẽ không làm khó người.”

“Hừ, vậy thì phải đa tạ Thần Quân rồi.”

“Bản quân không biết người cần tâm tảo làm gì.” Hắn nhìn về phía Nam Phong: “Ta nhớ rằng tháng bảy năm ngoái, người từng nói với cô con gái nông phu kia, trong lòng dù có ngàn vạn điều không cam lòng, thứ nên buông, thứ không nên buông đều phải buông cả.”

Vậy vì sao, người vẫn không buông xuống được chuyện cũ trước kia?

Nam Phong bị hắn nói sững sốt, y nhìn Sùng Diệc một lát, sau đó lại cười, nói Thần Quân lại quên đạo xử thế của huyền quỷ ta rồi.

Bảy phần lừa người, ba phần vận số.

“Lời nói kia của ta chính là để lừa người.”

Nếu một câu nói thực sự có thể đem chuyện cũ đã qua hóa thành mây khói, thế gian này, còn có nhiều vui buồn hợp tan, vận mệnh dây dưa như thế hay sao?

“Thần Quân tu vi cao, có lẽ không rõ. Một đời con người cùng lắm không quá trăm năm, đối với Thần Quân ngài mà nói không đến thời gian uống cạn chén trà. Thế nhưng trăm năm này của con người, lại trải qua hàng ngàn hàng vạn sự việc không đếm xuể. Khi Nữ Oa tạo ra con người đã gieo xuống thất tình lục dục, tất nhiên là muốn để con người khắc ghi một vài chuyện, có báo đền có hoán đổi, đó mới là trần gian luân hồi.”

“Vậy người cũng bị mấy chuyện cũ năm xưa này vây hãm một đời sao?” Sùng Diệc đột nhiên lớn tiếng, hắn nhìn Nam Phong, trong ánh mắt tràn ngập nỗi giận dữ và khó hiểu. Hắn nói cả đời con người cùng lắm là trăm năm, đến khi tạ thế, phiền não trăm năm ấy sẽ chẳng giữ được nữa, thế nhưng một đời này của người dài đằng đẵng thế kia, lẽ nào người muốn cứ như vậy mãi sao?

Không thoát ra khỏi ràng buộc?

“Đã phiền Thần Quân hao tâm tổn trí. Huyền quỷ vốn là quỷ mị, lục căn không sạch, có thể ở lại tam giới này cũng phải dựa vào chút chấp niệm, huyền quỷ không sợ không thoát khỏi ràng buộc.”

Nam Phong kính cẩn lễ phép nói lời này, khiến Sùng Diệc rất không vui. Hắn thà để Nam Phong nói chuyện độc miệng, chưa ngoa đến mức tàn nhẫn như trước, ít ra còn không khiến hắn đau lòng thế này.

Hắn biết Nam Phong nói không sai, thế nhưng lại không cam lòng.

Hắn nói, lẽ nào người chỉ có một chấp niệm?

Nam Phong khom người, y không muốn tiếp tục dây dưa việc này, liền nói hôm nay phải đa tạ Thần Quân đại nhân đã dạo chơi cùng huyền quỷ.

Y đến dưới tàng cây đào, bẻ mấy nhánh, đưa cho Sùng Diệc: “Cành đào này, coi như huyền quỷ đáp tạ Thần Quân chuyện ngày hôm nay nhé.”

Đáp tạ? Đáp tạ cái gì?

Đáp tạ ta dạo đêm với người? Hay là ta không lấy tâm tảo?

Nhìn thế nào, cũng thấy người không cần phải đáp tạ ta gì cả.

“Thần Quân đại nhân, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong rồi.”

Vào sáng sớm mỗi ngày, Sùng Diệc đều tu luyện tâm pháp dưới cây ngô đồng cổ thụ ở Thiên Ngoại Thiên. Hôm nay lại không có tâm trạng — đêm qua sau khi chia tay Nam Phong hắn liền tâm thần không yên, luôn cảm thấy lời Nam Phong nói như viên đá, cộm đến khó chịu.

Tông Tú vừa thu sách giúp hắn, vừa nói một canh giờ trước người của Tây Thiên tới, nói là mời ngài tới tham gia đại hội luận đạo.

Sùng Diệc gật đầu. Đột nhiên hắn nhớ ra cái gì, hỏi Tông Tú, Thiên Tôn Ty Mậu có tới không?

“Thiên Tôn Ty Mậu chưa bao giờ tham dự chuyện thiên giới, lần này sợ rằng cũng không tham gia...”

“Vậy à...” Hắn nghĩ nghĩ, nói với Tông Tú, người tới Tây Thiên báo tin cho Như Lai Phật Tổ, nói bản quân gần đây thân thể mang bệnh nhẹ, đang bế quan tu dưỡng, đại hội luận đạo lần này bản quân không tham gia được, xin ngài ấy lượng thứ.

“Vâng.”

“Còn nữa.” Hắn cầm mấy nhánh cây trên bàn, đó là của Nam Phong hôm qua bẻ cho hắn: “Trồng mấy cái này bên cạnh cây ngô đồng đi.”

Đồ chơi của nhân gian, có lẽ không sống được ở Thiên Ngoại Thiên, nhưng mà...

Không thử thì làm sao biết được đến cuối cùng sẽ thế nào.

Chỗ Sùng Diệc thanh nhàn như thế, Nam Phong bên kia lại xảy ra một vài chuyện vui vẻ — sau khi y trở về mấy hôm, quý y Vọng Thư tới, còn mang theo một đứa bé năm sáu tuổi. Nam Phong nhìn đứa bé từ trên xuống dưới, mắt to miệng nhỏ, phần điều ngọc trác, thực sự rất đẹp. Y trêu đùa nói, quý y người có con từ khi nào, sao không nói cho ta một tiếng.

Đứa bé sợ người lạ, nghe giọng nói cay nghiệt âm dương quái khí này của Nam Phong, vội vàng trốn sau lưng Vọng Thư. Vọng Thư cười sờ sờ đầu nó, nói một tiếng “đừng sợ”, sau đó nói với Nam Phong, tiểu nha đầu này là ta nhặt được ở bờ biển lúc đến Nam Hải du y mấy hôm trước.

Lúc ta vừa nhặt được nó, mắt nó không nhìn được, miệng cũng không nói được, ta thấy đáng về nó dễ thương, liền dẫn về, chữa mắt cho nó trước, đợi mấy hôm nữa tới Hàn Sơn ngàn năm lấy hàn chi thảo, chữa nốt cổ họng cho nó.

Nam Phong cười, nói thì ra quý y lại thích trẻ con như thế.

“Cũng không phải là thích.” Vọng Thư cúi đầu nhìn tiểu nha đầu, ánh mắt cũng bất giác dịu dàng hơn: “Chỉ là đứa bé này cùng ta gặp gỡ, tức là hai ta có duyên.”

“Có duyên...” Y không khỏi nghĩ đến Sùng Diệc — vị Thần Quân cao cao tại thượng kia, cũng nói có duyên với y.

Là có duyên thật, hay là cố ý tạo nên?

“Đúng rồi, hôm nay ta tới, là để đưa thứ này cho người.” Vọng Thư lấy một bình sứ thanh hoa nhỏ trong ống tay áo ra: “Thứ này có thể chữa được đầu gối của người. Một con quỷ mị như người mà khắp người toàn là bệnh, sẽ khiến người bên cạnh cười chê.”

Nam Phong nhìn chằm chằm bình sứ nhất thời ngây ra, có phần đỏ khốc đỏ cười.

Ta nói này Vọng Thư, đồ chơi này không phải của người đúng không?

“Hả?”

“Đừng giả bộ trước mặt ta.” Y lấy bình sứ từ trong tay Vọng Thư qua, nói ta từng nhìn thấy cái bình này, là hắn đưa cho người phải không?

Cái câu thương xót ta kia, cũng là hắn nói chứ gì?

“A... cái này... ờ...” Thấy Nam Phong đã biết rõ, Vọng Thư cũng không giấu diếm nữa: “Xích Diễm Thần Quân tới Thụý Trúc Cư, nói hẳn cho người thuốc người không lấy, liền nhờ ta lần sau người tới thì đưa cho người. Nhưng vẫn không thấy người đến, ta nghĩ việc này cũng không tiện kéo dài, liền tới đưa cho người.”

“Hừm?” Nam Phong khẽ nhếch khóe miệng: “Hẳn đến chỗ của người là muốn nghe ngóng chuyện của ta phải không?”

“Ồ? À, phải.”

Ánh mắt Nam Phong nhìn hẳn thêm mấy phần hàn ý, nói người nói hết cho hẳn biết rồi?

Đứa bé trốn thêm về phía sau Vọng Thư.

Vọng Thư chỉ muốn bóp cổ Nam Phong mà quát, ông giời ơi, Xích Diễm Thần Quân muốn xóc cả Thụý Trúc Cư của hẳn lên, hẳn dám không nói hay sao?!!

Phải rồi, còn có ngư linh trong hồ kia nữa!!

Nhưng hẳn biết huyền quỹ mềm cứng không ăn, bèn vẫn nói chuyện như bình thường, hẳn uy hiếp ta, ta đánh không lại hẳn, chỉ đành nói thôi.

Thần sắc Nam Phong càng phức tạp hơn, Vọng Thư nhìn thấy mà run rẩy trong lòng.

“Bỏ đi.” Y nói: “Nếu đã vậy, thuốc này ta cứ nhận.”

“Được.” Được cái rắm, người sớm nhận lão tử có phải đỡ chết mất con ngư linh không?!!

Nam Phong bỏ bình sứ vào ngăn kéo, nói nếu lần sau hẳn còn tới tìm người hỏi chuyện của ta, người cứ bảo hẳn trực tiếp tới tìm ta là được.

Vọng Thư một bên đáp lời, một bên nghĩ còn có lần sau nữa sao, tiểu tổ tông ngài tha cho ta đi!

Đợi Vọng Thư đưa đứa bé đi, Nam Phong liền kê ghế dựa vào trong sân nghỉ ngơi. Mỗi ngày chỉ có lúc này y mới có thể tháo bỏ trói buộc trên người, thả nhiên tự đắc, có chút thi vị nhân gian.

Có tiểu quỹ bám trên nóc nhà nhìn lên y, y trừng mắt với nó, bắn hạt đào ăn thừa trong tay về phía mái hiên.

Tiểu quỹ kia bị dọa chạy.

Y nhắm mắt ngừng thở, lại cảm thấy nơi trống rỗng trong ngực ngâm ngấm đau, còn hơi nóng lên.

“Tham tâm...” Hẳn niệm trong miệng, sau đó cười khở: “Tham tâm cái gì chứ...”

Ta vẫn nên lo chuyện của thư sinh thiếu đánh kia thôi.

Thiên Nhai Hải Giác gần đây vô cùng thanh tịnh — Hạ Lan mang theo tiểu bạch hồ ly đến chỗ Nguyệt Lão chơi, nơi lớn như vậy chỉ còn lại một mình Cửu Gia. Y rảnh rồi buồn chán, bày ván cờ lên bàn cạnh bờ biển, tự mình đánh với mình. Đang đánh đến chỗ quyết định thì có một giọng nói truyền đến, quân đen trong tay y rơi xuống bàn cờ.

“Thiên Tôn đại nhân.”

Cửu Gia lắc đầu: “Quả là đáng tiếc, hồng mắt ván cờ hay.”

Thấy Cửu Gia ngay cả đầu cũng không ngẩng, người tới hơi xấu hổ: “... Biểu ca.”

“Ồ? Tiểu Sùng Diệc à.” Cửu Gia ngẩng đầu nhìn hẳn, nói người đến rồi đấy à.

Không kinh ngạc chút nào, y đã sớm đoán được Sùng Diệc sẽ đến.

Sùng Diệc chấp tay mà đứng, nói Sùng Diệc hôm nay tới quấy rầy, là có việc muốn xin biểu ca tháo gỡ.

Cửu Gia mời hẳn ngồi xuống, nói không vội, người tới Thiên Nhai Hải Giác của ta, ta tất nhiên sẽ chiêu đãi người thật tốt.

Nói đi, muốn nhờ biểu ca ta tháo gỡ điều gì cho người vậy?

“Việc này...” Hần chần chờ chốc lát, sau đó cúi đầu thở dài: “Xin biểu ca hãy trả lại đồ của Sùng Diệc cho Sùng Diệc.”

“Ừa?” Cửu Gia cười nói, thứ gì ở chỗ ta là đồ của người vậy?

Sùng Diệc đứng dậy, thần thái kia lại thêm mấy phần nghiêm túc.

“Tâm tảo.”

*Về đầu lấy từ bài từ Như Mộng Lệnh của Lý Thanh Chiếu. Đại ý bài từ là đêm xuân gặp cảnh mưa to gió lớn, người viết sợ vườn hoa bị gió tấp, sáng ra hỏi thử tỳ nữ bên ngoài sao rồi, tỳ nữ đắp hoa hải đường vẫn vậy. Về sau là một câu đố về chữ, đại ý chữ gì có vầng trăng khuyết treo dòng suối. Vầng trăng khuyết là cái móc, dòng suối là nước (bộ thủy: 氵) có ba dấu phẩy. Chính là chữ tâm (心).

5. Chương 5: Huyền Quỷ Thiên – Triền Miên

Thứ của ta, cuối cùng cũng thuộc về ta.

Gió thổi hoa rơi, nước mặt hồ nhẹ nhàng xao động.

Cửu Gia nhìn Sùng Diệc, khóe mắt đậm tiểu ý.

Sao người biết Tâm Tảo ở chỗ ta?

“Từ khi hỗn độn khai hoá Phượng Hoàng đã canh giữ Tâm Tảo, đương nhiên là có cảm ứng với Tâm Tảo.”

Ngày ấy vô tình gặp được Thiên Tôn ở lễ Bách Hoa, khí tức của Tâm Tảo trên người Thiên Tôn còn nặng hơn cả huyền quỷ. Tâm Tảo có thể khống chế tâm thần, nếu sử dụng không thỏa đáng tất sẽ tạo thành tai họa, xin Thiên Tôn hãy giao Tâm Tảo lại cho Sùng Diệc.

Cửu Gia thu lại nét cười trên mặt, lộ ra vẻ nghiêm túc hiếm thấy, y nói thế này, Xích Diễm Thần Quân nghi ngờ bản tôn sẽ dùng Tâm Tảo để gây tai họa cho Tam giới?

Sùng Diệc cúi đầu, nói Sùng Diệc không dám.

“Hừ, Tâm Tảo đúng là ở chỗ bản tôn.” Cửu Gia thông thả ung dung cầm từng quân cờ trên bàn để vào trong hộp. Ngũ diệu y nhẹ nhàng, lại toả ra một thứ khí thế chèn ép khiến Sùng Diệc có phần hít thở không thông.

“Bản tôn sẽ không giao cho người.”

“Lẽ nào Thiên Tôn cũng muốn càn quấy theo huyền quỷ?”

“Càn quấy?” Cửu Gia cười, nói Tiểu Sùng Diệc, có phải người cảm thấy bản tôn càn nhàn lải nhải thành quen, liền không coi bản tôn là trưởng bối nữa?

Cho dù bản tôn xem thường quy định cứng nhắc của tam giới này, thế nhưng dù sao bản tôn cũng là Thiên Tôn Tì Mập, địa vị và tu vi cao hơn người không biết bao nhiêu lần, còn chưa tới phiên người tới dạy bản quân phải làm thế nào!

Sùng Diệc im lặng.

Thấy vẻ mặt Sùng Diệc lộ vẻ khó xử, Cửu Gia thở dài một tiếng. Y cầm hộp cờ, nói tuy rằng bản tôn thích đùa giỡn, nhưng bản tôn có thể cam đoan với người, Tâm Tảo kia không phải dùng để làm chuyện xằng bậy.

“Vì sao huyền quỷ lại trộm Tâm Tảo, vì sao phải...”

“Vì sao phải giao cho bản tôn bảo vệ?”

Cửu Gia gật đầu ra hiệu, Sùng Diệc dừng một chút, sau đó ngồi xuống.

Cửu Gia mở miệng, “Người cũng biết kiếp trước của huyền quý chứ?”

“... Biết một chút.”

“Vậy người có biết chuyện giữa y cùng em trai Nam Ngọc của y và huynh đệ Lý thị không?”

“Chỉ biết y bức tử em trai mình, sau bị Lý Đạm xử tử hình, còn trả cho em trai y một trái tim.”

“Đúng vậy, trả em trai y một trái tim...” Cửu Gia đột nhiên ai thán nói, trả một trái tim, trả một trái tim nào có dễ dàng như vậy.

Tâm sinh vạn vật. Hữu, thị tâm dục lệnh kỳ hữu; vô, thị tâm dục lệnh kỳ vô*. Cho dù y đem trái tim của mình cho em trai, thì đó cũng phải là một trái tim nguyên vẹn, phải gom đủ Tín Giải, Thù Thắng, Ý Nhạc, Di Thực, Ngũ Linh Đoạn Chương**. Mà một linh (“linh” trong linh thần, linh hồn, tâm linh) đã cần một trăm năm tu hóa, năm trăm năm mới có thể được một trái tim nguyên vẹn.

(*) Đây là một câu trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử, nói về tâm. “Hữu, thị tâm dục lệnh kỳ hữu; vô, thị tâm dục lệnh kỳ vô” nghĩa là “Có, là vì lòng muốn mà có; không, là vì lòng không muốn nên không có”. “Tâm” nghĩa là trái tim, lòng, tâm tư, tư tưởng. (Nguồn: tianxiaqifang)

(** Đoạn chương: dùng trong Phật Học, muốn tu theo đạo Bồ Đề của Phật phải đoạn trừ được hai chương là lý chương và sự chương. Lý chương là chương ngại trong việc linh hội tri thức, sự chương là chương ngại do các phiền não gây nên. Nguồn: chuaxaloi)

Năm trăm năm trước, y đem hết tất cả khả năng phá lá chắn Thiên Nhai Hải Giác để tìm ta, cầu xin ta cho đệ đệ y một trái tim hoàn chỉnh. Y dùng nội đan Vô Cực để trao đổi, lòng ta có Hạ Lan, đương nhiên là đáp ứng y. Song ta đã đánh giá thấp huyền quý này, y sợ ta nửa chừng lật lọng, liền chia nội đan Vô Cực thành năm phần, mỗi một trăm năm ta cho y một linh, y sẽ đưa ta một phần nội đan. Năm nay, là trăm năm lần thứ năm.

Đến nay ta đã thăm dò được linh cuối cùng đoạn chương ở đâu, nhưng con người là nhục thể phàm thai, chỉ tập hợp đủ ngũ linh thì không giữ được lâu trong cơ thể, chỉ có dùng Tâm Tỏa mới khoá được ngũ linh vào trái tim.

“Vì vậy y liền trộm Tâm Tỏa, lại sợ ta đoạt mất, nên mới giao cho ngài bảo vệ?” Sùng Diệc cười nhạt —— thật giỏi cho một con huyền quý.

“Vì Hạ Lan, ta tất nhiên sẽ không giao Tâm Tỏa cho người.”

Giữa hai người bắt đầu im lặng.

Hồi lâu, Sùng Diệc dường như tự nói với mình.

Y hà tất phải làm vậy chứ?

Năm trăm năm này, đệ đệ y luân hồi chuyển thế, mấy đời lại mấy đời. Như thế, đời đời kiếp kiếp Nam Ngọc cũng chẳng nhớ được mình có người anh trai là Nam Phong, y cần gì phải làm nhiều đến thế vì em trai mình?

“Ta cũng từng hỏi y.” Cửu Gia nói, “Y nói, đó là y nợ Nam Ngọc.”

Nếu chỉ có trái tim của ta, thì không thể nào hòa hợp với thân thể của đệ ấy, dù luân hồi bao nhiêu lần cũng không phải là một người hoàn chỉnh, không biết tình ái, chẳng hiểu nhân luân, không rõ thị phi, chỉ là một kẻ dấn độn.

Không phải như thế, không nên như vậy.

“Không nên như vậy... Nói cho cùng vẫn là vì một chữ tình. Bất luận là thân tình, nhân tình, hay ái tình, y luyện tiếc quá nhiều, quá nhiều thứ không buông bỏ được, cũng chỉ đành đẩy mình vào tuyệt cảnh.”

Y trung thành tận tâm với Lý Đạm, một lòng đối đãi, nhưng hoàng đế lại chỉ yêu thương một mình đệ đệ Nam Ngọc, Nam Ngọc lại chung tình với Hoàng vương gia. Nam Ngọc vì Lý Hoàng mà chết, Lý Đạm vì Nam Ngọc mà giết Nam Phong. Nam Phong chẳng có được một phần yêu mến, nhưng bản thân lại phải gánh chịu tất cả, sau khi chết cũng không được an nghỉ.

Có thể chính y cũng không rõ, rốt cuộc vì sao y lại làm như vậy. Là vì Lý Đạm, là vì Nam Ngọc, hay là vì chính mình.

Người này, một khi đã cố chấp, thì chết cũng không thay đổi.

Bầu trời đêm như bị xối mực đậm, ào ạt nhuộm đắm cả không trung, mang tới cảm giác đè nén.

Trong mộng có thanh âm mềm nhẹ êm ái, như gió mát bên tai, từng chữ từng lời đắm chìm trong đó.

Ngoan, nói cho ta biết, ngươi muốn cái gì?

Ha ha, ngươi muốn cái gì, ta đều cho ngươi.

Ta muốn...

Tiếng chuông khoan thai truyền đến, bầu bạn với bóng đêm mông lung.

Gió đêm mát lạnh.

Một mình Nam Phong đi trong bóng đêm đẹp đẽ, trút bỏ một thân thương cảm cùng mệt mỏi, ung dung thoải mái — y vừa cho đại công tử nhà Đỗ thượng thư một hồi ảo cảnh, hút tinh khí của gã, lúc này ở Đỗ phủ phỏng chừng đang khóc tang rồi.

Chung quy phải trả lại khoản nợ một năm trước.

Y trở lại nhà, vừa tới cửa đã cảm thấy không đúng lắm. Ngẩng đầu nhìn bầu trời trên tòa nhà một chút, hơi ửng sắc hồng, trong lòng nháy mắt liền rõ ngọn ngành.

Lại nữa rồi.

Quả nhiên, đẩy cửa đi vào, người nọ một thân bạch y, đang ngồi trước bàn, đốt ngọn đèn, tự rót cho mình một ly trà, thần nhiên uống.

Đúng là không coi bản thân như người ngoài.

Thấy Nam Phong tới, Sùng Diệc nói, sao trẻ thể này mới về?

Lại ra ngoài hại người?

“Đúng vậy ~” Ngồi xuống bên cạnh Sùng Diệc, Nam Phong đưa tay lấy ấm trà, lại bị Sùng Diệc đoạt mất. Y đang chuẩn bị phát hỏa, ai ngờ Sùng Diệc lại rót cho y đầy chén.

Thần Quân đại nhân thể này, là muốn làm ta giảm thọ phải không?

“Dù sao ngươi cũng chẳng giảm thọ được.”

“Thần Quân nói đùa rồi.”

“Hôm nay bản quân tới đây, không phải là để huyền thuyên với ngươi.”

Nam Phong khinh thường, nói sao, lại đến vì muốn lấy Tâm Tỏa?

Sùng Diệc nhìn y, ánh mắt tựa cười tựa không, nhu tình như nước.

Hắn nói, là ta nhớ ngươi.

“Hả?” Nam Phong lúc này thật sự ngây người.

Câu này ta từng nói đùa rất nhiều lần, Thần Quân đại nhân ngài nói ra lại chẳng buồn cười chút nào.

Hai mắt Sùng Diệc nửa khép, khóe miệng mỉm cười, nói bản quân vẫn chưa nhàm chán đến mức đó.

“Ta đã tới Thiên Nhai Hải Giác.”

Hắn nói đến tận đây, Nam Phong cũng biết ý tứ của hắn, đang nghĩ làm thế nào để lừa chuyện Tâm Tỏa, chợt nghe Sùng Diệc nói, ta giúp ngươi.

Cái gì?

“Ta giúp ngươi.” Giọng hắn không lớn, lại lặp lại một lần, “Ta giúp ngươi trả cho đệ ngươi một trái tim.”

“Thần Quân đại nhân, cho dù là nói dối, cũng phải khiến người ta tin phục chứ.”

“Bản quân không nói dối.”

“Vì sao Thần Quân phải giúp ta?”

“Bản quân thích.”

“Thích?” Trong câu nói của Nam Phong mang theo âm chọc, nói Thần Quân thích cái gì?

Là thích lo chuyện bao đồng hay là thích xem trò cười?

Sùng Diệc hơi không vui, mi tâm cũng chau lại. Hắn nhìn về phía Nam Phong, muốn nói gì đó, nhưng khi mở miệng, lại chẳng nói nên lời, đành phải mỉm cười thê lương.

Haizz, quả nhiên, ta vẫn chưa đủ tư cách.

Hắn đột nhiên đổi đề tài, nói mấy nhánh đào ngươi ngắt lần trước, ta đã trồng ở Thiên Ngoại Thiên, chỉ là vật của nhân gian, chẳng biết có sống được không.

Nam Phong bỗng dừng nhìn hắn hồi lâu, khóe mắt trong trẻo mà lạnh lùng mang theo nhiều tình cảm không rõ tên. Y quay đầu không nhìn Sùng Diệc nữa, chỉ lạnh lùng nói rằng, đồ chơi kia chẳng có gì khiến người ta vui, Thần Quân đại nhân giữ lại làm chi.

“Không làm người khác vui, nhưng làm bản quân vui.” Sùng Diệc đứng dậy, nói bản quân đi đây, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi.

Hắn ra ngoài được vài bước, lại dừng lại, xoay người nói với Nam Phong, chuyện cũ chốn nhân gian, đa số là phiền não, bản quân biết ngươi không bỏ xuống được, ta từng nói, ta sẽ không ép buộc ngươi.

Còn nữa, ta nói giúp ngươi, là thật lòng.

Y bắt đầu đi lắc đầu, phát tay tắt đèn. Chỉ nghe “két” một tiếng, người đã rời đi.

Y không khỏi cười khổ —— Nam Phong ơi là Nam Phong, ngươi sinh ra làm người, người ta nói người có tim lại không hiểu tình ái, chết đi làm quỷ, người ta hỏi khi nào ngươi có thể thật lòng đối đãi với người.

Ta đã mất tim, sao có thể thật lòng?

Thế nhưng...

Thế nhưng đêm lễ Bách Hoa ấy, tay hắn cầm hoa đăng, thay ta giải đố, động phòng hoa chúc, hắn nhắc khăn voan lên, nhu tình với ta, lời nói xuất phát từ đáy lòng hắn, Sùng Diệc ơi là Sùng Diệc, ngươi đúng là thông minh, từng hành động, từng lời nói, từng cử chỉ, đều có thể nắm giữ tâm tư ta.

Như ngươi nói, ta là huyền quỷ, từ lâu đã không thể giảm thọ, ngươi cần gì phải khiến ta nợ ngươi?

Ta không có gì để trả, cũng không trả nổi.

Ngoài cửa sổ có vài tiếng tí tách, là mưa rơi. Cửa sổ mở ra, mưa hắt vào làm ướt mấy cuốn sách trên bàn, nhưng Nam Phong chẳng để ý đến nó.

Một đêm này, y chỉ ngồi, không biết suy nghĩ gì.

Một năm bốn mùa, thay đổi luân phiên, với người mà nói thì dài đằng đẵng, mà với quỷ mị, lại chỉ là chuyện thoáng qua.

Lần thứ hai Nam Phong tới Thụý Trúc Cư đã là mùa đông. Tuyết rơi đầy đất, mặt ao Thụý Trúc Cư kết một tầng băng, sạch sẽ trong suốt, có thể thấy cá chép kim hồng dưới nước.

Nam Phong cười nói, quỷ y ngươi, từ khi nào lại nuôi loài vật bé nhỏ của nhân gian?

Vọng Thư liếc y, nói chính là vì vị Xích Diễm Thần Quân kia của ngươi đã hủy mất hồ ngư linh của ta!

“Ồ?” Nam Phong còn chưa kịp hỏi kỹ, chợt nghe được một tiếng hô to từ phía sau.

“Vọng Thư! Người ở đây à!”

Người đến là một nam tử, mắt ngọc mây ngài, da trắng nõn nà, thân hình thon cao, là một nam nhi tuấn mỹ. Cậu ta tới cũng chẳng thêm để ý Nam Phong đang ở đây, không nói hai lời liền nhào vào người Vọng Thư. Vọng Thư nhú mày, lớn tiếng quát, bắt cậu ta ngoan ngoãn. Về mặt nam tử kia ủy khuất, nhỏ giọng lẩm bẩm, ngày trước người vẫn luôn dịu dàng với ta, sao bây giờ lại hung dữ như vậy.

Nam Phong tỉ mỉ quan sát, nhìn thế nào cũng thấy nam tử này quen mặt, nhưng lại không nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

Nam tử kia chú ý tới Nam Phong, đầu tiên là ngần ra, sau đó chỉ vào y nói, ta đã gặp người, lần trước Vọng Thư đưa ta tới nhà người.

Lần trước?

Trước mắt Nam Phong lập tức hiện lên bé gái mắt to, miệng nhỏ nhắn, phấn điêu ngọc trác kia.

Lẽ nào...

“Chính là tiểu tai họa kia!” Đuổi cổ nam tử kia vào rừng trúc tìm chút củ đốt, Vọng Thư bắt đầu than phiền với Nam Phong. Hắn nói lúc đầu thấy đứa bé này đáng thương, đáng đáp lại khiến người ta yêu thích, liền nghĩ coi như ta tích đức, nếu ta mà biết cậu ta là Trung thái tử của giao nhân, lão tử tuyệt đối không cứu cậu ta.

“Trung thái tử của giao nhân?”

Cũng đúng, người nhặt cậu ta ở cạnh bờ biển Nam Hải? Nam Hải là nơi giao nhân...

“Cậu ta là con thứ ba của chủ nhân Nam Hải.”

Vua giao nhân đứng đầu Nam Hải, có ba đứa con trai, tên là Hiếu Nghĩa Trung. Trung thái tử chính là con trai út của ông ta. Giao nhân khác người phàm, một trăm năm đầu đời mang hình dạng trẻ con, mắt không thể nhìn, miệng không thể nói, không thể rời khỏi Nam Hải. Trung thái tử này nghịch ngợm, lén lên bờ biển, thiếu chút nữa thì chết, may mà Vọng Thư cứu được cậu ta.

Bây giờ thì hay rồi, cậu ta vừa qua trăm tuổi, liền mang dáng dấp trưởng thành, ngày ngày chỉ biết quần quít lấy ta.

“Có lẽ trước đây người đối xử quá tốt với cậu ta, nên cậu ta ái mộ người.” Nam Phong không nhịn được cười, muốn trêu hấn, liền nói ta thấy Trung thái tử đối với người nói gì nghe nấy, quả thật là thích người.

Dù sao người cũng không thích người phàm, thần tiên, lại lười làm quen với những quỷ mị ở cõi âm, chỉ bằng thành một đôi với Trung thái tử, coi như là có người bầu bạn.

“Với cậu ta? Đáng đáp không khác gì tiểu bạch thỏ, chẳng có tý đầu óc nào, ta không có sở thích trông nom trẻ con.”

Nói tới đây, đúng lúc Trung thái tử ôm một bó củ đến. Vọng Thư nhìn thứ trong tay cậu ta liền nổi giận, chỉ vào cậu ta nói đầu óc người bị sao vậy, ôm củ ứt về làm gì!

Trung thái tử cho là hắn chê củ ứt, không dùng sưởi ấm được, luôn miهن nói ta đi tìm tiếp. Vừa định ra khỏi cửa, lại nghe Vọng Thư hô, “Quay lại.”

Nam Phong chống cằm, mỉm cười nhìn hai hoan hỉ oan gia này. Vọng Thư cầm áo choàng da ném cho trung thái tử, “Mặc vào! Rét quá sinh ra bệnh gì ta lại phải chăm sóc người!”

“A.” Trung thái tử ủy khuất.

“Ha ha ha ha, Trung thái tử người chớ để ý. Quỷ y này ấy à, da mặt mỏng, đó là hắn đang quan tâm người.”

Trong nháy mắt, đôi mắt Trung thái tử liền sáng ngời lên, nhìn về phía Vọng Thư, “Thật sao?”

Vọng Thư nghiêng răng nghiêng lợi, “Huyền quỷ...”

Nam Phong biết Vọng Thư được mấy cân mấy lạng, thành thử nói ban đầu ta đòi cái áo da chồn này người không cho, chính người cũng tiếc không nỡ mặc, hôm nay lại giao tâm can bảo bối cho Trung thái tử khoác thêm, chẳng lẽ không phải là quan tâm?

“Đó là vì giao nhân thể hàn, chốn âm phủ này vốn nặng âm khí, giờ lại đang là mùa đông, ta sợ cậu ta đóng băng.”

“Người xem, đúng là quan tâm nha!”

Trung thái tử vừa nghe hắn nói vậy, trong lòng cực kỳ cảm động, cậu ta áp hai tay Vọng Thư vào ngực, nói Vọng Thư, ta biết ngươi là một người không khéo nói lời tình cảm, nhưng mà ngươi yên tâm, ta không phải là kẻ bạc tình, sau này chắc chắn sẽ đối tốt với ngươi, không bao giờ rời xa ngươi.”

Vọng Thư chỉ cảm thấy tay bị đối phương siết phát đau, mà đầu còn đau hơn.

Nam Phong cười lắc đầu, khe khẽ gõ vào mép chén trà, “Nào nào, Trung thái tử, đừng kéo hắn, hắn cũng đau chạy được. Mau uống hợp trà nóng làm ấm thân thể, để tránh mắc bệnh lại khiến Vọng Thư lo lắng.”

“Được được được!” Trung thái tử vẫn còn tính tình trẻ con, nhận chén trong tay Nam Phong uống một ngụm lớn. Ánh mắt kia của Nam Phong giống như cha mẹ vợ nhìn con rể, vẻ mặt hiền hoà.

Vọng Thư không khỏi rung mình một cái —— Cứ cảm thấy hôm nay có cái gì đó không thích hợp.

Sau khi trêu chọc hai người họ thêm một hồi, Nam Phong liền rời khỏi Thúc Trúc Cư. Trước khi đi hắn nhìn trúc phòng một cái, nhất thời cảm thấy giữa mùa đông giá rét này cũng sinh ra chút ấm áp.

Chữ tình có thể làm người ta lưu luyến đến vậy.

Y không khỏi nghĩ tới một người, một người từng khiến thân thể băng lãnh nhiều năm của y nhiễm chút ấm áp, khiến tâm tư y rối loạn.

Ngày động phòng hoa chúc ấy.

Chẳng hiểu sao, trên đường về lại đi vòng qua bờ sông nơi từng ngồi nghỉ hôm lễ Bách Hoa. Nước nơi khác đều đã kết băng, nước con sông này lại thoải mái chảy trôi, chỉ là cây bên bờ đọng đầy tuyết, toát lên chút thê lương.

Y đột nhiên nhớ tới cái đêm y và Sùng Diệc ngồi bên bờ sông này, hắn nói chuyện nhỏ nhẹ, bót đi vẻ kiêu ngạo của Thần Quân, thêm phần dịu dàng của người phạm.

Quân vẫn lai nhân, bán câu minh nguyệt chiếu thanh khe.

Tham tâm.

Y không nhịn được đặt tay lên ngực mình.

... Tham tâm.

Mu bàn tay đột nhiên truyền đến nhiệt độ quen thuộc, Nam Phong theo bản năng lui về phía sau, liền đụng vào một lồng ngực ấm áp. Y quay đầu lại...

... Người?!!

Người nọ vẫn tự tiếu phi tiếu như lúc bình thường, đầu mày cuối mắt đều là ôn nhu. Hắn nắm chặt tay Nam Phong, ghé vào bên tai y, “Là... Đang nhớ ta?”

“... Không phải.”

“Nói dối.”

“... Nếu biết ta đang nói dối, vậy còn hỏi ta làm gì.”

“Người đang tức giận?”

“Không có.”

“Lại nói dối.”

Rõ ràng là đang tranh cãi, nhưng lại giống như bị xuân thủy ngầm qua, theo màng nhĩ, từng chút từng chút chảy vào thân thể, chậm rãi êm ái.

Nói nói cười cười dịu dàng, Nam Phong nói kỳ quái quá.

Thần Quân đại nhân ngài sao cũng thích dùng loại ngữ khí này nói chuyện?

Sùng Diệc cầm tay Nam Phong đặt lên lồng ngực mình, cười hỏi như này không tốt sao?

... Tốt.

“Ta còn có rất nhiều thứ tốt, người chưa từng phát hiện ra.” Hắn dường như rất hài lòng với câu trả lời của Nam Phong, nắm chặt tay y thêm một chút, “Nhưng mà không vội.”

Sau này người cũng sẽ phát hiện ra thôi.

Nam Phong nhìn chằm chằm bàn tay của mình và Sùng Diệc đang nắm lấy nhau, nơi đó truyền tới tiếng đập.

Là trái tim.

Tham tâm.

Y ngẩng đầu nhìn Sùng Diệc, trên đầu người kia có tuyết rơi xuống, một thân bạch sắc của hắn như hòa làm một với xung quanh, mi mục như họa.

“... Ôi.” Y đột nhiên nở nụ cười, khéo léo rút tay mình về, “Thần Quân đại nhân sao lại tới nơi này?”

“Tình cờ đi ngang qua, nhớ đến cái đêm ta và người cùng tới đây, tiện thể muốn tới nhìn một chút.”

Còn người, sao lại tới nơi này?

Nam Phong xoay người nhìn về phía mặt sông, nhàn nhạt nói, cũng là tình cờ.

“Hả?” Hắn tới gần Nam Phong, nói, là tình cờ nhớ tới ta?

“Thần Quân đại nhân nói đùa ngày càng không buồn cười.”

“Đương nhiên không buồn cười.” Kim phiến đen kẹt trong tay phe phẩy, Sùng Diệc nói ta nghiêm túc.

Nam Phong cười to — Thần Quân đại nhân, mùa đông dùng quạt quả là buồn cười.

Thiên môn vạn hộ tuyết hoa phù, điểm điểm vô thanh lạc ngổa cầu. Toàn tự ngọc trần tiêu canh tích, bán thành băng phiến kết hoàn lưu.*

(*Tả cảnh tuyết rơi: hoa tuyết bay lả tả trên vạn nhà, không tiếng động rơi xuống viên ngói và rãnh ngói; giống như bụi ngọc tan ra rồi tích tụ lại, khe suối nửa kết băng vẫn cứ tiếp tục chảy.)

Rời khỏi bờ sông, bọn họ cùng nhau đi trên đường, dưới chân phát ra tiếng “ken két”.

Nam Phong dừng bước quay đầu lại, không khỏi cảm thán, nền tuyết trắng xóa mênh mông, bóng loáng trắng ngần, lại bị mấy dấu chân phá hỏng.

Sùng Diệc lại nói, mấy vết chân này chẳng phải chuyện lớn gì.

Đội ban đêm tuyết mới rơi xuống, phủ lên những dấu chân, tất cả lại bình thường.

Nam Phong lắc đầu.

Sùng Diệc nhìn y một hồi, “... Người vẫn không buông xuống được.”

“Cái gì?”

“Chuyện của đệ đệ người.”

“Hả... à. ” Nam Phong ngẩng đầu, y nhắm mắt lại, mặc cho gió lạnh như kim đâm vào mặt. Hắn nói Thần Quân đại nhân có biết Nam Ngọc trước khi chết đã nói gì với ta không?

“... Nói gì?”

“Đệ ấy nói... đệ ấy nói ta có một trái tim, lại chẳng hiểu tình ái là thứ gì.”

Ta từ khi sáu tuổi, đã ở bên hoàng thượng. Từ nhỏ, bên tai ta chỉ có hai chữ trung thành. Ta chỉ biết, Lý Dạm là chủ tử của ta, là tín ngưỡng của ta, lời hấn nói ta đều nghe, việc hấn làm ta đều tin. Ta sống trên đời này, chính là vì hấn mà sống. Hấn nói hấn tin ta, vì ta vẫn luôn ở bên cạnh hấn, hấn không tín nhiệm người nào hơn ta.”

Mãi đến khi Nam Ngọc... Đến khi đệ ấy tới bên cạnh Lý Dạm, ta mới biết, nam nhân này còn có tình cảm khác.

Kỳ thực, ta rất ghen tị với Nam Ngọc, rõ ràng là hai gương mặt giống nhau như đúc, vì sao đệ ấy có thể khiến Lý Dạm hết lòng cảm mến? Thế nhưng đệ ấy là em trai ta, Lý Dạm là chủ tử ta, ta không có tư cách nói hay làm gì cả.

Sau đó, ta biết đệ ấy muốn giết hoàng thượng... Ta sao có thể để đệ ấy làm như vậy?

Ta đã từng tìm cách giết Nam Ngọc, cũng từng giấu Lý Dạm ý nghĩ thả Nam Ngọc đi, nhưng cuối cùng vẫn là ta sai —— ở bên cạnh Lý Dạm mấy năm, ta làm việc chẳng bao giờ do dự. Treo cổ quan lại phản bội, hãm hại trung lương, chuyện thất đức gì ta cũng làm giúp hấn. Ta thủ đoạn ác độc, ta giết người như ngóe, nhưng ta vẫn không đành lòng nhẫn tâm với Nam Ngọc.

Ta không ngờ, đệ ấy lại vì Lý Hoằng, mà moi tim của mình.

Ta vĩnh viễn không quên được, đệ ấy ngã vào lòng ta, bóp cổ ta, gương mặt giống ta như đúc. Đệ ấy nói Nam Phong, huynh có một trái tim, lại không biết tình ái là thứ gì.

Ta mê man.

Ta đối với Lý Dạm, rốt cuộc là trung thành, hay là yêu mến? Ta đối với Nam Ngọc, rốt cuộc là hận, hay là thương?

Ta chỉ biết, ta bức tử em trai ruột thịt của mình.

Sau đó, Lý Dạm muốn ta chết, ta không ngại, chỉ thấy có lỗi với tổ tiên phụ mẫu.

Ta trả Nam Ngọc một trái tim, trở thành huyễn quỷ.

Sau đó, Hoằng vương gia làm phản, đoạt vương vị, giết Lý Dạm.

“Ngọc nhi bị người hại chết, ta phải khiến người chôn cùng!”

“Ha, Nam Ngọc dù chết, cũng là người của trẫm!”

Đến cuối cùng, trong lòng tất cả mọi người cũng chỉ có một mình Nam Ngọc.

Đúng vậy, Nam Ngọc rất tốt, đệ ấy là em trai ta, ta cũng thích đệ ấy.

Đệ ấy vì ta mà chết, ta phải trả đệ ấy một trái tim.

Nghe Nam Phong thần nhiên kể lại chuyện cũ, trong lòng Sùng Diệc tư vị phức tạp. Hấn chăm chú nhìn sườn mặt Nam Phong, tuyết rơi vào khóe miệng y.

Chẳng hiểu sao, giống như bị mê hoặc, hấn chợt hôn lên, ngậm lấy một mảnh tuyết kia.

Nam Phong mở mắt ra, y nhìn Sùng Diệc, người kia cũng nhìn y. Y nhớ tới đêm lễ Bách Hoa, bọn họ xông vào tân phòng của người khác, động phòng hoa chúc, hấn cũng hôn y.

Thế nào là tình ái?

“Thế nào là tình ái?” Không nhận được mà hỏi thành lời.

Sùng Diệc cau mày, suy nghĩ một chút nói, “Ta cũng không biết.”

Nam Phong nở nụ cười, nói trong Tam giới còn có thứ Xích Diễm Thần Quân không biết!

Sùng Diệc cũng cười, nói thực ra có rất nhiều thứ bản quân không biết.

Tỷ như, phải làm sao mới có thể thăm dò chân tâm của người.

Tất nhiên tương tư cũng không biết.

“Tối rồi.” Nam Phong nhìn cổng lớn nhà mình, “Thần Quân đại nhân muốn vào ngồi một chút không?”

“Được.”

Vào phòng ngủ, châm đèn, Nam Phong để Sùng Diệc pha trà.

“Hiếm khi người không cần ta.”

“Thần Quân hôm nay ăn mặc tao nhã, phong cách gần giống với tòa nhà này của ta.”

“Ồ? Nói như vậy là ta còn được thơm lây bộ bạch y này?”

“Đúng vậy.”

Huyền quý quả nhiên vẫn là huyền quý, nhanh mồm nhanh miệng khiến Sùng Diệc dở khóc dở cười. Hắn nói được rồi, bản quân nghỉ ngơi một chút rồi đi, không ở đây làm vướng mắt người.

Nam Phong cười, nói hôm nay sắc trời đã tối, không bằng Thần Quân ở lại đi.

“Hả?”

“Thần Quân không phải muốn tham tâm sao?” Nam Phong chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt thiếu đi khí tức của quý mị, ngược lại có chút động tình như con người. Y nói ngày ấy động phòng hoa chúc, phu quân còn chưa dò ra chân tâm của ta, không bằng tối nay làm cho xong.

“Người...” Sùng Diệc còn đang hoang mang, đã thấy Nam Phong cúi người tới.

Y ngậm lấy môi hắn.

Cảm giác giá lạnh thuộc về quý mị, khe khẽ run rẩy, y nhẹ giọng nỉ non tên Sùng Diệc.

A Diệc.

Nháy mắt, tất cả tình cảm trong lòng cuộn trào mãnh liệt, hắn chỉ muốn ôm chặt lấy y, cùng y triền miên đến chết.

Lúc quần quít, hắn nghe thấy Nam Phong hỏi, người biết thế nào tình ái sao?

Hắn khẽ cắn vành tai y, “Vậy người biết à?”

“A, không nói cho người.”

6. Chương 6: Huyền Quý Thiên – Yên Diệt

Một ngày gặp nhau, hai người tương tư. Nói được ba câu, chưa đến câu thứ bốn thì trời mưa, canh năm khanh chưa ngủ.

Lục xuất phân phi*, tháng bảy nóng như lửa. Tám âm luân phiên nhau tấu đến chín tầng trời, mười năm trăng tròn.

(*Lục xuất phân phi: tuyết đổ ào ào.)

Quân lai thí vấn quyền liêm nhân, bán câu minh nguyệt điệu thanh Khê.

Tham tâm... à.

Nam Phong đứng trước cửa sổ, y chỉ mặc một bộ áo trong màu trắng, nhìn tuyết đọng trên mặt đất ngăn người.

Chỉ chốc lát, phía sau truyền đến âm áp. Sùng Diệc choàng thêm cho y chiếc áo khoác màu vàng nhạt: “Sao sớm thế này đã dậy rồi, lại còn mặc ít như thế?”

Ngộ nhỡ rét cóng thì làm sao?

Nam Phong ngẩn ra nhìn chăm chăm hắn, rõ ràng là lời trách cứ, lại tràn đầy ngữ điệu cưng chiều, vẫn là vẻ mặt như cười như không, mà chút nhu tình kia lại nhàn nhạt tan ra ở khóe mắt.

Chẳng biết làm sao lồng ngực lại âm ỷ đau.

Y cúi đầu cười, nói Thần Quân đại nhân quên rằng ta là một con huyễn quỷ rồi sao?

Bản thân quỷ mị chính là thứ âm u lạnh lẽo, đâu còn rét cóng được nữa.

Sùng Diệc hơi nhú mày: “Ta không thích người gọi ta như thế.”

“Ừm?”

“Gọi ta là A Diệc.” Hắn vén lọn tóc bên tai Nam Phong ra sau tai, lại mỉm cười.

Nam Phong sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ thở dài, thông thả nói, mọi người đều nói thần tiên cao cao tại thượng, lực cần rất thanh tịnh, không ngờ Thần Quân đại nhân lại có tính trẻ con như thế.

Gọi là gì mà không giống nhau chứ? Người hà tất phải cố chấp vì một cách xưng hô?

“Không giống nhau.” Hắn nói.

Người gọi ta là Thần Quân đại nhân, luôn làm ta thấy khó chịu, khiến ta cảm thấy người vẫn không tin tưởng ta.

Nam Phong lơ đãng.

...Cam tâm tình nguyện ư?

Y nhẹ giọng gọi Sùng Diệc một tiếng “A Diệc”, nhu tình trong mắt đối phương càng thêm đậm.

Sùng Diệc ta nên đối đãi với người thế nào mới tốt?

Sùng Diệc nâng nặc đòi chải tóc cho Nam Phong, hắn nói đây là việc phải làm trong sáng sớm ngày đầu tiên của đôi vợ chồng mới cưới ở nhân gian. Nhưng dù sao hắn ở Thiên Ngoại Thiên cũng được người ta hầu hạ thành quen, tuy Nam Phong không hề ôm nhiều kỳ vọng vào tay nghề của người này, song khi nhìn một đồng xiêu xiêu vẹo vẹo trên đỉnh đầu mình, y vẫn không nhịn được co rút khóe miệng. Nhưng dường như Sùng Diệc rất hài lòng, tràn đầy ý cười nhìn Nam Phong trong gương. Nhìn dáng vẻ kia của hắn, Nam Phong cuối cùng nhịn lời nói cay nghiệt xuống, chỉ đành nhỏ giọng phản nản, tay nghề người còn phải luyện nhiều.

“Nếu sau này ngày nào người cũng để bản quân chải đầu cho người, chắc chắn bản quân sẽ chải đẹp hơn.” Hắn ôm vai Nam Phong, cười hì hì nói ta còn tưởng rằng người sẽ khắt khe với ta đấy.

“Vốn cũng muốn khắt khe với người.” Nam Phong hừ khê: “Nhưng người chải quá khó coi, ngay cả tâm trạng khắt khe với người ta cũng không có.”

Sùng Diệc cười to, nói Nam Phong người ấy, quả là thú vị.

Ngay từ đầu, ta đã cảm thấy người thú vị.

Trong tam giới này, gặp Xích Diễm Thần Quân ta mà vẫn còn rõ như thế, người là người đầu tiên, dám chua ngoa với ta, người là người đầu tiên, dám ra điều kiện với ta, người cũng là người đầu tiên.

Người nói xem, người chiếm nhiều cái đầu tiên trong lòng bản quân như thế, bản quân làm sao dễ dàng buông tha cho người được.

Huống hồ người còn trộm đồ của ta.

Nghe hắn nói vậy, Nam Phong hơi bất mãn, y nói Thần Quân đại nhân lại muốn đòi tâm tảo về?

Đáng tiếc quá, không cho!

Tiếng cười của Sùng Diệc càng lớn, hắn nói người yên tâm, ta đã nói giúp người, chắc chắn không nuốt lời. Hơn nữa, vật ta bảo người cướp đi, cũng đâu phải tâm tảo.

“Ồ? Vậy là thứ gì?”

“Cái này sao...” Sùng Diệc cười mà không nói.

Nhìn vẻ mặt vui mừng khi thực hiện được âm mưu của Sùng Diệc, Nam Phong cảm thấy Sùng Diệc kỳ thực cũng không phải thần tiên thanh tâm quả dục gì.

Thậm chí y còn cảm thấy, vị Xích Diễm Thần Quân này, thật ra còn nhiều tính tình của người phàm hơn. Có lẽ trước đây hắn chưa trải qua trần thế, một khi rơi vào, liền chuyên tình hơn bất cứ ai.

Hăm sâu hơn bất cứ ai.

Y cảm thấy lồng ngực đau dữ dội hơn.

Một lát sau, Sùng Diệc đi.

Nam Phong ghé vào cửa sổ, lại nhìn chằm chằm tuyết đọng trên mặt đất ngẩn ra.

Y đang nhìn vết chân hôm trước y và Sùng Diệc cùng đi qua. Quả nhiên ban đêm tuyết rơi xuống, dấu chân hôm qua không thấy nữa. Hiện giờ ở bên trên, chỉ có dấu vết lúc Sùng Diệc rời đi để lại.

Nếu như đêm nay tuyết lại rơi xuống, những vết chân này cũng sẽ biến mất chứ?

Y xoa ngực, nhíu mày, giữa ngực và bàn tay có độ ấm, dù cách quần áo vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Y nhớ lại, vừa rồi lúc Sùng Diệc rời đi, nói y đợi nửa tháng nữa, hắn có thể giúp y dùng tâm tảo trả Nam Ngọc một trái tim, trong khoảng thời gian ấy, hắn sẽ không tới.

Còn có nửa tháng.

Sau nửa tháng, chính là năm mới.

Tổng cựu nghênh tân, dù là côi âm, cũng trở nên náo nhiệt hơn. Minh Chủ Ngân Nguyệt và Diêm Vương Kim Tước hiếm khi không cãi nhau, từ sớm đã bắt đầu lo liệu đón giao thừa. Còn đặc biệt ân chuẩn quỷ mị không thể đầu thai tới nhân gian xin một phần thờ cúng.

Trước năm mới ba hôm, Nam Phong tới Thúy Trúc Cư. Không ngoài dự đoán của y, Thúy Trúc Cư chẳng có chút dấu hiệu náo nhiệt nào, củi lửa trong sân chất lung tung, trong hồ nước cũng mọc bèo tấm, vô cùng thô lương.

Cửa khép hờ, khẽ đẩy một cái, tạo ra âm thanh chói tai.

Vọng Thư vốn đang trông coi trước giường bị âm thanh kinh động xoay người lại.

“Nam Phong?”

Nam Phong mặc một bộ áo lụa vàng nhạt, liếc mắt nhìn người nằm trên giường, sau đó cười nhìn về phía Vọng Thư.

Vọng Thư cắn cắn môi, tràn đầy bi thương: “A Trung... Trung thái tử, không biết hắn bị trúng độc gì, đã hôn mê bảy ngày. Ta đã nghĩ hết cách, cũng không biết giải chất độc này thế nào...”

“Ta biết.”

Có phải cả người hắn rét run, đầu đau như muốn nứt ra, cảm giác sống không bằng chết, chỉ mê man mới có thể dễ chịu hơn chút?

“Hả?” Bị lời nói khó hiểu của Nam Phong cắt ngang, Vọng Thư vô cùng hoang mang.

Chỉ thấy nụ cười kia vừa đắc ý vừa quyến rũ: “Độc này gọi là Vãng Sinh Hàn...” Huyền quý vẫn dùng giọng điệu trêu đùa kia nói: “... Là ta hạ.”

“Người?!!” Vọng Thư không thể tin được, hắn trợn mắt, giọng nói cũng khẽ run rẩy: “Là... là người?”

Vãng Sinh Hàn, do trùng hàn hơi cực hàn biến thành, sau khi uống vào năm ngày độc phát, cơ thể lạnh đến cực độ, đau đớn khó chịu nổi, mười ba ngày sau nhất định bỏ mình.

Thiên hạ không giải được.

Nam Phong lại dừng dừng: “Ngày ấy ta tới chỗ người, đưa cho Trung thái tử một ly trà, độc được hạ lúc đó.”

“Vì sao người...”

“Bởi vì chỗ người có thứ ta cần.” Nam Phong nói: “Nếu người đưa đoạn chương cho ta, ta sẽ cho người giải được.”

“Đoạn chương?” Cái này Vọng Thư biết – thì ra người là vì đoạn chương?

“Phải.” Nam Phong trả lời chẳng hề úp mở: “Tìm người có ngũ linh, mỗi một linh đều có quỷ thần Thiên Đế ngự ban phụ trách tu hóa, đoạn chương này do người phụ trách.”

Sắc mặt Vọng Thư lạnh xuống, nhưng lại không cam chịu, hần nói không sai, quả thực ta nhận lệnh của Thiên Đế, tu hóa đoạn chương.

Thế nhưng Nam Phong, hai người chúng ta quen biết nhiều năm, người muốn đoạn chương, vì sao không trực tiếp nói với ta?

“Cũng bởi vì chúng ta quen biết nhiều năm, nên ta hiểu rất rõ tính cách người.”

Ta vốn định để đến khi quen thuộc với người hơn, biết đâu có thể xin người đoạn chương, nhưng thời gian càng dài, ta lại càng cảm thấy người không phải là người sẽ làm trái nguyên tắc vì bằng hữu. Ta hỏi người lấy đoạn chương, người có cho ta không?

Vọng Thư rốt cuộc không còn gì để nói — quả thực, dù Nam Phong trực tiếp hỏi hần, hần cũng không đưa đoạn chương cho y. Tuy hần và Nam Phong giao tình không ít, nhưng cũng có sự kiên định của mình. Nếu Nam Phong miễn cưỡng đòi đoạn chương của hần, thậm chí hần sẽ gây chuyện với y. Hôm nay Nam Phong hạ độc, ngược lại cũng phù hợp với tác phong huyền quỷ của y.

Chỉ là hần có chút mất mát — nếu không có Trung thái tử, Vãng Sinh Hàn này liệu có hạ lên người ta hay không?

Nam Phong không phủ nhận.

“Chà... Quả nhiên ta vẫn đánh giá thấp người, huyền quỷ.” Hần cười lạnh nói, người đã sớm nhìn ra ta lưu tâm đến A Trung, nên mới hạ thủ hần?

“Ta nói rồi, huyền quỷ ta nhất định phải lấy được thứ người khác quan tâm nhất.” Y duỗi tay, trong lòng bàn tay có một hạt châu màu lam: “Đây là nội đan thần thú thủy giao thượng cổ, tên là Thủy Linh Lung, tam giới chỉ có một viên. Chỉ cần Trung thái tử ăn vào, là thuốc đến bệnh trừ, lại còn có thể gia tăng tu vi cho hần.”

Ngày mai, chính là ngày thứ mười ba, nếu người không muốn đưa đoạn chương cho ta, thì chỉ có thể nhìn Trung thái tử chết.

Vọng Thư nhìn chằm chằm Thủy Linh Lung trong tay y, hai tay siết chặt.

Nam Phong cũng không vội, đợi câu trả lời của hần.

Hồi lâu, Vọng Thư buông tay ra: “Đoạn chương cho người.”

Nam Phong mỉm cười.

Vọng Thư lấy từ ngăn kéo ngầm ra một hộp thủy tinh, niệm vài câu chú ngữ, giao vào tay Nam Phong.

“Đoạn chương đã được ta giải phong ấn, người cầm đi.”

Nam Phong nhận lấy, đưa Thủy Linh Lung trong tay cho Vọng Thư, nói một tiếng đa tạ, định rời đi.

“Nam Phong!” Vọng Thư gọi y lại: “Người... ta biết người muốn làm gì.”

Chính khí trên người người rất nặng, lẽ nào người...

Nam Phong dừng lại.

Mọi hồi im lặng.

“Vọng Thư.” Nam Phong đột nhiên nói: “Ồ bên Trung thái tử thật tốt nhé.”

Vọng Thư muốn nói lại thôi, hẳn biết tính tình Nam Phong, chết cũng không đổi.

“Thôi, thôi.” Hần phát tay: “Hầy, lần này ta không hao tâm tổn sức đi chấp vá hồn phách vỡ tan vỡ nát nữa đâu.”

Nam Phong nghe thấy hần thở dài một tiếng, sau đó đầu cũng không ngoảnh lại đi mất.

Y muốn tới Thiên Nhai Hải Giác.

Lúc Sùng Diệc xuất quan, vừa vặn là đêm trừ tịch. Tông Tú lại lên tới nhân gian, mang rất nhiều đồ tết về. Sùng Diệc giả bộ tức giận, nói thời gian bản quân bế quan, người lại không tử tế trông coi Thiên Ngoại Thiên, còn dám chạy xuống nhân gian.

“Còn không phải Tông Tú muốn để Thần Quân đại nhân sau khi xuất quan xem ít đồ mới mẻ cho vui vẻ hay sao ~” Hần lại bắt đầu chậm rãi nói những gì mắt thấy ở nhân gian, cũng sắp đem hàng tết ra khoe đến chín tầng mây rồi.

Sùng Diệc khép quạt lại, gõ một cái lên đầu Tông Tú, trách mắng, ngày ngày lưu luyến nhân gian, đến lúc đó biếm người xuống phạm trần. Tông Tú lập tức bị dọa, luôn miệng cầu xin hần khai ân.

“Thôi bỏ đi, lần này không phạt người.” Hần nói: “Bản quân tới Thiên Nhai Hải Giác một chuyến.”

So với Thiên Ngoại Thiên, Thiên Nhai Hải Giác náo nhiệt hơn nhiều — Cửu Gia thích chơi đồ tết, lại thêm Hạ Lan từng là con người, cực kỳ thích năm mới, Cửu Gia liền lấy mấy tiểu tiên từ chỗ Ngọc Đế, trang trí Thiên Nhai Hải Giác giống nhà phú quý ở nhân gian, đèn lồng đỏ thêm chữ đỏ lớn.

Sùng Diệc đứng ở cửa, cảnh tượng này giống như từng quen biết.

Có chút tương tự tân hôn hôm lễ Bạch Hoa.

Hần nhớ tới Nam Phong, bắt giác khẽ cười.

“Ồ kìa, Tiểu Sùng Diệc, người tới chúc tết ta à?”

Cửu Gia không câu nệ tiểu tiết, nói chuyện cũng tùy ý, Sùng Diệc chấp tay khom người, nói xin chút cát lợi của biểu ca.

Cửu Gia bị hần trêu hơi lơ mơ — Tiểu Sùng Diệc, ta phát hiện người thực sự... càng ngày càng có ý vị nhân tình.

“Hôm nay Sùng Diệc tới, thực ra là có việc xin biểu ca giúp đỡ.”

“Ôi, ôi, ta biết ngay người tới không phải để chúc tết ta mà.” Về mặt ý thất vọng, song lại lập tức vừa cười vừa hỏi Sùng Diệc, có chuyện gì.

“Hôm nay là cuối năm, là ngày cuối cùng của thời hạn năm trăm năm, huyền quý muốn hôm nay chắc chắn phải trả cho đệ y một trái tim.” Sùng Diệc cười cười, nói ta đồng ý giúp y, nên xin biểu ca hãy giao tâm tảo cho ta trước, ta giúp huyền quý xong, chắc chắn sẽ lấy phần nội đan vô cực thứ năm từ chỗ huyền quý, tự mình trình lên.

Cửu Gia vừa nghe thấy điều này, nhìn Sùng Diệc một cách khó tin, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Sùng Diệc thấy y không nói gì, cho là y không tin mình, liền lấy máu phượng hoàng ra thề.

Cửu Gia lắc đầu, nói không phải ta không tin người.

Chỉ là tâm tảo, bây giờ không có ở chỗ ta.

“Sao?”

“Ba ngày trước, Tiểu Phong tới chỗ ta, nói là chúc tết ta, đưa phần nội đan vô cực thứ năm ra làm quà tết, lấy tâm tỏa đi. Y còn nói, người cũng biết việc này.”

“Cái gì?” Sùng Diệc kinh ngạc, nhỏ giọng nói, ta không hề biết việc này.

Cửu Gia suy nghĩ chốc lát, nói tiếp: “Ta thấy chính khí trên người y rất nặng, vừa nhìn liền thấy chính là khí tức trên người Xích Diễm Thần Quân người, còn trên y hỏi có phải cùng người làm chuyện phong nguyệt rồi không, y cũng không tị hiềm, thẳng thắn thừa nhận. Ta nghĩ hai người đã thế rồi, cũng không nghi ngờ nữa. Có điều bây giờ nghĩ đến cũng lạ, ngày ấy y vội vàng vàng, hình như rất sợ ta hỏi nhiều...”

Sắc mặt Sùng Diệc ngày càng khó coi: “Ngài nói, chính khí trên người y rất nặng?”

“Đúng vậy.” Cửu Gia phát hiện sắc mặt Sùng Diệc khác thường: “Sao...”

Chỉ thấy sắc mặt Sùng Diệc trắng bệch.

... Nguy rồi!!!

Xảo tài phiên thắng thí tân la, họa thái miêu kim tác nháo nga*.

(*Trong bài Phượng thành tân niên từ của Tra Thân Hành, đại ý bài từ nói về người phụ nữ quanh năm suốt tháng bận rộn, chỉ đến tết mới được rảnh rỗi chơi đùa. Muốn năm mới thanh nhàn một tháng thì năm trước phải làm rất nhiều việc. Các cô khéo léo làm đồ trang sức, thử quần áo mới, thể hiện thiên tính thích ăn diện của phái nữ.)

Giao thừa, dù đêm đã khuya, nhưng trên đường vẫn đèn đuốc sáng trưng. Đèn hoa bên đường chiếu lên người, gã sai vặt trước lầu Quế Hoa lại hô to: “Đại đương gia nhà ta nói, hôm nay ai đoán đúng đồ đèn, sẽ nhận được trăm lượng hoàng kim.”

Hôm nay lầu Quế Hoa cũng đã đổi đương gia.

Nam Phong nhìn chằm chằm nơi đó, xoay người rời đi.

Y chỉ là một con huyền quỷ, vô ảnh vô hình, con người không nhìn thấy y.

Tiếng nói tiếng cười không liên quan đến y, y chỉ nhanh chóng xuyên qua đám người, tới một gia đình.

Hôm nay gia đình này vừa được một đứa con trai.

Y bay đến trước giường đứa trẻ, nhìn chằm chằm hài nhi vừa ra đời — bé con vừa ra đời an tĩnh ngủ, khuôn mặt nhăn nhúm, không nhìn ra dáng vẻ gì, có điều nốt ruồi trên cổ kia, lại khiến ngực Nam Phong run lên.

Không biết đứa trẻ này sau khi lớn lên, có giống gương mặt mình như đúc không.

Y vươn tay, muốn chạm vào mặt đứa trẻ, nhưng cuối cùng lại dừng tay lại. Y cười khổ lắc đầu — đệ đó, sau này đừng có liên quan gì đến ta, biết chưa?

Y niệm vài câu chú ngữ, linh khí ngũ sắc liền xuất hiện từ trong tay y, hóa thành một đường ánh sáng trắng, tiến vào thân thể đứa bé. Y lại lấy tâm tỏa từ trong ngực ra — một chiếc khóa vàng còn không lớn bằng lòng bàn tay.[Ta muốn người cam tâm tình nguyện.]Cam tâm tình nguyện...

Nam Phong cười khổ, sao lại nhớ tới hần chứ?

Cam tâm tình nguyện... Ta đã không còn tim, làm sao mà cam tâm tình nguyện?

Hít sâu một hơi, Nam Phong hướng về phía tâm tỏa trong tay từ từ phát lực. Chiếc khóa và người y đều phát ra ánh sáng đỏ, dần dần bao quanh họ.

Nam Phong chỉ cảm thấy thân thể ngày càng nhẹ.

Nổi đau trong ngực ngày càng dữ dội.

Tâm tỏa, chính là trái tim của Hỗn Động sau khi chết biến thành, có thể khống chế tâm trí người, dù là thần tiên, cũng chạy không thoát pháp lực của nó. Chức trách của Phượng Hoàng thượng cổ chính là canh giữ tâm tỏa.

Mà chính khí Phượng Hoàng phải cảm ứng với chính khí tâm tảo, mới có thể khởi động huyền cơ trong đó. Thế nhưng Phượng Hoàng sẽ bởi vậy mà giảm tu vi ngàn năm.

Biết Nam Phong lấy đi tâm tảo, lại thêm chính khí trên người y nặng như vậy, Sùng Diệc sẽ biết.

Nam Phong y, là muốn dùng chính khí lấy được từ người Sùng Diệc, để khởi động tâm tảo.

“Quý mị thuần âm, sử dụng chính khí sẽ hội phi yên diệt!!”

Hắn lập tức rời khỏi Thiên Nhai Hải Giác, tới nhân gian tìm Nam Phong. Hắn cảm ứng được khí tức của tâm tảo, qua lại trong đám người.

Tiếng cười tiếng nói không liên quan đến hắn, trúc tượng hỉ yến không liên quan đến hắn, nồng tình mật ý không liên quan đến hắn.

Giờ hắn chỉ muốn tìm được Nam Phong.

Một khoảng không trung, bị sắc đỏ nhuộm lên đẹp đẽ.

“Nam Phong!” Sùng Diệc xông vào.

Cửu Gia ôm bạch hồ ly đi theo phía sau hắn, thấy ánh sáng đỏ kia thầm nghĩ trong lòng muộn mất rồi. Y vỗ một cái lên đầu bạch hồ ly: “Đi mau!”

Hồ ly cũng chạy vào.

Y nhắc tay làm phép, muốn vây hãm chính khí đang dần tan đi, lại phát hiện y cũng không khống chế được sức mạnh của tâm tảo, ngược lại còn tương sinh tương khắc với âm huyết hỗn độn của y, kiềm chế lẫn nhau, y còn chưa định thần lại, đã bị chính khí kia vây khốn pháp lực.

Y chỉ có thể hy vọng tiểu bạch hồ ly nhanh hơn một chút.

Qua hồi lâu, sắc đỏ trên không trung biến mất.

Bạch hồ ly chạy đến, nhảy vào lòng Cửu Gia, thần sắc cô đơn.

Cửu Gia cả kinh, sau đó thở dài. Y vuốt đầu bạch hồ ly: “Người cũng không có cách sao...”

Qua thêm một lát, Sùng Diệc và Nam Phong đi ra — Sùng Diệc ôm Nam Phong, đi từng bước vô cùng thông thả.

Cửu Gia đã rõ trong lòng.

Y nhìn Sùng Diệc đi lướt qua bên cạnh như không nhìn thấy mình, cũng không ngăn cản hắn, chỉ ôm tiểu bạch hồ ly thương tiếc, tình yêu, thật sự khiến người ta không nắm bắt được.[Ta vô tâm, không có tim, không có tim thì làm sao?!! Ta không có tim, ta không hiểu ái tình? Người có tim, vậy người hiểu được ái tình, người hiểu được nỗi đau đớn khoan tim sao?!!] Ái tình... ái tình rốt cuộc là thứ gì?

Đêm trừ tịch, trời đổ tuyết. Từng bước từng bước giẫm lên mặt tuyết, có tiếng ken két khe vang lên. Sùng Diệc sợ người trong ngực lạnh, liền ôm chặt thêm.

Nam Phong vốn đang nhắm hai mắt, bị hắn dùng lực như thế liền nhíu mày. Y gắng sức mở mắt ra, nhìn thấy trong mắt Sùng Diệc tràn đầy bi thương.

...Người tới rồi.

Ôm ta chặt như vậy làm gì, ta không sợ lạnh.

Sùng Diệc không nói gì, chỉ siết chặt cánh tay mình.

Nam Phong trầm mặc một lát, than một tiếng thật dài, hà tất.

“Vậy người hà tất phải thế?” Sùng Diệc nở nụ cười: “Ta nói rồi, ta giúp người, người không tin ta?”

“Không phải không tin... khụ khụ... là ta không còn gì có thể trả cho người được nữa.” Y mở lòng bàn tay ra, đó là tâm tảo.[Huyền quỹ ta lấy thứ gì cũng là công bằng.]Người khởi động tâm tảo, sẽ hao tổn tu vi ngàn năm. Chẳng thà ta và người một đêm xuân tiêu, ta tự mình trả đũa một trái tim.

Hôm nay tâm tảo, ta cũng trả lại cho người. Chúng ta không ai nợ ai, như vậy là tốt nhất.

Giọng nói của Nam Phong ngày càng yếu, thân thể y từ từ trong suốt. Sùng Diệc nắm chặt áo y, vừa đau lòng vừa tức giận, hắn nói sao người cứ phải quan tâm đến chuyện một trả một đền?

Người nợ Nam Ngọc một trái tim, người liền dùng hết mọi thứ, trả cho hắn một trái tim.

Vậy còn ta? Người trộm tim ta, người làm sao mà trả?

Nam Phong ngưng mắt nhìn gương mặt Sùng Diệc — hắn chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt này, bị thương đến thế, không cam đến thế, bất lực đến thế.

Vị Xích Diễm Thần Quân này, vẫn luôn có vẻ mặt như cười như không, tràn đầy dịu dàng.

Quân lai thí vấn quyền liêm nhân, bán câu minh nguyệt điệu thanh khô.

Cam tâm tình nguyện...

...Tham tâm.

“Ta... ta sớm đã không còn tim.” Nam Phong cười khổ: “Người... người hà tất... hà tất...”

“Ta không cần người trả cho ta một trái tim.” Hắn nói: “Ta chỉ muốn một phần tình cảm của người.”

Một phần tình ý miên man.

“Tình ý... miên man...” Nam Phong thất thần.

Ngày ấy dạo chơi đêm Bách Hoa, câu đố hoa đăng, động phòng hoa chúc, nghỉ chân bờ sông.

Tình ý miên man.

Y cười, cười đến vui vẻ, rồi lại thê lương. Y nói, ái tình cũng chỉ đến như thế...

“Ta... mọi sở nguyện lúc còn sống ta đều đã thực hiện.” Y đưa tay sờ gò má Sùng Diệc: “Chỉ là... chỉ là sau khi chết có... tiếc nuối.”

Chung quy, ta vẫn nợ người.

A Diệc.

“A Diệc...”

Sùng Diệc nắm tay Nam Phong, tay y vô cùng lạnh lẽo. Hắn biết đây là một chút ảo ảnh cuối cùng của Nam Phong.

Để khởi động tâm tảo, mười lăm ngày này y dung hợp chính khí có được từ người Sùng Diệc với tam hồn lục phách của mình, từ lúc y trả trái tim cho đứa bé kia, y đã không còn tồn tại trên đời này nữa.

Hồi phi yên diệt.

Sùng Diệc cảm thấy người trong ngực ngày càng nhẹ, hắn siết chặt tay, nhưng cuối cùng chẳng giữ được gì.

Một vùng tuyết trắng xóa, chỉ có mình hắn đơn độc đứng thẳng.

Xa xa, vạn gia đăng hỏa, hoan thanh tiểu ngữ.

7. Chương 7: Huyền Quỷ Thiên – Vĩ Thanh

Đỉnh Linh Sơn Tự, Phật quang chiếu rọi, tiên khí lượn lờ. Các lộ thần tiên đều đập tường vân ngũ sắc tới tham gia đại hội luận đạo Tây Thiên.

Cửu Gia vốn không muốn tham gia, con người y quen tự tại, bảo y nghe đám thần tiên mặt không biểu cảm này thao thao bất tuyệt, y thà bắt cá ở Thiên Nhai Hải Giác còn hơn.

Thế nhưng Hạ Lan muốn đi.

Y biết Hạ Lan là muốn tới xem Sùng Diệc, y cũng muốn tới nhìn một chút.

Trên đại hội luận đạo, Sùng Diệc đấu khẩu với mấy thượng thần. Hắn miệng lưỡi lưu loát nói không ngừng, làm cho mấy vị thượng thần kia á khẩu không trả lời được, cuối cùng chiếc quạt đen nhánh phẩy một cái, vô cùng đắc ý.

Sau khi đại hội luận đạo kết thúc, Cửu Gia ôm bạch hồ ly cùng Hạ Lan đứng bên ngoài. Y đang do dự có nên bắt chuyện với Sùng Diệc không, đã thấy Sùng Diệc đi về phía mình.

“Thiên Tôn đại nhân.”

“A... à, Tiểu Sùng Diệc, sao ngươi lại xa cách với ta...”

“Đây là Tây Thiên, vẫn nên xưng là ngài Thiên Tôn thì tốt hơn.” Sùng Diệc như cười như không, nhìn Hạ Lan bên cạnh Cửu Gia, khẽ gật đầu.

Hạ Lan sững sốt, cũng chỉ cười gật đầu.

“Không ngờ Thiên Tôn lại tới tham gia đại hội luận đạo.”

“À, lâu rồi không hỏi chuyện của thiên giới, quay về tham gia náo nhiệt.”

“Thiên Tôn đừng nói vậy, Thiên Tôn có thể tới, là may mắn của tam giới.”

“Về luận đạo thật ra bản tôn một chữ cũng không biết. Ngược lại Thần Quân học thức uyên bác, một phen tranh luận vừa rồi khiến người ta bội phục.”

Sùng Diệc khách sáo với y, y cũng khách sáo với Sùng Diệc, lời khách sáo nói nhiều, đương nhiên là nhạt nhẽo. Hai người hai mặt nhìn nhau, hết lời đối đáp, chẳng biết còn có thể nói được gì nữa.

Cửu Gia đột nhiên có phần thương cảm — vui buồn hợp tan của thế gian, không phải y chưa từng trải qua, tu vi của y còn dài hơn Sùng Diệc, đương nhiên cũng nhìn thấu đáo hơn hắn. Thế nhưng chuyện của Sùng Diệc và Nam Phong thật sự khiến y thương xót.

Một người là sợ không trả nổi, cho nên không dám yêu. Một người là sợ không có được, cho nên không dám cầu.

Người này, một khi cố chấp, chết cũng không thay đổi.

Y thở dài, vuốt đầu tiểu bạch hồ ly trong lòng.

Đột nhiên Sùng Diệc nói, ta có thể sờ hồ ly một chút không?

Cửu Gia hơi hoang mang, nhưng rồi bỗng nhiên hiểu ra, y cười đồng ý.

Sùng Diệc nhìn chằm chằm hồ ly một hồi, vươn tay, nhưng khi sắp chạm đến thì lại dừng.

Hạ Lan bên cạnh không rõ nguyên do.

“... Mà thôi.” Hắn thu tay về, cười nói với Cửu Gia, tiểu đệ còn có việc phải xử lý, về trước.

Sùng Diệc vừa đi, Hạ Lan liền đến bên tai Cửu Gia: “Vì sao Xích Diễm Thần Quân lại cảm thấy hứng thú với tiểu bạch hồ ly?”

“Có lẽ do lúc trước ta bảo bạch hồ ly tới câu hồn phách của huyễn quỷ, nên nhiễm chút khí tức của Nam Phong, khiến hắn cảm giác được.”

Cửu Gia thở dài — vốn định để bạch hồ ly câu tam hồn lục phách của Tiểu Phong về, sau đó nghĩ thêm cách, ai ngờ sức mạnh của tâm tỏa quá lớn, cuối cùng bạch hồ ly chỉ câu được nửa sợi hồn phách về, căn bản không cứu được Nam Phong.

Thiên ý là vậy.

Hạ Lan cũng thở dài, nói ái tình, thật sự khiến người ta khó hiểu.

“Không sao, bản tôn hiểu người.” Ôm vai Hạ Lan, Cửu Gia nói bản tôn toàn tâm toàn ý với người.

Hạ Lan cười, nói đã biết, đa tạ Thiên Tôn đại nhân xem trọng.

Chân trời dâng lên một đường hồng quang, thật là đẹp.

Cửu Gia nhìn chăm chăm hồng quang một lát, cảm thấy vô cùng quen thuộc, trong lòng tính toán — hồng quang kia chói mắt khác thường, hơn nữa còn ở hướng hồ tộc, xem ra là tân hồ vương của hồ tộc kế vị.

... Có điều hình như chẳng liên quan nửa cái lông gì đến bản tôn.

Y ngáp một cái, vừa rồi nghe mấy người đó luận đạo phát mệt.

Hạ Lan nói, vậy thì về nhà nhé.

Được.

“Hôm khác chúng ta tới chỗ Đông Hoa Thần Quân xem thử đi, ta nghe nói linh thú* nhà hắc đã có thể hóa thành hình người rồi.”

(*Thú: chim đại bàng.)

“Vậy à? Linh thú nhà hắc còn nhỏ hơn tiểu bạch hồ ly nhà ta nữa mà, thế mà hóa được thành hình người rồi! Không được không được, tiểu bạch hồ ly, người cũng phải phấn đấu một chút cho chủ nhân người và ta, mau mau hóa thành hình người đi.”

“Người dọa bạch hồ ly sợ rồi.”

Mây mù bao phủ, một con sông từ gốc cây ngô đồng uốn lượn thẳng đến phủ đệ. Bên cạnh cây ngô đồng là cây đào tán rộng đang nở hoa. Gió mát thổi tới, hoa rơi lả tả.

Dưới tàng cây có một bóng người, hắc cầm bút trong tay, suy nghĩ cả buổi vẫn không biết nên viết gì lên giấy.

Hắc trầm tư hồi lâu, hạ quyết tâm, rút cuộc đặt bút.

Cho dù mấy chữ khiến ngực hắc âm ỷ đau, hắc cũng muốn viết ra những tình ý miên man này.

Tương lai của hắc còn dài đằng đẵng — nếu người kia không trả hắc, hắc sẽ dùng tất cả năm tháng sau này để hoài niệm y.

Quân lai thí vấn quyền liêm nhân, bán câu minh nguyệt điệu thanh khê.

Tham tâm.

Tác giả có lời muốn nói:

Phản huyễn quý đã kết thúc.

Linh cảm về chuyện huyễn quý đến từ Thiên Nữ U Hồn, Tiểu Thiên cho người ta ảo mộng, tôi liền viết chuyện về huyễn quý.

Có lẽ, Nam Phong là đứa con khiến tôi đau lòng nhất.

8. Chương 8: Vô Tình Gặp Gỡ

Edit: Tiểu Khánh

Người người đều nói thiên giới tốt, mấy ai biết thần tiên phiền não ra sao.

Chuyện kể rằng lúc hỗn độn sơ khai, hai đạo huyết âm dương chia ra hóa thành Câu Trần và Phượng Hoàng, Câu Trần chính là Thiên Tôn Ty Mậu. Trong mệnh của Thiên Tôn Ty Mậu có kiếp nạn, cần xuống nhân gian làm phàm nhân một đời. Thế là y liền biến thành một vị vũ giả* của Vân Thiều phường kinh thành, người ta gọi là Cửu Gia.

(*Vũ giả: người múa.)

Một hôm, người của Vân Thiều phường vào cung biểu diễn, Thiên Tôn Ty Mậu gặp một vị nam tử...

Hôm nay vốn không phải ngày lễ mừng gì, nhưng trong hoàng cung lại náo nhiệt nghỉ triều. Nửa tháng trước, Đại Chu đánh Hung Nô đại thắng một trận, hoàng đế mừng rỡ, hạ lệnh muốn thưởng cho chiến sĩ ra trận. Tướng quân dẫn quân chính là Ngụy Vương Phó Lan Quân em trai của hoàng đế. Phó vương gia có thể nói là thanh niên tài俊, người trong thiên hạ đều rất ngưỡng mộ ca tụng hần. Buổi tối hôm nay còn không phải là hoàng thượng bày yến tiệc trong cung, đón gió tẩy trần cho Vương gia hay sao?

Mấy ngày trước Vân Thiều phường đã nhận được thánh chỉ, tối nay vào trong cung biểu diễn.

“Nhắc tới Vân Thiều phường thì đó chính là phường ca múa đệ nhất thiên hạ. Con gái trong phường ai ai cũng xinh đẹp như tiên nữ, đặc biệt là đại đương gia Tô Mộng Nương, có thể nói là quốc sắc thiên hương đấy, so với Tây Thi Diệu Thuyền còn đẹp mắt hơn, đáng tiếc lần này nàng không tới, là nhị đương gia Vân Thiều mang người tới.”

“Nhị đương gia là nhân vật thế nào vậy?”

Thái giám cung nữ trong cung rất lâu chưa được ra ngoài, nên thích mấy chuyện lý thú ngoài cung. Tiểu thái giám đứng trên bậc thang nhìn những người khác tò mò như thế, trong lòng liền tràn trề đắc ý, nói tiếp.

Nhị đương gia của Vân Thiều phường là Tô Cửu, em ruột của Tô Mộng Nương, cũng chính là người đàn ông duy nhất trong phường, người ta gọi là Cửu Gia. Kỹ thuật múa của Cửu Gia là đệ nhất Vân Thiều phường, lại có tướng mạo rất đẹp. Nghe đâu những người từng nhìn y múa đều giống như bị câu hồn, không ít thiếu gia tiểu thư vương công quý tộc đều ngày đêm xếp hàng ở cửa phường ca múa chờ y biểu diễn. Đáng tiếc Cửu Gia qua tuổi nhược quán thì chưa từng múa lại, chỉ ở Vân Thiều giúp chị y thu xếp việc làm ăn.

Thái giám cung nữ nghe thế đều sững sốt – Cửu Gia này giống tiên nhân trong truyền thuyết, tuy còn chưa thấy, đã khiến họ thần hồn điên đảo.

Bọn hạ nhân bên này bàn tán ào ào về Cửu Gia, Cửu gia bên kia thì một chút thời gian rảnh rỗi cũng không có. Sáng sớm hôm nay y đã dẫn người Vân Thiều phường vào đội trong cung, bận trong bận ngoài khiến y cực kỳ mệt nhọc. Thế nhưng mắt thấy buổi biểu diễn sắp bắt đầu, nhạc công lại không thấy bóng dáng đâu.

“Tìm được nhạc công chưa?”

Tiểu tỷ nữ mặt tàn nhang lắc đầu.

Cửu Gia thở dài, đúng là càng bận càng loạn. Yến tiệc hôm nay quan trọng như thế, nếu xảy ra chuyện sai lầm, đầu của toàn bộ Vân Thiều phường y còn không phải sẽ chuyển nhà hay sao?

“Bỏ đi, để ta đánh đàn.” Y nhận đèn trong tay tỷ nữ, nói Tiểu Tước Nhi, người giúp ta xem mọi người trước, một lát nữa ta sẽ trở lại.

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Y lên xe ngựa lấy cầm, chạy trở về.

Vào thu, ban đêm sẽ lạnh hơn, vậy mà người y ướt đầm mồ hôi, gió lạnh thổi vào người hơi thấu xương. Đến một góc ngoặt, trước mặt chợt đụng phải cái gì, y lao đảo vài bước về phía sau, tay không vững, cầm liền rơi xuống đất. Không để ý bị đụng đau, y vội vã nhặt cầm lên nhìn, sắc mặt nháy mắt khó coi hần.

Cầm đứt mất một dây.

Nguy rồi!

Cửu Gia vốn đang bực, vừa vặn người này xô phải, xô cả lửa giận của y ra ngoài, ngẩng đầu lên liền gay gắt trách mắng người nọ. Người nọ bị Cửu Gia dạy bảo hơi lơ mơ, sững sốt cả buổi mới bắt đầu xin lỗi.

“Ta đền người một cây cầm nhé!” Trên mặt người kia hối hận, trong giọng nói lại càng đầy áy náy. Hắn nói tiên sinh đừng giận, đều là lỗi của ta, ngài muốn ta đền cái gì cũng được.

Nghe hắn nói vậy, Cửu Gia hơi nguôi giận, y thoáng quan sát người đàn ông trước mắt một chút. Mặc quần áo thuần trắng, thoát nhìn ngờ nghệch ngốc nghếch, có lẽ là gia tộc của vị quan thần nào.

... Bản tôn sao phải nổi giận với một phạm nhân?

Người đàn ông bị y nhìn chằm chằm có chút ngượng ngùng – vừa rồi khi hắn thấy rõ mặt Cửu Gia liền ngây dại, bây giờ Cửu Gia nhìn chằm chằm hắn thế này, lại càng giống bị lông chim quét qua cả người, gương mặt nóng lên.

Cửu Gia cũng không có tâm trạng nghĩ đến việc này. Một phạm nhân thôi mà, gây khó dễ cũng không phải, huống hồ người này đã nói xin lỗi thành khẩn như thế, nếu y truy cứu, chính là tổn hại đến uy nghiêm của Thiên Tôn Ty Mậu y.

“Ôi, miễn đi.” Cửu Gia ôm cầm đứt: “Lần sau đừng phải đặt quan quý nhân nào, có lẽ người sẽ không tốt số thế này, mau về đi.”

“Nhưng cây cầm này...”

Còn chưa nói xong, Cửu Gia đã đi xa.

Người đàn ông kia đứng tại chỗ sững sốt một hồi, sau đó nở nụ cười. Hắn giơ cánh tay lên, khề ngữi ồng tay áo.

Người kia để lại mùi hương hoa nhài.

“Chủ nhân, ngài trở lại rồi!” Tiểu Tước Nhi vừa thấy Cửu Gia liền kéo tay áo y, nói đến lượt Vân Thiều phụng chúng ta biểu diễn, nhưng không có nhạc công, không thể lên sân khấu, hoàng thượng và các vị đại thần đều chờ đến sốt ruột rồi.

Cửu gia suy nghĩ một chút, ném cây cầm đứt dây trong tay xuống đất: “Nói với người của chúng ta, tối nay không cần lên sân khấu biểu diễn.”

“Hả?” Tiểu Tước Nhi bị câu này của y dọa sợ không nhẹ, lắp bắp nói, chủ nhân giờ không phải lúc đùa giỡn đâu!

“Ta đương nhiên không nói giỡn.” Y cười cười với Tiểu Tước Nhi, nói lát nữa ta sẽ tự mình lên sân khấu.

Lần này Tiểu Tước Nhi hoàn toàn bị dọa sợ.

Phó Lan Quân cũng không muốn tham gia yến tiệc – hắn không thích ăn uống linh đình, ca múa phồn hoa trong hoàng cung, luôn khiến hắn có cảm giác mình là một con chim hoàng yến, chỉ là một thứ đồ chơi lỏng lẻo. Nhưng hoàng huynh thiết yến, hắn lại không tiện từ chối, đành phải giả vờ tươi cười, nâng chén cùng các đại thần chúc mừng chiến thắng của hắn. Trong lúc không cẩn thận hắn đã vẩy rượu lên người, liền mượn cơ phải thay quần áo đi ra ngoài hít thở không khí.

Ai ngờ đụng phải người ta.

Người đàn ông đụng phải hắn một thân bạch y, trên người mang theo mùi hương hoa nhài. Hắn ngẩng đầu nhìn y, một đôi mắt long lanh ánh nước, duy chỉ có đôi môi mỏng kia mang theo chút lạnh nhạt.

Hắn lập tức nhìn đến ngây người.

Thiên hạ lại có người đẹp đến thế...

Không biết đây là công tử nhà ai...

Quay lại yến tiệc, rất lâu vẫn chưa thấy vũ nữ biểu diễn đến, mọi người tất nhiên là sốt ruột. Giọng của Hoàng đế hơi giận: “Đây là chuyện gì! Hôm nay trẫm mở tiệc chiêu đãi hoàng đệ, sao dám xảy ra sự cố lớn thế này!”

Thái giám bên cạnh lập tức nói bệ hạ bớt giận, nô tài gọi người đi xem sao.

Cửa phòng tiệc đột nhiên mở ra, mùi hương hoa nhài nhàn nhạt theo gió bay vào. Tay đang bưng ly rượu của Phó Lan Quân chợt ngừng, hần ngẩng đầu.

“Là người?!!”

Hần không khỏi kêu thành tiếng, người kia lại chỉ lãnh đạm liếc mắt một cái về nơi này.

Thái giám mở miệng, hỏi người tới là ai.

Y cúi người quỳ xuống: “Thảo dân là người của Vân Thiệu phường, hôm nay đặc biệt đến hiến nghệ, chúc mừng chúng ta đại thắng Hung Nô, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Phó Lan Quân cả kinh trong lòng – thì ra là người của Vân Thiệu phường...

... Người đàn ông duy nhất của Vân Thiệu Phường?!

Lời này của Cửu Gia nói rất khéo léo, hoàng đế nghe xong liền cười ha hả: “Lời này trầm thích nghe. Nhưng mà Vân Thiệu phường không phải chỉ có nữ nhân thôi sao?”

“Bệ hạ có chỗ chưa biết, Vân Thiệu phường là vũ phường đệ nhất thiên hạ, mà vũ kỹ đệ nhất trong phường lại thuộc về người đàn ông duy nhất trong Vân Thiệu.” Nhìn về phía Cửu Gia, Phó Lan Quân cười hệt như ánh bình minh: “Các hạ chính là Nhị đương gia Cửu Gia của Vân Thiệu phường phải không?”

Nghe thấy hai chữ “hiền đệ” (?), Cửu gia nghiêm mặt lại một chút. Y hành lễ với Phó Lan Quân, nhẹ giọng nói, vương gia khen lầm rồi.

Thảo dân chẳng qua biết một chút tài mọn, đệ nhất trong phường thì không dám nhận.

Phó Lan Quân cười hai tiếng: “Có điều bản vương nghe nói Cửu Gia từ lâu không thi triển vũ kỹ nữa, hôm nay không biết vì sao lại tự mình hiến nghệ?”

“Hôm nay là ngày long trọng của Đại Chu ta, thảo dân đương nhiên phải tự mình hiến nghệ.”

“Hửm?”

Cửu Gia cười, nói vương gia đại thắng Hung Nô, giữ gìn lãnh thổ non sông ta, bệ hạ có lương tướng như vậy, quân minh thần hiền, các nước tứ phương đều thần phục Ngô hoàng, tất nhiên là một hồi thịnh thế.

Y lại khom lưng về phía hoàng đế, nói bệ hạ là minh quân một đời, bách tính quy thuận, hôm nay bày tiệc, vậy hôm nay chính là ngày long trọng.

“Vậy nên thảo dân hôm nay đặc biệt hiến vũ, chúc mừng bệ hạ thịnh thế phồn hoa, vương triều họ Phó thiên thu vạn đại.”

“Nói rất hay!” Hoàng đế vui mừng, đại thần bên dưới cũng mau chóng phụ họa: “Vậy hãy mau bảo nhạc công lên đi, trầm và các khanh cũng muốn được nhìn thấy phong thái của tiên sinh.”

“Bệ hạ, điệu múa hôm nay thảo dân mang đến là múa kiếm, không cần phối nhạc.”

“A?”

Y xoay người nhìn về phía Phó Lan Quân, giọng nói êm dịu như dòng suối xanh trong, uốn lượn bên tai hắn.

“Có thể mượn bội kiếm của vương gia dùng một lát được không?”

“Đương nhiên!”

Nhận bội kiếm, Cửu Gia rút vỏ kiếm ra. Mũi kiếm hiện lên hàn quang, chiếu sáng đôi mắt Cửu Gia. Khóe miệng y cong lên, lập tức múa mấy đường kiếm. Tĩnh như xử nữ, động như thổ phi, thân hình linh hoạt, bạch y phấp phới, lúc đi như sấm vang chớp giật, lúc ngừng như biển sông tụ sóng*.

(*Nguyên văn: , . Hai câu của Đỗ Phủ trong “Quan công tôn đại nương đệ tử vũ kiếm khí hành”).

Tất cả mọi người có mặt đều bị mê hoặc, ánh mắt nhìn chăm chú vào Cửu Gia. Phó Lan Quân càng si mê, đợi Cửu Gia thu kiếm, hẳn là người đầu tiên đứng dậy vỗ tay khen hay.

“Điệu múa này của Cửu Gia thật sự vô cùng tuyệt vời, trong nhu mang theo cương, vừa phóng khoáng hào hiệp như tiên nhân, lại vừa giống như tiếng trống trận cùng vang trên chiến trường. Không hổ là vũ giả đệ nhất thiên hạ, bản vương thực sự bội phục!”

“Vương gia quá khen.”

“Chà, hiền đệ nói không sai.” Hoàng thượng cũng tán thưởng có thừa đối với Cửu Gia, nói danh hiệu vũ giả đệ nhất thiên hạ này, không phải tiên sinh thì không thể là ai khác.

Cửu Gia quỳ tạ ơn hoàng đế, sau đó đứng dậy. Y đi tới trước mặt Phó Lan Quân, hai tay trình kiếm lên, cười nói: “Đa tạ vương gia ban kiếm.”

Nụ cười này giống như làm phép, khiến Phó Lan Quân rất lâu cũng không quên được.

Tóc mai tựa dao cắt, mày như mực họa, mặt tựa cánh đào, mắt như thu thủy. Cho dù là lúc tức giận, thần sắc bên ngoài cũng giống như tỏ vẻ tươi cười, chứa đựng tình thâm*.

(*Nguyên văn: , , hai câu tả về tinh thần của Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng.)

Hắn để ý đến Cửu Gia.

Cửu Gia múa một màn trên cung yến, sâu sắc đến mức được cả hoàng thượng tán thưởng. Chuyện này lan truyền trong bách tính, càng mang theo màu sắc truyền kỳ. Mọi người đều nói Cửu Gia của Vân Thiều phường là thần tiên hạ phàm, một điệu múa làm động lòng người, vô cùng đẹp đẽ.

“Ta thấy nửa năm sau người đứng chờ ở cửa Vân Thiều phường để xem phong thái của đệ chỉ có nhiều lên, chứ không thể ít đi được!” Đứng bên cạnh cửa sổ gác nhỏ lầu hai, Tô Mộng Nương vừa nhìn đoàn người chen chúc dưới lầu, vừa phe phẩy quạt tròn trong tay: “Tiểu Cửu Tử à, có muốn kiếm thêm chút vốn liếng không, tỷ tỷ mở cho đệ một buổi biểu diễn riêng?”

Cửu Gia vừa nghe thế, nước uống vào thiếu chút nữa sặc. Y vội vàng từ chối, nói lão tỷ ít chê cười đệ thôi, thật ra đệ qua nhọc quán đã không lên sân khấu nữa.

“Vậy sao lần này đệ lại múa?”

“Còn không phải là vì chữa cháy à? Lẽ nào để đệ nhìn một trăm mười hai miệng ăn của phường bị nghe lệnh trừng phạt?” Cửu Gia cầm một quần cờ đen lên: “Hơn nữa, đệ múa cũng đâu có đẹp đến thế. Chỉ là bên ngoài lan truyền kỳ diệu lên thôi.”

Phàm nhân tất nhiên đều rất thích thổi phồng dù chưa từng thấy việc đời.

“Dù nói thế nào, đệ lần này cũng đã lập công lớn.” Tô Mộng Nương từ trước đến nay luôn cưng chiều em trai. Nàng ngồi xuống cạnh Cửu Gia, nói mấy hôm nay có mấy tiểu thư nhà thương gia tới cầu thân, ta đã nghĩ giúp đệ, cảm thấy có vài vị cũng không tệ lắm.

Đệ năm nay cũng đã hai mươi lăm, nên thành gia rồi. Người trong phường chúng ta dù sao cũng là bán nghệ, thân phận thấp hèn, có thể cùng chung quãng đời còn lại với người tốt là việc hiếm có.

“Lão tỷ, lời này của tỷ không đúng rồi.” Cửu Gia đặt quần cờ trong tay xuống, thế nào là bán nghệ?

Người của Vân Thiều phường ta, ai cũng dựa vào bản lĩnh thực sự của mình để mưu cầu kiếm sống. Không trộm cắp, không lừa gạt, sao lại thua kém một vài người khác?

Tô Mộng Nương biết cậu em trai ngoan của nàng lại nổi cái tính ngang bướng lên rồi, đành bắt đắc dĩ cười, nói được được, người của phường chúng ta, đều là người tốt nhất thiên hạ.

“Vốn chính là thế!” Con cờ bị ném vào trong hộp gỗ đàn, Cửu Gia đứng dậy: “Đệ đi xem giáo phường luyện tập thế nào.”

Từ trong phòng Tô Mộng Nương đi ra, Cửu Gia tới hậu viện. Tiểu Tước Nhi đang ngồi trên thềm đá, vừa thấy y đến liền chạy tới.

Cửu Gia cười cười với nàng” “Tìm được nhạc công rồi à?”

“Chưa ạ.”

“VẬY sao...”

Cửu Gia hiển nhiên hơi thất vọng, điều này khiến Tiểu Tước Nhi rất khổ sở. Nàng vốn định giúp Cửu Gia, nhưng lại chẳng giúp được gì.

Sờ sờ đầu Tiểu Tước Nhi, Cửu Gia nói không sao, cũng không phải chuyện gì lớn.

“Chủ nhân...”

“Người đi xuống trước đi.”

Đợi Tiểu Tước Nhi đi rồi, sắc mặt Cửu Gia ngưng trọng lại. Y tính toán trong lòng hồi lâu, rồi cuộc quyết định.

Xem ra đêm nay phải tự mình đi một chuyến.

Lúc Cửu Gia hạ phạm, được thiên đế khoan dung, không xóa trí nhớ y, nhưng hủy đi một phần pháp lực, chỉ đến giờ tý mỗi đêm mới khôi phục được ba phần. Thượng đế sợ y chịu khổ sở ở nhân gian, đặc biệt phái Ngọc Kỳ Lân hạ phạm làm nhạc công bảo vệ bên cạnh y. Ai ngờ Ngọc Kỳ Lân này dây dưa với một con xà yêu, thần tiên không thể tùy ý sinh tình, huống chi còn là một con xà yêu. Thượng đế giận dữ, muốn giết Ngọc Kỳ Lân, nhờ có Cửu Gia xin tha, mới bảo vệ cho hắn một mạng. Ai ngờ thằng nhãi này lại nhân lúc cung yến trốn đi.

Đúng là phiền phức.

Ngọc Kỳ Lân trốn khỏi tay Cửu Gia, Cửu Gia đương nhiên muốn tự tay bắt hắn về, giao lại cho thượng đế.

Rừng trúc trong núi nhuộm thành màu mực dưới ánh trăng, côn trùng bên cạnh râm ran như mưa phèn. Một thân ảnh màu trắng hành tẩu trong bóng đêm lạnh lẽo, y duỗi tay ngưng tụ một cỗ tiên khí trên đầu ngón tay, cẩn thận phân biệt những động tĩnh rất nhỏ xung quanh.

Một con chim oanh bay lên, đỗ ở đầu cành trúc.

Cửu Gia nhìn quanh bốn phía, sau đó mở miệng.

“Nếu đã đến, thì ra ngoài đi.”

Một luồng kim quang ngưng tụ trước mắt Cửu Gia, ánh sáng từ từ tỏa rộng, một lát sau xuất hiện hai bóng người. Ngọc kỳ lân che chở xà yêu sau lưng, vẻ mặt mang địch ý. Hắn nói, tiểu tiên có tội, xin Thiên Tôn đại nhân hãy bỏ qua cho Tiểu Xà.

“Yên tâm, bản tôn sẽ không làm hại con rắn đực kia.” Vừa nói vừa liếc Tiểu Xà một cái, xà yêu kia lại trốn vào phía sau Ngọc Kỳ Lân.

Nhìn về phía Ngọc Kỳ Lân, Cửu Gia mở miệng: “Ngọc Kỳ Lân, thượng đế muốn xử phạt ngươi, là bản tôn xin cho ngươi mới bảo vệ được ngươi không bị thiên phạt. Ai ngờ ngươi không biết hối cải, lại dám chạy trốn để lén lút gặp gỡ xà yêu kia. Nếu bây giờ ngươi quay về chỗ thiên đế thỉnh tội với bản tôn, bản tôn sẽ bảo đảm tiên vị cho ngươi.”

“Tiểu tiên đa tạ Thiên Tôn, nhưng tiểu tiên không cầu tiên vị, chỉ cầu có thể trường tương tư thủ* với Tiểu Xà.”

(*Trường tương tư thủ: sống cuộc sống không lo âu, được làm điều mình muốn với người yêu.)

Lời này hắn nói vô cùng thành khẩn, vẻ mặt lại kiên định, Cửu Gia cảm thấy đúng là một người rắc rối. Y sinh ra làm tiên, lớn lên ở thiên giới, từ trước đến nay luôn lãnh đạm với gút mắt ái tình. Việc chia rẽ người có tình quả thực tổn hại tiên đức, nhưng tùy tiện thả cho Ngọc Kỳ Lân với con rắn đực này ở cạnh nhau, còn chẳng phải để thượng đế ghi hận y mấy trăm năm?

Đã sớm nói đừng dính vào mấy chuyện bức mình này của thiên giới, sao ngươi còn không nghe chứ?!!

Đúng lúc này, xà yêu sau lưng Ngọc Kỳ Lân lại xông tới. Hắn nhe ra răng độc, bổ về phía Cửu Gia. Cửu Gia xoay người một cái, nổi giận, yêu nghiệt người, lại dám đánh lên bản tôn!

Y ngừng tụ hàn khí trong cơ thể, hóa thành một thanh kiếm bằng trong tay, đang muốn đâm về phía xà yêu, lại bị người khác ngăn cản.

Ngọc Kỳ Lân cũng làm phép, che trước mặt xà yêu.

“Người tránh ra cho bản tôn!”

“Nếu Cửu Gia làm hại hắn, tiểu tiên cũng đành đắc tội!”

Một Ngọc Kỳ Lân nho nhỏ như người cũng dám động thủ với bản tôn — trong lòng Cửu Gia nghĩ thế, nhưng dù sao pháp lực bây giờ của y cũng chỉ có ba phần. Ngọc Kỳ Lân và xà yêu hợp lại động thủ, y chỉ có thể gắng gượng ứng phó. Xà yêu kia quấn lấy hai chân Cửu Gia, thoáng cái kéo y ngã xuống đất, kiếm bằng trong tay bị hất ra rất xa.

Đáng ghét!

“Người nào đang ở đó?”

Một giọng nam đột nhiên vang lên, Cửu Gia sửng sốt, theo âm thanh kia nhìn lại. Tuy bóng đêm mờ lung, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng, nhưng Cửu Gia cũng nhận ra người đó là ai.

Phó vương gia?!!

Phó Lan Quân nhìn về phía này, sau đó giờ cung lên.

Cửu Gia thầm nghĩ không ổn.

Xà yêu kia buông Cửu Gia ra, xông về phía Phó Lan Quân.

9. Chương 9: Qua Lại

Edit: Tiểu Khánh

Thanh giang nhã xã mưa sơ tình, thu hương xuy triệt cao đường liễu.*

(*Hai câu thơ trong bài Thủy Long Ngâm của Ngô Vịnh đời nhà Tống. Ý đại khái: tới huyện Thanh Giang, vừa vặn gặp hôm trời đang mưa to bất chợt tạnh, buổi sớm tình mơ hương hoa theo gió mùa thu hiu hiu thổi vào phòng khách.)

Trên bàn gỗ lim bày bàn cờ, bên cạnh là trà cụ bằng bạch ngọc. Bếp nhỏ đun trà, quả là phong nhã.

Trong giấc mộng có mùi hương thoang thoảng bay tới.

Mùi hương hoa nhài...

... Đợi chút, đây là?!!

“Người tỉnh rồi?” Giọng nói như suối trong vang lên bên tai, Phó Lan Quân thoáng cái liền tỉnh táo. Hắn ngồi bật dậy, còn chưa thẳng người bỗng chợt cảm thấy trán đau đớn.

“Á – ” Người ngồi bên giường xoa trán, tức giận nói, người định mưu sát à?

“Xin lỗi, xin lỗi!” Phó Lan Quân vội xin lỗi Cửu Gia.

Xoa trán, ánh mắt Cửu Gia nhìn Phó Lan Quân đầy ai oán.

Ta đúng là mắc nợ người, bị người đụng phải đến hai lần! Không biết lần này cái trán có bị va thành một cục u lớn hay không nữa, đau chết mất!

“Ta xin lỗi tiên sinh.” Hắc vén chăn lên, định xuống giường.

Cửu Gia lại đưa tay ấn hắc về giường: “Độc của người vừa giải, đừng đứng lên.”

“Độc?” Phó Lan Quân cố gắng nhớ lại, nhưng phát hiện không nhớ ra cái gì.

“Đêm qua ta lên núi trúc chặt trúc, thấy người dở sống dở chết nằm dưới đất. Phát hiện người bị rắn độc cắn, liền công người về, còn giải độc cho người.” Y đắp lại chăn cho Phó Lan Quân: “Giờ thân thể người còn yếu, nghỉ ngơi thêm chút nữa đi. Ta đã cho người đến phủ Ngụy Vương báo tin, lát nữa sẽ có người tới đón người.”

Khẽ gật đầu, Phó Lan Quân lần này mới cảm thấy cổ cổ vô cùng đau đớn. Hắc đưa tay sờ một cái.

“Vết thương trên cổ ta đã bôi thuốc cho người rồi, dùng vải xô băng lại, phải qua một thời gian nữa mới có thể tháo ra.” Y đứng dậy ngồi vào bàn bên cạnh, rót một chén trà: “Yên tâm, thuốc dùng cho người là loại tốt nhất, không để lại sẹo đâu.”

Phó Lan Quân nghiêng đầu nhìn y – Cửu Gia nâng chén trà lên, khẽ ngửi một chút, giữa mi mắt đều nhuộm ý cười.

Nếu có một con bướm, chắc chắn nó sẽ lưu luyến khoe miệng y.

“Nhìn đủ chưa?”

“Chưa.” Phó Lan Quân không hề che giấu, nói bản vương nguyện ý ngắm mỹ nhân thêm vài lần.

Tiên sinh đã cứu ta, ta nhất định sẽ báo đáp tiên sinh.

“Báo đáp?” Cửu Gia nhếch miệng, nói Phó vương gia, ngài không gây phiền toái cho ta là tốt rồi, thảo dân nào dám đòi ngài báo đáp.

Biết Cửu Gia đang nói đến chuyện cung yến lần trước, Phó Lan Quân cũng không tức giận. Hắc bật cười, nói Cửu Gia quả nhiên cởi mở phóng khoáng.

Trong lòng Cửu Gia vẫn luôn cảm thấy người trong cung giống như thần tiên trên thiên giới, người nào cũng cực kỳ vô vị, liền không muốn uốn lười với Phó Lan Quân nữa, dù sao người ta cũng là vương gia, gây ra sự cố gì, cả y lẫn Vân Thiều đều không tốt.

“Ta thấy vương gia cũng gần bình phục rồi, thảo dân còn phải đi xử lý việc trong phòng, xin được cáo lui trước.” Y mở cửa phòng, dường như nhớ ra gì đó, lại xoay người lại: “Lát nữa người của phủ Ngụy vương tới, ta cũng đã dặn Tiểu Tước Nhi chuẩn bị xong thuốc rồi, lúc nào vương gia đi thì lấy.”

Phó Lan Quân gật đầu đồng ý.

Rời khỏi Vân Thiều phòng, Cửu Gia tới côi âm.

Bên bờ sông Vong Xuyên, Hắc Vô Thường đã sớm chờ ở đó. Thấy Cửu Gia, hắc cúi người chào, nói một tiếng “Thiên Tôn vất vả”.

Cửu Gia giao hồn phách của Ngọc Kỳ Lân và xà yêu trong tay cho Hắc Vô Thường, sau đó phàn nàn “sao có thể không vất vả được!”

Hôm qua lúc xà yêu bỏ về phía Phó Lan Quân, y nhất băng kiếm lên, không chút do dự đâm vào lưng xà yêu. Băng kiếm là do hàn khí của hồn độn biến thành, cần sử dụng âm huyết Câu Trần trong cơ thể y mới có thể huy động được. Y dùng hết ba phần công lực, mới chế phục được Ngọc Kỳ Lân và xà yêu.

Tiểu Hắc, người không biết đâu, ta đâm xà yêu kia một kiếm, Ngọc Kỳ Lân liền giống như phát điên, dùng hết toàn lực tấn công ta. Mệt cho bản tôn năm đó còn xin tha cho hắc trước mặt thượng đế, hắc lại đối xử với bản tôn như thế!

“Ngọc Kỳ Lân khốn khổ vì tình, có tình yêu trong tim nên mới thế. Thiên Tôn ngài đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhặt với hắc.”

“Bản tôn đâu hẹp hòi đến vậy.” Y suy nghĩ một chút, hỏi Hắc Vô Thường, thượng đế định xử trí Ngọc Kỳ Lân thế nào.

Giọng Hắc Vô Thường trầm thấp ổn định, giống khuôn mặt không mang theo chút biểu cảm nào của hắn. Hắn nói Ngọc Kỳ Lân vi phạm luật trời, xà yêu lại đả thương con người, đây đều là tội lỗi đại nghịch bất đạo.

Thượng đế xử phạt, cho Ngọc Kỳ Lân và xà yêu trải qua muôn vàn luân hồi, mỗi đời mỗi kiếp chỉ có thể là địch, không được thành quyến thuộc. Nếu xà yêu sinh ra là thổ khôn, thì Kỳ Lân lại là chim ưng; nếu xà yêu sinh ra là chim trĩ, thì kỳ lân là bút lông sói, đời đời kiếp kiếp đều không có kết cục tốt.

Cửu Gia cảm thấy sau lưng phát lạnh, nghĩ bụng lần này thiên đế cũng tàn nhẫn quá, đời đời kiếp kiếp, tàn sát lẫn nhau, bao thuở mới chấm dứt?

Thôi thôi, bản tôn không bao giờ dính dáng đến chuyện của thiên giới nữa, đi trước.

“Thiên tôn đi thông thả.”

Trên đường trở về tâm trạng Cửu Gia không yên – y quả thực không thích quy định cứng nhắc của thiên giới, nếu không phải Ngọc Kỳ Lân chạy trốn trong tay mình, y sẽ không quản chuyện bức mình này.

Đời kiếp nạn của bản tôn kết thúc, sẽ tới một nơi non xanh nước biếc, cách thiên giới thật xa, làm thần tiên tiêu dao tự tại.

Nghĩ tới đây, trong lòng bất giác vui vẻ. Y mở cửa phòng, lại nhìn thấy Phó Lan Quân đứng trước mặt.

... Người còn chưa đi?

“À, bản vương cảm thấy cần phải tự mình nói lời cảm tạ và cáo từ tiên sinh.” Phó Lan Quân nhìn Cửu Gia: “Tiên sinh gặp được chuyện gì vui vẻ sao?”

“Không có.” Y vòng qua Phó Lan Quân, đi đến trước bàn cờ ngồi xuống, nói vương gia cũng đã gặp ta, có thể về rồi đây.

“Việc này...” Cửu Gia lạnh nhạt như vậy, khiến Phó Lan Quân hơi xấu hổ, hắn muốn tiếp lời đối phương, liền nói tài đánh cờ của tiên sinh thật giỏi, ván cờ này rất tài tình, không biết là hạ với người nào.

“Tự mình hạ.”

“A... Cửu Gia quả nhiên là học rộng tài cao.”

“Vương gia biết chơi cờ?”

“Chỉ hiểu sơ sơ thôi.” Hắn nói: “Có điều bộ cờ đẹp phải xứng với bàn tốt. Mấy hôm trước hoàng thượng thưởng cho bản vương một chiếc bàn bạch ngọc, là Tây Vực tiến cống, vừa vặn phối với trà cụ bạch ngọc của tiên sinh thành một bộ.” Hắn lên nhìn sắc mặt Cửu Gia, phát hiện chẳng hề thay đổi, liền nói tiếp, lần sau bản vương tới, sẽ mang đến cho tiên sinh, xem như nhận lỗi với Cửu Gia chuyện hai lần này.

Cửu Gia hạ xuống một quân cờ, ngẩng đầu nhìn Phó Lan Quân, trong ánh mắt đầy dò xét.

Phó Lan Quân bị y nhìn như thế, mặt lại không chịu nổi đỏ lên. Nghĩ một tướng quân vương gia như hắn, ra trận giết địch cũng không khấn trương đến thế, vậy mà đối mặt với Cửu Gia, trong lòng lại nảy lên thành thịch.

“Sao vương gia lại nhìn thảo dân?”

“Hả?”

“Thảo dân dù bán nghệ mưu sinh, nhưng chưa bao giờ coi rẻ bản thân.” Ánh mắt nhìn về phía Phó Lan Quân của y thêm lạnh lùng, giọng nói cũng rét lạnh hơn mấy phần: “Nếu vương gia muốn lấy lòng nam tử tướng mạo tuấn tú, có thể đến Trường Xuân Quán tìm mấy tiểu quan thanh tú, tội gì phải tốn tâm tư ở chỗ thảo dân.”

“Ta...” Phó Lan Quân bị một lời của Cửu Gia nhất thời làm cứng họng. Cửu Gia nhìn ra lòng ái mộ khiến hắn xấu hổ, nhưng y đối với hắn lại không đưa giỡn chút nào.

Có trăm miệng cũng không biện bạch được, chẳng biết nói làm sao.

Thấy Phó Lan Quân không nói gì, Cửu Gia cười nhạt, y lành lạnh mở miệng, nói sắc trời đã tối, vẫn nên mời vương gia trở về đi thôi.

“... Bản vương cáo từ.”

Haizzz, một người phạm tục, không biết tốt xấu.

Dù sao bản thân đang lịch kiếp ở nhân gian, vẫn nên ít quan hệ với người phạm thì tốt hơn. Đặc biệt là mấy người hoàng thân quý tộc này, không cần thận một cái, liền phiền hà cả người.

Y nghĩ y đã nói vậy, Phó vương gia chỉ cần hơi có chút đầu óc sẽ không tới dây dưa với y nữa.

“Ta thấy Phó vương gia muốn quần lấy đệ.” Tô Mộng Nương nhìn bàn đá bạch ngọc trước mắt, nhin không được trêu ghẹo Cửu Gia: “Hôm qua đệ vừa đuổi người ta đi, người ta liền đưa lễ bồi đến. Bàn bạch ngọc này trong suốt long lanh, quả là vô giá.”

Chân mày Cửu Gia nhăn tít lại với nhau: “Lão tử, tử đừng chê cười đệ.”

“Được được, không cười đệ.” Cây quạt che nửa khuôn mặt, Tô Mộng Nương cũng hơi lo lắng: “Phó vương gia là hoàng thân, nếu thật sự dây dưa với đệ...”

“Lão tử yên tâm, Tiểu Cửu Tử đã có cách.” Y gọi Tiểu Tước Nhi tới: “Tìm mấy người, chúng ta trả bàn đá lại cho phủ Ngụy vương.”

Phủ Ngụy vương cách Vân Thiều phường không tính là xa. Cửu Gia đi phía trước, mấy nô bộc mang bàn đá bạch ngọc theo phía sau. Tiểu Tước Nhi cân nhắc tâm tư Cửu Gia, nhỏ giọng hỏi y, sao không nhận lễ vật này.

Dùng ngón tay búng vào trán tiểu nha đầu, Cửu Gia trừng cô một cái: “Vô công bắt thụ lộc, lấy không đồ của người ta như thế thật là không hợp lẽ nghĩa.”

Tiểu Tước Nhi oan ức, nhỏ giọng lầm bầm: “Chủ nhân, không phải ngài cứu vương gia một mạng sao?”

“Người càng ngày càng không hiểu quy củ. Cần thận đến lúc cập kê, ta bán người cho mấy lão gia nhà giàu tai to mặt lớn!”

“Chủ nhân, ngàn vạn lần đừng bán Tiểu Tước Nhi, Tiểu Tước Nhi sau này không dám nói lung tung nữa!”

Thấy đứa trẻ thực sự sợ hãi, Cửu Gia nháy mắt lại mềm lòng. Y đưa tay khẽ xoa trán Tiểu Tước Nhi, hỏi, vừa rồi đánh người đau à?

Tiểu Tước Nhi lập tức nở nụ cười, nói không sao.

Chủ nhân tâm địa tốt, đánh ta cũng không nở dùng sức.

Cửu Gia chỉ đành bắt đắc dĩ cười cười.

Lúc đến cửa phủ Ngụy vương, trời đổ cơn mưa nhỏ.

“Thảo dân là người của Vân Thiều phường, nay tới bái phỏng, có một vật muốn tặng vương gia, xin hãy thông báo một tiếng.”

Tiểu đồng khom lưng: “Xin tiên sinh chờ một lát.”

Lát sau, tiểu đồng dẫn Cửu Gia vào vương phủ. Phủ Ngụy vương vắng vẻ không ngờ, hoa cỏ mọc trong viện đủ hình đủ dạng, toàn là loại người ta không nói ra được tên. Thế nhưng những chỗ người ắt phải đi qua, hoa cỏ được cắt tỉa chỉ vừa đủ. Có nhiều nơi còn lát đá cẩm thạch, khiến người ta không đến nỗi bị nước mưa và sương sớm ngấm ướt chân.

Mưa mềm như tơ lụa, lặng lẽ ngấm vào vạt áo của Cửu Gia.

Mưa phún lất phất, nhìn lên giống như một màn sương mưa.

Nghĩ Phó Lan Quân, cũng là một người phong nhã.

Phó Lan Quân đã sớm chờ trong nội đường, nhìn thấy Cửu Gia liền nghênh đón.

“Tiên sinh muốn tới phủ cứ nói sớm với bản vương là được, bản vương sẽ cho người đến Vân Thiều đón tiên sinh.”

“Không nhọc vương gia phiền hà.” Bảo người đặt bàn đá bạch ngọc xuống, Cửu Gia nói, hôm nay thảo dân tới trả vật này.

“Đây... Sáng sớm ta mới đưa đến nơi ở của tiên sinh...”

Cửu Gia ngược mắt: “Chỗ trong phòng nhỏ, không bày được vật quý trọng đến vậy.”

Phó Lan Quân vốn còn muốn nói gì đó, bị cái nhìn này của Cửu Gia khiến cho ngây ngời. Hắn có vẻ ngượng ngùng, ánh mắt đảo mấy cái, đành phải cười ôn hòa với Cửu Gia: “Hôm nay trời mưa, không bằng tiên sinh ở đây nghỉ một lát. Đợi hết mưa, bản vương phái người đưa tiên sinh về.”

“Không cần đâu.”

Xoay người định đi, lại bị một đám thị vệ ngăn cản vây quanh Cửu Gia, Tiểu Tước Nhi lập tức nóng nảy: “Mấy người muốn làm gì chủ nhân nhà ta?!!”

Về mặt Cửu Gia không thay đổi nhiều. Y chỉ kéo Tiểu Tước Nhi về, sau đó nhìn Phó Lan Quân, cười nói, vương gia đây là ý gì?

“Bản vương không có ý làm hại tiên sinh. Bản vương... chỉ muốn khiến tiên sinh vui vẻ.”

“Ồ?” Giương mắt quét một vòng thị vệ, trong lời nói của Cửu Gia mang theo chút tức giận: “Đây là cách vương gia khiến người khác vui vẻ?”

“Bản vương chỉ có lòng ngưỡng mộ tiên sinh, không hề có ý khinh nhờn.” Hắn nói quân hữu kỳ tài nhi ngã bất bần*, bản vương không dám có ý nghĩ không an phận, chỉ xin được thành quân tử chi giao cùng tiên sinh.

(*Quân hữu kỳ tài nhi ngã bất bần: một câu của Trịnh Bản Kiều đời nhà Thanh, ý là tình bằng hữu chân thành có thể cùng chung họa phúc.)

Cửu Gia nghe lời lẽ tha thiết của Phó Lan Quân, nghĩ thầm Phó Lan Quân này cũng quá ngây ngô rồi.

Chẳng lẽ trên chiến trường toàn tên ngốc, não không hoạt động trong việc đối nhân xử thế? Thế nào mà da mặt còn dày hơn cả tường thành?

“Nhận được lời này của vương gia, thảo dân vô cùng cảm kích.” Trong mắt y mang theo gợn sóng, giọng nói cũng êm tai: “Thế này đi, nếu vương gia có thể lấy được một thứ giúp thảo dân, thảo dân sẽ cùng vương gia làm một đôi quân tử chi giao.”

Phó Lan Quân lộ vẻ vui mừng: “Thứ gì vậy?”

“Minh Châu Thương Hải.”

Nói ba ngàn năm trước, một con cừu vĩ bạch hồ trên thiên giới trộm Minh Châu Thương Hải của Cửu Thiên Huyền Nữ, xuống tuyết sơn Côn Lôn ở nhân gian làm yêu quái. Dân làng mỗi năm đều phải cung phụng cho con cừu vĩ hồ ly này, nếu không trời sẽ giáng bão tuyết, dân chúng lầm than.

“Đệ nói muốn hẳn tự mình lấy Minh Châu Thương Hải về tặng đệ. Hành trình từ kinh thành đến tuyết sơn Côn Lôn ít cũng phải nửa tháng, cừu vĩ hồ yêu kia pháp lực lại cao cường, phàm nhân không thể làm gì ả, mọi người lại kiêng kỵ hồ yêu tàn sát bữa bãi. Đệ thấy lần này, Phó Lan Quân không còn cách gì quần lấy đệ nữa.” Cửu Gia đắc ý với tuyệt chiêu của mình, trở về Vân Thiều phòng liên mặt mày hớn hớn kể với Tô Mộng Nương.

Tô Mộng Nương vừa cười vừa nói, đệ từ nhỏ đã tinh ranh quỷ quái, nghĩ ra một cách như thế, không sợ Phó vương gia gây phiền phức cho đệ sao?

“Hắn tính tình ngay thẳng, tuyệt đối sẽ không làm chuyện hại người.”

Qua hôm đó, Phó Lan Quân quả nhiên không xuất hiện trước mặt Cửu Gia nữa.

Cửu Gia nghĩ bụng Phó Lan Quân rốt cuộc đã thông suốt, không quần lấy y nữa. Y cũng an tâm sống qua kiếp này, sau đó về thiên giới phục mệnh.

Kỳ thực hẳn là người tốt, chỉ có điều hơi ngờ nghệch...

Nửa tháng sau, Cửu Gia mang theo Tiểu Tước Nhi đi mua sắm trên phố, gặp tiểu đồng ngày ấy dẫn họ vào cửa phủ Ngụy vương. Tiểu đồng này lễ nghi chu đáo, khom người hành lễ với Cửu Gia.

Ấn tượng của Cửu Gia về tiểu đồng này không tệ, hỏi, người tên gì.

“Tiểu nhân tên là Tiểu Nê Thu*, là thị đồng bên cạnh Phó vương gia.”

(*Nê thu: cá chạch.)

“Tiểu Nê Thu? Ha ha, rất xứng đôi với Tiểu Tước Nhi nhà ta.”

“Chủ nhân!”

Tiểu Tước Nhi xấu hổ đỏ mặt, Cửu Gia cười, đột nhiên cảm thấy sai sai: “Nếu người là thị đồng bên cạnh Phó vương gia... Vương gia nhà người không ở đây đây chứ?”

Nguy rồi, bản tôn phải mau mau tránh đi!

“Vương gia nhà tiểu nhân không có ở đây.” Tiểu đồng nói: “Vương gia đi núi Côn Lôn, cũng non nửa tháng rồi.”

“Cái gì?!”

10. Chương 10: Cứu Người

Edit: Tiểu Khánh

Dãy núi Côn Lôn, vùng đất cực hàn. Tuyết trắng xóa hoà lẫn trời đất thành một màu, nhìn không thấy bờ bến, quay đầu lại không thấy đầu nguồn. Gió lạnh phơ phất, thổi vào mặt đau như kim đâm. Dùng bội kiếm chống xuống nền tuyết để đi một cách khó khăn, Phó Lan Quân cực kỳ trật trật.

Hắn vốn hành động cùng thuộc hạ, ai ngờ chiều hôm qua bão tuyết đột nhiên ập tới, hắn cùng đám thủ hạ bị tách nhau ra.

Hắn đi trong sắc trắng mờ mịt của nơi này đã một đêm.

Nếu tiếp tục thế này, chân sẽ bị đông cứng gãy ra cũng không chừng.

Thế nhưng...

[Nếu vương gia tặng danh châu Thương Hải cho thảo dân, thảo dân liền đáp ứng vương gia.]

... Haiz, sao ta lại cứ lưu tâm đến y chứ?

Cường phong bỗng nhiên nổi lên, thổi khiến người ta không mở mắt nổi. Phó Lan Quân đưa tay che trước mắt, bên tai truyền đến một tiếng gào điên cuồng.

“Kẻ nào, dám xông vào địa bàn của Cửu Vĩ Bạch Hồ ta!”

Trong lòng cả kinh, đôi mắt gắng sức hé ra một khe hở, Phó Lan Quân thấy một nữ tử áo trắng đang bông bênh trước mắt. Á có một đôi mắt vàng, chín cái đuôi dài bạch sắc phía sau khiến người nhìn khiếp sợ.

Phó Lan Quân gắng gượng chống đỡ thân thể, lớn tiếng nói, đi nhầm vào nơi của Bạch Hồ đại nhân, đã mạo phạm nhiều!

Hôm nay tại hạ chỉ muốn xin một thứ từ Bạch Hồ đại nhân!

“Hửm? Một phạm nhân như ngươi, muốn xin vật gì từ chỗ ta?”

“Minh Châu Thương Hải.”

Mị nhân của hồ yêu lập tức lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, ả nghĩ phạm nhân này quả là không muốn sống nữa, dám đòi Minh Châu Thương Hải của ả.

“Minh Châu Thương Hải là bảo bối của ta, mấy năm nay các ngươi cung phụng ta tắc trách như thế, hôm nay còn muốn lấy Minh Châu Thương Hải, ta thấy các ngươi được sống mấy năm thoải mái liền không biết trời cao đất rộng nữa!”

Phó Lan Quân còn chưa phản ứng, đã bị một cỗ yêu khí của hồ yêu đánh ra rất xa.

Một búng máu phun xuống tuyết, màu đỏ tươi thoát nhìn vô cùng chói mắt. Phó Lan Quân cầm bội kiếm, cố gắng đứng lên, trừng mắt nhìn nhau với hồ yêu.

Hồ yêu kia nhìn chằm chằm hấn. ả nói tên phạm nhân kia, tuần tú thế này, chắc hấn dương khí cũng rất tinh khiết, vừa vặn hôm nay hút dương khí của ngươi, đại bổ một lần!

Một đường ánh sáng lam đánh về phía Phó Lan Quân, hấn rút kiếm ra khỏi vỏ, ngăn cản Cửu Vĩ Hồ Ly tấn công. Nhưng dù sao hấn cũng là nhục thể phạm thai, hơn nữa đi đêm trên đường tuyết, qua mấy hiệp đã mệt mỏi hết lực. Hồ yêu nhân cơ hội vươn một tay bóp cổ hấn.

Phó Lan Quân liều mạng giãy dụa, nhưng chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn. Hấn dùng sức bổ kiếm về phía yêu nghiệt, lại bị tay kia của đối phương giữ lại.

“Chỉ dựa vào thanh kiếm này cũng muốn đả thương ta? Đúng là phải mau mau tiến ngươi lên đường hoàng tuyền thôi!” Đầu ngón tay ả tăng thêm sức, bóp chặt mạch máu của Phó Lan Quân.

Đột nhiên cánh tay chợt đau đớn, hồ yêu buông lỏng tay. ả cúi đầu nhìn, thấy cánh tay của mình bị cắt một vết. Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một nam tử áo trắng cầm kiếm che trước mặt Phó Lan Quân, gương mặt tuần tú kia thời khắc này lại không hề có thiện ý.

Phó Lan Quân ngã xuống đất.

“Yêu nghiệt ngươi dám hại người, không cần đạo hành ngàn năm nữa sao?!”

Hồ yêu cười nói, nếu đã biết ta là yêu, ngươi còn dám đả thương ta?

Đợi chút, mùi trên người nam tử áo trắng... Ngươi là thần tiên?!!

Cửu Gia hừ lạnh, nói yêu nghiệt còn có mắt nhìn.

“Nếu bây giờ quay về nơi ngươi bảo hộ, không ra ngoài làm xằng làm bậy nữa, bản tôn sẽ tha cho ngươi một mạng.”

“Hừ, ngươi chẳng qua chỉ là thần tiên mà thôi. Chẳng có chút xíu pháp lực nào, còn muốn đấu với ta!” Hồ yêu lộ ra vẻ mặt dữ tợn, hai tay hóa thành vuốt sắc: “Hôm nay thần tiên ngươi cũng giúp ta tăng tu vi đi!”

Cửu Gia đỡ mấy chiêu của hồ yêu — tuy tốc độ y rất nhanh, nhưng không hề có phép tiên, chỉ có thể dựa vào sức mạnh chống đỡ hồ yêu. Mắt thấy y sắp bị dồn vào đường cùng, Hồ yêu liền đánh một chưởng vào mi tâm y. Phó Lan Quân xông lên đẩy y ra, một chưởng kia trúng ngay lưng hấn, trong nháy mắt hấn mất đi ý thức.

Máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn bạch y của Cửu Gia.

“Này!” Ôm lấy Phó Lan Quân, Cửu Gia lại cản mấy chiêu của hồ yêu.

Một bóng đen hạ xuống, đối mặt tiếp một chưởng của hồ yêu, hồ yêu nhất thời cảm thấy bàn tay như bị hỏa thiêu, lui về sau mấy bước.

Nhìn rõ người tới, Cửu Gia vui mừng ra mặt.

“Tiểu Hắc!”

Hắc Vô Thường trừng mắt nhìn hồ yêu, giọng nói âm u như đòi mạng, hắc nói yêu nghiệt, nếu ngươi còn muốn mạng, thì mau cút!

Hồ yêu nhìn thoáng qua Hắc Vô Thường, lại nhìn Cửu Gia, biết mình không chiếm được thể thượng phong, liền hóa thành một đám sương, biến mất trong bầu trời mênh mông.

“Tiểu Hắc, thật sự cảm ơn ngươi.”

“Thiên Tôn không cần khách khí.” Hắc Vô Thường nhìn về phía Phó Lan Quân đang hôn mê trong lòng Cửu Gia: “Phàm nhân này bị thương không nhẹ, phải mau chữa trị. Ta đưa các ngài xuống núi.”

Cửu Gia khẽ gật đầu: “Đa tạ.”

Họ đặt một gian phòng ở quán trọ dưới chân núi, Hắc Vô Thường chẩn bệnh cho Phó Lan Quân.

Vết thương của Phó vương gia không còn đáng ngại. Có điều hắc là một phàm nhân, thân thể đã bị yêu khí của hồ yêu ngàn năm xâm nhập, tổn thương nguyên khí. Cần điều dưỡng cẩn thận một thời gian.”

“Tiểu Hắc, cảm ơn ngươi. Đưa ta đến Côn Lôn, lại còn cứu ta.”

Hắc Vô Thường cười cười, nói Thiên Tôn đã nói cảm ơn rất nhiều lần rồi, Thiên Tôn với ta là bạn thâm giao, không cần khách khí.

“Nếu sau này có chuyện cần ta giúp đỡ, cứ cho hay.”

Cửu Gia cười đáp tiếng “được”.

Hắc Vô Thường đi rồi, Cửu Gia trở lại phòng. Y ngồi xuống cạnh giường, nhìn gương mặt tái nhợt của Phó Lan Quân, hiếm khi lộ ra vẻ mặt thương tiếc. Y không khỏi vươn tay, đặt lên trán Phó Lan Quân, đầu ngón tay từ mi tâm hắc trượt đến chóp mũi, cuối cùng dừng ở môi.

... Người đứng là một tên gốc.

Phó Lan Quân tỉnh lại đã thấy Cửu Gia đang lau trán cho mình. Thấy hắc tỉnh, Cửu Gia hơi ngẩn ra, sau đó thu tay về.

“Ngươi tỉnh rồi.”

Lại là giọng nói như suối reo kia, ánh nắng rơi vào song cửa, chiếu lên mặt Cửu Gia, đầu hơi cúi đôi mắt nửa khép.

Phó Lan Quân sững sờ nhìn y.

“Nhìn đủ chưa?”

Một tiếng này gọi tâm tư của Phó Lan Quân về, cảnh tượng dường như đã từng quen biết khiến hắc cảm thấy buồn cười.

“Chưa.” Giọng nói của hắc mang theo ý cười: “Bản vương nguyện ý ngấm mỹ nhân thêm vài lần.”

“Thân thể này của vương cũng cứng cõi như miệng thì tốt rồi.” Y đứng dậy ngồi vào trước bàn trà, lại bày ra dáng vẻ xa cách người khác cả ngàn dặm, nói vương gia toàn gây phiền hà cho thảo dân, ngày trước giải độc rắn cho ngài, hôm nay lại giúp ngài đánh hồ yêu.

Phó Lan Quân nói ta là vì tiên sinh nên mới tới Côn Lôn, nếu không phải tiên sinh nói muốn Minh Châu Thương Hải, bản vương hà tất chịu cái tội này.

“Hừ, vương gia quả là coi trọng thảo dân.” Y nhìn về phía Phó Lan Quân, vẻ mặt nghiêm túc hiếm có: “Ngài cũng biết hồ yêu có ba ngàn năm đạo hạnh, ngài chỉ là nhục thể phàm thai, giao thủ với ả, không phải đi chịu chết thì là gì? Ngài còn can giúp ta một chưởng, hôn mê mấy ngày vẫn chưa tỉnh, là cố ý khiến ta lo lắng?!!”

Nghe Cửu Gia oán trách, Phó Lan Quân trợn to hai mắt.

... Người nhìn chằm chằm ta làm gì?

Phó Lan Quân nở nụ cười.

“Người đang quan tâm ta?”

“Ta!” Nói trắng ra như thế khiến trong lòng Cửu Gia dâng lên tâm tình phức tạp, y chẳng biết mình tức giận hay xấu hổ, cũng có lẽ là thẹn quá hóa giận. Y cho rằng mình là Thiên Tôn Ty Mậu, không có quá nhiều hứng thú với mọi việc ở nhân gian, nhưng Phó Lan Quân lại như miếng cao da chó, dán vào người y không xé ra nổi, thật sự làm nhiễu loạn tâm tình y. Hôm nay cái miệng tranh luận chữ chữ như châu ngọc trên thiên giới của y lại không phát huy được chút nào ra ngoài.

Nếu động lòng, sinh tình, thì đều là tâm bất do kỷ.

Bộ dạng vừa tức vừa thẹn của người trước mắt khiến Phó Lan Quân cảm thấy vui vẻ, hần thở dài, nói tính cách này của Cửu Gia cũng thật là kỳ quặc.

Cửu Gia không hiểu: “Ta kỳ quặc thế nào?”

“Ừm...” Hần suy tư giây lát: “Phải nói thế nào nhỉ... Chưa hết tính trẻ con.”

“Ha?” Cửu Gia thấy buồn cười — tu vi của bản tôn không biết đã bao nhiêu vạn năm rồi, lại dám nói bản tôn chưa hết tính trẻ con!

Quả nhiên là một người phạm tục, không biết tốt xấu!

Cửu Gia bực bội trong lòng, đứng dậy nói, thảo dân đói bụng, xuống lầu dưới tìm chút đồ ăn tối, không quấy rầy Phó vương gia đại trí giả ngu ngài nghỉ ngơi.

Y mở cửa ra ngoài, phía sau truyền đến tiếng cười to của Phó Lan Quân.

Xuống dưới lầu quán trọ, Cửu Gia gọi ít đồ ăn. Nhưng trong lòng y không thuận, bữa cơm tối này cũng nuốt không trôi, chiếc đĩa hết đâm lại chọc trong bát.

Vậy nên y cũng không phát hiện, Phó Lan Quân đã đứng phía sau y.

“Tiên sinh chọc nữa, cái bát này vỡ mất thôi!”

Vô thức quay đầu lại, mặt của người kia cách mình không quá nửa tấc.

Phó Lan Quân nghiêng mặt sang, một đôi con ngươi sâu xa. Hần khẽ cười, mày mắt cong lên.

Cửu Gia sững sốt một chút, sau đó nhú mào: “Sao vương gia không ở trong phòng nghỉ ngơi?”

“Tiên sinh không quay lại, bản vương đương nhiên là đợi sốt ruột.”

Bản vương quả thực không rõ, tiên sinh ăn một bữa cơm tốn nhiều thời gian đến vậy, là có tâm sự gì à?

Trùng Phó Lan Quân một cái, Cửu Gia buông đĩa xuống, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Phó Lan Quân thấy y như thế, liền ngồi xuống bên cạnh, bảo tiểu nhị lấy đèn đôi chén đĩa.

Tên ngốc chết tiệt này, lại dám giễu cợt bản tôn!

Tuyết rơi suốt nhiều ngày, xa ngoài một trượng là không nhìn rõ cái gì. Tuyết bay như bông, rơi xuống mặt đất liền biến mất không thấy nữa. Bầu trời xa xa lại hơi trong.

Ngày mai tuyết sẽ ngừng chứ?

“Có lẽ.” Phó Lan Quân tiếp lời y.

“... Đợi tuyết ngừng, chúng ta cùng trở về kinh thành đi.”

“Ừm?”

“Ừm cái gì, lẽ nào vương gia còn muốn ở lại đây, đi gặp con hồ mị kia?”

“À, ý bản vương không phải vậy.” Phó Lan Quân nhất thời không phản ứng kịp: “Chỉ là Minh Châu Thương Hải...”

Cửu Gia thực sự bất đắc dĩ — sao người vẫn nghĩ đến chuyện này chứ, mạng quan trọng hay hạt châu rách kia quan trọng!

“Nhưng không phải người muốn sao...”

Y nói lời này, ngược lại khiến Cửu Gia á khẩu. Y ấp ửng, cả buổi không tìm được cách thoái thác, cuối cùng chỉ đành nói một câu: “Đó là ta trên người.”

“Việc này...” Phó Lan Quân chần chờ một chút, cẩn thận hỏi y, vậy tiên sinh có bằng lòng kết giao bằng hữu với ta không?

Cửu Gia quả thực bị Phó Lan Quân làm cho tức chết, lại không tiện nói thẳng với hắn, chỉ có thể mắng thầm một câu “đồ ngốc”, sau đó nói: “Nếu không phải ta nguyện gặp gỡ vương gia, thì có gì phải đến đây núi Côn Lôn xa xôi này, còn muốn quay về cùng người?”

“A?”

“... Người đúng là ngốc!” Đưa tay gõ một cái lên trán Phó Lan Quân: “Đồ ngốc!”

Phó Lan Quân bị đau bưng trán lại, ngớ ra một hồi sau đó cười ha hả.

Lần này đổi thành Cửu Gia mờ mịt — người cười cái gì?

“Không có gì.” Phó Lan Quân nói: “Vây đợi tuyệt ngừng, chúng ta cùng nhau quay về kinh thành. Người của ta chắc vẫn còn ở thôn nhỏ gần đây, đến lúc đó chúng ta hợp lại với họ.”

“Ừ.”

“Ha ha, nhanh ăn cơm đi!”

“... Người cười ngu cái gì?”

“Hả? À, không có gì.”

“...Đồ ngốc!”

11. Chương 11: Ghen

Edit: Tiểu Khánh

Ngày thứ hai, tuyết quả nhiên ngừng.

Sau khi rời giường, Cửu Gia đến gõ cửa phòng Phó Lan Quân, nhưng không thấy động tĩnh.

Trong phòng không có ai.

Hỏi tiểu nhị, mới biết người kia đã sớm ra ngoài. Cửu Gia âm ỷ lo lắng trong lòng — hắn vừa tỉnh hôm qua, thân thể còn chưa khỏi hẳn, chạy lung tung ra ngoài làm gì chứ!

Dần dò với tiểu nhị vài câu, Cửu Gia định ra ngoài tìm hắn. Vừa ra khỏi quán trọ, lại thấy Phó Lan Quân dắt hai con ngựa đi tới.

“Ta nghĩ hôm nay phải đi, nên ra chợ gần đây mua hai con ngựa.” Tâm trạng của hắn rất tốt, nhìn thấy Cửu Gia ý cười càng đậm.

Nụ cười này của Phó Lan Quân Cửu Gia nhìn vào lại thấy rất chướng mắt, y nói vương gia lo liệu thật ổn thỏa, không nói tiếng nào đã ra ngoài.

Phó Lan Quân nghe thế, liền trên dưới quan sát y. Cửu Gia khoác áo lông, rõ ràng là đáng vẻ muốn ra ngoài.

“... Người muốn ra ngoài tìm ra?”

Trong lòng Cửu Gia kêu thầm không ổn, sao mình lại tùy tiện để lộ tâm tình. Nhưng tình huống bây giờ, y nói dối ngược lại có vẻ chột dạ, chỉ đành nghiêng rằng nghiêng lợi giây lát, nói: “Ta vốn định ra ngoài tìm một tên gốc, ai ngờ tên gốc đã tự mình trở về!”

Biết là tính tình kỳ quặc của Cửu Gia lại nổi lên, Phó Lan Quân không nói gì y, chỉ cười lắc đầu.

Người ấy, quan tâm tới người khác cũng phải kỳ quặc như thế sao?

Thế nhưng, chỉ cần nghe người nói chuyện, ta đã thanh thản, nhìn thấy người, ta lại càng vui vẻ.

Tuyết tan trời trong, trời đất một màu, cảnh sắc mỹ lệ, băng tuyết khê lạnh.

Hai người cùng nhau cưỡi ngựa đi trên vùng đất tuyết, khó có được cảm giác nhất thời yên tĩnh.

Cửu Gia ném áo lông cừu cho Phó Lan Quân, nói nơi này rét mướt, người mặc đi.

Phó Lan Quân nhìn áo lông trong tay, hơi ngẩn ra: “Còn người?”

“À, ta cũng không yếu như tên gốc nào đó.” Y nhỏ giọng lầm bầm: “Rõ ràng còn chưa khỏi hẳn, đã muốn chạy về, còn mặc phong phanh thế kia.” Thấy Phó Lan Quân còn đang ngẩn người, y liền hung dữ nói, còn không mau mặc vào!

Phó Lan Quân lấy lại tinh thần, cười đồng ý.

“Haizz.” Thở dài, Cửu Gia liền cho ngựa đi trước.

Mặc áo lông, Phó Lan Quân đi theo phía sau Cửu Gia. Bóng dáng màu trắng của người nọ hòa làm một với màu tuyết, góc áo nhẹ nhàng bay lên, đơn độc lẻ loi như ẩn như hiện làm say lòng người.

Có hương hoa nhài nhàn nhạt.

... Cả đời này nếu có thể nhìn người mãi như vậy, dù chỉ là bóng lưng, ta cũng cam lòng.

Đến thôn nhỏ lân cận, họ hợp lại với thủ hạ. Cửu Gia lo cho thân thể của Phó Lan Quân nên vẫn bảo y ở lại thôn nhỏ nghỉ ngơi mấy hôm, mới lên đường về kinh.

Ra khỏi đất Côn Lôn, trời cũng ấm áp dần lên. Đến thành Cô Tô, vừa đúng mười lăm tháng tám, Phó Lan Quân liền quyết định ở lại mấy ngày.

Tết trung thu đến bờ sông Thiên Quyên ngắm trăng là tập tục của thành Cô Tô. Giữa sông có vô số đèn thuyền, xa xa nhìn lại giống như sao đầy trời.

Cửu Gia theo Phó Lan Quân lên một chiếc thuyền ngắm trăng ở bên bờ. Y ghé vào thành lan can, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng.

Bên ngoài người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

“Bờ Thiên Quyên ngắm thiên quyên*, thành Cô Tô này cũng là một nơi đẹp.”

(*Thiên Quyên: một cách gọi khác của Hằng Nga trong thần thoại Trung Hoa.)

Phó Lan Quân nhìn y, cười hỏi, người thích ở đây?

“Thích.” Ngồi thẳng người, Cửu Gia nâng chén trà lên: “Nhưng mà ta nguyện đến một nơi thanh tịnh hơn, tự do tự tại, trải qua quãng đời còn lại.”

“Tiên sinh phong nhã, bản vương...” Hắn làm như nhớ tới gì đó, nửa câu sau để lại trong lòng.

Cửu Gia khê hớp một ngụm trà, không nghe thấy Phó Lan Quân nói tiếp, liền ngẩng đầu nhìn hắn — Phó Lan Quân mỉm cười chăm chú nhìn y.

“... Người này, sao lại nhìn ta đờ ra rồi?”

Phó Lan Quân cười không nói.

Chốc lát sau cảm cơ ôm đàn lên, đánh một khúc tương tư.

“Khúc này của cô nương du dương động lòng người, thật sự khiến người ta cảm phục.”

“Công tử quá khen, chỉ là chút tài mọn của Chân Cơ thôi.”

Phó Lan Quân dịu dàng cười, quay sang nhìn Cửu Gia, hỏi: “Tiên sinh cảm thấy thế nào?”

Tâm tư Cửu Gia không để ở khúc nhạc — y nhìn chăm chăm vào cây cầm trong tay Chân Cơ, mở miệng hỏi, cây cầm này của cô nương chính là Lục Khởi?

“Tiên sinh tinh mắt, cây cầm này đúng là Lục Khởi.”

“Lục Khởi là danh cầm truyền đời, dùng tinh hoa cây ngô đồng chế thành, âm sắc như tiếng trời.”

Chân Cơ nghe những lời này của Cửu Gia, trong lòng kính nể không thôi: “Lẽ nào danh cầm có tri âm, hôm nay tiểu nữ có thể gặp được tiên sinh là kiếp này có phúc.”

“Tiểu sinh có thể tận mắt thấy Lục Khởi cũng là nhờ phúc cô nương.”

“Vậy Chân Cơ sẽ đàn một khúc, tặng tiên sinh.”

“Được!”

Cửu Gia tươi cười rạng rỡ, lại không nhìn vẻ mặt của Phó Lan Quân — hắn nhìn Cửu Gia, lại nhìn nàng kia, trong lòng hơi khó chịu.

Một khúc còn chưa hết, hắn đã đứng lên, buồn bực nói câu “ta ra ngoài một lát” rồi rời đi. Để lại Cửu Gia không rõ nguyên do.

Người này làm sao vậy?

Đi một đoạn, liền thấy có rất nhiều người thân bạn bè thả đèn trời cầu phúc. Thằng nhóc ở cách đó không xa rao to: “Lại đây nào, lại đây nào, hôm nay là tết trung thu, người có tình viết tên hai người vào đèn trời, thả lên thiên giới được nguyệt lão nhìn thấy, là có thể bảo đảm hai người ân ái ái ái, vĩnh viễn không chia lìa.”

“Ân ái ái ái, vĩnh viễn không chia lìa...” Phó Lan Quân khẽ động trong lòng, đi về phía trước: “Tiểu ca, cho ta một ngọn đèn trời.”

“Được được! Công tử cầm lấy!”

Nhưng khi thực sự nhắc bút lên, Phó Lan Quân lại không dám viết tên xuống.

... Người nọ lại chẳng nguyện bên ta.

Y chỉ thưởng thức tri âm, làm như không thấy tấm lòng si mê của ta.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, thở dài một tiếng, viết lên đèn trời hai câu thơ.

Tình si chẳng thể nào quên

Không dám đối mặt ấy là tương tư.

... Người có biết ta si tình tương tư?

“Hai câu thơ này vương gia viết cho ai vậy?”

Giọng của Cửu Gia vang lên bên tai, Phó Lan Quân vô thức quay đầu — Cửu Gia lấy đèn trời trong tay hắn qua, lẩm nhẩm hai câu thơ, không khỏi bật cười.

Chẳng lẽ vừa rồi ở trên thuyền ta lạnh nhạt với vương gia, nên trong lòng ngài buồn bã, bèn viết hai câu thơ này?

“Đây...”

Thấy Phó Lan Quân không nói được gì, Cửu Gia cười cười. Y đi về phía thẳng bé, lấy lửa, đốt đèn trời lên, ánh sáng liền bay lên bầu trời, hóa thành một ngôi sao.

Phó Lan Quân không hiểu: “Người...”

“Đền trời này phải hai người thả mới được.” Y nhìn về phía Phó Lan Quân, trong giọng nói đầy trêu chọc: “Ôi, tên ngốc nào đó quả là hẹp hòi. Ta chỉ nói thêm mấy câu với cô nương nhà người ta, đã ghen rồi. Có phải không Phó vương gia?”

“Ta...” Phó Lan Quân hơi dừng lại, bất đắc dĩ cười, nói bản vương hẹp hòi.

“Đồ ngốc!” Cửu Gia nói: “Cũng không nghĩ xem hồi đó là ai đục gãy cây cầm tốt của ta, làm hại ta lâu như thế vẫn chưa tìm được cây cầm vừa lòng.”

“Ta sẽ đền cho tiên sinh.”

“Cầm hay khó gặp, thảo dân cũng không cầu quá đáng.”

Y lấy ra một bọc giấy, mở ra lại là bánh trung thu, cầm một cái nhét vào tay Phó Lan Quân: “Này, cho người!”

Hôm nay là mười lăm tháng tám, phải ăn bánh trung. Trên đường tìm người ta đã mua một ít, người nếm thử xem có ngon không?

Phó Lan Quân sững sốt, nhìn bánh trung thu trong tay, lại nhìn về phía Cửu Gia.

... Lại ngây ra cái gì, mau ăn đi!

“... Được.” Phó Lan Quân cắn một miếng, trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Ngon không?”

“Ngon.”

“Vậy là được rồi.” Cửu Gia cũng cầm lấy một cái, nhưng cắn một miếng sắc mặt liền khó coi: “Phì phì! Bánh trung thu này sao khó ăn thế!”

Đáng quá, cắn bản nuốt không trôi!

Nhìn bộ dạng nhốn nhác của Cửu Gia, Phó Lan Quân không nhịn được cười to. Cửu Gia liền rống hấn, nói cười cái gì mà cười, rõ ràng khó ăn như thế người còn bảo ngon!

Phó Lan Quân lại cười đến vui vẻ.

Đến lúc họ trở về, người trên phố đã ít đi. Ánh trăng sáng tỏ, soi bóng người cũng rõ ràng.

Cửu Gia không khỏi ngậm nga khe khẽ.

Thanh giang xã mưa sơ tình, thu hương xuy triệt cao đường hiểu. Thiên nhiên đá đặc, rượu tình khí khái, thơ túi tài hoa. Miện thủy xuân sâu, bình sơn nguyệt đậm, ngâm tiên câu đảo. Toán suốt đời nhiều biến, dao giai ngọc thụ, như quân dạng, nhân gian ít.

Vị phóng hạc về hoa biểu. Bạn tiên ông, vẫn như cũ thiên diêu. Biết hấn phí kỷ, nhận biên hồng lạp, mã biên cỏ xanh. Đợi đến thanh di, y phục rực rỡ hoa thụ, ồ cười. Thả hòa bình tâm sự, bình thường bác một, thiên thu không già.*

(*Thủy Long Ngâm của Ngô Vịnh đời Tống. Nghĩa đại khái: Tối huyện Thanh Giang, vừa vặn gặp hôm trời đang mưa to bất chợt tạnh, buổi sớm tinh mơ hương hoa theo gió mùa thu hiu hiu thổi vào phòng khách. Hơi thở này tự nhiên có chứa khí phách của người uống rượu cùng tài hoa của thơ trong túi gấm. Bước chân thì nhân trần khắp miện thủy đậm xuân sắc và bình sơn nhạt ánh trăng. Coi như dùng cả cuộc đời đi khắp những nơi lãng mạn như thêm đá tuyết rơi và cây cối băng phủ, có thể giống được thi nhân như ngài cũng thật ít. Không thả tiên hạc về cột đá trở hoa, vẫn ngao du chân trời cùng tiên ông như trước. Chim nhận có thể ăn bao nhiêu hồng mễ, ngựa có thể ăn bao nhiêu cỏ xanh? Đợi đến lúc nhẹ như mây gió, công danh lợi lộc bất quá chỉ là nụ cười mà thôi. Cõi lòng bình thản, có thể thực hiện được trường thọ bất lão rất dễ dàng!)

Phó Lan Quân nghe y hát, bất giác mặt mang ý cười. Hấn nói khúc này của tiên sinh tâm chí thanh nhã, hạo chí còn thanh lệ thoát tục hơn thiên nga kia.

Trong lòng Cửu Gia vui vẻ, nói: “Khúc này tên là ‘Thủy Long Ngâm’, ta từng biên đạo điệu múa cho khúc này. Đáng tiếc còn chưa múa thì đã đến tuổi nhược quán.”

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Hấn nói: “Nhưng mà vì sao tiên sinh qua nhược quán lại không múa nữa?”

“Vân Thiều vốn không có nam, khi còn bé chị gái mang theo ta chạy nạn đến đây, quán gia Vân Thiều phượng vốn không nhận ta. Là chị ta quỳ trước cửa ba ngày ba đêm làm quán gia cảm động, ta mới có thể có một chỗ trong phượng. Quán gia kêu ta thê, sau khi nhược quán thì không được lên sân khấu nữa.”

“Thì ra là thế.”

“Nhưng lên múa thì vẫn được.” Y cười với Phó Lan Quân: “Chỉ tiếc là, hiện giờ không có cầm, muốn múa cũng không được.”

Phó Lan Quân như có điều nghĩ ngợi.

Hôm thứ hai không thấy bóng dáng Phó Lan Quân đâu, thủ hạ của hắn nói với Cửu Gia, Phó vương gia có chuyện phải làm, xin tiên sinh chờ ở quán trọ. Nhưng qua một ngày, Phó Lan Quân vẫn chưa trở về.

Tên ngọc này, từ hôm qua đã bắt đầu mất tích, đã nói hôm nay lên đường về kinh rồi mà...

Hắn cũng không phải một người nuốt lời đâu nhỉ...

Cửu Gia càng nghĩ càng thấy sai, liền kéo một thị vệ, hỏi, vương gia các người rốt cuộc đi đâu?

Thị vệ kia lắp bắp: “Tiên sinh... Vương gia dặn dò, bảo ngài ở đây đợi, ngài ấy sẽ trở về nhanh thôi.”

“Ta hỏi người hắn đi đâu!”

“Việc này... Vương gia đã dặn, không được nói cho ngài.”

“Nếu người không nói, ta tự mình ra ngoài tìm hắn!”

Mất thấy Cửu Gia định đi, thị vệ liền vội vã can y lại: “Ôi, đây không phải là ngài đang làm khó thuộc hạ sao!”

“Vậy người nói cho ta biết, rốt cuộc hắn đi đâu?”

“Việc này...” Thị vệ thấy không lay chuyển được Cửu Gia, đành phải nhả ra: “Vương gia lên thuyền trên bờ Thiên Quyên.”

“Thuyền?” Cửu Gia không rõ: “Hắn đi nơi đó làm gì?”

“Vương gia nói, ngài ấy đi gặp Chân Cơ cô nương có chút việc.”

Phó Lan Quân đi thuyền trắng đêm không về, trong lòng Cửu Gia khó chịu — tuy nói ca nữ cầm cơ bán nghệ không bán thân, nhưng chỗ kia dù sao cũng là nơi yên hoa. Chân Cơ đáng vẻ xinh xắn, tâm tư lại khéo léo, thực sự khiến người ta vui lòng.

Hay cho Phó Lan Quân người! Dám vì nữ sắc mà bỏ bản tôn ở đây nguyên một ngày!

Tính khí thần tiên bốc lên, Cửu Gia ngồi trong đại sảnh của quán trọ bực bội. Thị vệ đứng bên cạnh có chút khó xử, nhỏ giọng thử nói, nếu tiên sinh vội về kinh, thủ hạ sẽ lên thuyền thông báo một tiếng.

Chạng vạng, mặt sông ánh lên màu vỏ quýt. Ánh trời chiều chiếu xuống sóng nước lấp lánh, khe khẽ lăn tăn.

Chân Cơ nhìn thoáng qua bên ngoài — từ sáng sớm hôm qua Phó Lan Quân đã đứng bên ngoài thuyền của nàng.

“Tại hạ muốn mua Lục Khởi của Chân Cơ cô nương.”

“Lục Khởi là sư phụ tặng cho Chân Cơ, thứ cho tiểu nữ không thể đáp ứng công tử.”

“Tại hạ có thể trả trăm lượng hoàng kim!”

“Công tử mời trở về cho.”

Phó Lan Quân hỏi trực tiếp, Chân Cơ cũng từ chối trực tiếp — tuy nàng là phận gái rơi vào phong trần, nhưng cũng chưa từng vì tiền tài mà làm nhục bản thân.

Nàng không ngờ Phó Lan Quân không những không đi, còn đứng bên ngoài một ngày một đêm.

... Công tử muốn Lục Khởi?

Phó Lan Quân hơi khom người: “Cây cầm này vô cùng quan trọng với tại hạ, xin cô nương hãy tác thành.”

“Công tử tán thưởng Lục Khởi, là Lục Khởi có phúc.” Chân Cơ vuốt dây cầm: “Nhưng cây Lục Khởi này, cũng rất quan trọng với Chân Cơ, hơn nữa đây vốn là đồ của Chân Cơ.”

“Cổ nhân nói, giúp người đạt được ước vọng là đại thiện.” Trong lời nói của hắn tràn đầy ôn hòa khẩn thiết: “Hơn nữa, tại hạ có thể giúp cô cương hoàn thành một tâm nguyện.”

“Ồ?”

“Tên gốc kia, sao còn chưa về!”

“Tiên sinh, ngài đã đợi ở cửa quán trọ một ngày rồi, bằng không ngài lên lầu nghỉ ngơi trước đi, nói không chừng sáng mai vương gia sẽ trở lại.”

“Ha ha, ta thấy hắn lưu luyến mỹ kiều nương kia, đã sớm vui quên cả trời đất rồi.” Không nhịn được phát tay về phía thị vệ, Cửu Gia nói ta đến hậu viện thanh tịnh một chút.

“Đúng rồi, nếu vương gia về, nhớ báo cho ta một tiếng.”

“Vâng.”

Không ngờ một quán trọ nho nhỏ, mà cảnh sắc trong viện lại tao nhã đến thế. Bốn phía trồng đầy hoa lan, màu tím nhạt rực rỡ trong bóng đêm toả ra mùi thơm say đắm. Ngồi trên băng đá của đình nhỏ, tay trái Cửu Gia hơi chống đầu, y hít thở thật sâu — hai hôm nay vì Phó Lan Quân y đều không ngủ ngon giấc, bây giờ có chút mệt, bất tri bất giác khép mắt lại.

Sao người vẫn chưa trở về?

[Ta chỉ muốn làm tiên sinh vui vẻ.]

Muốn bản tôn vui vẻ, thì đừng làm chuyện khiến bản tôn tức giận! Dám quăng bản tôn ở chỗ này, tên gốc nhà người!

Phó Lan Quân vừa quay về liền nghe thị vệ nói Cửu Gia đến hậu viện. Hắn ôm cầm, trong lòng không tìm được vui vẻ, chạy tới muốn gặp y.

Thế nhưng... y lại đang ngủ.

Đặt cầm xuống, Phó Lan Quân đi đến bên cạnh Cửu Gia.

Cửu Gia ngủ cực kỳ biếng nhác, hôm nay y buộc tóc phía sau, lộ ra cái trán trắng nõn, ngũ quan tinh tế càng khiến người ta chú ý, đặc biệt là lông mi mảnh dài, dưới ánh trăng giống như cánh mỏng.

Phó Lan Quân nhìn đến ngây người.

Hắn không khỏi cúi người, tỉ mỉ quan sát gương mặt này.

Thiên hạ lại có người đẹp đến vậy.

Ánh mắt hắn dừng lại ở cánh môi Cửu Gia.

Nếu gần thêm chút nữa...

Nhìn không được kéo gần khoảng cách giữa hai người, hắn nhắm mắt lại, nhưng lúc gần chạm đến đối phương thì nghe được giọng của Cửu Gia, sợ hãi lùi lại.

“Tên gốc...” Cửu Gia nỉ non trong lúc mơ ngủ.

Phó Lan Quân nhìn y, sau đó nở nụ cười. Hắn cởi áo khoác của mình ra nhẹ nhàng choàng cho người thương, lại cẩn thận ôm lấy, sợ đánh thức y.

Người trong ngực dường như hơi khó chịu, cọ vài cái vào ngực hắn, lại gọi một tiếng “tên ngốc.”

“Ta đây.”

Nháy mắt tâm tình liền hóa thành một dòng suối trong, tràn đầy nhu tình mật ý.

Phó Lan Quân nghĩ, có lẽ mình trong lòng y, cũng có một chút sức nặng.

Dù chỉ là một câu “tên ngốc”, cũng đủ khiến y cảm thấy may mắn cả đời.

Chỉ là khi đó hắn không biết, cái gọi là tình, cũng là một hồi kiếp nạn.

Một đêm say giấc.

“Ồ... hay? Sao ta lại ngủ mất?” Khi tỉnh lại thấy mình trong phòng, Cửu Gia chống người lên, lại phát hiện trên người mình đang đắp một chiếc áo khoác màu xám.

Là y phục của Phó Lan Quân.

Nhìn bốn phía, trong phòng không thấy bóng dáng Phó Lan Quân. Ánh mắt của y bị thứ trên bàn thu hút — là Lục Khởi!

Cầm hay khó cầu.

... Lẽ nào, hai hôm nay hắn lên thuyền, là vì ta?!!

Trong phút chốc bị tâm trạng không biết tên lấp đầy, Cửu Gia không biết nên giải thích tâm tình xấu hổ mang theo chút ảm áp này như thế nào. Y khoác áo của Phó Lan Quân lên người, xuống giường ôm lấy cầm, đi ra ngoài.

Dưới lầu đám thị vệ đang chuẩn bị lương khô ăn trên đường và quần áo đồ dùng, Phó Lan Quân đứng ở một bên nhìn. Đột nhiên hắn thấy có người vỗ nhẹ vai mình, xoay người liền thấy Cửu Gia mở to hai mắt nhìn hắn.

“Người tỉnh rồi à?” Chỉ cần nói chuyện với Cửu Gia, từng câu từng chữ của hắn đều như mang theo ánh mặt trời: “Đêm qua ngủ ngon không?”

Cửu Gia không trả lời hắn, chỉ đưa cầm trong tay ra trước mặt hắn.

Phó Lan Quân lập tức hiểu ý y: “Cây cầm này ta đền cho tiên sinh.”

“Ta không muốn.”

“Vì sao?”

“Ngày ấy lên thuyền nghe nhạc, ta từng hỏi Chân Cơ cô nương. Cây cầm này là sư phụ tặng cho nàng ấy, đối với nàng ấy vô cùng quan trọng. Mặc dù ta yêu cầm, nhưng cũng không làm chuyện cướp đồ người khác yêu như thế này.”

“Ồ, lời này của tiên sinh là đang nói bản vương không có tình người sao?” Hắn thở dài, nói tiên sinh không cần lo lắng, cây cầm này là Chân Cơ cô nương tự nguyện tặng cho ta.

Ta vốn định dùng trăm lượng hoàng kim mua cây cầm này từ tay nàng, nhưng nàng lại bất động như núi. Ta đứng trước cửa nàng một ngày một đêm, nàng vẫn không chịu. Có điều tuy Chân Cơ yêu quý Lục Khởi, nhưng lại lưu tâm chuyện khác hơn. Ta giúp nàng làm chuyện ấy, nàng mới tặng cầm cho ta.

“Hả? Chuyện gì?”

Phó Lan Quân cười, nói: “Chân Cơ cô nương tuy là cầm cơ, nhưng rất có khí phách. Ta chờ ở ngoài cửa nàng mấy hôm, thấy nàng tiếp khách vẫn giữ mình trong sạch, chắc hẳn không phải cực chẳng đã thì cũng không xuất đầu lộ diện dựa vào bán nghệ mưu sinh như thế. Ta bèn tìm chủ thuyền, chuộc thân cho Chân Cơ cô nương. Sau đó biết nhà nàng còn có người cha bị mù, liền đưa nàng ít ngân lượng, để nàng về quê làm ăn buôn bán nhỏ, tiện trông nom nhà cửa.”

Chân Cơ cô nương cảm kích trong lòng, liền tặng đàn cho ta.

Cửu Gia nghe xong liền gật đầu — thì ra là vậy.

... Đợi chút, người đứng ngoài cửa thuyền một ngày một đêm?!!

“Buổi tối bên sông rất ẩm ướt, người bị thương vừa khỏe, giày vò bản thân mình như vậy để làm gì chứ!” Cửu Gia quýnh lên, túm cánh tay Phó Lan Quân, tỉ mỉ kiểm tra, hận không thể nhìn một lần từ đầu đến chân Phó Lan Quân: “Sao rồi, có thấy thân thể khó chịu không?”

Phó Lan Quân bị dáng vẻ này của y chọc cười, nghĩ thầm mình cũng muốn trêu chọc đối phương một lần, bèn ôm ngực, giả bộ khó chịu: “Người nói thế ta mới thấy ngực hơi đau.”

Cửu Gia lập tức cuống cuống, đưa tay xoa ngực hắn: “Ngực đau? Không phải lại nhiễm hàn khí đấy chứ?”

Rốt cuộc không nhìn được, Phó Lan Quân cười ha hả.

Lần này Cửu Gia ngây ngẩn cả người, y ngơ ngác nhìn Phó Lan Quân một hồi, bưng tỉnh ngộ ra.

Hay cho Phó Lan Quân người! Dám lừa bản tôn!!!

“Tại hạ nhận tội với tiên sinh.” Khỏe mắt Phó Lan Quân không cầm được ý cười: “Ta thấy tiên sinh khẩn trương vì ta như vậy, nhất thời dặc ý quên bản thân, xin tiên sinh tha thứ.”

Người vừa rồi còn bốc lửa giận chớp mắt đã hết nóng, khẽ trách: “Ai khẩn trương vì người, đồ ngốc!”

Phó Lan Quân cười gật đầu, nói tiên sinh nói rất đúng, bản vương là tên ngốc.

“Tên ngốc chết tiệt!”

Bận rộn đến buổi trưa, họ mới tính lên đường.

12. Chương 12: Cửu Gia Thiên – Cầu Cầm

Edit: Tiểu Khánh

Bảy ngày sau, họ trở lại kinh thành.

Vừa về tới Vân Thiệu phường, Tô Mộng Nương đã vội vã đi ra. Cửu Gia mất tích vô có, khiến cho người làm chị như nàng rất lo lắng, bỏ số tiền lớn phái người tìm kiếm khắp nơi. Mãi đến mấy hôm trước, người của phủ Ngụy vương đến đưa tin, nói Cửu Gia ở cùng với Phó vương gia, mấy hôm nữa sẽ về, tâm tư đang treo lên của nàng mới coi như hạ xuống.

“Đệ ra ngoài cũng không nói một tiếng với nhà, muốn để ta lo lắng đến chết sao?!”

“Lão tỷ đừng nóng giận, không phải đệ đã trở về rồi sao?” Biết Tô Mộng Nương thương y, Cửu Gia ôn tồn nói: “Chỉ là đệ đi chơi xa mấy hôm, vừa khéo gặp được Phó vương gia, liền đi cùng nhau, ai ngờ chơi vui quá, dọc đường nán lại mấy ngày. Quên không báo tin cho tỷ, là lỗi của Tiểu Cửu Tử, tỷ đừng giận, giận nữa là hết đẹp đấy.”

Tô Mộng Nương đương nhiên không thật sự trách y, thấy y tủi thân, bất giác hạ giọng: “Đệ ấy, từ nhỏ đến lớn ta đã bao giờ thực sự trách đệ đâu. Đệ liền y vào việc ta cưng chiều mình, mới mồm mép láu lỉnh mãi như thế.”

“Tiểu Cửu Tử thật lòng tốt với lão tỷ mà.”

Phó Lan Quân theo phía sau Cửu Gia đi vào, thấy tình cảm chị em họ tốt như thế, cũng vui mừng. Hắn gọi Cửu Gia một tiếng, đưa cầm trong tay cho y. Cửu Gia nhận lấy cầm, cười nói một tiếng “đa tạ”.

Tô Mộng Nương cảm nhận được tình cảm vi diệu giữa hai người, liền nói với Phó Lan Quân, dọc đường thực sự đa tạ vương gia đã chiếu cố gia đệ.

“Đại đường gia nói quá lời rồi, tại hạ cũng chưa làm được gì.” Hắc nhìn về phía Cửu Gia, trong mắt không giấu được dịu dàng: “Ngược lại vất vả cho tiên sinh, vẫn luôn giúp đỡ bản vương.”

“Đúng đấy, tên ngốc nào đó lúc nào cũng như con thiêu thân, thảo dân vì hắc, thật là khổ không...”

Không đợi Cửu Gia nói xong, Tô Mộng Nương đã vỗ vai y một cái, nghiêm túc nói, không được vô lễ.

Phó Lan Quân lắc đầu: “Đưa Cửu Gia an toàn trở về, bản vương cũng phải quay về rồi.”

“Đường xá bên ba, người ở đây nghỉ ngơi chút rồi hãy đi.”

“Hoàng thượng truyền lệnh, bảo ta cấp tốc vào trong cung cùng bàn bạc việc quan trọng.” Hắc cười cười với Cửu Gia, nói đợi ta làm xong sẽ quay lại thăm người.

Được.

Đợi Phó Lan Quân đi rồi, Tô Mộng Nương không nói hai lời kéo Cửu Gia vào trong nhà. Cửu Gia bị nàng kéo đau, thấy sắc mặt Tô Mộng Nương lạnh nhạt càng khó hiểu.

“Nhiều ngày nay đệ đều ở bên cạnh Phó vương gia?”

“Đúng vậy.”

“Thật sự đi đến dãy núi Côn Lôn?”

“Vâng.” Cửu Gia đáp lời: “Lão tỷ, sao tỷ biết vậy?”

“Quả nhiên là thế...” Sắc mặt Tô Mộng Nương khó coi, nói tiếp, trong thời gian này không biết kinh thành thế nào mà lại lan truyền khắp nơi chuyện Phó vương gia tới núi Côn Lôn tìm hồ yêu, nói Phó vương gia lơ là cương vị, chậm trễ thiên uy, chọc cho long nhan giận dữ.

Hôm nay đệ và Phó vương gia cùng nhau trở về, tin tức này nhất định không chạy khỏi lỗ tai hoàng thượng, nếu bệ hạ giận dữ, khiển trách Phó vương gia, sợ đệ cũng không thoát khỏi liên can.

Cửu Gia không để ý mấy lời này của Tô Mộng Nương chút nào, y nói đệ và Phó Lan Quân chẳng qua là đi du ngoạn mà thôi, lẽ nào hoàng đế còn muốn quản cả chuyện người khác ở cùng với ai?

“Không thể nói như thế được.” Tô Mộng Nương kéo tay Cửu Gia, lòng tràn đầy lo lắng: “Dưới chân thiên tử, bách tính bình dân vốn chỉ như con sâu cái kiến. Mặc dù Phó vương gia không phải người gian tà, nhưng là hoàng tộc, đệ vẫn nên gắng hết sức tránh đi, giữ mình chu toàn.”

Cửu Gia hơi dừng lại.

“Vâng.”

Vâng...

... Vâng cái gì mà vâng!

Bản thân chẳng qua chỉ đồng hành với tên ngốc mấy ngày, cũng không làm chuyện xằng bậy gì. Ta không phải là người xấu, Phó Lan Quân hắc cũng không phải ác ôn, vì sao ta phải tránh hắc?!!

Đêm nay, Cửu Gia tới côi âm tìm Hắc Vô Thường vừa uống rượu vừa nói chuyện này. Hắc Vô Thường nghe xong, chỉ nhàn nhạt nói, Tô Mộng Nương nói như vậy cũng là quan tâm ngài, chung quy lòng người phức tạp, thế sự khó lường.

Cửu Gia coi thường, nói thì sao, Thiên Tôn Ty Mậu ta chẳng lẽ còn bị mấy phạm nhân lừa gạt?

“Thiên Tôn đại nhân sinh ra làm tiên, tiên tư cao quý trời sinh, con người tất nhiên là xa không thể với.” Âm thanh trầm thấp, giọng nói của Hắc Vô Thường cũng không gọn sóng. Hắc nói nhân gian không thể so với thiên giới, Thiên Tôn từ nhỏ lớn lên ở thiên giới, tâm tư thuần khiết.

“Ở nhân gian này, tiền tài mỹ sắc khiến con người hoa mắt, dục vọng công danh lại khiến con người mê muội tâm trí, vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Ái chà, Tiểu Hắc, nghe người nói vậy, chắc người rất hiểu biết chuyện nhân gian nhỉ?”

“Thiên Tôn chê cười. Chỉ là Hắc Vô Thường ở cõi âm thời gian dài, từng nhìn thấy quá nhiều phù sinh nhất mộng*, buồn vui ly hợp của con người ở kiếp trước.” Lời nói dần mang theo thương cảm, Hắc Vô Thường nói nếu ai cũng rộng lượng như Thiên Tôn, thì coi như không uống cuộc đời này.

(*Phù sinh nhất mộng: cuộc đời ngắn ngủi như giấc mộng.)

Cửu Gia nhìn mặt hắn, suy tư một hồi, sau đó nở nụ cười: “Bản tôn tuy không hiểu người nói gì, nhưng người khen bản tôn, bản tôn rất vui.” Y nâng ly rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Nếu nhân gian đau khổ khó dứt, vậy thì bản tôn sẽ đối mặt với hắn. Nếu ta thực lòng thực dạ, còn sợ hắn hay sao?”

Nếu biến cả hóa thành nường dâu, cố nhân một đi không trở lại, trong lòng bản tôn cũng sẽ không dao động nửa phần! Nếu trong lòng đã tâm niệm, thì giữ chặt lấy nó, không quay đầu lại nữa.

Y đã ghi tạc tên gốc kia vào trong lòng.

Mấy ngày sau, trong hoàng cung truyền ra tin tức Phó Lan Quân xuất chinh — Đột Quyết xâm phạm ở biên giới phía tây, mấy hôm nay hoàng đế đang phát sầu vì việc này, lại không tìm được Phó Lan Quân. Hôm nay Phó Lan Quân về kinh, hoàng đế liền vội vàng triệu hắn vào cung, hạ lệnh cho hắn mang theo ba vạn tinh binh xuất chinh.

“Chỉ có ba vạn binh lực?”

Tối hôm đó Phó Lan Quân tới Vân Thiều thường gặp Cửu Gia. Nghe hắn nói về việc đó, Cửu Gia bắt đầu lo lắng. Hình thể của người Đột Quyết cường tráng hơn người Hán, hơn nữa bọn chúng đã bắt đầu chiêu binh mãi mã từ nửa năm trước, có người nói trong tay đầu lĩnh A Cổ Nạp chỉ kỵ binh thôi đã có mười vạn. Hoàng thượng chỉ cấp cho Phó Lan Quân ba vạn quân, như thế làm sao đối đầu được với bọn chúng?

Phó Lan Quân lại chẳng lo lắng chút nào. Hắn nói ba vạn tinh binh là được tuyển chọn kỹ lưỡng ra, bất kể gan dạ sáng suốt hay tư chất đều là người xuất sắc trong quân đội.

“Cuộc chiến này coi trọng mưu lược và sức chiến đấu, nhân số chỉ là thứ hai.” Vỗ nhẹ tay của Cửu Gia: “Cũng không phải lần đầu tiên ta ra chiến trường, người không cần lo lắng vậy đâu.”

Cửu Gia thở dài, nói: “Ta có thể không khẩn trương được sao? Ra chiến trường đều là giáo thật gươm thật, ai có thể bảo đảm không xảy ra chuyện gì chứ. Hơn nữa ít không địch lại đông, người chỉ có ba vạn người, sao có thể địch nổi mấy chục vạn đại quân của chúng?” Y nói xong lại cảm thấy lời của mình không đúng, vội vàng “xùy” mấy tiếng: “Ta đúng là miệng quạ đen!”

Phó Lan Quân sung sướng, Cửu Gia liền trừng hắn — người còn lòng dạ sung sướng!

“Chỉ là ta vui vẻ, người quan tâm đến ta như thế.”

Nếu đổi là trước đây, người nhất định sẽ nói mấy câu đâm vào lòng người ta, làm ta đau lòng thật lâu.

“Ta... ta nào có!” Nhất thời cảm thấy ngại ngùng, Cửu Gia ấp úng một tiếng, cuối cùng đành phải thở dài một hơi.

Đáp lại đối phương bằng một nụ cười dễ dàng, Phó Lan Quân lấy một miếng điểm tâm cho Cửu Gia, lại liếc qua nơi vốn để bàn cờ bây giờ đổi thành đặt cầm, liền hỏi, đàn này hợp ý người không?

“Cầm tất nhiên là tốt. Đáng tiếc ta lại không giỏi chơi cầm, vẫn để không ở đó, cũng phụ ý tốt của người.”

“A, tiên sinh không hề phụ ý tốt của ta.” Hắn đi tới trước bàn, ôm lấy cầm, xoay người nói với Cửu Gia, hôm nay gió mát trăng thanh, không bằng vào trong viện, ta đàn tặng Cửu Gia một khúc?

Cửu Gia nở nụ cười, nói vương gia cũng biết đánh đàn?

“Hiểu sơ sơ.”

“Vậy được, vào trong viện đi.”

Đến viện, Phó Lan Quân ngồi xuống ghế đá, đặt nhẹ cầm lên bàn, hai tay khẽ vuốt. Cửu Gia đứng phía sau, nhìn ngón tay thon dài của hắn gảy dây cầm.

Tiếng đàn duyên dáng khéo léo tuôn ra từ giữa những ngón tay, giống như sợi tơ mảnh chảy vào tim, nhu hòa diễm tĩnh, thanh thần an nhàn.

... Đây là khúc “Thủy Long Ngâm” ta hát ngày ấy!!!

Đúng là những chuyện trong lúc vô tình của ta, người đều nhớ rõ.

Cảm khái trong lòng, Cửu Gia đi lên phía trước, phát tay áo bắt đầu múa.

Tiếng đàn đi theo bước chân chậm rãi, bước chân giẫm theo tiếng đàn khoan thai, loáng thoáng nghe thấy tiếng lá vỡ, nhịp cùng tiếng đàn, sau đó theo gió phiêu tán.

Bạch y phấp phới như tiên, độc lập tuyệt thế, hào hiệp xuất trần không nói hết được. Ánh mắt Phó Lan Quân không khỏi nhìn theo dáng người Cửu Gia.

Nếu một khúc nhạc có thể nói lên hết những triền miên quyến luyến, ta nguyện dùng tiếng đàn bầu bạn với người suốt cuộc đời.

Dây cầm cuối cùng được gảy lên, bước chân cũng ngừng lại. Cửu Gia vui vẻ quay đầu — Phó Lan Quân đang nhìn y ngây ra. Y buồn cười, gọi hắn một tiếng “tên ngốc”.

Nhìn đủ chưa?

Lấy lại tinh thần, Phó Lan Quân nói, tất nhiên là nguyện ngắm mỹ nhân thêm vài lần. Thốt ra lời ấy xong, hai người họ đều cười lớn.

Phó Lan Quân suy tư giây lát, đứng lên đi tới trước viên hoa. Dáng vẻ đột nhiên nghiêm túc này của hắn khiến cho Cửu Gia khó hiểu, ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

“Phải xuất chinh ngay rồi, bản vương... À, ta có mấy lời muốn nói với người.”

“Ừ?”

Hít sâu một hơi, Phó Lan Quân nhìn về phía ánh mắt Cửu Gia: “Lần xuất chinh này, tuy ta nói không sợ, nhưng cũng khó dự đoán tương lai ra sao. Nếu ta có thể chiến thắng trở về, người có thể nhận tấm chân tình của ta không?”

Khi đó, ta nguyện cùng người quy ẩn giữa núi non. Tuy tài nghệ ta không tinh, nhưng chỉ cần người không ngại, ta nguyện ôm Lục Khởi, đánh đàn cho người cả cuộc đời này.

Lời hắn tha thiết đến vậy, tình ý tràn ra như muốn nhấn chìm người ta. Trong lòng Cửu Gia rung động — tình cảm này, nhìn thì như nhỏ bé không đáng kể, nhưng tự nhiên nảy sinh trong lòng, khi nhìn thẳng vào lại tựa cuồng phong bão táp, cuốn sạch mọi thứ.

Đắm chìm vào đó tự khi nào?

Có lẽ lần đầu tiên gặp nhau trong hoàng cung, đã đặt ở trong lòng, đủ chuyện trải qua sau đó, đều khiến cho phần tình cảm này thêm sâu đậm, trở nên không thể lung lay.

Bản tôn cũng động lòng rồi.

Phó Lan Quân thấy y chỉ nhìn mình mà không trả lời, không khỏi khản trương: “Nếu tiên sinh không muốn, coi như vừa rồi ta chưa nói gì... Trời cũng lạnh rồi, chúng ta vào nhà đi.” Hắn chuẩn bị xoay người, lại bị Cửu Gia kéo lấy cánh tay, trong nháy mắt quay đầu, đôi môi truyền đến xúc cảm mềm mại — Cửu Gia từ từ nhắm hai mắt, lông mi hơi run rẩy, quét qua da Phó Lan Quân.

Có hương hoa nhài bay tới.

Đôi môi tách nhau ra, Cửu Gia nhìn về mặt ngây ngô của Phó Lan Quân, thật sự cảm thấy buồn cười: “Tên ngốc, ta đã vậy rồi, người vẫn còn không biết ý ta?”

“.. Ha ha ha!” Mừng rỡ khó mà che giấu, Phó Lan Quân cười ôm lấy Cửu Gia: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ trở về! Vì người ta sẽ trở về!”

“Tên ngốc.” Y không khỏi vươn tay, xoa lưng hắn, siết chặt hắn vào ngực.

13. Chương 13: Cửu Gia Thiên – Chiến Cấp

Edit: Tiểu Khánh

Ba ngày sau, Phó Lan Quân xuất chinh.

Chiến loạn biên giới lại không mấy may ảnh hưởng đến sự phồn hoa của kinh thành. Vân Thiều thường ngày vẫn ca múa thăng bình, người đến kẻ đi. Cửu Gia phiền muộn trong lòng, ngay cả giáo phường cũng lười đến xem. Y muốn biết tin tức của Phó Lan Quân, cũng chỉ đành đợi Tiểu Nê Thu tới báo. Nhưng chiến sự khẩn cấp, thư truyền về cũng rất ít ỏi. Trong thư Phó Lan Quân luôn nói chuyện tốt, không nhắc chuyện xấu, càng khiến Cửu Gia ăn không ngon ngủ không yên.

Hôm đó y thật sự không ở nổi trong Vân Thiều phường nữa, giờ tý bèn nhờ pháp lực khôi phục chạy xuống cội âm tìm Hắc Vô Thường uống rượu. Hắc Vô Thường thấy y chỉ một mực nâng chén, không kể khổ như bình thường, có phần kinh ngạc, thấp giọng hỏi: “Thiên tôn đại nhân có tâm sự à?”

Nuốt xuống một ngụm, Cửu Gia nhìn về phía Hắc Vô Thường, y bây giờ mang thân thể phàm nhân, uống nhiều rượu như vậy thần chí đã sớm không rõ, đầu vầng mắt hoa nói với Hắc Vô Thường không có gì.

“... Bộ dạng của ngài chẳng hề giống như không có gì.” Bất đắc dĩ lắc đầu, Hắc Vô Thường đoạt lấy chén rượu trong tay Cửu Gia.

Cửu Gia đưa tay bắt huyệt, đang buồn bực gì đâu, chợt nghe Hắc Vô Thường nói, Thiên Tôn uống ít thôi.

“Tiểu Hắc! Bản tôn không có uống rượu mà!”

“Thiên Tôn thân phận tôn quý, nếu xảy ra chuyện gì, Thiên đế cũng sẽ lo lắng.”

“Cái lão Thiên đế chết tiệt kia! Ngày ngày chỉ biết sai bảo người phía dưới!”

Vội vàng bịt miệng Cửu Gia lại, Hắc Vô Thường nói, Thiên Tôn không được nói bậy nói bạ.

Tuy Thiên Tôn là do huyết khí hỗn độn biến thành, Thiên đế cũng kính trọng ngài, nhưng dù sao thiên giới cũng do Thiên đế định đoạt.

Bị Hắc Vô Thường bịt miệng, Cửu Gia chỉ có thể ậm ờ phát ra tiếng, nói lão định đoạt thì có gì đặc biệt hơn người! Nhân gian chiến loạn, người làm Thiên đế như lão có bản lĩnh thì quản đi!

Còn làm hại... Làm hại tên ngốc Phó Lan Quân kia... tên ngốc kia phải ra chiến trường...

“...Thiên Tôn, có mấy lời Hắc Vô Thường tuy nói hơi quá, nhưng từ trước đến nay Thiên Tôn với ta qua lại thân thiết, ta coi Thiên Tôn như tri kỉ.” Hắc Vô Thường thân thể Cửu Gia dậy, vẻ mặt nghiêm túc khác thường: “Thời gian trước, Mệnh Cách Tinh Quân tới cội âm tìm Diêm Vương đại nhân giao phó mệnh lệnh của Thiên Đế, ta vô tình nghe được, ngài ấy nói mệnh kiếp của Thiên Tôn sắp đến, ngài vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Đầu Cửu Gia còn mơ hồ, không nghe rõ những gì Hắc Vô Thường nói. Y chỉ nở nụ cười, nói không sao, cũng không phải lịch kiếp mà!

Bản tôn còn sợ lão sao?

“Tuy nói là vậy, nhưng ngài bây giờ mang thân thể phàm nhân, nếu có quá nhiều vướng bận với con người, đối với ngài là trăm hại không lợi. Thiên Tôn vẫn nên chú ý một chút, đỡ phải chịu khổ... Thiên Tôn, Thiên Tôn?”

“...Ồ... Tên ngốc...”

Nhìn Thiên Tôn Ti Mật ngã vào ngực mình, Hắc Vô Thường cảm thấy vô lực – tuy nói thần tiên pháp lực cao cường, trường sinh bất lão, tâm trí tại thượng nhưng chung quy không khéo bằng phàm nhân. Thiên Tôn cao quý, tri kỉ của hắn, nhưng cũng rơi vào đạo trần thế mất rồi.

Chỉ mong ngài có thể nhìn thấu chuyện cũ cội hồng trần này.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Cửu Gia cảm thấy đầu rất đau — hôm quá uống nhiều quá...

Về đến phòng rồi à? Tiểu Hắc đưa ta về thì phải.

Y chuẩn bị xuống giường, lại nghe thấy Tiểu Tước Nhi gõ cửa, giọng nói cũng vội vội vàng vàng. Trong lòng y sốt ruột, nhưng vẫn đi mở cửa.

“Tiểu Tước Nhi, ngươi muốn đòi mạng à? Cái lỗ tai này của chủ tử ngươi sớm muộn gì cũng bị ngươi hét điếc.”

Tiểu Tước Nhi thở hổn hển: “Chủ... chủ nhân, chuyện lớn... chuyện lớn không xong rồi!”

“Làm sao?”

“Tôi... tôi vừa gặp Tiểu Nê Thu trên phố. Hắn nói biên giới truyền chiến báo về, quân đội bị Đột Quyết tập kích, kho lương bị đốt, tổn thất vô cùng nghiêm trọng!”

“Cái gì?!” Y lập tức cuống cuồng, tóm vai Tiểu Tước Nhi: “Phó Lan Quân đâu? Hắn thì sao?!”

“Phó vương gia bị trọng thương, có người nói giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh!”

Lúc này, biên cảnh phía tây đang hỗn loạn. Kho lương của quân đội bị thiêu hủy, các tướng sĩ ăn không no bụng, sĩ khí giảm mạnh. Bản thân Phó Lan Quân bị trọng thương, quân y đem hết dược liệu tốt ra, mới coi như giữ được mạng hắn. Hắn ngủ mê man năm ngày mới tỉnh lại.

“Vương gia, ngài vừa mới tỉnh chưa được mấy hôm, không cần tới doanh địa thị sát đâu.”

“Quân ta bị thiệt hại nặng như thế, trong lòng bản vương bất an.” Hắn hỏi phó tướng, lương thảo của chúng ta còn có thể kiên trì được bao lâu.

“Bẩm vương gia, đã đến bách tính lân cận trưng thu lương thực, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng được năm ngày.”

“Năm ngày...” Phó Lan Quân nhíu mày — hiện giờ dù rút quân về kinh, lương thực năm ngày cũng không đủ, huống chi là đánh Đột Quyết chứ?

Hắn lại hỏi, mệnh lệnh bên kinh thành đâu?

“Hoàng thượng đã phái người vận chuyển lương thảo cho chúng ta, nhưng nhanh nhất cũng phải mười ngày.”

Thở dài một hơi, Phó Lan Quân phát tay, nói lui ra đi.

Sau khi phó tướng ra ngoài, một mình hắn xem bản đồ trên bàn, tràn đầy khổ não và lo lắng. Người Đột Quyết từ trước đến nay hoành hành ngang ngược, nếu lần này không thắng, về sau bọn chúng sẽ càng thêm can đảm. Nhưng nếu muốn đánh một thắng một trận, quả thực khó càng thêm khó.

Lẽ nào ta thực sự bỏ mạng ở nơi này?

“Nếu ta có thể chiến thắng trở về, ngươi có thể nhận tấm chân tình của ta không? Khi đó, ta nguyện cùng ngươi quy ẩn giữa núi non. Tuy tài nghệ ta không tinh, nhưng chỉ cần ngươi không ngại, ta nguyện ôm Lục Khởi, đánh đàn cho ngươi cả cuộc đời này...” Xem ra ta phải nuốt lời rồi.

Có tướng sĩ vào lều thông báo có một nam tử cầu kiến, nói là tới tặng lương thảo cho vương gia.

Phó Lan Quân nghi hoặc trong lòng, lại nghĩ nếu có lương thảo, các tướng sĩ còn có thể chống chọi thêm chút thời gian, liền nói, mời người nọ vào.

Ai tới tặng lương thảo vào thời khắc mấu chốt này chứ?

Hắn nhìn chằm chằm màn cửa, đợi người nọ tiến vào. Chỉ thấy màn cửa nhấc lên, tuy mặc áo gai vải thô màu xám tro, nhưng Phó Lan Quân chỉ cần liếc mắt liền nhận ra y, trong mắt ngoài sưng sốt còn có ngơ ngẩn.

Nam tử kia diện mạo tuấn tú, thấy bộ dạng hắn như vậy liền nở nụ cười: “Nhìn đủ chưa?”

Phó Lan Quân phục hồi lại tinh thần, tươi tỉnh mỉm cười: “Tất nhiên là nguyện ý ngấm mỹ nhân thêm vài lần.”

Lập tức ra lệnh cho thuộc hạ chuyển lương thảo vào kho, Phó Lan Quân không kìm được ý cười trên mặt — hẳn có thể nào cũng không nghĩ ra Cửu Gia lại mang theo lương thảo đến doanh trại biên cảnh.

“Ta nghe nói người gặp khó khăn, nên lập tức ra roi thúc ngựa chạy tới.” Y nói tiếp: “Vân Thiều cũng có lui tới với các hào phú lộ thương ở kinh thành, ta liền mời mấy nhà, mua lương thảo tới.”

“Khổ cực cho người, vì ta mà phải nhờ vả người khác.”

“Ta... ta không phải vì người đâu! Ta là vì bách tính!” Nhất thời mắc cỡ, Cửu Gia liền nói những lời kỳ quặc như thế. Phó Lan Quân cũng không vạch trần, chỉ cầm lấy tay y, mỉm cười nhìn y.

Con người đen nhánh như một đầm nước trong veo, khiến người ta hăm sâu vào trong đó, Cửu Gia thấy tim mình đập thành thịch: “Chuyện kia... ta nghe nói người bị thương hôn mê mấy ngày, giờ thế nào rồi?”

“Không sao.”

“Không sao à?” Suy nghĩ một lát, Cửu Gia lắc đầu, nói người cứ để ta xem một chút đi.

Phó Lan Quân chần chờ giây lát, bắt đắc dĩ cười một tiếng. Hắn cởi vạt áo, để lộ ra khuôn ngực — mũi tên do kẻ địch bắn lên vừa vụn vỡ ngay ngực hắn, thoát nhìn vô cùng dữ tợn trên cơ thịt đường nét rõ ràng.

Cửu Gia nhíu mày, đưa tay đặt lên chỗ da đã kết vảy kia, y muốn mở miệng hỏi gì đó, nhưng lại không dám lên tiếng.

Nhìn ra tâm tư của Cửu Gia, Phó Lan Quân ấn tay y lên ngực, nói đã hết đau rồi.

“... Người đúng là một tên ngốc.” Cửu Gia cúi đầu, khoe miệng tuy cười, nhưng trong lời nói lại tràn đầy đau lòng: “Vết thương sâu thế này, sao có thể không đau chứ?”

Phó Lan Quân thấy y như vậy, không khỏi động lòng: “Ta nói không đau, vốn là muốn người không lo lắng, ai ngờ vẫn khiến người khó chịu.”

Cửu Gia không nói gì, mặc lại y phục giúp hắn. Hai tay họ nắm chặt, giữ tư thế ấy đứng một hồi, Cửu Gia đột nhiên hỏi hắn, cuộc chiến này lúc nào có thể đánh xong.

“Việc này...” Phó Lan Quân bối rối: “Mặc dù bây giờ đã giải quyết được vấn đề lương thảo, nhưng kỵ binh Đột Quyết quá mạnh, nơi đây đều là núi non, bọn chúng am hiểu địa hình. Bây giờ giống như đang chơi trốn tìm vậy, bọn chúng cắm doanh trại trong khe núi, trốn sâu hơn cả chúng ta, sợ là trong thời gian ngắn không thắng được.”

Cửu Gia gật đầu: “Dãy núi tây cảnh địa hình phức tạp, chúng ta không am hiểu, lại chỉ có thể trấn thủ ở bình nguyên phía xa, quả thực bất lợi.”

Phó Lan Quân thở dài một tiếng, nói nếu có thể mưa một trận thì tốt rồi.

“Mưa?”

“Đúng, tốt nhất là mưa xối xả một trận, ba ngày ba đêm, chỉ ở dãy núi. Đập chứa nước trên sườn núi sụp đổ, là có thể tấn công quân đội Đột Quyết không còn mảnh giáp.” Phó Lan Quân vừa dứt lời lại tự cảm thấy dốt nát, lẩm bẩm hiện tại đang mùa này, lấy đâu ra trời mưa chứ.

Xem ra thần tiên trên trời cũng không chịu giúp ta.

Lực nắm tay mạnh thêm, trong lòng Cửu Gia nảy sinh một ý tưởng.

Nếu thần tiên chịu giúp người thì sao?

Trên thiên giới, các lộ thần tiên đều có một bộ bản lĩnh. Thiên Tôn Ty Mậu do âm huyết của hỗn độn biến thành, có pháp thuật chuyển thể đổi mệnh. Chỉ giáng một trận mưa, đối với Cửu Gia vốn không phải việc gì khó. Nhưng bây giờ y là phạm nhân, chỉ có thể chờ đến giờ tỵ khôi phục ba phần pháp lực.

Ba phần pháp lực, nếu muốn thôi thúc hàn khí trong cơ thể hạ mưa xuống, nhất định sẽ tổn thương đến nguyên khí. Nhưng...

Ồi... Tên gốc nhà ngươi.

Đợi đêm khuya, Cửu Gia khoác áo choàng màu đen, một thân một mình lên ra khỏi quân doanh. Y đi tới một khu vực trống trải, bấm ngón tay tính toán canh giờ —— cũng sắp đến giờ rồi.

Đầu ngón tay trái của y ngưng thành một thanh đao khí, lại đưa tay phải ra, cắt một đường vào bàn tay. Máu tươi tuôn ra, Cửu Gia niệm mấy câu tiên quyết trong miệng, máu liền tỏa ra kim quang, giống như sương mù lơ lửng bay lên. Nhất thời cuồng phong nổi dậy, mưa gió giăng đầy.

Áo bào đen bị thổi bay, Cửu Gia nhất thời có phần đứng không vững, bàn tay bị cửa rách đau buốt như bị lửa thiêu. Y ổn định tâm thần, cắt sâu thêm vào miệng vết thương kia. Máu chảy ra nhiều hơn, hóa thành từng điểm nhỏ trên không trung.

Chỉ chớp lát, sấm chớp rền vang, mưa to tầm tã.

Phó Lan Quân vội vã thức dậy, ra lệnh thủ hạ phòng bị cho tốt. Hắn lo lắng cho Cửu Gia, liền vào trong lều vải xem y.

Cửu Gia đang nằm trên tháp, đắp chăn gấm, ngủ rất yên tĩnh. Phó Lan Quân ngồi bên giường, thấy y không bị giật mình tỉnh giấc, liền yên lòng, đưa tay vén lại lọn tóc trên trán y: “Thấy ngươi bình an, ta an tâm rồi.”

Hắn ghé vào tai y, nhẹ giọng nói một câu ngủ ngon.

Lông mi của người đang nhắm hai mắt khẽ run, Cửu Gia không lên tiếng, cũng không mở mắt.

Phó Lan Quân không nhìn thấy dưới chăn bông, y siết chặt tay phải của mình, đau đớn khó mà chịu đựng nổi.

14. Chương 14: Cửu Gia Thiên – Vào Nhà Lao

Edit: Tiểu Khánh

Mưa xối xả ba ngày ba đêm, đập nước trên sườn núi đổ sập, lũ lụt ào vào thung lũng, toàn quân Đột Quyết bị tiêu diệt.

Phó Lan Quân thắng.

Ngày trời quang mây tạnh thứ hai, Đột Quyết đưa thư hàng tới. Tâm trạng Phó Lan Quân rất tốt, sai người khẩn cấp báo cho hoàng thượng biết tin tức này. Sau khi cho lui, hắn tới doanh trường của Cửu Gia – mấy hôm nay hắn bận chiến sự, chưa gặp mặt Cửu Gia. Hôm nay đã thắng, hắn muốn chia sẻ niềm vui này với y.

“Chúng ta thắng rồi.” Hắn vừa vào trường liền không kịp chờ đợi ngồi ngay vào bên cạnh, kéo tay y, nói sáng nay Đột Quyết đưa thư hàng tới, trận này chúng ta thắng rồi.

“Cơn mưa này rơi quá đúng lúc, thực sự là ông trời giúp ta!”

Thấy hắn vui vẻ như vậy, Cửu Gia cũng vui theo, vốn định nói với hắn mấy câu chúc mừng, ngược lại đau buốt: “Khụ khụ!”

“Ngươi bị bệnh?”

“... Mấy hôm mưa, khí trời lạnh, nhiễm phong hàn.”

“Sao không nói sớm!” Phó Lan Quân vừa vuốt lưng cho Cửu Gia, vừa gọi thuộc hạ đi gọi quân y tới.

“Ta không sao.”

“Biết người không muốn khiến ta phân tâm, nhưng ta chung quy vẫn bận lòng vì người.” Hấn rót một chén nước cho Cửu Gia, cẩn thận đút đến bên miệng y. Cửu Gia liền nở nụ cười, nói tên ngốc người, ta cũng đâu phải trẻ con, việc như uống nước ta có thể tự làm.

“Vậy được.” Hấn đặt chén nước vào tay Cửu Gia, liền thấy lòng bàn tay y có chút khác thường.

Đây là?

“À... vết rách này là do lúc trước ta đánh rơi chén nước không cẩn thận bị cắt phải.” Gắng sức che giấu vẻ ngượng ngùng của mình, hai tay Cửu Gia bưng chén một hơi uống hết, sau đó nũng nịu nói với Phó Lan Quân, cho ta chén nữa đi.

Phó Lan Quân do dự một chút: “Được.”

Lại rót cho Cửu Gia một chén nước, Phó Lan Quân nói: “Ta đã phái người về kinh bẩm báo tình hình nơi đây với hoàng thượng. Chờ thêm ít nữa, chúng ta sẽ khởi hành về kinh.”

“Được.”

“Còn có...”

“Ừ?”

“Chuyện kia... Ta định xin bệ hạ từ quan, ở bên cạnh người.” Nói đến chuyện này, Phó Lan Quân lại hơi ngượng ngùng, hấn nói trước đây ta từng nói, nếu lần này có thể đại thắng trở về, sẽ từ quan quy ẩn, cùng sống với người hết quãng đời còn lại.

Không biết tiên sinh, còn nhớ hay không?

Cửu Gia nghe xong, mờ mịt nhìn Phó Lan Quân. Ánh mắt này thoáng cái liền đả kích hấn, Phó Lan Quân ngẩn ra một lát, sau đó nở nụ cười cứng nhắc: “Việc này... Nếu tiên sinh không nhớ, vậy thì bỏ đi thôi...”

“Ta nói này, người có muốn đổi xưng hô với ta không?” Y vẻ mặt hài hước nhướng lông mày, nói: “Sau này lúc ở chung với ta người cũng không thể cứ gọi ta tiên sinh tiên sinh mãi chứ?”

Nói đến đây, Phó Lan Quân dù ngây ngô hơn nữa cũng phải rõ ràng. Hấn sửng sốt, sau đó nở nụ cười – lại bị người trêu đùa rồi.

Cửu Gia hừ nhẹ một tiếng, nói: “Còn không phải do người quá ngốc.”

“So với người, ta quả thực ngốc nghếch.” Hấn suy nghĩ một chút, nói ta gọi người là A Cửu được không?

“A Cửu? Không được, không được, giống tên của nữ nhân.”

“Vậy gọi người là... Tiểu Cửu Nhi? Cửu Cửu? Hay là Tiểu Cửu Tử?”

“... Cứ gọi là A Cửu đi.”

Thấy Cửu Gia không tình nguyện lắm, Phó Lan Quân cũng không để ý nhiều. Hấn hiếm khi được trêu chọc Cửu Gia một trận, nói đùa thế này cũng không hại gì, Cửu Gia sẽ không vì một cách xưng hô mà tức giận, nhưng hấn lại vì được gần gũi đối phương mà có chút vui vẻ ngủ không yên. Hấn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Cửu Gia, cảm tựa lên hõm cổ y, mùi hương nhài thoang thoảng quen thuộc khiến hấn an tâm không thôi.

“May mắn lớn nhất cuộc đời Phó Lan Quân ta chính là gặp được người.” Hấn khẽ nói bên tai y: “Nửa đời trước ta rong ruổi chiến trường công thành danh toại, nửa đời sau có được một người thật lòng thật dạ làm bạn đến già, quả thực là người hạnh phúc nhất thiên hạ.”

“Vậy thì coi như ta xui xẻo, bị cái tên ngốc nhà người quán bện suốt đời.” Đưa tay ôm lại hấn, tràn đầy nhu tình.

Sau đó không lâu, hoàng đế hạ lệnh, yêu cầu Phó Lan Quân cấp tốc mang binh về kinh. Đường về kinh xóc nảy, giữa chừng trời lại đổ tuyết, thân thể Cửu Gia dường như ngày càng không tốt, ho khan ngày càng nghiêm trọng, thậm chí còn ho ra máu. Phó Lan Quân nhiều lần cho quân y đi theo tới xem, nhưng vẫn không tra ra nguyên nhân gây bệnh. Nhìn Cửu Gia ngày một gầy gò, Phó Lan Quân lòng nóng như lửa.

Cửu Gia lại không để ý, còn an ủi Phó Lan Quân, nói: “Không phải chỉ là bị bệnh thôi sao. Ốm đau tật bệnh của một đời so với việc cùng người bầu bạn dài lâu bất quá chỉ nhẹ như lông hồng, không cần lưu tâm.” Phó Lan Quân nghe xong, bằng lòng với ý, nhưng sắc mặt lại thêm ngưng trọng.

Trở lại kinh thành, Cửu Gia quay về Vân Thiều phường. Tô Mộng Nương vừa nhìn thấy em trai bệnh nặng như vậy, lập tức mời đại phu giỏi nhất kinh thành tới xem bệnh cho y, đại phu cũng lắc đầu, nói chứng bệnh này của Nhị đương gia quái lạ, không chẩn ra gốc bệnh.

Thấy dáng vẻ mặt ủ mảy ê của Tô Mộng Nương, Cửu Gia cảm thấy buồn cười, y nói: “Lão tử, tử làm gì mà mặt như khóc tang thế kia? Người nào không biết, còn tưởng rằng đệ đây chết rồi đấy.”

“Phi phi! Miệng quạ đen!”

“Phải phải, đệ là miệng quạ đen, lão tử là miệng chim khách. Khụ Khụ!”

Vội vàng đỡ Cửu Gia nằm xuống, Tô Mộng Nương quả mắng y vài câu, nói: “Lúc trước ta đã nói không cho đệ tới chiến trường phía tây, đệ không nghe. Lần này thì hay rồi, hủy hoại bản thân không tính, Phó vương gia lập chiến công, cũng không thấy triều đình khen thưởng đệ.”

“Bảo vệ quốc gia, vốn chính là trách nhiệm của con dân Đại Chu.” Cửu Gia cười cười: “Hơn nữa, đệ cũng không mong được khen thưởng. Chỉ cần tên ngốc kia nhớ đệ tốt, là đủ rồi.”

Kéo tay Cửu Gia, Tô Mộng Nương thở dài. Nàng sao có thể không biết tính tình em trai ruột của mình, tuy bình thường Cửu Gia nói chuyện kiêu ngạo thẳng thắn, thế nhưng lòng dạ rất hiền lành, một khi tốt với ai là móc tim móc phổi ra. Nàng vẫn luôn không yên lòng vì y, chính bởi điều này.

Đệ nói đệ xem, cũng lớn bằng chừng này rồi, sao còn không biết tự chăm sóc mình chứ?

Cửu Gia cầm lại tay nàng, nói: “Đệ biết tỷ thương đệ, nhưng đệ cũng có chuyện đệ muốn làm.”

Chẳng qua là nhiễm phong hàn thôi mà, qua mấy hôm nữa là khỏi. Đến lúc đó đệ đưa tỷ đến Nghênh Tân Lâu, kêu trù nương ở đó làm món hạnh nhân sở trường cho tỷ.

“Đệ ấy, chỉ biết nói ngon nói ngọt dỗ ta.” Đắp kín chắn cho Cửu Gia, Tô Mộng Nương nói: “Trong phường còn có việc cần ta xử lý, ta bảo Tiểu Tước Nhi tới chăm sóc đệ, buổi tối quay lại thăm đệ. Đệ nhớ uống thuốc đấy.”

“Vâng.”

Đợi Tô Mộng Nương đi, Cửu Gia thở một hơi thật dài. Y đưa tay phải ra, nhìn vết thương đã kết vảy. Gần đây y gầy yếu như vậy, là bởi vì lần trước thôi thúc âm huyết trong cơ thể, dẫn đến tổn thương nguyên thần. Nếu muốn khôi phục, sợ rằng phải mất trăm ngày.

Haizz, bản tôn vì tên ngốc kia cũng coi như đã tận tâm tận lực. Nhưng hắn có thể thắng trận chiến này, ta cũng thấy vui lòng.

Cửu Gia chưa từng nếm trải mùi vị tình ái, hôm nay cùng Phó Lan Quân tâm ý tương thông, y mới cảm thấy, làm người cũng có chỗ tốt.

Chỉ ít y thấy Phó Lan Quân bình an vô sự, là ban đêm có thể mộng đẹp ngủ ngon.

Một lát sau, Tiểu Tước Nhi bưng thuốc vào.

“Chủ nhân, phải uống thuốc.”

“Được.”

“Chủ nhân à, trong khoảng thời gian ngài không ở đây Tiểu Tước Nhi lo lắng muốn chết! Ngài không biết đâu, tôi với Tiểu Nê Thu ngày nào cũng mong mong ngóng ngóng, đợi ngài và Phó vương gia trở về.” Tiểu Tước Nhi vừa nhìn thấy Cửu Gia là kích động không ngừng được, khoa tay múa chân nói những gì mắt thấy tai nghe trong thời gian vừa rồi. Cửu Gia tựa trên giường, mặt mang ý cười nhìn cô.

Y nhớ tới lần đầu tiên gặp Tiểu Tước Nhi, cô mới năm tuổi, bán mình tang mẹ ở cửa Vân Thiều phường. Y thấy tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ, ăn mặc rách rưới, liền động thiện tâm, cho tiền để cô an táng mẹ. Lại

nói đứa bé ấy cũng có khí phách, nói chủ nhân cho tiền, chính là đã mua tiểu nữ, sau này tiểu nữ sẽ ở bên cạnh ngài, làm a hoàn cho ngài sai bảo. Cửu Gia nghĩ, bé gái này bợ vợ không nơi nương tựa, liền giữ cô lại Vân Thiều phường. Trên mặt Tiểu Tước Nhi có tàn nhang, không làm được vũ nương, Cửu Gia liền dạy cô chữ nghĩa sổ sách, làm hầu gái bên cạnh mình.

Bây giờ Tiểu Tước Nhi đã lớn rồi, y ở nhân gian này, cũng sắp được hai mươi sáu năm.

Thấy Cửu Gia không lên tiếng, Tiểu Tước Nhi ngừng lại: “A... chủ nhân ơi, có phải Tiểu Tước Nhi nói nhiều làm phiền ngài nghỉ ngơi không. Ngài đừng giận, Tiểu Tước Nhi ngậm miệng ngay!”

Cửu Gia lắc đầu, nói: “Ta không giận. Người nói tiếp đi, ta thích nghe.”

Tiểu Tước Nhi lập tức vui như hoa nở, cô nói: “Chủ nhân, còn có một việc tôi chưa nói với ngài! Ngài đi mấy hôm, kinh thành bắt đầu có tuyết rơi, rơi mãi đến tận bây giờ. Rất nhiều đồng ruộng và nhà cửa bị hư hỏng, nhiều người chết cóng. May mà trong phòng chúng ta có lò sưởi, cũng không tính là lạnh.”

“Năm nay quả thật tuyết rơi hơi sớm.”

“Há chỉ sớm thôi đâu, lần này rơi nguyên một tháng, ai mà chịu nổi chứ?” Tiểu Tước Nhi nói tiếp: “Nghe nói tuyết do Cửu Vĩ Tuyết Hồ trên dãy núi Côn Lôn làm phép, ả cho rằng Đại Chu chúng ta cung phụng không đủ, cho nên cố ý trừng phạt. Mấy hôm trước hoàng thượng cũng tới đàn thờ dâng lễ cho ả đó.”

“Cửu Vĩ Tuyết Hồ?” Cửu Gia nhíu mày — chẳng lẽ là con hồ yêu kia?

Sợ là lần trước Phó Lan Quân tìm ả đòi Minh Châu Thương Hải, ta lại dă thương ả, ả thẹn quá hóa giận, mượn cơ hội trả thù bách tính Đại Chu, Nhưng bách tính dù sao cũng vô tội, nghiệp chướng này, đợi bản tôn khỏe lại, nhất định phải trừng trị ả mới được.

Đúng vào lúc này, một đám quan binh xông vào.

Cửu Gia không rõ nguyên do.

Một quan binh trong đó hỏi: “Người chính là Cửu Gia?”

“Chính là tại hạ.”

Vừa nói xong, liền thấy quan binh ra dấu, mấy người xông lên, bắt giữ Cửu Gia.

“Giải hần vào thiên lao!”

Chuyện Nhị đương gia của Vân Thiều phường bị đưa vào thiên lao rất nhanh đã truyền ra ngoài. Hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, nói Cửu Gia muốn trộm bảo vật của Cửu Vĩ Hồ Ly núi Côn Lôn, chọc giận hồ tiên. Bởi vậy Cửu Vĩ Hồ Ly giận dữ, trời giáng bão tuyết, dân chúng lâm thân. Cửu Vĩ Hồ Ly nói, Cửu Gia kia là yêu quái, chỉ cần giết hần, là có thể tha cho bách tính.

Cửu Gia vốn là một trang tuyệt sắc, truyền thuyết về y nhiều không đếm xuể. Hôm nay bị Cửu Vĩ Hồ Ly kia náo loạn, bách tính thật sự tin y là yêu quái hóa thân. Vì vậy hoàng đế nói tội y không thể tha, nhốt y vào thiên lao, chọn ngày thiêu sống, để yên lòng bách tính.

“Hoang đường!”

Dám bịa đặt bản tôn là yêu quái?!! Thật to gan!!

Trong thiên lao rất ẩm ướt, cả ngày không thấy ánh mặt trời, rất lạnh lẽo. Phó Lan Quân vừa nghe Cửu Gia bị đưa tới đó, liền vội vã chạy tới.

“Đều là lỗi của ta, nếu không phải ta đi trêu chọc hồ yêu, cũng sẽ không liên lụy đến người.” Phó Lan Quân vô cùng áy náy, về mặt chỉ hận không thể tự đánh chết mình.

Trong lòng Cửu Gia nhớ nhung hần, tự nhiên sẽ không trách hần. Y cách cửa lao kéo lấy tay Phó Lan Quân, dịu dàng nói: “Việc này không trách người được.”

Lúc trước là do ta nói giỡn, người mới đi tìm Minh Châu Thương Hải. Hơn nữa, ngày đó dă thương hồ yêu kia ta cũng có mặt, nhất định là ả muốn ghi hận ta.

Cầm chặt tay Cửu Gia, Phó Lan Quân sắc mặt kiên định nói: “A Cửu, người yên tâm, ta đã dẫn dò cai ngục, bảo họ cung kính với người. Ta sẽ vào cung nói rõ tình hình với hoàng thượng, để ngài thả người.” Dứt lời hần liền buông tay đi ra ngoài.

Cửu Gia không kịp ngăn hần, chỉ có thể hướng về phía người kia biến mất nói một câu “tên ngốc”.

Cũng không biết hần cứ thế tùy tiện đến gặp hoàng thượng cầu xin cho ta, có gặp bất lợi gì không. Con người hần ngay thẳng, nếu hoàng thượng biết hần vì ta mới đi chọc vào hồ yêu, chẳng phải là tự làm bản thân rơi vào thế khó sao?

Đúng là một tên ngốc!

Nhưng hồ yêu cũng thật là to gan, rõ ràng là yêu quái, lại dám tự xưng là hồ tiên gì đó ở nhân gian! Đợi ta trở về thiên giới, bắt lên Thiên Đế, nhất định phải dạy dỗ ả!

Nghĩ tới đây, Cửu Gia đột nhiên cảm thấy hơi sợ — phải rồi, về thiên giới, sớm muộn gì cũng phải quay về thiên giới.

Đời này ta có thể ở bên Lan Quân, nhưng kiếp sau hần mấy đời luân hồi, thì sẽ không còn ta nữa.

Vừa nghĩ thế, liền sinh ra tình cảm lưu luyến với nhân gian, Cửu Gia có chút không muốn về thiên giới. Mặc dù đang ở nhân gian, y vẫn luôn dùng tư thái thần tiên bàng quan tự tại, nhưng Tô Mộng Nương đối tốt với y, Tiểu Tước Nhi đối tốt với y, người của Vân Thiều phường đối tốt với y, đều là chân thành tha thiết, hôm nay y lại trao tâm cho Phó Lan Quân, càng muốn ở lại nhân gian nhiều hơn nữa.

Một đời con người, cùng lắm không quá trăm năm, đối với thần tiên mà nói, chỉ là chuyện trong chớp mắt. Nếu chết rồi, một kiếp này cứ thế là xong...

Cửu Gia lần đầu tiên cảm thấy sinh lão bệnh tử của con người đáng sợ đến vậy.

Trong thiên lao toàn giam giữ phạm nhân đại nghịch bất đạo, chết không có gì đáng tiếc. Tiếng khóc lóc kêu oan thảm thiết khiến Cửu Gia cảm thấy phiền lòng, mặc dù lúc này đã quá nửa đêm, y vẫn không ngủ được.

Có mấy cai ngục mở cửa đi vào.

Y lập tức cảnh giác: “Các người muốn làm gì?”

Làm như không nghe thấy lời Cửu Gia, cai ngục đi đầu nói: “Đưa hần đi.”

Bị người áp giải đến một căn phòng, trong lòng Cửu Gia rất khó chịu. Y nhìn quanh bốn phía, ở đây bày toàn các loại hình cụ, phía trước có một người đàn ông trung niên mặc quan phục, xem dáng vẻ là hình phòng.

Cửu Gia khinh thường nói: “Chà, muốn dùng hình à?”

“Yêu nghiệt to gan! Còn không quỳ xuống!”

Cửu Gia cười nhạt, nhìn về phía pháp quan khí thế hùng hổ, nói: “Người không sợ yêu nghiệt ta đây làm phép giết người à?”

Dám bắt bần tôn quỳ xuống, người là cái thá gì?

Thế nhưng, còn chưa đợi Cửu Gia ra vẻ, y đã cảm thấy cẳng chân đau buốt, quỳ thẳng xuống đất — những kẻ đó cầm gậy đánh mạnh vào chân y.

“Yêu nghiệt, nếu người an phận một chút, bản quan có thể để người ít phải chịu tội.” Dứt lời hần đưa khẩu cung cho Cửu Gia: “Người ký tên lên trên, là có thể ra ngoài.”

Cửu Gia tròng hần một cái, sau đó nhìn về phía tờ giấy trong tay. Y còn chưa đọc xong chữ viết bên trên, tay đã không ngừng run rẩy.

Trên đó viết: “Ngụy vương Phó Lan Quân mưu đồ tạo phản.”

Phó Lan Quân tạo phản? Đùa gì thế!

Dù ở chung với Phó Lan Quân chưa đến mấy tháng, nhưng Cửu Gia cũng có thể nhìn ra Phó Lan Quân trung thành với hoàng đế thế nào. Tên gốc kia bản tính ngay thẳng, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện như vậy. Trên tờ khẩu cung này không nhắc bao nhiêu đến chuyện Cửu Vi Tuyết Hồ, ngược lại cả trang chỉ viết Phó Lan Quân đại nghịch bất đạo cỡ nào, rõ ràng là muốn hại hắn.

Xem ra, tội yêu nghiệt của bản thân, cũng là vì liên quan đến Phó Lan Quân mới bị quy chụp vào.

Cửu Gia nhất thời bốc hỏa trong lòng, y xé tờ khẩu cung, quăng cả vào mặt thẩm quan trước mắt. Lúc này y đã hoàn toàn không có tự giác của người làm thần tiên nữa, mở miệng mắng chửi lời thô tục: “Lũ vương bát cao tử* các ngươi, dám khi quân phạm thượng, giả tạo khẩu cung! Phó vương gia đối với hoàng thượng trung thành tận tâm, há lại là người để các ngươi bêu xấu!”

(*Vương bát cao tử: con của người đàn bà ngoại tình sinh ra.)

Thẩm quan kia hiển nhiên cũng tức giận, cười lạnh nói: “Nhị đương gia cho rằng đây là địa bàn Vân Thiều của ngài à? Dám người chúng ta làm việc cho hoàng thượng. Thiên tử hạ lệnh, chúng ta cũng không dám không tuân.”

Cửu Gia sững sốt, trong nháy mắt liền nghĩ thông suốt. Với thế lực và địa vị dưới một người trên vạn người của Phó Lan Quân, chỉ bằng những người này, tuyệt đối không dám làm gì hắn. Dựa vào phẩm hạnh của Phó Lan Quân, hắn là cũng gây thù chuốc oán không ít trong triều. Dám nói Phó Lan Quân tạo phản, trong thiên hạ, sợ rằng chỉ có một người mà thôi.

Chính là đương kim thánh thượng.

“Hừ, thì ra cái gọi là tình huynh đệ, cũng chẳng bằng long y bảo tọa.” Y cười ra nước mắt, vì cảm thấy Phó Lan Quân không đáng.

Hắn ở trên chiến trường tắm máu giết địch, thiếu chút nữa bỏ mạng, chính là vì bách tính thiên hạ, vì giang sơn xã tắc của hoàng huynh hắn. Thế nhưng hoàng đế lại không tin hắn. Cũng bởi vì, một mảnh giang sơn này của mình, phải dựa vào em trai ruột trần thủ công phòng, mắt thấy Phó Lan Quân nắm giữ binh quyền, thế lực càng lúc càng lớn, danh tiếng trong bách tính sắp vượt qua ngôi cửu ngũ là hắn, hắn sao có thể không nôn nóng. Sợ rằng lúc trước phái Phó Lan Quân đi đánh Đột Quyết, chỉ cho hắn ba vạn binh lực, căn bản cũng là không muốn thừa đường sống cho hắn nữa.

Tên gốc kia, lại cứ thế bán mạng cho người ta như thế! Quả nhiên gốc không ai bằng!

Thẩm quan mở miệng, nói: “Cho nên, nếu Nhị đương gia thức thời, ký tên khẩu cung này, chúng ta làm mấy tiệc này cũng bớt đi phiền toái, ngài cũng dễ chịu hơn phải không nào?”

“Muốn bắt ta ký tên, hừ!” Cửu Gia trợn mắt căm tức nhìn hắn, gằn từng chữ một: “Không có cửa đâu!”

“Ái chà, cũng mạnh miệng gớm. Xem ra không thật sự động chạm một chút, ngươi sẽ không biết thức thời.” Thẩm quan nói với thủ hạ: “Dùng hình!”

Gần đến tảng sáng, không ai biết tiếp theo sẽ thế nào.

Hai hàng thị vệ ngoài tầm cung hoàng đế đứng nghiêm, họ không dám nhìn người quỳ trên mặt đất, càng không dám kinh động vua bên trong tầm cung.

Đã quỳ một ngày một đêm, nhưng thân thể Phó Lan Quân vẫn thủy chung thẳng tắp. Hắn thần sắc kiên định, toàn tâm toàn ý muốn cứu Cửu Gia ra. Hôm qua hắn tiến cung gặp vua, hoàng thượng lại không gặp hắn. Hắn bất chấp pháp luật hoàng cung gì đó, đánh tướng sĩ canh giữ cung xông vào tầm cung hoàng thượng, quỳ bên ngoài cầu hoàng đế khai ân. Nhưng hoàng đế hoàn toàn không để ý đến hắn, bỏ hắn ở đây một ngày.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy Phó Lan Quân quỳ ở đó, trong lòng hoàng đế rất tức giận. Hắn chậm rãi mở miệng, nói: “Ngụy vương vì sao còn chưa về? Lát nữa phải vào triều sớm.”

Phó Lan Quân cung kính hành đại lễ, nói: “Thần khẩn cầu bệ hạ, thả tiên sinh Vân Thiều phùng ra.”

Hoàng đế vừa nghe thế, càng thêm không vui: “Thả hắn, trăm dựa vào cái gì để thả hắn?”

“Thần ở chung với hắc đã lâu. Tiên sinh thiện lương, bình thường đều ở Vân Thiều phường thu xếp sự vụ, sao lại là yêu quái được chứ? Lần trước thần tới đây Côn Lôn, bị Cửu Vĩ Yêu Hồ đả thương, là hắc cứu thần. Sau đó tiên đánh Đột Quyết, cũng là hắc mang theo lương thảo kịp thời chạy tới mới có thể chiến thắng. Hắc có công đối với bách tính, sao có thể vì một lời của hồ yêu mà lạm sát người vô tội chứ?”

“Cần rõ!” Hoàng đế trách cứ hắc: “Ý của ngươi là, giang sơn xã tắc này của trẫm còn phải nhờ phúc của một vũ giả nho nhoi Vân Thiều phường?”

“Thần không hề có ý này!”

“Hiền đệ, sao ngươi lại hồ đồ như vậy! Nếu Tô Cửu kia thực sự là người, sao có thể cứu ngươi từ trong tay Cửu Vĩ Tuyết Hồ?”

“Việc này...” Phó Lan Quân nghẹn lời — ngày đó khi Cửu Gia chạy tới, hắc đã hôn mê, hoàn toàn không biết Cửu Gia đánh bại hồ yêu thế nào.

Hoàng thượng vừa nói ra, Phó Lan Quân liền lập tức hoang mang. Từ kinh thành đến Côn Lôn ít nhất cũng phải mất nửa tháng, hắc đến Côn Lôn chưa được mấy hôm, Cửu Gia đã chạy tới. Còn có trận đánh với Đột Quyết, trời hạ mưa to, hiện tại rõ ràng không phải là mùa mưa.

A Cửu, đáng vẻ y đẹp đến vậy...

Phó Lan Quân rung mình một cái, lẽ nào thật sự giống như mọi người nói, A Cửu là yêu quái?

Nhưng mà...

“Dù sao hắc cũng cứu thần, cứu mấy vạn tướng sĩ chinh chiến sa trường!” Ngẩng đầu, Phó Lan Quân nhìn thẳng vào mắt hoàng đế: “Bệ hạ là minh quân, chắc chắn sẽ phân rõ thực hư, thưởng phạt phân minh!”

“Ngươi! Hừ, bị ngươi làm cho tức chết rồi!” Hoàng đế chấp tay sau lưng, nghĩ thầm Phó Lan Quân từ nhỏ đã thanh tâm quả dục, luôn thuận theo hắc, hôm nay lại vì một vũ giả nhỏ bé của Vân Thiều phường mà chống đối hắc, đúng là bị ma xui quỷ khiến.

Nhưng đây cũng chính là mục đích của hắc, tai mắt bố trí trong phủ Ngụy vương nói cho hắc biết Phó Lan Quân có tình ý với Cửu Gia, còn khẳng khái một dạ, hắc liền quyết định trừng trị hoàng đế này của hắc một chút. Dù sao hắc mới là hoàng đế Đại Chu, sao có thể để cho thần tử cười lên đầu hắc được.

Đi đến trước mặt Phó Lan Quân, hoàng đế đeo lên dáng vẻ tốt bụng đỡ hắc dậy: “Trẫm biết hiền đệ là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng hôm nay cả nước gặp tuyết tai, bách tính kêu khổ, trẫm cũng khó xử mà.”

“Bệ hạ!”

“Thế này đi, nếu hiền đệ thật lòng muốn ở bên người kia, trẫm sẽ giúp ngươi.” Hắc kề tai Phó Lan Quân, nhỏ giọng nói: “Ngươi giao hết binh quyền trên tay cho trẫm, trẫm hạ mật chỉ, đưa hắc đến phủ ngươi, ngươi mang theo hắc cao chạy xa bay đi.”

Giật mình nhìn hoàng thượng, Phó Lan Quân nhất thời không biết phải cảm kích thế nào.

Không biết nên nói hắc ngu hay là ngốc nữa.

Tiếng kéo xích sắt chói tai, hơi lạnh từ mặt đất truyền tới rét buốt tận xương. Cửu Gia tỉnh lại, dùng sức động dậy chân, lại phát hiện không thể nhúc nhích, ngược lại truyền tới đau đớn tê tâm liệt phế. Y nhìn xuống nửa thân dưới mình, chỉ thấy màu máu nhuộm đầm áo tù, vô cùng dọa người.

“Chịu giáp hình, cái chân này của Nhị đương gia, sợ là phải phế rồi.”

Lời thăm quan khiến y tỉnh táo lại, y mở mắt quan sát bốn phía một chút, vẫn đang trong hình phòng.

“Cửu Gia hà tất chịu cái tội này, ngoan ngoãn ký tên lên khẩu cung là có thể ra ngoài, không phải rất dễ dàng hay sao?”

Ta nghe nói, người của Vân Thiều phường rất lo lắng cho Cửu Gia, đặc biệt là Tô Mộng Nương, đến nỗi người cũng phát bệnh rồi.

Ánh mắt Cửu Gia hơi hoảng hốt, thẩm quan bất đúng thời cơ, phóng tờ khẩu cung và bút đến trước mặt Cửu Gia: “Nhị đương gia, ký tên đi.”

Cửu Gia ngơ ngác nhìn chằm chằm tờ giấy kia, hồi lâu mới mở miệng nói: “Tối quá, lấy cho ta cây đuốc.”

Thẩm quan vừa nghe thấy thế, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Đi, lấy cây đuốc tới.”

“Dạ.”

Đến khi đuốc được đưa tới, Cửu Gia bị kéo thẳng người dậy. Y cầm bút lên, nói với người cầm đuốc bên cạnh: “Người cúi xuống, ta mới thấy rõ.” Người nọ liền đưa cây đuốc đến sát mặt Cửu Gia.

“Nhị đương gia, mau ký đi.”

Cửu Gia cười cười với thẩm quan. Mặc dù sắc mặt y tái nhợt, còn mang theo vết máu, nhưng cười một tiếng là khuynh quốc khuynh thành, đẹp không tả xiết, khiến những người đang có mặt nhìn đến ngây người.

Nhưng đúng lúc đó, Cửu Gia đột nhiên làm một chuyện không ai ngờ đến — y cướp lấy cây đuốc, châm mấy tờ giấy trước mắt, lại cho hai tay mình vào ngọn lửa.

Y nghĩ nhất định mình bị điên rồi.

Yêu Phó Lan Quân đến phát điên.

15. Chương 15: Cửu Gia Thiên – Tính Toán

Edit: Tiểu Khánh

Tình si chẳng thể nào quên. Không dám đối mặt ấy là tương tư. Rốt cuộc ai thành tình si, ai vương tương tư?

Trong mê man, Cửu Gia cảm thấy có người nói chuyện với y. Y không nghe rõ người kia nói gì, chỉ thấy cảm giác đau trên người ngày càng giảm, cả người như bay lên.

“Thiên Tôn đại nhân, Thiên Tôn đại nhân?”

Y từ từ mở mắt ra, lại thấy mình toàn vẹn không tổn thương gì trôi nổi giữa không trung. Trên nền phòng giam, “y” còn đang nằm ở đó, hấp hối.

“Thiên Tôn đại nhân.” Lão giả đứng đối diện gọi một tiếng.

Cửu Gia lúc này mới chú ý tới lão: “...Mệnh Cách Tinh Quân? Sao ngài lại ở chỗ này?”

Mệnh Cách Tinh Quân cúi người hành lễ: “Lão hủ phụng mệnh Thiên Đế, đặc biệt tới thăm Thiên Tôn đại nhân. Ngày ngày ngài hôn mê bất tỉnh, không thể thi triển tiên pháp, lão hủ liền tự tiện làm chủ, mời nguyên thần của Thiên Tôn đại nhân ra, xin Thiên Tôn lượng thứ.”

“...Đừng ngại.” Cửu Gia nói: “Thiên Đế cho ngài tới, là có việc muốn nói với ta phải không?”

Mệnh Cách Tinh Quân cung kính nói: “Thiên Đế bảo lão hủ nói với Thiên Tôn đại nhân, kiếp nạn của ngài đã đến, đợi kết thúc lịch kiếp, là có thể quay về Thiên Ngoại Thiên rồi.”

“Kiếp nạn?” Cửu Gia như bừng tỉnh từ giấc mộng dài.

Chẳng lẽ... đây là kiếp nạn của cuộc đời ta?

Mệnh Cách Tinh Quân thấy y kinh ngạc như thế, liền cười, nói: “Kiếp số trong mệnh, không phải một thời một khắc có thể hình thành ngay được. Nhân quả báo ứng của một đời người, đều là có nhân mới có quả. Hôm nay Thiên Tôn chịu kiếp nạn này, cũng đã được định trước. Thân thể chỉ là nơi tinh thần ký thác, Thiên Tôn chịu khổ, quay về thiên giới là có thể hưởng phúc của thần tiên.”

“Thật sao...” Nhất thời ánh mắt tối đi, y nhỏ giọng nói: “Ta lại quên mất, ta là một thần tiên, đây chỉ là kiếp nạn của ta.”

Thì ra chịu hình phạt trong thiên lao, là kiếp nạn của ta, ta lại tưởng là thật.

Y không rõ tâm trạng hiện giờ của mình ra sao. Khoảng thời gian ở chung với Phó Lan Quân, cuối cùng y đã nhìn rõ tri kỷ của phàm nhân, nhưng lại quên mất thân phận thật sự của mình. Song, nếu đây thật sự là kiếp nạn, vậy chẳng phải từ lúc gặp Phó Lan Quân, đã bắt đầu rồi ư?

Thì ra, ta ở bên hắn, là kiếp.

Thấy vẻ mặt Cửu Gia ngưng trọng, Mệnh Cách Tinh Quân cho là y còn đang phát sầu vì phải chịu nỗi đau da thịt, liền an ủi: “Thiên Tôn yên tâm, Thiên Đế vẫn rất quan tâm đến Thiên Tôn đại nhân, nên bảo lão hủ viết mệnh cách cho Thiên Tôn, Thiên Tôn đại nhân không lâu nữa sẽ được rời khỏi nhân gian.”

“Rời khỏi?” Cửu Gia mở to hai mắt: “Lẽ nào... ta sẽ phải chết sao?”

Mệnh Cách Tinh Quân nở nụ cười, nói: “Thiên Tôn đại nhân chỉ là quay về thiên giới thôi mà, sao lại nói đến cái chết chứ.”

“... Phải rồi, đối với người ta là chết, đối với ta lại không phải.” Y cười khổ một tiếng, hỏi tiếp: “Xin hỏi Tinh Quân, mệnh cách của ta tới chỗ nào thì kết thúc?”

“Lần hỏa hình của hoàng đế.”

Cửu Gia gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Thì ra ta không thoát được lần hỏa hình này...

Nhưng nếu, ta không muốn đi thì sao?

“Việc này...” Mệnh Cách Tinh Quân hơi khó xử, mặc dù thiên giới không biết chuyện vật vãn ở thế gian, nhưng Thiên Đế hạ lệnh, bảo lão trông nom Thiên Tôn Ti Mật cho tốt. Trên gương Thanh Loan ở cửa Nam Thiên kia chiếu ra muôn hình vạn trạng của nhân gian, lão đương nhiên đã biết Thiên Tôn động tình với Phó Lan Quân, lúc này mới bẩm Thiên Đế, quyết định kiếp nạn của Thiên Tôn dừng lại ở hỏa hình.

“Ôi, Thiên Tôn đại nhân, Thiên Đế cũng là tốt cho ngài. Ngài sớm muộn gì cũng phải quay về thiên giới, hà tất ở lại nơi phiền não này?”

“Những việc đó bản tôn đều hiểu.” Y hơi kích động: “Nhưng ta không thể bỏ được Phó Lan Quân!”

Mệnh Cách Tinh Quân chậm rãi nói: “Lão hủ cũng biết chuyện Phó Lan Quân. Anh trai hắn đã sớm ôm khúc mắc với hắn, hai người họ sớm muộn cũng phải động can qua. Thiên Tôn cố chấp như thế, ngược lại sẽ tăng thêm mâu thuẫn giữa họ, đối với Phó Lan Quân là trăm hại mà không lợi.”

Nhất thời á khẩu không trả lời được, Cửu Gia chỉ đành hơi há miệng.

“Nói cho cùng, bao giờ quay về thiên giới, vẫn phải là Thiên Tôn định đoạt.” Mệnh Cách Tinh Quân hành lễ: “Lão hủ xin được cáo lui trước.”

“... Tinh Quân thông thả.”

... Thực sự phải về sao?

Về thiên giới, đây là chuyện ta vẫn luôn muốn, nhưng hôm nay thực sự phải về, lại không vui nổi.

Cửu Gia thở dài một tiếng. Quả thực, vì y, Phó Lan Quân cực kỳ có khả năng sẽ đối nghịch với hoàng đế. Nhưng bản tính của hắn quá chính trực, chỉ sợ sẽ bị hoàng đế tính kế.

...Có lẽ, thực sự rồi đi, mới có thể giảm bớt mâu thuẫn trong đó.

Tất cả chẳng qua chỉ là một hồi kiếp nạn, tội gì mà không buông tay, khổ sở bức bách lẫn nhau?

Phó Lan Quân đi tới nhà lao liền thấy Cửu Gia cả người bê bết máu ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh. Hắn lập tức gọi cai ngục mở cửa, ôm Cửu Gia vào lòng.

“A Cửu? A Cửu!”

Cửu Gia nhú chân mày, y mở mắt ra, thấy là Phó Lan Quân, liền cười nói: “Người đến rồi.”

Phó Lan Quân nhìn y cả người toàn là vết thương, không dám đụng vào, chỉ có thể để y tựa lên người mình. Hắn tức giận quát người bên ngoài: “Không phải bản vương đã hạ lệnh không được dùng hình rồi sao?! Các người ăn gan báo, dám kháng lệnh ta!!”

Cai ngục sợ hãi lập tức quỳ xuống kêu oan: “Vương gia bớt giận, ty chức cũng là phụng mệnh bề trên, không làm không được ạ!”

“Mệnh bề trên, ai dám ngăn cản mệnh lệnh của bản vương?”

“Việc này...” Cai ngục khó xử, ấp úng cả buổi cũng không nói ra.

Kéo tay áo Phó Lan Quân, Cửu Gia nhẹ giọng nói: “Đừng giận nữa, họ... chuyện không liên quan đến họ.”

“A Cửu.” Cầm tay Cửu Gia, nhưng lại nghe Cửu Gia kêu lên một tiếng đau đớn. Hắn mới phát hiện, cả tay của Cửu Gia đã lở loét, nước mủ dính đầy bàn tay.

Tay người?!!

“Bị đốt.” Giọng Cửu Gia bình thản: “Họ bắt ta ký tên, ta không chịu, liền tự đốt tay mình.”

“Sao...” Tim như dao cắt, Phó Lan Quân cảm thấy tay mình cũng đau đớn. Còn nhớ lần đầu gặp mặt, một khúc kiếm vũ của Cửu Gia trên cung yển, như thần tiên khiến người ta kinh ngạc. Hôm nay lại...

Phần nộ trong lòng hắn không có chỗ trút, quay về phía cai ngục đang quỳ quát một câu “cút”. Những người đó liền vừa lẩn vừa bò lùi ra bên ngoài.

“Người đừng sợ, ta gọi lang trung đến.”

Cửu Gia lắc đầu: “Không cần đâu.”

Dù chữa được tay, thì chân cũng gãy rồi, cuộc đời này của ta đã định trước không thể múa được nữa.

Phó Lan Quân không biết nói gì cho phải: “A Cửu, người yên tâm. Ta đã nói chuyện với hoàng huynh, ta giao binh quyền cho huynh ấy, huynh ấy sẽ phái người đưa người đến phủ của ta, đến lúc đó chúng ta sẽ lên rồi khỏi kinh thành, tìm một nơi non xanh nước biếc.”

“Người quả nhiên là một tên ngốc.” Cửu Gia khẽ cười một tiếng: “Người nghĩ xem, ai có thể không tuân theo mệnh lệnh của người? Chỉ có đương kim thánh thượng thôi...”

Lúc trước người ngẫu nhiên giúp ta hàng phục Xà Yêu, lại vì ta mà đi cướp Minh Châu Thương Hải, còn cầu cổ cầm Lục Khởi cho ta. Ta vì cứu người mà đấu pháp với Cửu Vĩ Hồ Ly, vì người mà sử dụng âm huyết gọi mưa, hôm nay lại chịu cực hình này vì người, xem như đã trả hết nợ, chúng ta rốt cuộc không ai nợ ai.

Phó Lan Quân nghe y nói vô cùng hoang mang: “A Cửu, người đang nói gì đó?”

Cửu Gia nhìn hắn, nghiêng đầu đi, lạnh lùng nói: “Phó Lan Quân, người cũng nên tỉnh táo lại đi. Ta vốn không phải phạm nhân, người hà tất phải vì ta mà chặt đứt đường lui của mình?”

“Cái gì?” Phó Lan Quân bị lời y nói làm cho hoang mang.

Coi như hết, nên cắt đứt rồi.

“Thực ra, những gì họ nói đều là thật, ta không phải phạm nhân.”

Về mặt Phó Lan Quân cũng nhắc: “A Cửu, giờ không phải là lúc để đùa giỡn.”

“Đùa giỡn? Ta không hề đùa giỡn với người.”

Người cho rằng phạm nhân có thể cứu được người từ trong tay hồ yêu ngàn năm kia sao? Người cho rằng trận mưa to trên chiến trường kia vì sao mà đổ? Phó Lan Quân, đó đều là ta làm phép. Người chẳng qua

chỉ là một kẻ phàm tục, luôn miệng nói muốn che chở ta, thế nhưng rốt cuộc người chẳng làm được gì, còn phải nhờ ta thu dọn cục diện hỗn loạn cho người.

Trong lời lẽ của y không hề mang theo chút nhấp nhô nào, tựa như đang nói đến chuyện chẳng hề liên can đến mình. Phó Lan Quân nhìn y hồi lâu, vẻ mặt càng thêm ngưng trọng. Một lát sau, hắn hỏi y: “Người thật sự là yêu quái?”

Nghe hắn nghiêm túc hỏi ra câu ấy, trong lòng Cửu Gia liền đau đớn — phải rồi, phàm nhân rốt cuộc vẫn là phàm nhân, tâm trí rất dễ dao động.

Thề non hẹn biển cái gì, một mảnh chân tình cái gì, nói trắng ra cũng chỉ là lời ngoài miệng, thật sự làm được có mấy người? Đáng thương cho Thiên Tôn Ti Mạo y, vừa mới vào phàm trần, đã đắm chìm trong đó.

Y lôi ra một nụ cười, nói: “Sao, người sợ rồi?”

Nhưng mà ta nhớ lúc trước Phó vương gia cực kỳ coi trọng tướng mạo này của ta, quần lấy ta chết cũng không buông.

“... A Cửu, người đừng nói nữa.” Phó Lan Quân cúi đầu: “Ta... Ta không biết người là người hay yêu, ta chỉ biết người lúc nào cũng nhớ nhung ta.”

“Nhớ nhung người?” Cửu Gia nói: “Phó Lan Quân, người cũng coi trọng bản thân quá rồi đó. Ta cứu người, cầu mưa giúp người, chẳng qua là vì ta nợ ân tình của người. Nói thích người, cũng chỉ là chơi đùa với người một chút thôi. Phàm nhân quả nhiên là phàm nhân, không biết tốt xấu.”

“A Cửu, sao người lại trở thành thế này?”

“Ta vẫn vậy, là người quá ngốc.” Y đẩy Phó Lan Quân ra, dựa vào một bên tường, ánh mắt nhìn về phía đối phương tràn ngập hài hước. Y nói: “Phó Lan Quân, người ngốc thật hay giả vờ ngốc, người cho rằng mục tiêu của hoàng thượng là ta? Hắn chẳng qua là đang lợi dụng ta giết người mà thôi.”

Người lập không ít chiến công, binh quyền trong tầm tay, dưới một người trên vạn người. Người nghĩ hoàng thượng sẽ giữ Ngụy Vương uy hiếp đến hoàng vị của hắn ở bên người sao?

Phó Lan Quân bị lời này của y làm cho hoảng sợ, hắn ngơ ngác nhìn Cửu Gia: “... Nhưng hoàng huynh đã đáp ứng ta, thả người rồi.”

Cửu Gia cười ha hả, y nói: “Phó Lan Quân à, người thật sự ngốc hay giả vờ ngốc? Người giao binh quyền ra, người còn cái gì chứ? Trên tay không có binh, người chỉ là một con chó nhà có tang mặc cho người ta làm thịt, ta theo người có gì tốt? Cùng người quay về vương phủ, sau đó cùng người bị hoàng đế xử tử? Nếu người thật sự có lòng với ta, thì đừng có bất cứ liên quan gì với ta, ta cũng đỡ phải chịu tội.”

“A Cửu...” Phó Lan Quân không biết nên nói gì. Đối phương nói quá mức tuyệt tình, như một thanh kiếm sắc đâm thẳng ngực hắn.

Thì ra vẫn là ta tự mình đa tình, thì ra vẫn là ta đơn phương tình nguyện.

Ta sở cầu, chẳng qua là có tình đôi lạy chân tình. Lại bị người coi như trò đùa, không đáng để nhắc tới.

Hắn nhìn Cửu Gia, ánh mắt phức tạp hết sức bất đắc dĩ.

“A Cửu.” Hắn nói: “Người có từng động lòng với ta không?”

Cửu Gia sững sốt, hai tay y siết chặt, móng tay cắm cả vào lòng bàn tay, nét mặt lại hết sức lạnh lùng.

“Chưa từng.”

“Chưa từng... Ha ha, chưa từng!” Phó Lan Quân đột nhiên cười ha hả như điên: “Ha ha ha, Phó Lan Quân ơi là Phó Lan Quân, người quả nhiên là một tên ngốc.”

Cửu Gia không lên tiếng, chỉ nhìn hắn đứng lên sửa sang lại y phục, khôi phục lại dáng vẻ đúng mực bình thường. Hắn hơi cúi đầu, nói: “Sắc trời đã tối, bản vương rảnh rồi sẽ lại tới thăm tiên sinh.” Hắn xoay người ra khỏi cửa lao, hô một tiếng, cai ngục bên ngoài lập tức tiến vào: “Không được dùng hình với y nữa.”

“Nhưng mà...”

“Ta biết các người làm việc cho hoàng thượng, chỗ hoàng thượng bản vương sẽ nói rõ ràng.” Hấn quay đầu lại nhìn Cửu Gia một cái: “Lát nữa bảo ngự y khám cho y, chăm sóc y cho tốt.”

“Vâng.”

Cửu Gia nhìn bóng dáng người họ biến mất ở nơi xa, thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trong lòng dường như trống rỗng.

Sợ rằng người kia sẽ không bao giờ tới gặp y nữa.

Không biết là ngày nào, tơ tình lác đác. Mấy phần đau đớn, mấy phần căm hận, mấy phần oán trách, mấy phần yêu thương. Giả vờ hồ hững, cười với oan uổng, chớp mắt vừa đến chiều hôm, tiếc buổi chiều chỉ dành than thở.

Thời gian ở nhân gian, ngày đêm luân phiên, bốn mùa thay đổi, chỉ như một sợi bông phất phơ trong tay ta, hóa thành hạt bụi trong mây mù.

Đã nhiều ngày, Cửu Gia sống trong vô tri vô giác, có rất nhiều chuyện y nhớ không rõ, nhưng có một số việc y nhớ rất rõ ràng. Phó Lan Quân đi không lâu thì ngự y tới, thăm quan cũng không dám làm khó y nữa, nhưng có một hôm hấn cầm một tờ khẩu cung mới đến bảo y ký tên. Y nhìn chữ bên trên, không nhắc đến Phó Lan Quân.

Xem ra tên gốc họ Phó kia kiên trì, không giao binh quyền ra. Như vậy hoàng đế cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ hấn gây trở ngại, chỉ đành xử tử ta.

Kể đế vương, sao cũng giống mấy lão già trên thiên giới, da mặt lúc nào cũng dày đến thế.

Y yên lặng thở dài — thôi được rồi, chết sớm siêu sinh sớm, y mau chóng về thiên giới, cũng đỡ phải ở lại nhân gian.

Càng không đi, thì càng lưu luyến, vẫn nên nhất đao lưỡng đoạn cho sạch sẽ.

Nghĩ thế, y nhất thời thoải mái, tuy tay còn bị bọc trong băng vải đau muốn chết, nhưng vẫn cầm bút lên, tiêu sái viết hai chữ “Tô Cửu”.

Sau khi về thiên giới sẽ không còn ai gọi mình như thế nữa, hai chữ này cũng có vẻ vô cùng quý giá. Mặc dù chỉ là cái tên người trong phường tùy tiện gọi, nhưng đã theo y nhiều năm, khiến người ta có cảm giác thân thiết.

Thẩm quan hiển nhiên không nhịn được trước vẻ mặt tươi cười của y, nói: “Ta chưa từng thấy ai chết còn vui vẻ thế này!”

Những chuyện xảy ra trong thời gian này cũng đã mài phẳng tính khí của Cửu Gia, y không tức giận, ngược lại còn cung kính hỏi thăm quan: “Xin hỏi đại nhân, người của Vân Thiệu phường không bị liên lụy chứ?”

Thẩm quan bị thái độ này của y làm cho sửng sốt, thậm chí có ảo giác được ưu ái mà lo ngại. Dù sao người trước mắt này cũng là đệ nhất vũ giả danh chấn thiên hạ, có dung nhan tuyệt thế. Lúc trước thẩm vẫn tính tình y quật cường cứng cỏi, hôm nay lại ôn hòa xuống thật sự khiến người ta không khỏi có thiện cảm. Thẩm quan có chút thương y, rõ ràng là một thường dân, sao lại bị tội này.

Chung quy hấn là người làm việc cho hoàng thượng, hoàng mệnh khó vi phạm, hấn chỉ có thể nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ chỉ phạt Vân Thiệu phường nộp tiền phạt thôi, không làm khó người trong phường các người.”

“Vậy tỷ ta?”

“Tô đương gia cũng không sao. Có điều ta nghe nói nàng vì chuyện của người mà suy sụp kiệt sức.” Thẩm quan thở dài một tiếng, nói: “Nhị đương gia cũng đừng trách đám người chúng ta lòng dạ độc ác, dưới chân thiên tử, có một số việc không làm không được.”

“Thảo dân đương nhiên là biết, đại nhân cũng là người mang hoàng mệnh.” Nói đến đây, Cửu Gia đột nhiên quỳ xuống, nói: “Thảo dân có một chuyện muốn xin đại nhân giúp đỡ.”

Vân Thiệu phường chỉ có một mình ta là nam nhi, không đến mấy hôm nữa, ta sẽ bị hỏa hình xử tử, từ nay về sau Vân Thiệu phường chỉ còn toàn là nữ. Phần lớn các nàng đều là người không thân thích không bạn

bè, chỉ có một nơi dung thân là Vân Thiều. Khẩn cầu đại nhân chiếu cố các nàng nhiều hơn, bảo vệ các nàng khỏi bị ức hiếp. Ta sau khi chết có linh, chắc chắn sẽ thỉnh cầu đại nhân đời đời vinh hoa!

Cái quỹ này dọa thẩm quan sợ, hấn cả kinh nói không nên lời. Ai mà không biết Cửu Gia Vân Thiều phường thanh cao ngạo mạn cỡ nào, cái quỹ này, phải hạ bao nhiêu quyết tâm. Dù hấn lãnh khóc vô tình thế nào đi chăng nữa, cũng không thể không đồng ý.

Huống hồ người sắp chết lời nói cũng thiện, làm việc thiện vậy.

“Nhị đương gia mau đứng dậy.” Nâng Cửu Gia dậy, thẩm quan gật đầu đáp ứng: “Ta sẽ gắng sức giữ gìn Vân Thiều.”

“Cảm ơn đại nhân!”

Dặn dò xong mọi việc, cuối cùng không còn phải lo lắng nữa.

Cửu Gia dựa tường ngồi nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, mọi người đều nói ánh trăng cô tịch biết bao nhiêu, trước đây y không hiểu, giờ lại có mấy phần linh hội.

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một đốm sáng, từ từ bay lên không trung. Sau đó đốm sáng từ từ tăng thêm, giống như một bầu trời đầy sao.

Cửu Gia nhìn chăm chăm đốm sáng, có cảm giác khác thường xông lên đầu — đây là đèn Khổng Minh?

Bởi vì gần đây tuyết rơi không ngừng, mọi người thả đèn Khổng Minh cầu phúc chẳng?

Y nhớ lúc trước ở Cô Tô Giang Nam, y và Phó Lan Quân cùng nhau thả hoa đăng. Tên gốc kia, lại nổi cơn ghen chỉ vì y trò chuyện với Chân Cơ, rõ ràng trên chiến trường là nam nhi nhiệt huyết sát phạt quyết đoán, sao gặp chuyện tình cảm lại trì trệ, đơn thuần như vậy chứ?

Nhưng ta có tư cách gì mà nói hấn chứ?

Tình si chẳng thể nào quên. Không dám đối mặt ấy là tương tư. Ai si tình hơn, ai mãi tương tư?

Chỉ là Thủy Long Ngâm ngày đó, sợ rằng kiếp này không có duyên cùng diễn một màn với người nữa.

16. Chương 16: Cửu Gia Thiên – Hỏa Hình

Edit: Tiểu Khánh

Kỳ thực thần tiên và phàm nhân, chỉ khác nhau về thân thể. Nói về trái tim, con người mạnh mẽ hơn thần tiên nhiều lắm. Cửu Gia nghĩ, có lẽ mình được một kiếp phàm trần cũng là chuyện tốt, ít nhất y hiểu nhiều chuyện hơn đám già trên thiên giới kia.

“Này, đây là cơm của ngươi.”

Nhìn cai ngục đưa cơm thừa tới, Cửu Gia đỏ khốc đỏ cười. Y nói: “Cai ngục đại ca ơi, ngày mai tôi là người chết rồi, ngài không thể cho tôi chút thức ăn ngon sao?”

“Không muốn làm quỷ chết đói thì ăn đi!”

Cửu Gia hừ một tiếng, nói: “Nếu ở nhà ngươi cũng hung hăng như thế, cẩn thận vợ chạy theo người khác.”

“Này, ngươi đúng là cái tên không biết tốt xấu!”

“Chuyện gì vậy?” Có người từ bên ngoài đi vào, Cửu Gia theo tiếng nhìn lại, y giật nảy người.

Là Phó Lan Quân!

Phó Lan Quân mặc trang phục bó chân màu đen, chắc là vừa từ quân doanh huấn luyện ra. Trong tay hấn còn cầm theo hộp cơm sơn đỏ, thấy cai ngục đang cãi vã với Cửu Gia, hấn nhú mi lại.

Cai ngục ít nhiều biết Cửu Gia và Phó Lan Quân quan hệ không nhạt, lập tức kinh hãi, cười xòa nói: “Phó vương gia, thuộc hạ đang đưa cơm trước khi hành hình cho y ạ.”

“Cơm trước khi hành hình?” Liếc cơm trong tay Cửu Gia, Phó Lan Quân nói với cai ngục: “Ta với người kia có chuyện cần nói. Người mở cửa đi.”

Không dám chọc vào Phó Lan Quân, cai ngục chỉ có thể nghe theo.

Đợi cai ngục ra ngoài, Phó Lan Quân nhìn về phía Cửu Gia. Cửu Gia cũng đang nhìn hắn, không nói được là ánh mắt gì.

Y chỉ ngưng mắt nhìn hắn, cái nhìn này hàm chứa quá nhiều. Y cảm thấy mình đã nói những lời nhẩn tằm đến vậy, người đầu óc thẳng đuột như Phó Lan Quân bị y làm tổn thương chắc chắn không muốn gặp lại y nữa. Khoảng thời gian không có Phó Lan Quân, y nằm mơ rất nhiều, mơ tới Phó Lan Quân. Cảm giác trong mơ rất chân thực, hỉ nộ ai nọ của đối phương và nỗi đau lòng không dứt của hắn. Nhưng lúc này Phó Lan Quân ở trước mặt y, lại khiến y cảm giác như mộng ảo.

Y cảm thấy có vài thứ, y không nắm bắt được.

Nhìn nhau như vậy một lát, Phó Lan Quân dời đường nhìn đi. Hắn đặt hộp xuống đất, sau đó mở ra. Bên trong là ít thức ăn và bánh ngọt ngon miệng, còn có một bầu rượu.

Cửu Gia thấy thế sững sốt, sau đó nở nụ cười. Y nói đùa: “Người biết ngày mai ta bị hỏa hình, đặc biệt mang bữa cơm cuối cùng cho ta sao?”

“... Ừ.”

“...”

Vốn là một câu nói đùa, đối phương lại trả lời nghiêm túc như thế. Phó Lan Quân vẫn luôn như vậy, bất kể Cửu Gia hỏi hắn cái gì, hắn đều chân thành trả lời.

... Tên ngốc, không biết có một số lời nói thật rất làm người khác tổn thương à?

Động tác rót rượu ngừng một chút, Phó Lan Quân ngẩng đầu nhìn Cửu Gia. Mặc dù trở thành tù phạm, nhưng khí chất phóng khoáng xuất trần trên người Cửu Gia vẫn khiến hắn mê muội. Lúc y vuốt cằm nhìn hắn, luôn khiến tim Phó Lan Quân khẽ động đập.

Bị Phó Lan Quân nhìn như vậy, tâm tư Cửu Gia cũng hỗn loạn. Khẽ ho khan hai tiếng, y đi về phía trước hai bước, sau đó ngồi xếp bằng dưới đất.

Cầm lấy một miếng bánh ngọt, y nói: “Đây là bánh hạnh nhân do đầu bếp của Nghênh Tân Lâu làm!”

“Người thích à?”

“Tất nhiên là thích rồi!”

Trong phòng quy củ nghiêm ngặt. Khi còn bé, thầy sư cơ thể của mấy đứa học nghề chúng ta trở nên nặng nề, ngay cả cơm cũng không cho ăn no. Chị ta liền lên để dành tiền khách thưởng lại, cứ cuối tháng lại đến Nghênh Tân Lâu mua bánh hạnh nhân cho ta. Sau này chúng ta trưởng thành cả rồi, không phải chịu đói nữa, mỗi cuối tháng, ta sẽ đưa nàng đến Nghênh Tân Lâu ăn bánh hạnh nhân.

“Ta nói với nàng, đợi thân thể ta khỏe, lại cùng nàng đến Nghênh Tân Lâu ăn bánh hạnh nhân. Chỉ tiếc rằng, phải nuốt lời rồi.”

Trong lòng Phó Lan Quân cũng không dễ chịu. Vừa rồi nhìn dáng đi của y, chân chắc chắn là hỏng rồi. Lúc y cầm bánh lộ ra bàn tay, vết bỏng bên trên cũng mới khép miệng. Hôm nay y lại có vẻ bình thản nói ra những lời thương cảm này, thật sự khiến Phó Lan Quân không đành lòng.

Y không bao giờ múa được nữa, mà hắn cũng không được nhìn thấy tay áo pháp phới nữa.

Hắn đưa rượu đến trước mặt Cửu Gia: “Mặc dù ngươi không thật lòng với ta, nhưng chung quy cũng có duyên phận. Hôm nay uống chén rượu này, giữa chúng ta, coi như thanh toán xong.”

Nhìn chén rượu trong tay Phó Lan Quân, Cửu Gia cười khở một tiếng. Sau đó y nhận chén rượu: “Vây ta coi như ngươi đến tiễn ta.”

Ngẩng đầu uống cạn một hơi, Cửu Gia cảm giác rượu kia theo cổ họng trượt xuống dạ dày, những chỗ đi qua vừa cay đắng vừa bỏng rát. Y xoay chiếc chén không: “Ta uống xong rồi.”

Phó Lan Quân lại chỉ nhìn y, chậm chạp không cử động.

“... Sao, ngay cả mặt mũi uống chén rượu Ngụy vương cũng không cho thảo dân à?” Y đặt chén xuống: “Vây mà ngươi lại bảo ta uống chén rượu này.”

“... A Cửu, ta lừa ngươi.”

“Ừm?” Cửu Gia hoang mang.

Sau một khắc y cảm thấy cả người xụi lơ như bị rút hết sức lực.

Phó Lan Quân hạ thuốc vào rượu cho y.

“Yên tâm, chỉ là nhuễn cân tán.” Đưa tay ôm lấy Cửu Gia, Phó Lan Quân để y tựa lên người mình.

Cửu Gia muốn đẩy Phó Lan Quân ra, nhưng không lấy được chút sức lực nào: “Vây sao ngươi...”

“Ta muốn đưa ngươi đi.”

“Ngươi nói gì?”

“Ta muốn đưa ngươi đi!”

“Ngươi muốn cướp ngục?”

“Đúng.”

“Ngươi điên rồi? Như vậy hoàng đế chắc chắn sẽ không tha cho ngươi!”

“Ta điên rồi!” Không chần chừ chút nào, Phó Lan Quân kiên định nói: “Chúng ta đã nói rồi, đợi đánh trận trở về, ta sẽ từ quan, đưa ngươi quy ẩn giữa núi non, đánh đàn cho ngươi cả cuộc đời này!”

A Cửu, lẽ nào ngươi quên ngươi đã đồng ý với ta rồi sao?

Mỗi một chữ đều phẳng phất tố cáo y, Cửu Gia nhất thời chẳng biết trả lời thế nào. Hắn từng hỏi y, có nguyện ý làm bạn đến già. Khi đó y không nghĩ nhiều lắm, cũng không cần nghĩ nhiều đến vậy. Y chỉ biết người này để khiến y vui, có thể bỏ đi thân phận Vương gia, giống như nam tử bình thường, cầu Lục Khởi tặng y, hứa hẹn quãng đời còn lại đều đánh đàn cho y. Phó Lan Quân ngốc nghếch, nhưng lại chân thành đến mức y phải động lòng. Vì vậy, y dùng một nụ hôn đáp lại hắn.

Nhưng bây giờ...

“... Phó Lan Quân, đầu óc ngươi bị hỏng rồi sao?” Ngôn từ cay nghiệt, Cửu Gia đè nén tình cảm trong lòng. Y nói: “Ta là yêu quái trong miệng mọi người, là nghiệp chướng hại nước hại dân. Hơn nữa ta đã nói, ta không thích ngươi.”

“Ta mặc kệ ngươi là người hay yêu, cũng mặc kệ có yêu ta hay không.” Y ôm chặt lấy Cửu Gia: “Ta chỉ biết, không cứu ngươi, ngươi sẽ chết!”

“Vây nên ngươi liền mạo hiểm, mặc kệ sống chết của mình sao?”

“Đều là ngươi ép ta!” Năm vai Cửu Gia, để y nhìn thẳng vào đôi mắt mình, Phó Lan Quân nói: “Ngươi biết không, ta chỉ muốn cắn mạnh vào ngực ngươi, để ngươi biết những lời này của ngươi khiến tim ta đau đớn thế nào. Thế nhưng ta không làm, cũng không dám, ngươi chịu tội nhiều thế này, ta không nỡ để ngươi chịu khổ thêm nữa.”

Họ nói ngươi là yêu, ta không sợ, ngươi nói ngươi không thương ta, ta cũng không sợ. Ta chỉ sợ có một ngày ngươi không bên cạnh ta nữa, vậy thì ngay cả cơ hội để yêu ngươi ta cũng không có.

“Cho nên ngươi hạ nhuễn cân tán cho ta, cưỡng ép mang ta đi?”

“Người của ta đã ở bên ngoài, họ có thể hộ tống chúng ta đến nơi an toàn.”

Không ngờ Phó Lan Quân lại cố chấp với mình như thế, trong lòng Cửu Gia có kinh ngạc và an ủi, nhưng những tình cảm này rất nhanh đã bị hiện thực bao trùm. Nếu Phó Lan Quân đưa y đi, hoàng đế nhất định sẽ nhân cơ hội ẩn cho hắn tội danh phản loạn.

Chẳng lẽ để cho người vong mạng ở chân trời cả đời sao? Người không nỡ để ta chịu khổ, không dám để ta khổ. Nhưng ta cũng không nỡ để người chịu khổ, không dám để người khổ.

Cửu Gia cười khổ, y nói: “Phó Lan Quân, ta mệt rồi, chúng ta dừng ở đây đi.”

Phó Lan Quân cho là y đang nói dối, liền nói: “Ta biết người giận ta hạ nhục cân tán, chúng ta chạy đi trước rồi nói.”

“Chạy đi? Ôi, Phó Lan Quân, mệt cho người rong ruổi sa trường nhiều năm như vậy, người làm việc mà không cân nhắc đến hậu quả sao?”

Nếu chúng ta trốn đi, chỗ hoàng thượng phải làm sao, chị ta và Vân Thiều thường phải làm sao? Còn những thủ hạ kia của người, người nhần tâm nhìn huynh đệ vào sinh ra tử với người vì thế mà biến thành lưu vong sao?”

Lời Cửu Gia như đòn cảnh tỉnh, khiến Phó Lan Quân hơi bình tĩnh lại. Hắn không nói được lời phản bác, chỉ có thể tăng thêm lực giữ lấy Cửu Gia.

Cửu Gia cảm thấy vai rất đau: “Ta mệt rồi, ta không muốn ở cạnh người nữa, xin người hãy buông tha cho ta đi. Nếu người nhất quyết đưa ta đi, thì ta chỉ đành cắn lưỡi tự vẫn.”

“Buông tha người? Vậy ai buông tha cho ta đây?” Phó Lan Quân nở nụ cười: “Ta lại ép người đến nông nổi cắn lưỡi tự sát? Xem ra ta đã làm điều thừa rồi.”

Cửu Gia cảm thấy tay hắn buông lỏng. Phó Lan Quân đỡ Cửu Gia tựa vào tường.

Tay hắn chậm rãi buông ra.

“Là người không muốn đi cùng ta.” Hắn cười nói với Cửu Gia: “Mong rằng người sẽ không hối hận.”

Cửu Gia nhìn hắn, biểu cảm không hề nhấp nhô: “Ta sẽ không hối hận.”

“... Được.” Phó Lan Quân gật đầu: “Hôm nay từ biệt, sợ là thật sự không gặp lại nữa.” Hắn nhìn Cửu Gia, giọng nói vô cùng chắc chắn: “Ta sẽ không tới pháp trường, người trên đường bảo trọng.”

Hắn xoay người, sải bước ra khỏi nhà tù, biến mất trong tầm mắt Cửu Gia.

“Không đến là đúng.”

Không đến, mới từ bỏ được.

“Trong lòng ngài có hắn, sao còn làm tổn thương hắn như vậy?” Một bóng đen từ mặt tường hiện ra, Hắc Vô Thường ngồi xuống cạnh Cửu Gia, hắn nói: “Có thể nhìn thấy, hắn đối với ngài thật lòng thật dạ.”

“Cũng bởi vậy, ta mới phải tổn thương hắn.” Cửu Gia thở dài: “Tiểu Hắc này, người nói xem làm thần tiên có gì tốt chứ?”

Nếu ta không phải thần tiên, sẽ không phải hạ phạm lịch kiếp, cũng sẽ không gặp được Phó Lan Quân, cũng không xảy ra chuyện sau này.

“Ta không biết thần tiên có gì tốt.” Hắc Vô Thường vẫn điềm tĩnh âm u như lúc bình thường, hắn nói: “Có điều nếu tất cả đều là số đã định, thì thuận theo luôn là việc đỡ tốn công nhất.”

“Thuận theo... cũng đúng.” Y ngẩng đầu nhìn chằm chằm nóc phòng: “Ngày mai là ta có thể về thiên giới rồi nhỉ?”

“Ừm.” Hắn nhìn Cửu Gia: “Hỏa hình ngày mai, Thiên Tôn đại nhân có lẽ phải chịu khổ một chút.”

Cửu Gia cười cười, nói: “Thân thể phạm nhân, chẳng qua là chịu đau đớn da thịt thôi.”

Khó chịu nhất chính là nỗi đau khoan tim, vô hình làm tổn thương người ta.

Sáng hôm thứ hai, cai ngục cho y một bộ y phục sạch sẽ, áp giải y tới pháp trường.

Tuyệt vời rất lớn, nhưng xung quanh pháp trường lại đầy ắp người. Những người này quá nửa là muốn nhìn yêu quái hại họ, còn có vài người, lại là muốn xem gương mặt đẹp của vũ giả đệ nhất phường.

Bị trói vào cọc gỗ, Cửu Gia nhìn quanh bốn phía, cảm thấy hơi buồn cười. Lúc trước y trên sân khấu, múa một bài đổi lấy đầy sảnh đường hoa, ngay sau đó lại bị người ta coi thành quái vật vậy xem. Y thoáng nhìn ra gương mặt quen thuộc, là Tô Mộng Nương.

Không, không chỉ có nàng, người của Vân Thiều phường đều tới, các nàng xô đẩy quan binh cản đường, muốn xông vào.

“Các người tránh ra, đó là em trai ta!”

“Tô cô nương, người kia là yêu quái, không phải em trai cô đâu! Cô cẩn thận hấn làm hại cô!”

“Cút!”

“Lão tử! Đệ không sao.” Cười cười với Tô Mộng Nương: “Hai mươi lăm năm qua tử vẫn luôn che chở cho đệ, đệ không thể báo đáp. Sau khi đệ chết, sẽ ngày ngày cầu khẩn, lão tử sống lâu trăm tuổi, một đời an khang.”

“Ta không cần sống lâu trăm tuổi một đời an khang gì cả!” Tô Mộng Nương cực kỳ bi thương. Nàng chan chứa nước mắt: “Đệ là người thân duy nhất của ta, đệ chết, một mình ta sống lâu trăm tuổi làm gì chứ?”

“Tử còn nửa cuộc đời, còn có người trong phường bên tử.” Lúc này trong tâm y đã ba lan bát kinh, y nói: “Đừng để cổ nhân đau lòng.”

Quan hành hình liếc nhìn mặt trời, đã chính ngọ: “Chính ngọ đã đến, hành hình!”

Mấy người quan binh dùng đuốc đốt đồng củi dưới chân y, thế lửa từ từ lớn dần. Xung quanh có tiếng kêu khóc, tiếng hét, còn có tiếng gió thổi vu vù.

Nhưng dần dần, chẳng còn nghe thấy gì nữa. Da bị lửa cắn nuốt từng chút một, như hòa tan ra, cả người đau không chịu nổi. Nhưng gương mặt Cửu Gia vẫn chẳng có biểu cảm gì, y nhìn về đám người, nhìn về phía những gương mặt xa lạ và quen thuộc kia.

Hắn không tới.

Cho đến khi lửa lớn che khuất tầm nhìn của y, trước mắt y mơ hồ không rõ.

Không nhìn thấy gì nữa...

Y nhắm mắt lại, dường như buông xuôi tất cả.

Cảm giác đau từ từ biến mất.

Kết thúc rồi...

Phó Lan Quân, chúng ta kết thúc rồi.

“A Cửu!”

Dường như thời gian trôi qua rất lâu, Cửu Gia mới mở mắt ra.

Bầu trời xanh thăm trong veo.

Mọi thứ trước mắt cực kỳ sáng tỏ, cảnh vật trên mây mù có thể phân biệt được rõ ràng. Khói xanh lượn lơ trên Dao Trì sâu trong sương mù hiểm đầu chân người, so với ven hồ dưới nhân gian vắng lặng hơn mấy phần.

Ta đã... trở lại thiên giới rồi ư?

Cách đó không xa có ai đó đi tới, Mệnh Cách Tinh Quân đã sớm đợi Thiên Tôn Ti Mậu ở Dao Trì, lão hành lễ: “Chúc mừng Thiên Tôn đã vượt qua kiếp nạn, lão hủ phụng mệnh Thiên Đế, tới đón Thiên Tôn quy vị.”

Cửu Gia còn chưa thích ứng lắm, bình tĩnh một lúc mới đáp lại: “Làm phiền Tinh Quân.”

Biết hôm nay Thiên Tôn Ti Mậu quy vị, Thiên Đế đã sớm lệnh cho chúng tiên thiên giới chờ ở Lăng Tiêu bảo điện. Như Lai Phật Tổ Tây Thiên cũng phái đệ tử Tu Bồ Đề dưới tọa tới, điểm hóa cho Thiên Tôn Ti Mậu.

Đại điện rường cột chạm trổ, nguy nga lộng lẫy. Bốn góc điện vểnh cao, đẹp đẽ như bốn con chim én giương cánh muốn bay lên. Cửu Gia đứng trước cửa điện, hơi hoảng hốt ngập ngừng. Mãi đến khi Mệnh Cách Tinh Quân gọi y một tiếng, y rốt cuộc vẫn phải bước vào.

Bước một bước này, giống như đoạn tuyệt với mọi việc dưới nhân gian. Quá khứ từng trải ở nhân gian, người thân, bằng hữu, yêu, hận của ta... còn có Phó Lan Quân, từ nay về sau không còn liên quan đến ta nữa.

“Thiên Tôn Ti Mậu kết thúc lịch kiếp, phục mệnh Thiên Đế.”

Thiên Đế thân tỏa hào quang, chiếu rọi chúng nhân nơi cung điện, dấy lên sắc màu của trăm bảo vật. Hắn cười nói: “Thiên Tôn chịu khổ ở nhân gian, hôm nay kiếp nạn của ngươi đã kết thúc, tiên căn đã ổn định, sau này chịu khó tu hành.”

“Vâng.”

Không ngờ, cứ thế về đến thiên giới.

Thiên Ngoại Thiên có quang cảnh tú lệ quanh năm, ngày tháng không có ban đêm. Núi non trùng trùng điệp điệp, giống như những tầng sáng tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, bốn mùa tươi đẹp. Mây mù nhàn nhật không biết từ đâu bay tới, vẫn vút trên sông. Mấy con cá chép đuôi gấm vẽ sóng biếc trên mặt nước, kim quang sau khi vỡ vụn lại phẳng lặng như cũ. Tiếng trời như có như không, cung điện kim đỉnh ngọc trụ, mái hiên lấp ló trong màu xanh biêng biếc, tựa như cảnh mộng mờ ảo. Trước khi hạ phàm, y đã ở nơi này. Hôm nay quay về đây, lại phát hiện cảnh sắc chẳng hề thay đổi.

Nhưng quang cảnh hai mươi năm dưới nhân gian, lại thay đổi đến mức nào đây?

Để chiếu cố đến cuộc sống hàng ngày của y, Thiên Đế sắp xếp mấy tiên đồng theo y. Có lẽ ở nhân gian đã quen tự chăm sóc mình, nhiều người đi theo như vậy luôn cảm thấy không được tự nhiên. Y bảo mấy người tiên đồng trồng ít tiên hoa linh thảo bên bờ sông Thiên Ngoại Thiên, cho thêm chút sức sống.

Đứng ở cửa tòa nhà nhìn bóng dáng mọi người bận rộn, Cửu Gia nghĩ đến điều gì đó. Y hơi nhớ người thân ở nhân gian.

Chị nhất định rất đau lòng, từ nhỏ nàng cưng chiều y như vậy. Đến ba mươi vẫn không chịu lập gia đình, cũng vì để chăm sóc y cho tốt.

Còn có Tiểu Tước Nhi, nha đầu thiếu đầu óc kia, không biết rời khỏi y thì làm thế nào. Nhưng Tiểu Nê Thu là một đứa trẻ tốt, nếu theo nó, chắc sẽ có cuộc sống hạnh phúc.

... Chẳng biết tên gốc kia thế nào.

Lúc hỏa hình, rõ ràng không thấy hắn, nhưng dường như lại nghe được giọng nói của hắn.

“A Cửu!”

... Nhất định là ta nhớ hắn quá, nên mới nghe lầm trước khi chết.

Hít sâu một hơi, Cửu Gia thả lỏng tâm tình mình. Y nghĩ giờ mình đã quay về tiên vị, vẫn nên yên ổn làm thần tiên tiêu dao thì hơn.

Vừa vặn Mệnh Cách Tinh Quân tới quý phủ của y thăm hỏi, còn mang theo rượu ngon.

“Đây là Bích Hương tửu tiên cất, đặc biệt mang đến cho Thiên Tôn nếm thử.”

“Rượu của Tửu Tiên Lưu Linh cất, nhất định là rượu ngon đệ nhất trong tam giới rồi.” Y bảo tiên đồng nhận vào rượu, sau đó mời Mệnh Cách Tinh Quân đến ngồi trong sân.

Mệnh Cách Tinh Quân và Thiên Tôn Ti Mậu coi như là bạn cũ, lúc y vẫn còn trong thân hình trẻ con, thường hay tới Tinh Thần Các của Mệnh Cách Tinh Quân phá đám, không đốt sách mệnh cách người ta viết, thì cũng thừa dịp Mệnh Cách Tinh Quân ngủ tét tóc lão thành bím. Tinh Quân rất bất đắc dĩ với y, chỉ đành dung túng, hai người thường xuyên qua lại cũng thành bằng hữu. Lần này Thiên Tôn hạ phạm lịch kiếp, cũng nhờ có Mệnh Cách Tinh Quân tấu lên trước mặt Thiên Đế, mới khiến mười nạn ổn định tiên cản trở thành một nạn.

“Lần này Thiên Tôn từ phạm gian lịch kiếp trở về, trưởng thành chừng chạc hơn không ít.”

Cửu Gia nở nụ cười, nói: “Sao, chẳng lẽ trước đây bản tôn rất nghịch ngợm nông nổi à?”

“Ha ha, đó là Thiên Tôn thẳng thắn.”

“Lão Tinh Quân, xem ra ta lại phải tới Tinh Thần Các của ngài chơi mấy hôm mới được.”

“Chỉ cần Thiên Tôn không đốt sách lão hủ cực khổ viết ra, Tinh Thần Các lúc nào cũng chào đón Thiên Tôn.”

“Được được, bản tôn không trêu chọc ngài.” Thu lại nét cười, Cửu Gia nghiêm túc nói: “Thực ra bản tôn có chuyện muốn xin Tinh Quân giúp đỡ.”

“Thiên Tôn mời nói.”

Cửu Gia khẽ gật đầu: “Bản tôn muốn xin Tinh Quân viết cho Phó Lan Quân một mệnh cách bình an phú quý.”

Ta với hần mặc dù hữu duyên vô phận, nhưng ở nhân gian, hần cũng từng chiếu cố ta không ít. Vân Thiều còn có người bảo vệ, nhưng hần bị hoàng đế nghi ngờ, sợ là lẻ loi không ai giúp đỡ. Xin Tinh Quân nể tình, giúp bản tôn chuyện này.

“Việc này dễ thôi.” Bấm đốt ngón tay, Mệnh Cách Tinh Quân nhắm mắt tính số mệnh của Phó Lan Quân, lại chợt mở mắt ra, vẻ mặt sợ hãi: “Thiên Tôn đại nhân, chuyện này, sợ là lão hủ không giúp được ngài rồi.”

Cửu Gia không hiểu, hỏi: “Vì sao?”

Tinh Quân khó xử: “Việc này... Tuổi thọ của Phó Lan Quân đã hết, không thể đổi mệnh cách nữa.”

Trong lòng như trúng một đòn trời giáng, Cửu Gia mở to hai mắt: “Cái gì?!!”

Cửu Gia làm thế nào cũng không ngờ được Phó Lan Quân sẽ chết. Tuy rằng tuổi thọ con người có hạn, nhưng giờ mới được bao lâu, một con người đang khỏe mạnh thể nào nói mất liền mất.

Y vội vã chạy đến Thanh Loan Điện, mượn Thanh Loan Kính nhìn tình hình nhân gian. Phủ Ngự Vương treo vải đầy sảnh đường, mấy người hầu choàng áo gai để tang đang khóc, dẫn đầu chính là Tiểu Nê Thu, trong tay cậu ta còn ôm một bài vị.

Trên đó viết tên Phó Lan Quân.

Làm sao có thể?!!

Không kịp nghĩ nhiều, Cửu Gia đã xuống phạm trần. Một ngày trên trời bằng một năm dưới đất, y mới ở trên thiên giới được ba ngày, nhân gian đã qua ba năm. Bây giờ đang là đầu xuân, chính là lúc băng tuyết tan đi vạn vật sống lại. Trên phố người đến người đi, ngựa xe như nước, trước cửa phủ Ngự Vương lại rất thê lương.

Y đứng trước cửa rất lâu, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Y duỗi tay đẩy cửa, bàn tay cũng run rẩy. Cửa lớn từ từ mở ra, kêu lên một tiếng ken két, ánh sáng xuyên qua bụi bặm, cả sân lớn như vậy lại không có một ai.

Y nhớ lần đầu mình tới nơi này, trong viện trồng đủ loại hoa cỏ, khiến người ta không gọi được tên. Nhưng những chỗ người tất phải đi qua, hoa cỏ lại được cắt tỉa vừa phải. Có nhiều chỗ còn lát đá, khiến người ta không bị nước mưa và sương mai thấm ướt chân. Nhưng trước mắt hoa gãy cành khô, không hề có chút không khí ngày xuân.

Trong linh đường vải trắng đã nhuộm bụi, bên cạnh bài vị thờ cúng chỉ có một ngọn nến sắp cháy hết. Y sờ lên bài vị, xúc cảm lạnh lẽo cũng không khiến y lạnh lòng như ba chữ bên trên.

Phó Lan Quân.

“Chủ nhân?!” Nghe thấy tiếng gọi, Cửu Gia xoay người.

Người nọ là Tiểu Tước Nhi.

“Đúng là chủ nhân rồi!” Nhào vào lòng Cửu Gia, Tiểu Tước Nhi òa khóc, cô nói: “Tốt quá, chủ nhân chưa chết, ngài vẫn còn sống!”

Không kịp ôn chuyện với Tiểu Tước Nhi, Cửu Gia đỡ lấy vai cô, hỏi: “Tiểu Tước Nhi, Phó Lan Quân đâu?”

Sắc mặt Tiểu Tước Nhi nháy mắt liền thay đổi: “Vương gia, ngài ấy... chết rồi.”

Ba năm trước, ngày chủ nhân bị hỏa hình xử tử, tôi tới phủ Ngụy Vương cầu xin vương gia cứu ngài. Phó vương gia nói, ngài vô tình với ngài ấy, không liên quan đến ngài ấy, nên không chịu đi. Sau đó Tiểu Nê Thu nói với tôi, bảo tôi ôm Lục Khởi tới, quả nhiên vương gia thấy Lục Khởi, liền nói phải đi cứu ngài.. Nhưng lúc chạy tới pháp trường, lửa đã đốt xong. Vương gia cực kỳ bi thương, quỳ ở pháp trường một ngày một đêm, mãi đến sáng ngày thứ hai, ngài ấy bảo Tiểu Nê Thu cầm bình sứ đến, gom từng chút hài cốt của ngài lại. Ngài ấy còn tự trách mình, nói phải làm như thế từ lúc còn sớm, giờ qua một đêm, tro cốt đã bay mất một ít rồi. Sau đó vương gia xin tấu trú đóng ở biên cương, cho đến thời gian trước, ngài ấy mang binh về, ép hoàng thượng thoái vị, cuối cùng vẫn bị hoàng thượng bắt được, xử chém ngang eo. Sau đó tôi cùng Tiểu Nê Thu tới lĩnh thi thể vương gia về, tìm người khâu thi thể của ngài ấy lại, đem đi mai táng.

Tiểu Tước Nhi càng nói càng khóc lớn: “Ngày mai hoàng thượng sẽ niêm phong phủ Ngụy Vương, Tiểu Nê Thu đi tìm chỗ khác để thu xếp linh đường cho vương gia. Tôi định hôm nay mang cây cầm này đi chôn vào mộ vương gia.”

“Cầm?” Lúc này Cửu Gia mới phát hiện, trong tay Tiểu Tước Nhi ôm một cây cầm cổ, chính là Lục Khởi.

“Là vương gia dặn dò, sau khi ngài ấy chết, chôn ngài ấy và Lục Khởi ở bên cạnh ngài.”

Ta nguyện cùng người quy ẩn giữa núi non. Tuy tài nghệ ta không tinh, nhưng chỉ cần người không chê, ta nguyện ôm Lục Khởi, đánh đàn cho người cả cuộc đời này.

Cửu Gia không biết tại sao mình lại đi tới mộ. Hai ngôi mộ, một tấm bia viết tên y, một tấm bia khác không viết tên, lại viết hai câu thơ.

Tình si chẳng thể nào quên. Không dám đổi mặt ấy là tương tư.

“... Đồ ngốc.” Y nhẹ giọng than thở, thấy trong miệng đắng chát, đưa tay sờ, mới phát hiện mình đã rơi lệ đầy mặt.

Tiểu Tước Nhi nhìn y ôm Lục Khởi ngây ra, liền nói: “Chủ nhân, chúng ta về Vân Thiều phường trước đi. Tô đương gia nhìn thấy ngài, nhất định sẽ rất mừng.”

“Ta ở chỗ này thêm một lát.”

“... Vậy tôi về trước nói với đương gia một tiếng.”

“Đi đi.”

Đội Tiểu Tước Nhi rời đi, không lâu sau, một cỗ tiên khí ngưng tụ, Mệnh Cách Tinh Quân hiện hình. Lão lo lắng cho Cửu Gia, bèn theo tới.

“Bản tôn không sao.” Y giao cây cầm trong tay cho Tinh Quân: “Xin Tinh Quân mang cây cầm này về Thiên Ngoại Thiên giúp bản tôn.”

“Thiên Tôn, ngài không quay về sao?”

“Bản tôn còn nơi muốn tới.”

Nghe y nói vậy, Mệnh Cách Tinh Quân không khỏi nghi hoặc: “Thiên Tôn, tiên phạm khác biệt, huống hồ Phó Lan Quân đã qua đời, ngài chớ cố chấp quá.”

Nghe lão nói vậy, Cửu Gia cười lắc đầu: “Tinh Quân, tính tình bản tôn thế nào, ngài còn không biết sao?”

Ngài còn tôn ta là Thiên Tôn, còn nhận người bạn này, thì nhớ đến lúc đó trước mặt Thiên Đế cầu xin giúp bản tôn, để bản tôn ít bị trách phạt đi một chút.

“Việc này... ôi, được rồi.” Lão nói: “Thiên Tôn đại nhân cần thận.”

“Đa tạ.”

Tô Mộng Nương biết em trai mình còn sống, không chờ đợi nổi vội vàng tới gặp Cửu Gia. Nhưng khi đến nơi, lại chỉ thấy hương nến vừa cháy hết và một bức thư. Bên trên chỉ có bốn chữ: Đừng nhớ, bảo trọng.

Tiểu Tước Nhi tìm khắp nơi: “Vừa rồi rõ ràng chủ nhân ở chỗ này mà!”

“Đệ ấy không trở về.” Tô Mộng Nương nói: “...Đệ ấy không trở về nữa.”

17. Chương 17: Cửu Gia Thiên – Địa Phủ

Edit: Tiểu Khánh

Âm tào địa phủ là nơi quỷ mị tụ tập, cả ngày đều là đêm đen, không hề có ánh sáng. Tiểu quỷ tuần tra áp giải quỷ hồn vừa xuống, thúc giục họ mau uống canh Mạnh Bà, đi qua cầu Nại Hà. Cũng có quỷ hồn gian xảo, không chịu uống, dưới bàn chân nó sẽ lập tức xuất hiện đao móc giữ hai chân lại, có cả ống đồng sắc nhọn đâm xuyên qua cổ họng, bị tiểu quỷ cưỡng ép rót vào, không có quỷ hồn nào có thể may mắn tránh thoát.

Nhưng gần đây Mạnh Bà gặp một chuyện đau đầu. Mấy hôm nay có một quỷ hồn mới tới, làm thế nào cũng không chịu uống canh Mạnh Bà. Dù bị cực hình ép uống, hắn cũng nôn ra không sót một giọt. Thật sự không còn cách nào, Diêm Vương đành phải bảo Mạnh Bà cột hắn vào sông Vong Xuyên, nửa người dưới ngâm trong nước sông. Trong sông đầy rẫy sâu rắn, sóng lớn cuộn cuộn, gió tanh tạt vào mặt, quỷ hồn kẻ ác không ngừng cắn xé hồn phách còn sót lại của hắn, nhưng hắn vẫn không chịu vào khuôn phép như trước.

Quỷ hồn kia chính là Phó Lan Quân.

Mạnh Bà không kiên nhẫn dây dưa với hắn nữa, liền nói: “Tiểu tử, ngươi hà tất phải vậy chứ. Ta đã hỏi Diêm Vương gia, ngài ấy nói ngươi tạ thế là mệnh hưởng phúc, tử tế đầu thai không tốt sao?”

Phó Lan Quân lại nói: “Ta không cần kiếp sau vinh hoa phú quý, chỉ cần kiếp này không quên một tấm chân tình.”

“Ôi, tiểu tử này, ngươi là một người tình cảm, nhưng bà già này cũng phải làm việc theo quy củ. Ngươi cứ khẳng khái như vậy, thì đừng trách ta.” Bà vung tay lên, các ác quỷ liền hung hăng cắn vào người Phó Lan Quân. Phó Lan Quân đau đến trắng bệch môi, nhưng chỉ nghiêng chặt răng, im lặng chịu đựng.

Bao nhiêu thế sự luân hồi, sao bằng được yêu hận đời này.

A Cửu, nếu ta và ngươi không thể ở bên nhau, thì để ta mãi mãi nhớ ngươi, không uổng phí cuộc đời này.

Lúc này cuồng phong nổi lên, thổi tan ác quỷ. Nước sông Vong Xuyên không ngừng cuộn cuộn, có xu thế đập gãy cầu Nại Hà. Một đám tiểu quỷ đứng không vững, thét lên bỏ chạy tứ phía. Mạnh Bà hô lớn: “Ai dám cả gan xông vào âm tào địa phủ!”

Phó Lan Quân ngẩng đầu, chỉ thấy một đường kim quang hiện lên, giữa không trung liền xuất hiện một nam tử bạch y pháp phới.

Hắn đứng chấp tay, tóc dài bay bay, da thịt mơ hồ sáng lấp lánh, dung mạo có hào quang ngọc lưu ly. Vừa mở miệng, giọng nói như suối trong liền truyền vào tai mọi người.

“Bản tôn tới, các người có gì bất mãn sao?”

Lần này Phó Lan Quân ngây dại, dung nhan kia, giọng nói kia, hắn không thể quen hơn được nữa.

Ba năm nay, hắn ngày nhớ đêm mong người này, than thở cảnh xuân qua nhanh, giai nhân khó giữ, nằm mơ cũng muốn gặp lại y một lần.

Người nọ là người hắn yêu, hắn gọi y là “A Cửu.”

Thiên Tôn Ti Mật thân phận tôn quý, ngay cả Thiên Đế cũng phải nể mặt y. Những tiểu quỷ này thấy y, sợ hãi đến mức ngay cả bước chân cũng bất động, vội vã quỳ xuống. Mạnh Bà càng phải lấy lòng, nói: “Chẳng biết Thiên Tôn đại nhân tới đây có chuyện gì?”

“Bản tôn chỉ là rảnh rỗi buồn chán, tới đây tìm thứ gì chơi.” Y nhìn về phía Phó Lan Quân còn đang kinh ngạc, thấy trên người hắn toàn là vết thương, cảm giác đau lòng xông lên ngực, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài. Y chỉ một ngón tay, nói: “Người này đáng dập không tể, cũng coi như có nhân duyên với bản tôn. Mạnh Bà này, bản tôn xin lại hắn từ chỗ bà, được chứ?”

“Thiên Tôn thật khéo đùa, quỷ hồn này chẳng nhờ chẳng cậy được, ngài muốn lấy làm gì chứ?”

“Bản tôn cũng không nói đùa.” Ánh mắt y lạnh căm: “Người này, là của bản tôn, hôm nay bản tôn nhất định phải dẫn hắn đi.”

Quỷ hồn cõi âm nào có chuyện xin về để sai khiến bên cạnh, dù Mạnh Bà có sợ Thiên Tôn Ti Mật đi chăng nữa, cũng không thể vi phạm quy củ cõi âm. Bà cúi người nói: “Thiên Tôn đại nhân, việc này chẳng phải làm khó bà già này hay sao? Quỷ hồn luân hồi, là trời định, dù là Diêm Vương gia tới, cũng không thể tùy tiện đưa quỷ hồn đi.”

Cửu Gia cười: “Hừ, bản tôn hoàn toàn không muốn để lão Diêm Vương kia đồng ý.” Dứt lời y liền xông về phía Phó Lan Quân, đưa tay phóng ra một đường ánh sáng trắng, cắt đứt toàn bộ trời buộc trên người, ôm lấy eo hắn, định bay ra khỏi địa phủ. Một đám quỷ xông lên chặn y lại, đều bị hàn khí quanh thân y gây thương tích, lùi ra mấy bước.

Mạnh Bà hoảng sợ, chạy đi thông báo cho Diêm Vương, lại bị một chưởng của Cửu Gia đánh ngã xuống đất. Y định ra thêm một chưởng, lại bị một người ngăn cản. Hắc Vô Thường dùng gậy chiêu hồn trong tay đỡ lấy một chưởng này của Cửu Gia. Hắn chuyển sang làm phép, muốn triệu hồi quỷ hồn của Phó Lan Quân. Cửu Gia vội vàng che Phó Lan Quân ở phía sau, bày kết giới.

Y nhìn Hắc Vô Thường: “Tiểu Hắc, ngay cả người cũng muốn cản ta?”

Hắc Vô Thường im lặng chốc lát, mở miệng nói: “Thiên Tôn đại nhân, nhiếp hồn là chức trách của Hắc Vô Thường. Tam giới có quy củ của tam giới, Phó Lan Quân đã chết, xin Thiên Tôn đừng làm việc nghịch thiên.”

Cửu Gia đột nhiên cười ha ha: “Quy củ? Thứ Thiên Tôn Ti Mật ta khinh thường nhất chính là quy củ!”

Quy củ chó má gì, lịch kiếp, quy vị, sinh không thể gắn bó, chết không thể ở gần, hôm nay bản tôn sẽ phá vỡ quy củ này của ông ta!

“A Cửu...”

Phó Lan Quân gọi y một tiếng, y hơi quay đầu lại, dịu dàng nói: “Không sao, ta sẽ lập tức đưa người ra ngoài.”

“Thiên Tôn đại nhân, vậy xin đắc tội.”

Chớp mắt, khói đen bốc lên, gậy chiêu hồn trong tay Hắc Vô Thường hóa thành một cây đại đao, từ giữa không trung bổ xuống. Cửu Gia ôm Phó Lan Quân nghiêng người né tránh, nâng tay thôi thúc âm huyết trong cơ thể, biến hóa ra băng kiếm trong tay, chuyển hướng, đâm về phía Hắc Vô Thường. Tuy pháp lực của Cửu Gia cao cường, nhưng một lòng che chở cho Phó Lan Quân, chỉ có thể chống đỡ chiêu thức của Hắc

Vô Thường, không thể tấn công. Phó Lan Quân nhìn y đối phó trắc trở, không khỏi lo lắng, nhưng chỉ có thể nắm chặt vật áo y.

Một đao chém xuống, Cửu Gia dùng băng kiếm đỡ ngang. Hắc Vô Thường đến gần y, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được: “Chạy mau.”

Cửu Gia giật mình, khói đen xung quanh họ ngày càng dày đặc, che khuất mọi thứ trước mặt. Y phản ứng kịp, ôm chặt Phó Lan Quân, bay đi.

Đội khói đen tan hết, chỉ có Hắc Vô Thường quỳ một chân trên đất.

“Đại nhân, ngài không sao chứ?”

“Không sao.” Hắc đứng dậy: “Ta đến bẩm báo Diêm Vương, các người thủ ở chỗ này, nhất định không để xảy ra sai sót nữa.”

“Vâng.”

Hắn gật đầu, Thiên Tôn đại nhân, mong rằng ngài có thể xa rời trần thế này, cùng người thương nắm tay đến cuối đời.

Trốn ra khỏi địa phủ, Cửu Gia mang theo Phó Lan Quân trở về Thiên Ngoại Thiên. Mệnh Cách Tinh Quân thấy y mang một quỷ hồn về, sợ hãi đến mức quai hàm suýt rớt xuống: “Thiên Tôn, ngài đây là?”

“Mang một người về thôi mà, có gì mà phải ngạc nhiên.”

“Việc này... việc này không ổn!” Lão biết Cửu Gia có tình cảm sâu đậm với Phó Lan Quân, cũng nghĩ đến chuyện y về địa phủ gặp quỷ hồn Phó Lan Quân một lát, nhưng không ngờ rằng Thiên Tôn Ti Mạo lại trực tiếp mang quỷ hồn này ra ngoài. Việc này để cho Thiên Đế biết, sẽ rắc rối to.

Cửu Gia lại ung dung bình tĩnh, y bảo người ôm Lục Khởi tới. Làm phép phong ấn tam hồn của Phó Lan Quân vào Lục Khởi.

“Lan Quân, người ở trong này trước đã, ta sẽ nhanh chóng tìm được cách hồi sinh người.”

“A Cửu, người đừng quá lo lắng cho ta, an toàn của mình là quan trọng nhất.”

Mệnh Cách Tinh Quân đứng ở bên cạnh họ, đang do dự không biết làm sao, chợt nghe Cửu Gia nói: “Tinh Quân, ngài có cách nào có thể cho quỷ hồn sống lại không?”

“Người sau khi chết, hồn phải bay, phách phải tan. Hồn có thể rời khỏi cơ thể, nhưng phách lại phải dựa vào thể xác, Phó Lan Quân đã tan mất bảy phách, chỉ có ba hồn thì không sống được.”

“Nhất định còn có cách khác.” Cửu Gia khẩn cầu: “Tinh Quân, bản tôn ở thiên giới quen thói kiêu ngạo, chưa bao giờ cầu xin ai. Lần này bản tôn cầu xin ngài, nói cho ta biết làm thế nào mới có thể hồi sinh Lan Quân.”

Y nói xong liền quỳ xuống, Mệnh Cách Tinh Quân vội vàng đỡ Cửu Gia dậy. Lão không đành lòng nói: “Thiên Tôn à, ngài cũng biết đây là hành động nghịch thiên, xâm phạm luật trời! Đến lúc đó nếu bị thiên phạt, dù ngài do âm huyết hỗn độn biến thành, cũng không chịu nổi đâu!”

“A Cửu, hậu quả của việc này nghiêm trọng đến vậy sao?” Trong cảm truyền đến giọng của Phó Lan Quân, hắn rất lo lắng: “Nếu khiến người phải chịu trừng phạt, thì không cần quan tâm đến ta đâu.”

“Ta làm sao có thể mặc kệ người!”

Núi Côn Luân, biên cương phía Tây, âm tào địa phủ, người cho rằng ta sẵn lòng đi sao? Đều phải trách người, là người khiến ta động lòng, ta không kìm nổi tình cảm, sao có thể mặc kệ người chứ! Không phải chỉ là thiên phạt thôi sao? Cứ tới đi, ta muốn xem ông trời làm khó dễ ta thế nào!

“A Cửu...”

Thấy hai người họ tình cảm sâu nặng đến vậy, Mệnh Cách Tinh Quân thở dài. Lão nói: “Minh Châu Thương Hải của Cửu Thiên Huyền Nữ, có thể hóa không thành có, định hồn sinh phách. Dùng nó, là hồi sinh được Phó Lan Quân.” Thấy Cửu Gia giật mình nhìn lão, Mệnh Cách Tinh Quân bất đắc dĩ cười nói: “Mặc dù

tiên vị ta không cao, nhưng cũng làm bạn với Thiên Tôn mấy ngàn năm, hôm nay bằng hữu có việc cần nhờ, lão hủ sao có thể không giúp chứ.”

Thiên Tôn đã mang ba hồn của Phó Lan Quân từ địa phủ ra ngoài, chắc hẳn Diêm Vương sẽ báo cáo ngay với Thiên Đế, Thiên Tôn nên đưa Phó Lan Quân đi mau đi.

Cửu Gia cảm kích vạn phần: “Đa tạ Tinh Quân.”

“A Cửu, người đi như vậy thực sự không sao chứ?”

“Ta và người ở bên nhau, sẽ không sao.”

Cửu Gia ôm Lục Khởi, ngồi tiên vân bay rất xa, rồi cuộc dừng lại nghỉ ngơi cạnh một bờ sông. Y ôm cầm vào ngực, chỉ sợ mảy may làm tổn hại.

Lúc biết Cửu Gia là thần tiên, Phó Lan Quân hơi giật mình. Có điều nghĩ đến chuyện bản thân cũng từng biến thành một con quỷ hồn đến cõi âm, liền dễ chấp nhận. Cửu Gia nói, mình là Thiên Tôn Tì Mật ở thiên giới, hạ phạm lịch kiếp mới biến thành con người.

Cầm trong ngực đột nhiên vang lên, đó là Phó Lan Quân đang cười. Hắn nói: “Ta chỉ biết, người không phải là yêu quái.”

Cửu Gia cười, nói: “Sao, lẽ nào ta là yêu quái, người sẽ không thích ta nữa?”

“Người ta thích là người, bất kể người là người hay tiên, là yêu hay quỷ, tình cảm này có thiên địa chứng giám, đời đời không đổi.”

“Giờ không phải là lúc nói lời ân ái.” Y nói: “Nơi này là Thiên Nhai Hải Giác, thần tiên yêu quái pháp lực bình thường không vào được.” Y đặt cầm lên cổ: “Ta bày lại kết giới, người ở chỗ này trước, đợi ta đi tìm Minh Châu Thương Hải.”

Minh Châu Thương Hải còn đang trong tay Cửu Vĩ Hồ Yêu, Phó Lan Quân lo lắng Cửu Gia gặp nguy hiểm: “Yêu hồ kia rất quái gở, người phải cẩn thận.”

“Yên tâm, một con hồ yêu thôi mà.”

Chỉ cần cứu được người, ta không sợ gì cả.

Bất kể là thời gian nào, nền đất Côn Luân luôn bị băng tuyết bao phủ. Cuồng phong thổi tuyết bay khắp trời, trước mắt một vùng trắng xóa, người bình thường đi vào sâu, sợ rằng cũng không ra ngoài được nữa.

Cửu Gia dùng tiên pháp tìm hồ ly chín đuôi, đến một sơn động, là một bức tường che chắn được bày bằng yêu pháp. Y phát tay đẩy ra, phát hiện bức tường che chắn này rất kiên cố, chỉ dựa vào pháp lực của y thì không mở ra được. Bên trong dày đặc yêu khí, xem ra Cửu Vĩ Hồ Ly đang ở bên trong. Đột nhiên bên trong truyền ra tiếng nói: “Người tới là ai?”

“Bản tôn là Thiên Tôn Tì Mật của Thiên Ngoại Thiên.”

“Thiên Tôn Tì Mật? Ha, một con hồ yêu ba ngàn năm nho nhỏ như ta, lại phiền Thiên Tôn đại nhân tự mình đến hàng phục. Sợ là Thiên Tôn đại nhân phải đi một chuyến tay không rồi, ta tuyệt đối không bó tay chịu trời.”

“Bản tôn không biết người đang nói gì. Hôm nay bản tôn tới, chỉ muốn mượn Minh Châu Thương Hải.”

“Minh Châu Thương Hải, hừ, nếu ta đưa Minh Châu Thương Hải cho người, không phải là ngoan ngoãn đầu hàng sao?”

“Bản tôn chỉ mượn dùng, sau đó sẽ trả lại người.”

“Hừ! Thần tiên chó má các người, một câu cũng không tin được!”

Đúng vào lúc này, sắc trời đột nhiên tối sầm, mây đen như khói đặc, cuộn cuộn dữ dội, từ đỉnh núi Bắc Sơn cao nhất lao xuống, lập tức hóa thành một con bạch hổ to lớn. Cửu Gia nhắc tay cản lại, bạch hổ lại lướt qua y, nhằm thẳng vào bên trong sơn động. Kết giới trong nháy mắt bị phá vỡ, đánh gãy cây khô xung quanh.

Bạch hổ kia hóa thành một chùm ánh sáng tiến vào. Không kịp kinh ngạc, Cửu Gia cũng xông vào.

Đến khi vào bên trong, y liền thấy một nam nhân đứng đối diện hồ yêu. Cửu Gia nhận ra hắn, chiến thần Bạch Hổ Trường Phong của thiên giới.

Mắt thấy Trường Phong đánh một chưởng về phía hồ yêu, Cửu Gia vội vàng tiến tới đưa tay đỡ lấy chưởng: “Trường Phong, vì sao ngươi giết con hồ ly này?”

“Thiên Tôn Ti Mâu?” Trường Phong hơi kinh ngạc, nhưng rất bình tĩnh: “Con yêu hồ làm xằng làm bậy, giết mấy trăm người, hút hồn phách để tăng cường tu vi. Ta phụng mệnh Thiên Đế, tru diệt yêu nghiệt này.”

“Ha ha ha, chiến thần đại nhân nói thật hay, ta đúng là một con yêu nghiệt. Không thì làm sao mà chiến thần đại nhân ngài lên giường ta được chứ?”

“Câm miệng!”

“Sao, sợ ta đem chuyện ân ái giữa ta và ngươi nói cho người ngoài nghe à?” Ả trừng mắt nhìn Trường Phong, giọng nói chỉ hận không thể băm vằm đối phương thành vạn đoạn: “Trường Phong, sai lầm lớn nhất của cuộc đời ta, chính là tin vào lời ngon tiếng ngọt của ngươi. Rõ ràng ngươi đã đồng ý với ta từ bỏ tiên vị bên ta trọn đời, nhưng ngươi lại không nỡ bỏ thân phận thần tiên của mình. Loại thất phu như ngươi, sao xứng để ta yêu, ta hận!”

Cửu Gia cảm thấy mình chen vào giữa quả là xấu hổ, nhưng y đang vội cứu Phó Lan Quân, không có tâm tư để ý đến vương mặc yêu hận giữa hai người: “Bản tôn từ trước đến giờ không muốn dính vào chuyện của thiên giới. Hồ Ly, ngươi đưa Minh Châu Thương Hải cho ta, các ngươi tự giải quyết ân oán của mình.”

Khí tức của yêu hồ lúc này cực kỳ yếu, ả biết mình chắc chắn không đánh lại Trường Phong, liền nói: “Chỉ cần Thiên Tôn thay ta giết chiến thần Bạch Hổ, ta sẽ đưa Minh Châu Thương Hải cho ngươi.”

“Yêu nghiệt lớn mật, ngươi còn không hối cải! Hôm nay ta sẽ giết ngươi, thay trời hành đạo!” Trong tay Trường Phong hóa ra trường kiếm, hắn định lấy mạng yêu hồ, Cửu Gia dùng băng kiếm ngăn cản. Trường Phong giận dữ: “Thiên Tôn Ti Mâu, tốt xấu gì ngươi cũng là thượng thần thiên giới, vậy mà lại nhập bọn với yêu nghiệt!”

“Ta cần một thứ trên người Hồ Ly, đương nhiên không thể để ngươi đả thương ả!”

Trường Phong là chiến thần tam giới, bách chiến bách thắng. Tuy pháp lực của hắn không cao cường như Cửu Gia, nhưng chiêu thức lại từng bước áp sát, mắt thấy Cửu Gia sắp không chống đỡ nổi, hồ yêu nhân cơ hội định chạy trốn. Trường Phong nhìn thấy, vận khí đẩy Cửu Gia ra, trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào hồ yêu, đâm vào thân thể đối phương.

Cửu Gia thấy đại sự không ổn, từ phía sau đánh Trường Phong một chưởng, vội vàng ôm lấy hồ yêu chạy trốn.

Hồ yêu chỉ cho y một hướng: “Bên kia.”

Họ đến một rừng tùng, thể lực hồ yêu không chống đỡ nổi, ngã xuống đất. Cửu Gia đỡ ả tựa vào ngực: “Giờ ta truyền chút tiên khí cho ngươi, ngươi cố gắng chịu đựng.”

“Vô dụng thôi.” Khí tức hồ yêu ngày càng yếu: “Ta bị Trường Phong đánh tan căn cơ trong cơ thể, không sống được nữa.”

“Ngươi có ba ngàn năm tu vi, còn có Minh Châu Thương Hải, sao lại biến thành bộ dạng thế này?”

“Hừ... Đều bởi một chữ tình.”

Trong bụi cỏ cách đó không xa có tiếng động, một thứ màu trắng chạy về phía này. Nhìn kỹ, thì ra là một con tiểu bạch hồ. Tiểu bạch hồ ly chạy đến bên người hồ yêu, cọ tay ả, liên tục kêu gào.

Đây là?!!

“Con của ta.” Ánh mắt hồ yêu nhìn về phía tiểu hồ ly chan chứa yêu thương và xót xa: “Là con của ta và Trường Phong. Đáng tiếc, Trường Phong không hề biết.”

Cửu Gia kinh hãi: “Người vì sinh hạ nó, mới đi hút tinh phách phạm nhân?”

Cửu Vĩ Hồ Ly thiếu dương khí, nếu muốn sinh con nhất định phải từ bỏ tu vi, dùng tinh phách phạm nhân bổ dương.

Người vì Trường Phong mà làm đến mức này!

Hồ yêu cười khổ nói: “Trong lòng Trường Phong, ta chỉ là một yêu quái giết người không chớp mắt. Trong lòng hắn chính nghĩa vĩnh viễn được đặt lên hàng đầu, sao có thể tha thứ khi ta đã giết nhiều người như vậy chứ.” Nắm lấy tay Cửu Gia, hồ yêu cố gắng lấy Minh Châu Thương Hải trong cơ thể ra cho y. Á khẩu cầu: “Thiên Tôn đại nhân, ta biết ngài vẫn oán hận ta lúc trước đã làm hại phạm nhân kia. Xin nể tình ta đưa Minh Châu Thương Hải cho ngài, giúp ta một chuyện.”

Giúp ta chăm nom đứa bé, đừng để nó chịu khổ như ta.

Cửu Gia nhìn hạt châu trong tay, lại nhìn tiểu hồ ly đang kêu gào, gật đầu: “Người yên tâm, ta sẽ giúp người trông nom thật tốt con của người.”

Hồ yêu nở nụ cười, thân thể ả từ từ hóa thành tuyết bay: “Đa tạ Thiên Tôn.”

Có vài bông tuyết rơi xuống tay Cửu Gia.

Nhân sinh chỉ có tình cảm là khó mất đi, nhưng giờ không phải lúc để sầu thương, y phải về cứu Phó Lan Quân.

Mang theo tiểu bạch hồ ly quay lại Thiên Nhai Hải Giác, lại phát hiện kết giới đã bị phá, không thấy Phó Lan Quân đâu nữa, chỉ có cây Lục Khởi, không hề có chút tiếng động nào.

“Sao lại thế này?!”

“Thiên Tôn Ti Mậu.”

Cửu Gia ngẩng đầu, liền thấy một người toàn thân kim quang lơ lửng giữa không trung, tay cầm phật châu, người đó là Tôn Giả Vãng Sinh của Tây Thiên. Có thể đi vào Thiên Nhai Hải Giác đồng thời phá kết giới của y, phỏng chừng cũng chỉ có người của Tây Thiên. Y lập tức cảnh giác, hỏi: “Phó Lan Quân ở đâu?”

Tôn Giả Vãng Sinh không trả lời y, chỉ bình tĩnh nói: “Thiên Tôn Ti Mậu, người phạm phải luật trời, Thiên Đế nhờ ta tới bắt người về thiên giới.”

Tiểu hồ ly sợ hãi, liền tìm nơi trốn. Cửu Gia coi thường, nói: “Chuyện của thiên giới, không nhọc Tây Thiên bận tâm. Vãng Sinh đại sư tốt nhất trả lại quỹ hồn Phó Lan Quân cho ta, bằng không đừng trách bản tôn không khách khí.”

“Linh hồn con người, sống ở trời đất, đâu nói đến riêng ai. Ta đã thu linh hồn Phó Lan Quân vào trong phật châu, đợi Phật Tổ rửa tội cho hắn, là hắn được đầu thai chuyển thế.”

“Các người!!!” Cửu Gia không nói nhiều, bằng kiếm ra khỏi vỏ, dùng âm huyết trong cơ thể làm phép, hàn khí khiến vạn vật bốn phía đông cứng, một kiếm hóa thành chín, đâm toàn bộ về phía Vãng Sinh. Vãng Sinh nhắm mắt niệm chú, một trăm lẻ tám viên phật châu trong tay hình thành liệt hỏa bát phương trận, đánh tan hàn khí. Hàn khí phản phệ, Cửu Gia bị đánh lui mấy bước.

Vãng Sinh nói: “Thiên Tôn Ti Mậu, hiện giờ tâm thần người không yên, không thể thắng được ta, nên theo ta trở về đi.”

Cửu Gia nghiêng rằng – tuyệt đối không thể! Y lấy Minh Châu Thương Hải ra, hàn khí như một cái lưới lớn bao trùm họ, bất thành linh, vô số bàn chân đánh úp về phía Vãng Sinh, Vãng Sinh gắng sức chống đỡ, nhưng vẫn bị mấy chân làm bị thương, Cửu Gia nhân cơ hội dùng Minh Châu Thương Hải thu linh hồn Phó Lan Quân về, gọi mây mù tới, che khuất tầm mắt đối phương.

Đợi Vãng Sinh xua tan mây mù, Cửu Gia đã đưa Phó Lan Quân trốn đi.

“Ôi, tất cả đều là số mệnh.” Vãng Sinh có phần thương xót họ.

Chạy được một đoạn, Cửu Gia thấy Vãng Sinh không đuổi theo, liền thả hồn Phó Lan Quân ra. Quỷ mị thuần âm, Phó Lan Quân lại chỉ là một con quỷ hồn, không có pháp lực hộ thể, khi ở nhân gian suy yếu đi không ít. Ba hồn mở ảo bất định, bản thân hắn cũng như trong núi đao biển lửa, rất đau đớn. Nhưng nhìn Cửu Gia, hắn vẫn trưng ra gương mặt tươi cười dịu dàng: “A Cửu, người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Y nói: “Giờ ta sẽ dùng Minh Châu Thương Hải hồi sinh người.”

Y đặt Minh Châu Thương Hải trong lòng bàn tay, niệm mấy câu khải quyết, dùng pháp lực. Minh Châu Thương Hải phát ra ánh sáng tím nhạt, chiếu lên người Phó Lan Quân. Thân hình Phó Lan Quân từ từ rõ ràng, nhưng trong nháy mắt Minh Châu Thương Hải lại tối đi.

Sao lại thế này?!!

Thử thêm vài lần, Minh Châu Thương Hải đều không có động tĩnh. Cửu Gia lo lắng trong lòng: “Sao lại không được chứ?”

Phó Lan Quân lại ngăn y: “A Cửu, đừng thử nữa. Minh Châu Thương Hải không cứu được ta.”

“Không thể nào!”

“A Cửu, ta... ta đã nhờ Vãng Sinh đại sư phong bế ba hồn của ta lại, một lát nữa, linh hồn của ta sẽ bị triệu hồi vào luân hồi.” Hắn cười cười nói với Cửu Gia: “Đến cuối cùng, ta vẫn không nỡ lừa người.”

“Vì sao?!!” Cửu Gia không hiểu.

Ta trái với luật trời, đến địa phủ tìm người, lại khổ cực đi tìm Minh Châu Thương Hải, chính là để hồi sinh người. Sao người lại nhờ Vãng Sinh phong bế ba hồn chứ!!

“A Cửu, nếu người muốn trách ta, thì cứ trách đi.” Hắn nói chuyện vẫn giống như trước kia, từng chữ đều thành khẩn, hắn nói: “Ta cũng muốn ở bên người, nhưng ta muốn người bình an hơn.”

Người vì ta mà xông vào địa phủ, phạm luật trời, đoạt linh châu, đấu với thiên thần, ta biết ơn người. Nhưng, ta không muốn để người lưu lạc nhân gian vì ta, người là Thiên Tôn Tì Mật, nên ở thiên giới hưởng thụ an vui yên ổn. Nếu lang bạt kỳ hồ cùng ta, ta nhất định sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

“A Cửu.” Hắn nhẹ giọng gọi y: “Trở về đi.”

“... Trở về, để ta lẻ loi một mình, làm thần tiên có xác không hồn sao?” Y nói, nước mắt chảy xuống gương mặt: “Phó Lan Quân, người sao có thể nhẫn tâm như vậy!”

“A Cửu.” Quỷ hồn không có thật, Phó Lan Quân muốn ôm Cửu Gia, nhưng lại rơi vào khoảng không. Hắn sưng sốt chốc lát, sau đó hôn lên mặt Cửu Gia. Cái hôn này cũng không có cảm giác, nhưng tràn đầy yêu thương: “Người biết, người ta thích nhất chính là người, yêu thương nhất cũng chính là người.”

Hỏa hình lúc trước, khi ta chạy đến, người đã rời bỏ ta mà đi. Ba năm sau, không một ngày nào ta không nhớ người. Ta tâm tàn ý lạnh, liền mang theo Lục Khởi đến biên quan. Sau đó hoàng huynh muốn diệt trừ ta, lệnh cho ta mang binh vào cung, nhưng lại gán cho ta tội danh phản loạn. Ta nghĩ cũng tốt, ta chết đi, nói không chừng có thể gặp người. Quả nhiên, ta đã gặp được người.

“Ta muốn người sống tốt, người sống tốt, ta sẽ vui vẻ.” Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên mặt Cửu Gia, nhưng chỉ là đụng chạm vô hình: “A Cửu, người là thần tiên, sẽ có sinh mệnh vô cùng vô tận. Đồng ý với ta, sống thật vui vẻ, giống như lúc ta mới gặp người, ngây thơ hồn nhiên, vô ưu vô lo.”

Cửu Gia nhìn hắn: “Ta không làm được, không có người, ta không làm được.”

“Có duyên sẽ gặp lại.” Hắn từ từ trở nên trong suốt, vừa đụng khẽ vào liền biến mất.

A Cửu, dù luân hồi bao nhiêu đời, ta quên đi quá khứ, nhưng tình cảm ta dành cho người sẽ vĩnh viễn không thay đổi. Khi gặp lại, ta vẫn sẽ thích người, yêu người.

“Vậy nên hãy đồng ý với ta.” Hắn nói: “Sống thật tốt nhé.”

“... Được.”

Ta đồng ý với người.

Phó Lan Quân nở nụ cười. Linh hồn của hắn hóa thành một điểm sáng, như đốm lửa, bay về phía xa xa. Cửu Gia chỉ có thể nhìn hắn rời đi, khóc đến bị thương buốt lòng.

Dù y là thần tiên, dù y được trường sinh bất lão mà phạm nhân ao ước, dù y có thể cười nhìn nhân gian ảm lạnh, nhưng có vài người, y vĩnh viễn không giữ được.

18. Chương 18: Cửu Gia Thiên – Vĩ Thanh

Edit: Tiểu Khánh

Đêm nay, sóng nước đánh tan ánh trăng dưới mặt hồ, đom đóm bay chập chờn, rơi xuống mỗi dây cầm. Từng tiếng chạm như kể, giống như muốn làm mềm những suy nghĩ trong lòng. Tiếng đàn tràn ngập trong bóng đêm, hóa thành từng tiếng gọi trầm thấp, du dương lưu luyến, khe khẽ đến ưu thương, giấu trong một góc đêm.

Đã ba trăm năm Cửu Gia ở Thiên Nhai Hải Giác, năm đó y phạm phải luật trời, cướp quỷ hồn Phó Lan Quân từ địa phủ ra, nhưng cuối cùng vẫn đánh mất hắn. Sau đó y theo Vãng Sinh trở lại thiên giới, nhận thiên phạt, cũng may có Mệnh Cách Tinh Quân và một đám thần tiên cầu xin, tôn giả Vãng Sinh cũng khuyên bảo Thiên Đế, y chỉ bị hai mươi đạo thiên lôi xuyên tim.

Y không muốn ở Thiên Ngoại Thiên nữa, quả nhiên vẫn nên tìm một nơi thanh tịnh tiêu diêu tự tại thì hơn.

Hôm rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, mấy thượng tiên mang theo một con chim toàn thân thần quang đỏ chói. Đó là phượng hoàng do dương huyết của hỗn độn biến thành, bởi vì còn chưa niết bàn, nên không thể hóa thành hình người.

Cửu Gia nhìn tiểu phượng hoàng, bắt giác trên mặt mang ý cười, nói: “Chim sẻ nhỏ này, tính theo bồi phạt, bản tôn còn là biểu ca của ngươi đó. Nhưng bản tôn phải rời khỏi Thiên Ngoại Thiên rồi, sau này chỉ có ngươi ở đây thôi.” Y nghĩ một chút, đưa tay biến ra một cây ngô đồng bên bờ sông: “Phượng hoàng mà không có ngô đồng thì không đỗ, cây ngô đồng này coi như lễ vật bản tôn tặng ngươi đi.”

Tiểu phượng hoàng hiểu lời y, gật đầu.

Lúc đi tới Thiên Nhai Hải Giác, cuộc sống thoải mái hơn Thiên Ngoại Thiên rất nhiều. Không có lão thần tiên lải nhải, cũng không cần bốn ba mỗi ngày giống ở phạm gian. Ngày thường Cửu Gia chơi cờ, trồng hoa, thỉnh thoảng sẽ đánh đàn, nhưng không múa.

Cả đời này của y, chỉ muốn múa cho một người.

Có lần y đi tìm Hắc Vô Thường uống rượu, Hắc Vô Thường hỏi y, sao không đi tìm Phó Lan Quân.

Y cười với hắn, nói: “Luân hồi chuyển thế, ta không biết hắn sống ở chỗ nào, tên là gì. Muốn tìm hắn, chẳng phải là mò kim đáy biển sao?”

Nếu có duyên sẽ gặp lại, hưởng hồ hắc đã đồng ý với ta, tình cảm dành cho ta sẽ không thay đổi.

Ta đang đợi hắn.

Hiện đang là ngày đông giá rét, Thiên Nhai Hải Giác cũng nổi trận tuyết lớn. Tiểu bạch hồ ly đã chạy ra ngoài chơi từ sáng sớm, Cửu Gia lo cho nó, đợi suốt trong phòng, Hồ ly trở về, không đợi y răn dạy, đã cắn ống tay áo y kéo ra ngoài. Y sinh lòng nghi hoặc, đến nơi mới biết, thì ra là một thiếu niên vô tình xông vào Thiên Nhai Hải Giác, gặp trận tuyết lớn bị cồng đến ngất xỉu. Tuyết đã tích một tầng dày trên người hắn, nửa khuôn mặt chôn trong tuyết.

Cửu Gia dò hơi thở của hắn, đưa tay tập hợp tiên khí lên đầu ngón, điểm vào mi tâm hắn.

Thiếu niên kia mở mắt, chỉ cảm thấy trước mắt có một nam tử bạch y, không nhìn rõ diện mạo, nhưng giống hệt như tiên nhân, tĩnh lặng xinh đẹp. Hắn nghe thấy giọng nói phẳng phất như suối trong của người kia: “Khi nào tỉnh lại, người nhanh chóng rời khỏi nơi này đi.”

Mấy ngày sau, Cửu Gia đang đánh cờ, bạch hồ ly lại chạy đến chân hắn, kêu “chít chít” liên tục. Y nhủ mà, người kia không đi sao?

Tiểu bạch hồ ly gật đầu.

Cửu Gia nghĩ thầm: đứa trẻ này có phải bị ngốc không?

Lúc trước bạch hồ ly đến nói cho y biết, thiếu niên kia không phải là báo ơn, nói làm làm trâu làm ngựa cho y cũng được, sống chết không chịu rời khỏi Thiên Nhai Hải Giác. Thiên Nhai Hải Giác vốn là tiên cảnh, con người xông nhầm vào không chết đã là mạng lớn, còn không biết tốt xấu, muốn ở lại nơi này!

“Không cần để ý tới cậu ta.” Cửu Gia nói với bạch hồ ly: “Đến khi cậu ta không kiên trì được nữa, tự nhiên sẽ đi thôi.”

Lại qua mấy hôm, bạch hồ ly nói với Cửu Gia, thiếu niên kia dựng một căn lều giữa sườn núi, hàng ngày ăn chút rau quả dại qua ngày, sống rất thê thảm. Cửu Gia mềm lòng, liền bảo bạch hồ ly ngày ngày đưa chút cơm nước cho thiếu niên kia. Cứ như vậy, đứa bé kia lại càng không chịu đi. Cửu Gia thấy phiền, sao mình lại tốt bụng như vậy chứ! Lúc trước không nên cứu nó mới phải.

Cứ như vậy qua hơn nửa năm, thiếu niên ở sườn núi, Cửu Gia ở đỉnh núi không chịu gặp hắn. Hôm nay trung thu, Cửu Gia ở trong sân nhìn ánh trăng ngả ra. Lại bị một điểm ánh sáng thu hút sự chú ý, là đèn trời.

Ở đây sao lại có đèn trời chứ?

Y phát một trận gió, đèn trời liền rơi xuống trước mặt y. Trên giấy trắng là hàng chữ nắn nót, trên đó viết “Tình si chẳng thể nào quên, không dám đối mặt ấy là tương tư”.

“Đèn trời này, là của thiếu niên kia?”

Bạch hồ ly bên cạnh đáp một tiếng.

Tâm tư đột nhiên căng thẳng, Cửu Gia suy nghĩ một chút, nói với bạch hồ ly: “Hôm nay là trung thu, người đi đưa thiếu niên kia đến đây đi. Nên mời cậu ta ăn ít bánh trung thu.”

Đến khi thiếu niên tới phủ, khẽ gõ cửa, Cửu Gia liền cảm thấy thấp thỏm bất an. Y gắng sức kìm nén tâm trạng của mình, mở cửa.

Thiếu niên mặc áo dài màu xám tro, cúi đầu hành lễ, nói: “Được tiên sinh ngày đó cứu giúp, tiểu sinh Hạ Lan hôm nay đặc biệt tới nói lời cảm tạ.” Hắn ngẩng đầu, chớp mắt nhìn thấy Cửu Gia liền ngây dại.

Nam tử trước mắt mặc một thân bạch y, đôi mắt loang loáng ánh nước, chỉ có đôi môi mang theo chút hồ hững. Trên người y có mùi hương hoa nhài thoang thoảng.

Hạ Lan bỗng chốc nhìn đến ngây người.

Thiên hạ lại có người đẹp mắt đến vậy...

Cửu Gia thấy mặt hắn cũng vô cùng kinh hãi, đôi mắt đen như mực, vẫn mang theo chút quyến luyến như trước. Y đột nhiên nở nụ cười, nói với Hạ Lan: “Nhìn đủ chưa?”

“Tất nhiên là nguyện ý ngắm mỹ nhân thêm vài lần.”

“A.”

Sau khi phát hiện bản thân nói năng lỗ mãng, Hạ Lan chắp tay xin lỗi Cửu Gia: “Tiểu sinh nhất thời thất lễ, xin tiên sinh thứ lỗi.”

“Không sao.” Cửu Gia tránh người ra: “Vào nói chuyện đi.”

Ánh trăng như nước, lẳng lẳng rải lên lá và hoa. Sương xanh mỏng manh nổi lên trong hồ sen, lá và hoa dường như đang tắm trong ánh sáng, lại mờ ảo như được phủ một tầng lụa mỏng.

Hai người họ ngồi dưới tàng cây, tâm sự những chuyện ngày thường, quá khứ.

“Hạ Lan, người biết đánh đàn không?”

“Thật ra tiểu sinh là một cầm sư.”

“Tốt lắm, sau này người đánh đàn cho ta đi.”

Từ nay về sau tiếng đàn làm bạn, ta múa vì người, nắm tay tới già, đến chết không rời.

Lời tác giả:

Phần Cửu Gia đã xong.

Thực ra viết câu chuyện của Cửu Gia có chút vội vàng...

Trong lòng tôi rất thích Cửu Gia.

19. Chương 19: Vãng Sinh Thiên – Gặp Ma

Edit: Tiểu Khánh

Ánh mặt trời chói chang chiếu lên mặt hồ sâu. Nơi này là đất Động Đình, vùng sông nước Giang Nam, đến mùa hè trong không khí sẽ giăng hơi nước nhàn nhạt. Mấy người đánh cá ngồi dưới tàng cây bên hồ hóng mát, nói đông dài chuyện nhà. Bỗng nhiên trên mặt hồ nổi lên một trận gió, trong thế núi xinh đẹp có một người chống thuyền tới. Đến gần bờ hồ, mọi người mới nhìn rõ, chống thuyền là một hòa thượng.

Dáng dấp hòa thượng kia mi thanh mục tú, thoát nhìn chưa đến hai mươi, giọng nói lại trầm thấp thông thả.

“Xin hỏi chư vị, có nhìn thấy một vị nam tử trẻ tuổi đi ngang qua không?”

Tiểu hòa thượng mặt mũi tuấn tú, thái độ lại nhã nhặn, khiến người ta sinh thiện cảm. Mấy ngư dân liền hỏi lẫn nhau: “Ông có thấy nam tử trẻ tuổi đi ngang qua không?” Có một ông già tóc mai hoa râm nói: “Ta vừa thấy một vị nam tử mặc hắc bào kim văn*, không biết có phải là người tiểu sư phụ muốn tìm không?”

(*Áo đen hoa văn vàng.)

“Cụ có thể cho bản tăng biết, hắn đi về phía nào không?”

“Về hướng bắc.”

“Đa tạ.”

Trong nháy mắt, hòa thượng kia liền biến mất không thấy nữa, chỉ còn lại tiếng gió thổi vi vu và con thuyền nhỏ khẽ lay động trên mặt hồ. Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó than thở: “Đó là Bồ Tát hạ phàm mà!”

Lời ấy đương nhiên không truyền đến tai hòa thượng kia, y đã cười mây đến đạo quán bỏ hoang ngoài mười dặm. Một cổ sát khí bên trong lao ra, y thầm nghĩ không ổn, phi thân vào đạo quán.

Trong đạo quán có hai nam tử đang đứng đối diện nhau, một người trong đó gương mặt non nớt, mặc áo vải màu xám, đầu đội khăn Tử Dương, trong tay cầm kiếm gỗ đào phát ra hàn quang màu trắng, chứng tỏ là một đạo sĩ. Người còn lại chính là nam tử mặc hắc bào kim văn kia, hắn ôm vai, gương mặt tiều tụy, xem ra là bị đạo sĩ kia đã thương.

Tiểu đạo sĩ quát nam tử: “Gặp được ma để chuyển thể người ở chỗ này, chính là cơ hội tốt nhất cho ta thay trời hành đạo. Ma vật, hôm nay người chịu chết đi!”

Thấy đạo sĩ kia cầm kiếm đâm về phía nam tử, hòa thượng nhanh chóng lấy phật châu trong tay áo ra, bước mấy bước về phía trước, đỡ lấy kiếm ấy. Đạo sĩ bị đẩy lùi vài bước, nhú mày hỏi: “Người là người phương nào? Sao lại bảo vệ cho ma vật?”

Hòa thượng che trước người nam tử, bình tĩnh nói: “Bản tăng là Tôn Giả Vãng Sinh dưới tòa Phật Tổ Như Lai, phụng mệnh của Phật Tổ Như Lai, độ hắc vào cửa phật.”

Tiểu đạo sĩ vừa nghe y là Tôn Giả Tây Thiên, nhất thời nhiễm vài phần tôn kính, tuy không cam lòng mất đi cơ hội tru diệt ma đế, nhưng không thể không cung kính nói: “Tôn Giả phụng mệnh hành sự, tiểu đạo không nên nhúng tay. Đã đắc tội nhiều, xin Tôn Giả lượng thứ.”

“Đạo trưởng cũng là làm việc thiện, không nên tự trách.”

Nam tử áo đen phía sau y cười lạnh một tiếng – làm việc thiện? Theo ý của người, giết bản tọa chính là làm việc thiện sao?

“Tất cả đều là do người gieo gió gặt bão.”

“Hừ, người cũng vậy thôi, phải cùng chịu tội với ta.”

Đợi đạo sĩ rời đi, Vãng Sinh vận công chữa thương cho nam tử kia. Nam tử liền nói: “Lão Như Lai kia quả là nể mặt bản tọa, cho Chiến Phật Phạm Niệm người tới thu phục một phạm nhân trời gà không chặt như ta.”

Vãng Sinh không ngẩng đầu nhìn hắc, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta cũng không có ý làm hại người. Hơn nữa, bây giờ ta không phải là Phạm Niệm, là Vãng Sinh.”

“Được được, Tôn Giả Vãng Sinh.” Nam tử thở dài, nói: “Ba vạn năm trước hai chúng ta kết thù oán, ba vạn năm sau người còn chưa chịu buông tha ta. Ta nói này Vãng Sinh, người không mệt mỏi à?”

Lúc vết thương tự động khép lại sẽ đau đớn dữ dội, nam tử hít một hơi khí lạnh. Liếc mắt nhìn hắc, Vãng Sinh đứng dậy: “Vết thương lành thì cùng ta quay về Thanh Nguyên Sơn.”

Với cả, ta cảnh cáo người, đừng mưu đồ chạy trốn khỏi người ta, hiểu chưa, Chung Dục?

Nam tử hừ khê một tiếng, nói: “Hiểu rồi, Tôn Giả Vãng Sinh.”

Ân oán giữa Ma Đế Chung Dục và Tôn Giả Vãng Sinh phải nói từ ba vạn năm trước. Khi đó Ma giới quấy nhiễu ba giới thiên nhân địa, Thiên Đế để diệt Ma Đế, đã xin giúp đỡ từ Như Lai Tây Thiên, Phật Tổ Như Lai liền phái Chiến Phật Phạm Niệm đến phong ấn Ma Đế Chung Dục. Ngày đó nơi hai giới thiên ma giao nhau, ánh sáng và bóng tối giằng co không ngừng, địa hỏa ngút trời chiếu sáng lòe bốn phía. Trong trận chiến phát ra tiếng vang nặng nề, va chạm vào núi non sông ngòi, chấn động đến mức đá vụn bay tán loạn. Họ đại chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng Phạm Niệm rốt cuộc đánh bại Ma Đế. Để đổi lấy thái bình của tam giới, Phạm Niệm tung thiên hỏa đốt thân thể Ma Đế thành tro bụi, lại dùng tu vi của bản thân mình phong ấn nguyên thần Chung Dục. Sau ba vạn năm Ma Đế mới có thể trọng sinh thể xác trong nhân gian, mà Phạm Niệm cũng bởi vậy mà chuyển thể thành Vãng Sinh.

Hôm nay đã đến kỳ hạn ba vạn năm, Vãng Sinh tu thành Tôn Giả, Ma Đế cũng trọng sinh trong nhân gian. Thiên Đế sợ Chung Dục quay lại làm loạn, lại xin Như Lai phái Vãng Sinh tới thu phục Ma Đế. Phật Tổ có đức hiếu sinh, liền cho Vãng Sinh tới độ Chung Dục vào cửa phật.

“Giờ ta chỉ là một phạm nhân, một tạo pháp lực cũng không có, người còn muốn thu ta?”

Chung Dục hiện tại đúng là một con người, nguyên thần của hắc không thể dung hợp với thân thể, dù trọng sinh cũng không còn là Ma Đế rung trời chuyển đất năm đó nữa.

Nội tâm không sồn trước sóng lớn, Vãng Sinh nói: “Ta chỉ phụng mệnh Phật Tổ độ người nhập phật.”

Chung Dục cảm thấy lời của Vãng Sinh thật buồn cười. Thứ hắc coi thường nhất chính là bộ dạng giả tạo nói một đằng làm một nẻo của đám Phật Tổ thần tiên này.

Năm đó phong ấn nguyên thần của ta chính là người, giờ người nói với ta người muốn độ ta vào cửa phật? Chuyện đùa này chẳng buồn cười chút nào.

“Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ. Buông dao mổ, lập tức thành Phật. Nếu thí chủ muốn thoát khỏi sinh tử, tốt nhất nên buông sát niệm trong tâm, vô dục vô cầu.”

Vãng Sinh trả lời bình tĩnh thẳng thắn, điều này khiến trong lòng Chung Dục rất khó chịu. Hắn nói: “Có tâm ắt có ham muốn, có ham muốn ắt có mưu cầu. Trong tam giới này, có ai có thể vô dục vô cầu?”

“Phật vốn vô tâm, đương nhiên có thể hiểu rõ tam giới, phổ độ chúng sinh.” Y nhìn Chung Dục, ánh mắt không hề chứa tình cảm: “Nếu trong lòng Ma Đế xao động hấp tấp, thì ngày ngày tụng kinh niệm Phật thêm, đợi đến khi hiểu thông suốt, tất nhiên sẽ có cảnh giới khác.”

Khóe miệng co giật, Chung Dục lườm chổng đối Vãng Sinh. Mấy kẻ tu Phật đều là đầu gỗ, ngày nào cũng ồn ào mấy câu sáo rỗng, có phiên không vậy?

“Bản tọa mệt rồi, hôm nay nghỉ ngơi một chút ở đạo quán nát này đi.” Dứt lời Chung Dục liền dựa tường nằm xuống.

Vãng Sinh thấy hắn như vậy, nhú mày: “Vết thương của ngươi không đáng ngại nữa, hãy mau theo ta tới Tây Thiên.”

“Đến Tây Thiên chịu chết à?” Chung Dục nhắm mắt: “Vậy chẳng thà bây giờ ngươi đánh chết bản tọa luôn cho rồi.”

“Trách nhiệm của ta là chỉ bảo ngươi, nhất định phải bảo hộ ngươi chu toàn, sẽ không làm hại ngươi.”

Hơn nữa bây giờ ngươi nhục thể phạm thai, ma khí trên người lại nặng, sợ rằng nhiều đạo sĩ và yêu quái muốn bắt ngươi, nên ngươi cứ yên ổn ở cạnh ta đi, đừng chạy lung tung.

Nghe Vãng Sinh nói, Chung Dục càng nổi nóng. Nhớ đến trận chiến ba vạn năm trước, nếu không phải có kẻ phản bội trộm định hồn châu của hắn, khiến nguyên thần hắn không yên, đường đường là đế vương ma giới như hắn, sao có thể bại dưới tay Phạm Niệm? Hôm nay Phạm Niệm đã thành Vãng Sinh, y lại nói phải bảo vệ mình, đây không phải là đang hạ thấp Ma Đế hắn sao?

Biết Chung Dục khó chịu, Vãng Sinh cũng không chọc giận hắn nữa. Tìm một đồng cỏ khô ngồi xuống, Vãng Sinh nói: “Vậy thì nghỉ ngơi thêm một đêm, sáng mai cùng ta quay về.”

Chung Dục buồn bực “ừ” một tiếng.

Mấy hôm nay vào mùa mưa dầm, sáng sớm hôm sau trời đổ cơn mưa. Vạn vật giữa núi bị bao phủ trong làn mưa phùn lất phất, mờ mịt như một bức tranh thủy mặc.

Lúc Chung Dục tỉnh lại, Vãng Sinh đang ngồi trên đồng cỏ khô nhắm mắt tĩnh tọa. Hắn gọi y một tiếng, nhưng không thấy đáp lại, chẳng biết y ngủ hay tĩnh. Chung Dục suy nghĩ một chút, đứng dậy đi tới cánh cửa, bước một chân ra. Kết quả chân hắn còn chưa đặt xuống, giọng của Vãng Sinh đã vang lên.

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Ta có thể đi đâu được chứ.” Thu chân lại, Chung Dục nói: “Không thấy ngươi nhúc nhích, ai biết ngươi sống hay chết rồi.”

“Người xuất gia thiên tọa, không hoài niệm, không buồn lo, không suy nghĩ, không dao động vì ngoại vật.”

“Nói như vậy, ta phải cảm ơn Tôn Giả ngài còn nhớ đến ta.” Chung Dục đứng dựa tường: “Mấy thứ ngươi nói ấy, bản tọa không hiểu. Nhưng bản tọa biết cứ thế tùy tiện chạy ra ngoài sẽ chẳng tốt lành gì.”

Vãng Sinh hơi rũ mắt, giọng nói vẫn trầm tĩnh ôn hòa như trước: “Ta nói phải bảo vệ ngươi, đương nhiên sẽ không nuốt lời.” Y đứng dậy chỉnh lại vạt áo, nói với Chung Dục: “Nếu tỉnh rồi, thì theo ta trở về đi.”

Chung Dục lườm biếng nói một tiếng “ừ”.

Thanh Nguyên Sơn là nơi Vãng Sinh tu hành. Phía nam núi có rừng long não xanh rì, phía bắc núi có thác nước đào hoa nham* chảy ngàn dặm. Trên dòng nước biếc cuộn cuộn có hoa rơi bông bèo, xa xa truyền đến tiếng chim hót.

(*Đào hoa nham: núi đá có cây đào mọc lên. Cũng là tên một địa danh ở Hồ Bắc.)

Đó là nơi có phong cảnh vô cùng thanh nhã, từ ba vạn năm trước, Vãng Sinh đã bắt đầu tu hành ở chỗ này. Y chưa từng nghĩ, sẽ có người tới đây, càng không ngờ người đó sẽ là Chung Dục.

Y dẫn Chung Dục đi tới trước một tòa nhà trúc, dọc theo một con đường đá cuội nhỏ nhỏ, ngang qua một bàn đá bày giấy tuyên thành, chậm rãi tiến vào căn phòng mát mẻ. Trong phòng bố trí cực kỳ đơn sơ, một bàn một ghế, ngược lại trên giá sách bày đầy kinh thư rất nổi bật. Chung Dục nhìn những quyển kinh thư đó không khỏi nhú mày, chợt nghe Vãng Sinh nói: “Đây là nơi ở của ta, sau này người cùng ta ở tại nơi này.”

Trần đầy coi thường, Chung Dục nói: “Người sợ ta chạy nên để ta ở cùng một phòng với người, không sợ ta giết người à?”

Vãng Sinh không nhiều lời, chỉ xoay người nói: “Ta phải tới đào hoa nham tĩnh tọa, người đọc xong kinh thư trên giá trước đi.”

“Ôi! Người cứ thế ném ta ở đây!” Đưa tay ngăn Vãng Sinh lại, Chung Dục nói: “Người cũng không hỏi xem, ta muốn làm gì à?”

Vãng Sinh lại nhàn nhạt trả lời: “Đọc hiểu kinh thư là bước đầu tiên nhập phật, người không được nóng lòng mong đạt ngay.”

Chung Dục cảm thấy buồn cười – thật sự cho rằng ta muốn tu phật ư?!!

Hắn nhin cười, giả vờ nghiêm túc nói với Vãng Sinh: “Giờ bản tọa đang đói.”

“Đói?”

“Phải, đói mấy hôm, ngực sắp dính vào lưng rồi.”

Vãng Sinh suy nghĩ, nói: “Vậy ta xuống chân núi tìm chút đồ chay cho người, người ở yên đây.”

Đợi Vãng Sinh đi, Chung Dục nằm lên giường trúc. Hắn gối đầu lên hai tay, suy xét cẩn thận chuyện của mình.

Hắn vẫn luôn nghĩ, đợi hắn trọng sinh, nhất định phải chấn hưng lại ma giới, đấm cho Cửu Trọng Thiên thành một cái lỗ lớn, thay bản thân thay ma giới báo thù. Ai mà ngờ được, hắn dùng đủ thời gian ba vạn năm giải trừ phong ấn của nguyên thần, khó khăn lắm mới tìm được thân thể trọng sinh ở nhân gian, vậy mà nguyên thần vừa quy vị, đã bị Vãng Sinh bắt được.

Hắn không cam lòng, nhưng hiện giờ bản thân không có pháp thuật. Rời khỏi Vãng Sinh sẽ bị kẻ khác giết chết, theo Vãng Sinh lại thực sự uất ức.

Song lúc này cũng chẳng còn cách nào, ở cạnh Vãng Sinh, ít nhất sẽ an toàn. Còn nhiều thời gian, bản tọa sớm muộn sẽ cho các người biết sự lợi hại của bản tọa.

Dưới Thanh Nguyên Sơn có một thôn làng, Vãng Sinh khát thực được một chút cháo trắng từ một gia đình, liền quay lại nhà trúc. Y vừa vào cửa, chợt nghe Chung Dục quát: “Sao người chậm chạp thế, ta sắp chết đói rồi!”

Hắn bưng bát sành lên, lập tức sầm mặt: “Sao lại là cháo trắng?”

Vãng Sinh ngồi xuống: “Một chén cháo trắng không đủ à?”

Chung Dục cười, hắn nói: “Cháo trắng làm sao lấp đầy bụng được?”

Có chút mờ mịt, Vãng Sinh hỏi tiếp: “Vậy người muốn ăn gì?”

“Cái này hả...” Chung Dục suy nghĩ, nói: “Lúc tới ta thấy có thỏ rừng ở bên cạnh suối, vậy đi bắt mấy con thỏ về nướng ăn đi.”

“Người tu phật không sát sinh.” Y ngẩng đầu Chung Dục, vẻ mặt không thay đổi: “Nếu người sát sinh sẽ không vào được cửa phật.”

Vừa nghe thấy thế, Chung Dục quả thực muốn trợn trắng mắt – người thật sự muốn cho ta nhập phật?

Hắn phất tay, nói: “Bỏ đi, cháo trắng ta nuốt không trôi, ta ra ngoài giải sầu một chút.”

“Không được sát sinh.”

“Rồi rồi!”

Không sát sinh? Ta cũng đâu phải trẻ ba tuổi, người nói cái gì ta sẽ nghe cái đó sao?

Dựa vào trí nhớ tìm được đầm nước suối, liền nhìn thấy mấy con thỏ trắng lông mềm mại, Chung Dục nhìn thỏ chăm chăm, tiện tay nhặt một hòn đá lên, ném về phía thỏ. Nhưng hòn đá kia bay ra ngoài không bao xa, đã bật trở về, còn chưa đợi Chung Dục phản ứng, đã đập vào đầu gối hắn.

Hắn bị đau quỵ xuống đất, giọng nói trong trẻo vang lên phía sau.

“Không phải đã nói với người, không được sát sinh sao?”

Chung Dục nhếch miệng: “Người tu phật không được sát sinh, tiếc là ta không phải người của nhà phật, không nghe lời người cũng không tính là sai mà.”

“... Người nói có lý.” Đi tới đỡ Chung Dục lên, Vãng Sinh túm chặt cánh tay hắn đi về.

Chung Dục phút chốc sững sốt, lập tức kêu lên: “Đi đâu thế?”

Vãng Sinh không trả lời.

20. Chương 20: Vãng Sinh Thiên – Bái Sư

Edit: Tiểu Khánh

Bị Vãng Sinh kéo đi một mạch, Chung Dục cảm thấy cánh tay sắp gãy đến nơi. Mấy lần hắn muốn giãy ra khỏi đối phương, lại bị Vãng Sinh siết chặt hơn. Mãi đến khi đến trước thác nước, Vãng Sinh mới buông tay ra.

Hoạt động gân cốt, Chung Dục tỏ ra bất mãn: “Người dẫn ta đến đây làm gì?”

“Làm lễ bái sư.”

“Hả?” Chung Dục mờ mịt – lễ bái sư cái gì chứ?

Vãng Sinh bình tĩnh nói: “Người bái ta làm thầy, ta độ người nhập Phật.”

Thác nước Tử Trạch này là chỗ ta tu luyện, người làm lễ bái sư ở chỗ này đi.

Chung Dục không nhịn được cười ha hả: “Vãng Sinh này, tuy rằng hiện giờ ta trọng sinh làm phàm nhân, nhưng nếu tính từ kiếp trước, tu vi của ta còn hơn người mấy vạn năm, người bắt ta bái người làm sư phụ, đùa à?”

“Kiếp trước đã qua như mây khói, ta chỉ biết, hiện tại độ người nhập Phật là chức trách của ta.”

Chung Dục khinh thường – chính người còn chưa thành Phật, còn độ ta nhập Phật? Ta nói này, có phải người ngày ngày tụng kinh niệm phật cảm thấy nhàm chán, nên cũng muốn kéo ta dính vào cùng?

Vãng Sinh lại nói: “Nếu người không muốn bái ta làm thầy, ta chỉ đành mặc kệ người.”

“Mặc kệ thì mặc kệ, ta đường đường là Ma Đế, còn cần một hòa thượng như người bố thí sao?”

“Nhưng bây giờ người là con người.”

“Xi!”

Hai người chẳng ai chịu thỏa hiệp, Vãng Sinh đành bắt đắc dĩ thở dài: “Vậy đợi người nghĩ xong rồi hãy nói.”

Đưa Chung Dục trở lại rừng trúc, Vãng Sinh ngồi thẳng lên giường nhắm mắt tĩnh tọa. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Chung Dục cảm thấy nhàm chán. Lúc này bụng hắn lại đột nhiên phát ra tiếng “ục ục”, thật sự đói bụng rồi.

Lúng túng ôm lấy bụng, Chung Dục liếc mắt nhìn Vãng Sinh. Đối phương lại không hề động đậy.

Nhìn chằm chằm chén cháo trên bàn, trong lòng Chung Dục vẫn còn lẩn cẩn. Lúc này giọng Vãng Sinh vang lên: “Muốn ăn, thì bái ta làm thầy.”

Lần này chọc giận Chung Dục – tên này rõ ràng cứ phải đối nghịch với mình, làm gì cũng phải trái với ý hắn.

“Bản tọa không cần tên hòa thượng như ngươi bố thí!” Hắn giận dữ xoay người, phát tay áo bỏ đi. Vãng Sinh từ từ mở mắt ra, nhìn đối phương đi khỏi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ăn oán ba vạn năm trước, lưu lại đến bây giờ, vẫn cứ nhìn nhau không vừa mắt.

Vãng Sinh nghĩ: Chung Dục không tìm ra đồ ăn, kiểu gì cũng trở về thôi. Thế nhưng đến chạng vạng, lại không thấy bóng dáng Chung Dục đâu.

Không phải xuống núi rồi chứ?

Cảm thấy không ổn, Vãng Sinh quyết định đi tìm Chung Dục.

Bóng đêm đen đặc, mặt trời chiều rớt cuộc không chịu nổi sự mài giũa của thời gian, lặn xuống thung lũng. Đỉnh núi xa xa nuốt nốt vệt nắng cuối chiều, đường đêm lạnh lẽo làm ướt áo bào của Vãng Sinh. Y đi men theo đường đá, cuối cùng tìm thấy Chung Dục đang ở trước rừng nhân.

Chung Dục ngất xỉu dưới đất, mặt mũi tái nhợt, hô hấp yếu ớt. Vãng Sinh thấy thế vội chuyển cho hắn chút linh lực, bảo vệ tâm mạch hắn. Y đặt ngón tay lên cổ tay Chung Dục, cẩn thận dò mạch đập của hắn xong, cuối cùng thở phào một hơi.

Người này chỉ là đói quá ngất xỉu.

Đến khi Chung Dục tỉnh lại, thứ nhìn thấy chính là dung mạo lạnh nhạt của Vãng Sinh.

“Tỉnh rồi hả?” Vãng Sinh nói: “Người đói quá nên ngất xỉu.”

Chuyện mất mặt như thế lại bị Vãng Sinh dùng giọng điệu bình thản nói ra, Chung Dục sắp tái cả mặt. Hắn nghĩ có phải sau khi trọng sinh làm phạm nhân, tâm tình cũng trở nên giống đám phạm phu tục tử hay không, khí phách kiêu ngạo làm Ma Đế lúc trước không còn sót lại chút gì, chỉ có thể làm trò cười trước mặt tên hòa thượng chán ngắt này.

Hắn không cam lòng, nhưng lại không có mặt mũi để bốc hỏa nữa, chỉ đành xoay người đưa lưng về phía Vãng Sinh, tự mình bực bội.

Bưng cái bát đặt trên bàn tối, Vãng Sinh ngồi xuống bên giường: “Ăn chút gì đi.”

“...”

“...Mỳ này ta khát thực được ở dưới chân núi.”

Người bây giờ ngay cả sức ăn cơm cũng không có, có cần ta đút cho người không?

“Ôi thôi, được rồi, bản tọa thua ngươi.” Ngồi dậy, Chung Dục nhận bát thìa trong tay Vãng Sinh. Có lẽ thực sự đói bụng, chút canh suông nước nhạt cũng hết như mỳ vị.

Vãng Sinh nhìn hắn ăn như hổ đói hết bát mỳ, lấy lại bát không, đột nhiên Chung Dục hỏi: “Người không ăn gì sao?”

“Ta là Tôn Giả, không ăn khói lửa nhân gian.” Y đứng dậy đi ra ngoài: “Ta đi trả bát cho người trong thôn, ngươi ngủ tiếp đi.”

“Ừ.”

Thực ra Vãng Sinh không hề cảm thấy mình có thể độ Chung Dục nhập Phật, phải biết rằng đây chính là Ma Đế bất kham đã khiến cả tam giới hỗn loạn ba vạn năm trước, dù trọng sinh làm phàm nhân, ma tính cũng vẫn còn trong cơ thể hần. Nếu không phải Thiên Đế khẩn cầu Như Lai ra lệnh phái y tới độ Chung Dục, y có thể nào cũng không muốn gặp lại Chung Dục.

Trận chiến ba vạn năm trước cũng chẳng phải hồi ức tốt đẹp gì. Y thắng Chung Dục, bỏ đi tu vi cả đời, từ nay về sau tam giới không còn Chiến Phật Phạm Niệm nữa.

Tu Phật không phải là chuyện dễ dàng gì, cũng may Phật căn của Vãng Sinh vẫn còn, sau khi trọng sinh tuy không được bằng kiếp trước, nhưng cũng được tước hiệu Tôn Giả. Ba vạn năm qua y chuyên tâm tu hành, hy vọng có thể hiểu thấu Thập Địa Lục Độ, tu thành Phật Quả. Có điều bản thân việc thành Phật cũng không dễ, cần trải qua ngàn vạn kiếp nạn.

Độ Chung Dục nhập Phật có lẽ cũng là một trong số đó.

Nếu đã được định trước trong số mệnh, thì không cần phải rầu rĩ.

Đến đêm, Thanh Nguyên Sơn càng quanh quẽ. Áng mây trên bầu trời giống như ông lão ngủ say trong đêm đen, rừng trúc trên núi dưới ánh trăng biến thành một mảng màu đen. Một con đom đóm chọt sáng lên, bay đến trước cửa sổ căn phòng nhỏ, lượn vài vòng rồi lại bỏ đi.

Bầu không khí trong phòng lại hơi kỳ lạ.

Chung Dục nhìn Vãng Sinh tĩnh tọa bên cạnh, cảm thấy cả người không được tự nhiên. Hần nhin cả buổi, cuối cùng mở miệng hỏi: “Người cứ thế đi ngủ.”

“Ừm.”

“A, quả là đặc biệt.”

Vãng Sinh mở mắt nhìn hần: “Người không quen ngủ cùng một giường với người khác à?”

“Không không.” Chung Dục phủ nhận, trong lòng lại nghĩ: hai nam nhân ngủ cùng một giường cũng chẳng hề gì, nhưng người ngồi thiền ngủ cạnh giường, cũng kỳ quặc quá đi.

Vãng Sinh đoán được suy nghĩ trong lòng Chung Dục, cân nhắc một chút, liền nói: “Vây ta ra bên ngoài.”

“Này này, người đi như thế làm như ta hẹp hòi không bằng.” Giữ lấy cánh tay Vãng Sinh, Chung Dục nói: “Chiếm giường không cho chủ nhân ngủ, việc này truyền ra ngoài Ma Đế ta còn mặt mũi nào.”

Ta nhắm mắt, không nhìn không nghe không nói, còn người cứ ngồi cạnh ta đi.

Ánh mắt rơi vào cái tay đang giữ lấy mình của Chung Dục, Vãng Sinh gật đầu.

Trong thời gian từ lúc gặp nhau, Chung Dục vẫn luôn chịu sự quản chế của Vãng Sinh. Lần này Vãng Sinh nghe theo lời hần, tâm trạng Chung Dục rất tốt. Hần buông tay ra, lặng yên nhắm mắt ngủ. Nghe tiếng vải vóc sột soạt, hần biết Vãng Sinh đang ngồi xuống cạnh hần.

Ôi, bản tọa rơi xuống nông nỗi này, thật là đáng thương mà.

Cơ mà còn nhiều thời gian, ai biết sau này sẽ thế nào. Trước cứ theo tên hòa thượng này lấp đầy cái bụng đã, những chuyện khác có thể từ từ suy nghĩ.

Thế nhưng Chung Dục không ngờ, lấp đầy cái bụng cũng là chuyện khó khăn.

Sáng sớm hôm sau không thấy tăm hơi Vãng Sinh đâu, Chung Dục tính toán thời gian, đoán chừng y tới thác nước Tử Trạch ở Hoa Đào Nham tu luyện, liền tới đó tìm.

Thác nước như một mảnh lụa dài, từ đỉnh đổ xuống, bọt nước bắn tung tóe trên tảng đá, trong suốt lại nhiều cánh, giống như từng đóa bạch mai, ào ào rụng xuống như mưa. Chung Dục đứng trước thác nước, nhìn hồi lâu vẫn không ra nguyên cố, bèn hô lớn: “Vãng Sinh, người có ở bên trong không?”

Giọng nói của Vãng Sinh xuyên qua làn nước, trở nên mơ hồ: “Chuyện gì?”

“Sáng sớm đã không thấy người đâu, ta đói rồi.”

“Đói rồi, thì tự xuống chân núi khát thực đi.”

“Hả?”

“Ta nói rồi, người không bái ta làm thầy, ta sẽ mặc kệ người.”

“Này, người xuất gia lòng mang từ bi, người thực sự bỏ mặc ta?”

Văng Sinh bất động như núi, nhàn nhạt nói: “Người xuất gia cũng không nói dối.”

Bị Văng Sinh nói hết lời phản bác, Chung Dục cảm thấy huyết thái dương nảy lên thành thạch. Thân là Ma Đế, vậy mà phải cúi mình nén giận, còn bị sập cửa vào mặt, không còn tí thể diện nào. Hắn chửi mình trong bụng: Chung Dục, đầu óc người hỏng rồi phải không, đi nhờ vả cái tên hòa thượng tởm ngất này!

Tự đi thì tự đi, ta tứ chi kiện toàn, không điếc không câm cũng chẳng ngốc, còn chết đói được sao?

Con người một khi nóng lên, liền quên mất cảnh ngộ của mình. Chung Dục đã quên lúc này hắn chỉ là một phạm nhân, hơn nữa còn vừa mới trọng sinh, khó khăn của nhân gian hắn chưa từng được nếm trải, Thanh Nguyên Sơn này hắn chưa quen, đi tới đi lui liên lạc đường.

“Con mẹ nó, nhọ quá!” Nhịn không được chửi tục một câu, Chung Dục ngồi xuống thêm đá. Thân thể phạm nhân yếu ớt, chưa đi bao lâu chân đã mỏi nhừ. Xoa cổ chân, Chung Dục nghĩ: Tiếp tục thế này cũng không phải là cách.

Nếu hắn phải sống cả đời với thân thể này, hắn còn hao tổn ba vạn năm để trọng sinh làm gì? Ba vạn năm gian nan thế nào, chỉ có bản thân hắn biết. Hắn một lòng nghĩ đến chuyện làm Đế Quân ma giới một lần nữa, dẫn chúng ma tới chỗ lão già Thiên Đế kia báo thù rửa hận, thế mà hôm nay ngay cả bản thân mình cũng không lo được. Mà kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện, Tôn Giả Văng Sinh kiếp trước là Chiến Phật Phạm Niệm kia, dường như cố ý xem trò cười của hắn, bắt hắn lại không giết hắn, ngược lại còn bắt hắn bái nhập cửa Phật.

Đúng là vừa buồn cười vừa đáng hận.

“Cái tên hòa thượng xấu xí kia, đợi bản tọa tìm định hồn châu về, nhất định sẽ không tha cho người!”

Lá cây sần sật vang lên, Chung Dục chợt cảm thấy xung quanh có dị động. Dù hắn không có pháp lực, nhưng thính giác lại cực kỳ nhạy bén. Cảnh chú ý động tĩnh bốn phía, không ngờ có một trận gió bỗng đến trước mặt, đánh hắn bay ra xa.

Mùi máu tươi như rỉ sắt lan ra trong miệng, chặt vật từ dưới đất bò dậy, Chung Dục nhìn thấy rõ vật sống đối diện.

Đó là một con quái vật cao hơn mai mười thước, mặt người thân báo, nhưng mọc ra một con mắt và một đôi tai trâu. Nó gập chân trước lại, lỗ tai dựng đứng, cái mõm rộng phát ra âm thanh u u, nhìn chằm chằm Chung Dục, giống như đang dò xét con mồi của mình.

Chung Dục kinh hãi – hóa ra là thần thú Chư Kiền!

Chư Kiền hất cái đuôi dài xuống đất, phát ra tiếng vang lớn, mặt đất cũng bị rung lên. Chung Dục giờ mới hoảng hốt, hắn không có pháp lực, chắc chắn không đánh lại con thần thú này, cách duy nhất chính là chạy. Nhưng không đợi hắn giơ chân bước, Chư Kiền đã nhào tới, dẫm hắn xuống chân. Chung Dục không thể động đậy, chỉ cảm thấy ngực như bị đá tảng ngàn cân đè xuống, không thở nổi.

Lẽ nào đường đường là Ma Đế như ta lại chết dưới chân con súc sinh này sao?!!

Nhưng đúng lúc đó, một đường kim quang đâm vào mắt Chư Kiền, Chư Kiền kêu thảm lùi về sau vài bước.

Văng Sinh đang vân đến, rơi xuống bên cạnh Chung Dục. Y hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua gương mặt hoảng hốt của Chung Dục, chuyển sang nhìn về phía Chư Kiền, nói: “Hắn là người của ta, không được dẫm thương hắn.”

Chư Kiền nghe xong, hơi nghi ngờ, nhìn Chung Dục, lại nhìn Văng Sinh.

Chung Dục hét lên với Chung Dục: “Người cẩn thận con súc sinh này làm hại người!”

Vãng Sinh không để ý đến Chung Dục, chỉ đi tới trước mặt Chư Kiền, vươn tay.

Dùng trán đụng vào lòng bàn tay Vãng Sinh, Chư Kiền phát ra âm thanh. Vãng Sinh cười cười, nói: “Ta biết rồi, người quay về phục mệnh với chủ nhân nhà người đi.”

Chư Kiền lên tiếng, xoay người rời đi.

Chung Dục bị mọi chuyện xảy ra trước mắt làm cho chóng mặt, mãi đến khi Vãng Sinh kéo dậy, hắn mới lấy lại tinh thần.

“Thần thú kia coi người thành kẻ xấu.” Vãng Sinh thấy khoe miệng hắn có máu, dùng ngón trỏ điểm một cái bên miệng hắn: “Thế nào, nghĩ xong chưa? Nếu người bái ta làm thầy, sẽ không bị thế này nữa.”

Người vốn là Ma Đế, mà giờ ngay cả một con thần thú nho nhỏ cũng không chế ngự được. Nếu người chịu bái ta làm thầy, ta sẽ dạy người cách hộ thân.

Đau đớn trong miệng nháy mắt biến mất, Chung Dục nhếch miệng trả lời: “Ta còn dám không chịu sao? Nếu ta không chịu, phỏng chừng chẳng sống được mấy ngày.”

“Vậy được, người theo ta tới Đào Hoa Nham đi.”

“Tới Đào Hoa Nham làm gì?”

“Hành lễ bái sư, hơn nữa ta phải quy y cho người.”

Chung Dục rùng mình – quy y?

Vãng Sinh gật đầu.

Hòa thượng này sao còn nghĩ đến lễ bái sư nữa chứ!

“Ồ... quy y thì miễn đi.” Chung Dục lộ ra vẻ mặt khổ sở: “Ta cạo đầu bóng lưng thì khó coi lắm.”

Vãng Sinh lại nói: “Tướng mạo chỉ là một bộ da, người hà tất phải quan tâm đến vậy?”

“Thân thể da tóc được nhận từ phụ mẫu. Mặc dù cha mẹ ta đã mất cách đây mấy nghìn vạn năm trước rồi, nhưng ta cũng thể lòi về ngoài cửa mình ra đùa giỡn được.” Hắn hiếm khi nghiêm túc nói với Vãng Sinh: “Vãng Sinh này, ta thấy lễ bái sư kia cũng miễn luôn đi. Trong lòng ta kính người là sư phụ, bình thường vẫn gọi người là Vãng Sinh, thế nào?”

Vãng Sinh khẽ nhún mày: “Việc này không hợp lễ pháp.”

“Này, dù gì ta cũng là Ma Đế. Coi như nể tình ba vạn năm trước hai ta từng giao thủ, người cho ta chút thể diện đi.”

“... Vậy thì cứ theo người đi.” Vãng Sinh nói: “Nhưng sau này người phải nghe lời ta.”

Chung Dục cười, nói: “Vâng vâng, mọi chuyện ta đều nghe theo người.”

21. Chương 21: Vãng Sinh Thiên – Học Nghệ

Chuyện bái sư cứ thế qua đi.

Không hành lễ bái sư, cũng không quy y, Chung Dục không gọi y là sư phụ. Nhưng Vãng Sinh cũng không để ý. Ma căn trên người Chung Dục vẫn còn, độ hấn nhập Phật không phải là chuyện một sớm một chiều.

Ngẩng đầu nhìn Chung Dục đang ngồi tựa vào gốc cây nhìn bốn phía, Vãng Sinh nghĩ: Chỉ cần hắn chịu nghe lời mình, thì mọi chuyện đều dễ nói.

“Không phải đã nói với người, lúc đọc kinh thư phải nghiêm túc, không được phân tâm sao?”

“Vâng.” Giơ kinh thư cầm trong tay lên, Chung Dục đọc: “Đất Phật mọc cây ngũ sắc, một bông hoa một thế giới, một cái cây một kiếp phù du, một ngọn cỏ một thiên đường, một chiếc lá một Như Lai, một hạt cát một cực lạc, một phương một niết bàn, một nụ cười một trần duyên, một suy nghĩ một thanh tịnh.” Hắn cố tình đọc to tiếng, không muốn cho Vãng Sinh tỉnh tâm ngồi thiền.

Vãng Sinh biết thừa, liền lắc đầu.

Thôi bỏ đi, cứ để từ từ.

Bỗng nhiên sắc trời trở tối, Chung Dục giật mình. Cảm giác này, không phải chính là súc sinh mấy hôm trước kia sao? Quả nhiên khi hắn quay đầu lại, đã nhìn thấy Chư Kiền tới, chỉ là lần này đi cùng nó còn có một vị nam tử. Gương mặt nam tử kia như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, có góc có cạnh, bên dưới mày kiếm dày rậm là một đôi mắt phượng, mái tóc dày đen nhánh được kim quan buộc lên thật cao. Y phục hắn mặc được làm bằng tơ lụa hảo hạng màu băng lam, đường viền trắng như tuyết thêu hoa văn lá trúc thanh tao, khiến cho hắn vô cùng ưu nhã.

Nam tử nhìn thấy Vãng Sinh, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười: “Tôn Giả Vãng Sinh, lâu rồi không gặp.”

Vãng Sinh khẽ gật đầu: “Đã lâu không gặp.”

“Ta đang bảo ai lại đi nuôi con súc sinh này chứ, thì ra là Thiên Xu Tinh Quân.” Chung Dục nhìn người của thiên giới không vừa mắt, giọng điệu rất không thân thiện: “Bắc Đẩu Thất Tinh Quân ngài không ở yên trên giới, tới đây làm gì?”

Thấy Chung Dục ở chỗ này, Thiên Xu rất ngạc nhiên. Hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm Chung Dục, giọng nói mang theo hàn ý: “Sao ngươi lại ở đây?”

Nguyên thần của ngươi không phải đã bị Phạm Niệm phong ấn rồi sao?

Chung Dục hừ khẽ một tiếng, nói: “Vậy thì ngại quá, bản tọa bây giờ không những đã giải phong ấn, còn trọng sinh thể xác. Khiến đám thần tiên chó má thiên giới các ngươi phải thất vọng rồi.”

“Câm miệng.” Thấp giọng quát Chung Dục, Vãng Sinh nói với Thiên Xu: “Ngươi cứ yên tâm, hiện giờ Chung Dục chỉ là một phạm nhân.”

Hơn nữa hắn là đồ đệ của ta, sẽ không làm điều ác.

Thiên Xu mang vẻ mặt không thể tin nổi – hắn là đồ đệ của ngươi?

Đến khi Vãng Sinh nói rõ ngọn ngành, Thiên Xu mới sáng tỏ. Trong lòng hắn không thoải mái lắm, mở miệng hỏi: “Ngươi chính là kẻ thù của Ma Đế ở kiếp trước, hôm nay muốn độ hắn nhập Phật, hắn sẽ không hại ngươi chứ?”

Vãng Sinh lắc đầu: “Vào cửa Phật rồi, ân oán tình thù đều như mây khói thoảng qua. Huống hồ hiện tại hắn không hề có pháp lực, chẳng thể làm gì được ta.”

“Mọi việc cẩn thận vẫn hơn.” Thiên Xu vẫn không yên lòng, dặn dò: “Tuy hắn đã là phạm nhân, nhưng ma căn vẫn còn, Vạn nhất hắn tu lại ma đạo, chỉ sợ hậu quả khôn lường.”

Vãng Sinh lại nói: “Hắn đã bái ta làm sư phụ, đương nhiên là phải tu Phật pháp.”

Nhìn về phía Chung Dục đang mắt to trừng mắt nhỏ với Chư Kiền cách đó không xa, Vãng Sinh nói: “Chung Dục, ngươi đến rừng nhân nhật ít cảnh nhân về căn nhà trong rừng trúc đi.”

“Ừ.” Đáp lại một tiếng cực kỳ không tình nguyện, Chung Dục đi về phía rừng nhân.

“Hiếm khi Ma Đế nghe lời ngươi như thế.”

“Hắn có rất nhiều tâm tư, biết hiện giờ chỉ ở bên cạnh ta mới là an toàn nhất.” Vãng Sinh xoay người, nhìn Thiên Xu nói: “Đi về trước đi.”

“Ừm.”

Quay lại căn nhà nhỏ trong rừng trúc, Thiên Xu và Vãng Sinh cùng nhau ngồi trước bàn đá. Hắn nhìn Vãng Sinh dùng thìa làm từ gỗ lim múc lá trà bỏ vào tách, lại lấy nước sôi rót vào, hơi nước lượn lờ.

Có lẽ ảnh hưởng từ tính tình, dáng vẻ lúc Vãng Sinh pha trà khiến Thiên Xu cảm thấy yên ả, đẹp đẽ. Hắn không khỏi nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp y. Khi đó Thiên Xu vừa thành tiên, phụng mệnh Thiên Đế đến Tây Thiên đưa thiệp mời tiệc bàn đào cho Chiến Phật Phạm Niệm. Hắn nghĩ thầm, Chiến Phật lấy chiến làm danh, nhất định là một ông già thô kệch.

Nhưng hắn đã lầm.

Ngày ấy cũng là một hôm đẹp trời như thế này, rừng trúc xanh rì, ánh mặt trời xuyên qua tán lá, rải rác chiếu xuống. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, cành lá vươn dài mảnh mai theo đó khẽ nhảy múa. Khóe mắt người nọ mang theo vẻ dịu dàng sạch sẽ, tự mình rót cho Thiên Xu một chén trà. Không nhiễm thế tục, bạch y bị gió nâng lên hạ xuống, mang theo hương trà tràn ngập trong không khí.

Chỉ một cái liếc mắt, liền không quên được nữa.

Lúc này dung nhan người trước mắt chưa thay đổi, hắn không khỏi thốt lên: “Người vẫn giống như trước đây.”

“Hửm?”

“... Không có gì.” Nâng tách trà lên, Thiên Xu khẽ nhấp một ngụm, khen: “Quả nhiên là trà ngon.”

“Đúng rồi, lần này ta tới là có thứ muốn đưa cho người.” Hắn lấy ra một hộp gỗ đàn hương nhỏ, đặt lên trước mặt Vãng Sinh: “Đây là đan dược Thái Thượng Lão Quân mới luyện, có thể tăng tu vi. Người tu Phật không dễ, ăn cái này ít nhiều có thể trợ giúp.”

Vãng Sinh nhìn về phía cái hộp kia: “Đan dược này có tác dụng quá nhỏ với ta, hay là người giữ đi.”

“Đan dược này là ta tặng người, có lý nào ta lại giữ lại.” Hắn vô cùng kiên định, nói: “Chúng ta là hảo hữu nhiều năm, ngay cả lòng tốt của ta mà người cũng từ chối sao?”

“Việc này...” Vãng Sinh chần chờ một chút: “Vậy được, ta nhận, đa tạ.”

Trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười, Thiên Xu nhẹ giọng nói: “Giữa ta và người, không cần phải nói lời cảm ơn.”

Bởi vì còn có công vụ trong người, Thiên Xu hàn huyên với Vãng Sinh một hồi liền mang theo Chư Kiền rời đi.

Khi chỉ còn một mình Vãng Sinh, y nhắm mắt lại, nghe tiếng gió xào xạc của rừng trúc. Sau khi tới Thanh Nguyên Sơn, cũng chỉ có Thiên Xu thường tới thăm y. Y nghĩ: có lẽ Thiên Xu sợ y một mình buồn tẻ, nên tới giải sầu cùng y.

Nhưng ta đã sớm quen với cõi Phật cô tịch, không có ai tới, cũng có ảnh hưởng gì chứ?

Một mùi nồng nặc bay đến, Vãng Sinh mở mắt. Chung Dục ôm một bó cành nhàn đứng trước mặt, từ trên cao nhìn xuống y.

Trong nháy mắt đó, y hoảng hốt nhìn thấy Ma Đế từng đánh một trận quyết tử với y ba vạn năm trước, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Chung Dục không chú ý thấy sự khác thường của y, chỉ nhìn thoáng qua bốn phía, hỏi: “Tiểu tử kia mang theo con súc sinh đi rồi à?”

Vãng Sinh lấy lại tinh thần: “Chư Kiền là thú Thiên Xu Tinh Quân thuần phục, sau này không được gọi nó là súc sinh.”

Chung Dục không phục: “Vốn chính là súc sinh mà, lần trước còn suýt giết ta.”

“Lần đó nó phụng mệnh Thiên Xu, tới thông báo thời gian viếng thăm cho ta.” Giọng Vãng Sinh luôn lãnh đạm như thế: “Lại nói, người không nghe lời ta chạy lung tung, chịu khổ cũng phải.”

Cười khan hai tiếng, Chung Dục nói: “Dù có thế nào thì người nói gì cũng đúng, được chưa?”

Không dây dưa vấn đề này với Chung Dục nữa, Vãng Sinh đưa hộp gỗ đàn hương trên bàn cho hắn.

Chung Dục nghi ngờ nhận hộp, lúc mở ra lại hơi giật mình, đây không phải là Thanh Hư đan do Thái Thượng Lão Quân luyện sao?

“Thanh Hư đan này những một vạn năm mới luyện ra một viên, ăn có thể tăng rất nhiều tu vi! Đồ quý giá thế này, tiểu tử Thiên Xu kia lại tặng cho người? Hắn thật sự để ý đến người đấy nhỉ.”

Vãng Sinh không trả lời, chỉ nói: “Người ăn đi.”

“Cho ta ăn á?” Chung Dục sững sốt, sau đó cười: “Tốt với ta thế?”

“Thân thể phàm nhân hiện giờ của người muốn tu Phật quá khó khăn, ăn đan dược này, dù không thể tăng được bao nhiêu tu vi, nhưng cường thân kiện thể cũng tốt.”

“Ái chà, nếu để Thiên Xu biết đồ hắn tặng người bị ta ăn mất, sẽ tức hộc máu đấy nhỉ?”

Không muốn nghe Chung Dục nói vớ nói vẩn, Vãng Sinh nghiêm nét mặt: “Nếu không ăn, thì trả cho ta.”

Thấy Vãng Sinh có vẻ tức giận, Chung Dục vội vàng giấu hộp ra sau lưng: “Ta ăn, người cho ta, đương nhiên ta phải ăn.” Hắn nở nụ cười, nói: “Vãng Sinh này, không ngờ người và Thiên Xu Tinh Quân quan hệ tốt như vậy... ừm ừm!” Cảm thấy mình không phát ra được âm thanh nào, Chung Dục mở to hai mắt nhìn Vãng Sinh – y niệm một câu vô thanh chú, phong bế giọng nói của Chung Dục.

Nhìn Chung Dục, Vãng Sinh lạnh nhạt nói: “Đợi chừng nào người không ồn ào nữa, ta sẽ giải cho người.” Dứt lời, y liền xoay người vào nhà.

Há miệng mà không phát ra được âm thanh nào, kháng nghị đều vô hiệu, Chung Dục chỉ có thể điên tiết lấy hộp đan dược ra, nuốt ực xuống.

Hòa thượng chết tiệt, đợi pháp lực của ta hồi phục, nhất định cho người biết tay!

Cảm giác bị phong bế giọng nói không tốt lắm.

Mấy ngày nay Chung Dục đều không nói chuyện được, Vãng Sinh lại làm như không thấy ánh mắt trách móc kháng nghị của hắn. Hắn chỉ có thể ngán ngẩm cầm kinh thư đọc, mỗi ngày đi ngủ đều nhìn chăm chăm bóng lưng Vãng Sinh, trong lòng lặng lẽ khinh bỉ y.

Sáng sớm hôm nay hắn ngồi trước bàn đá cầm kinh thư ngáy ra, giọng nói trong trẻo mà lại lạnh lùng của Vãng Sinh vang lên sau lưng.

“Ta đã nói rất nhiều lần rồi, lúc đọc kinh thư không được phân tâm.”

Hắn quay đầu lại liếc nhìn Vãng Sinh, dứt khoát ném kinh thư ra xa một trượng. Vãng Sinh thấy vậy, lắc đầu thở dài. Ma Đế này vẫn chẳng ngộ được chút Phật đạo nào.

Y đi tới, nhặt kinh thư ở dưới đất lên, nhẹ nhàng vỗ bụi phía trên. Cuối cùng y nhìn về phía Chung Dục, Chung Dục lại trưng vẻ mặt ngạo mạn.

“... Nếu người đọc thuộc hết kinh thư trong phòng, ta sẽ giải vô thanh chú cho người.”

Nghe đến câu này, ánh mắt Chung Dục sáng lên, hắn lập tức tiến tới nắm ống tay áo Vãng Sinh, nhìn chăm chăm mặt đối phương.

Vãng Sinh biết hắn định nói gì, liền thấp giọng nói: “Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, ta sẽ không nuốt lời.”

Tuy kinh thư trong phòng không nhiều lắm, nhưng cũng có hơn tám ngàn quyển. Vãng Sinh vốn nghĩ, số kinh thư này đủ cho Chung Dục đọc dăm ba năm, đến lúc đó tính tình hắn hẳn là cũng mài đủ rồi.

Nhưng y đã đánh giá thấp Ma Đế này – chỉ một tháng, Chung Dục đã ra hiệu cho Vãng Sinh, muốn y giải vô thanh chú.

“Người thuộc rồi?”

Gật đầu.

Vãng Sinh hơi nghi ngờ, y suy nghĩ một chút, vẫn niệm một câu khẩu quyết giải chú.

“Rất cuộc có thể nói chuyện rồi.” Như được đại xá, Chung Dục nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng. Vãng Sinh lại lạnh lùng nhắc nhở hần: “Nếu không thuộc, ta sẽ bịt miệng ngươi tiếp.”

“Ngươi coi thường bản tọa quá đấy.” Khẽ người một tiếng khinh thường, Chung Dục nói: “Đọc từ quyển nào?”

“Đọc ‘Kinh Kim Cương’ trước đi.”

Có điều phải nói trước, nếu đọc sai một chữ, thì không được tính.

“Được thôi.” Chung Dục hít sâu một hơi: “Ta nghe như vậy: Một hôm đức Phật ở Xá Vệ Quốc. Tại rừng Kỳ-đà trong vườn Cấp Cô Độc cùng với chúng đại Tỳ khưu là một ngàn hai trăm năm mươi vị. Đức Thế Tôn...”

“... Phật nói Kinh này xong. Trưởng lão Tu Bồ Đề cùng các Tỳ khưu, Tỳ khưu ni, Ưu bà tắc, Ưu bà di. Tất cả Trời, Người, A tu la trong thế gian nghe Phật nói đều rất hoan hỉ, tin nhận và vâng theo*.” Hần nhìn Vãng Sinh, nói với vẻ đắc ý: “Ta đọc xong rồi, không đọc sai đâu chứ?”

(*Theo bản dịch Kinh Kim Cương của Nguyên Hiển.)

Tiếp theo đọc cái gì? “Kinh Nghiêm Hoa”, “Kinh Địa Tạng” hay là “Kinh Vô Lượng Thọ”? Ta nhớ hết rồi. Vãng Sinh nhìn hần giây lát, sau đó nói: “Không cần.”

“Vậy, ta qua cửa rồi chứ?”

“Ừ.”

“A, tốt quá rồi.” Hần nhin không được phàn nàn với Vãng Sinh: “Mấy hôm trước quả thực làm bản tọa bứt rứt chết thôi.”

Ê, hai ta nói chuyện đi, sau này không được ý vào mình biết pháp thuật niệm chú ta nữa, khinh người quá đáng.

Thấy hần om sòm như thế, Vãng Sinh lại nhú mày. Chung Dục lập tức im re, bịt miệng cười cười với Vãng Sinh.

Hơn một tháng không được nói chuyện, sau khi lấy lại giọng nói, Chung Dục coi như nhớ đời, không gây thêm phiền cho Vãng Sinh nữa. Lúc Vãng Sinh tu hành, hần liền ngồi yên bên cạnh. Đọc xong kinh thư, hần không có việc gì làm, liền ngắm mây trên trời ngây ra. Cứ thế qua mấy hôm, hần buồn không chịu nổi.

“Vãng Sinh ơi, ngày nào ngươi cũng tĩnh tọa như thế, không chán à?”

Vãng Sinh nghe tiếng, mở mắt ra: “Tĩnh tọa để bình tâm lại, tỉ mỉ đẽo gọt chúng sinh tam giới và lục đạo luân hồi.” Y nhìn về phía Chung Dục nói: “Nếu ngươi thấy buồn chán, thì ngồi xuống, đem những kinh thư ngươi đã học thuộc ra tìm hiểu một phen.”

“Ta còn chưa tới cảnh giới ngồi xuống một cái liền bắt động ba ngày ba đêm như ngươi đâu.” Khoanh hai tay trước ngực, Chung Dục hỏi: “Vãng Sinh này, ngươi còn thiếu bao nhiêu năm, mới có thể tu thành Phật Quả?”

“Tu Phật không nằm ở thời gian, mà là ở linh hội.” Y hỏi Chung Dục: “Sao, nghĩ thông suốt muốn theo ta tu Phật rồi à?”

Chung Dục ho khẽ một tiếng, nói: “Ta chỉ xem xem mình còn cơ hội đánh nhau với ngươi nữa không.”

Chỉ cần ta trở lại ma đạo trước khi ngươi thành Phật, ta nhất định sẽ thắng ngươi!

Câu trả lời này khiến Vãng Sinh sững sốt giây lát, y lập tức nghiêm túc nhìn chăm chăm Chung Dục. Chung Dục lại mang vẻ mặt không hề gì, đối diện với Vãng Sinh.

...Haizzz, quả nhiên là ma căn vẫn còn chưa hết.

Phải làm sao, mới có thể độ hần nhập Phật đây?

“Nếu ngươi không có việc gì để làm, thì ngày mai xuống núi cùng ta đi.”

“Xuống núi?” Hấn vừa định hỏi Vãng Sinh xuống núi làm gì, Vãng Sinh đã cười mây bay đi.

Trên bầu trời truyền đến giọng nói của Vãng Sinh.

“Tự về nhà trúc.”

Chung Dục chỉ có thể nổi nóng ngay tại chỗ – tên hòa thượng xấu xí, có thể nói một lần hết câu rồi hãy đi được không?

22. Chương 22: Vãng Sinh Thiên – Đuổi Quỷ

Edit: Tiểu Khánh

Cách Thanh Nguyên Sơn chưa đến năm mươi dặm có một trấn nhỏ tên là Lô Bồ, mặc dù ở đó không bằng Giang Nam phồn hoa, nhưng cũng ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt. Trên con phố phồn hoa nhất của Lô Bồ, người đến kẻ đi, tiếng rao hàng của tiểu thương nối nhau không dứt. Giọng hát của ca cơ trên lầu nhạc phường truyền ra, có người nói ca cơ cả dung mạo lẫn giọng hát đều là đệ nhất thiên hạ, khiến cho người ta vô cùng hâm mộ.

Nhưng hôm nay đông đảo du khách đáng vẽ vội vã phóng mắt ra xa nhất cũng không thấy đầu bài của nhạc phường đâu, mà chỉ có một vị nam tử mặc áo đen đứng ở ngoài y quán. Mái tóc hấn dài đến ngang lưng, không buộc không tãi, trông mắt đen thâm thúy, mũi cao thẳng, đôi môi đỏ tươi. Đường nét gò má như đao khắc, góc cạnh rõ ràng nhưng không kém phần dịu dàng. Lúc hấn cười lộ lên, giống như vàng trắng khuyết, lúc nghiêm nghị lại như ánh sao lạnh trên bầu trời. Nữ tử đi ngang qua đều bị dung mạo của hấn hút mất hồn, thậm chí có vài nam tử cũng dừng lại nhìn hấn.

Nhưng vị mỹ nam tử này lại không có lòng dạ nào để ý đến chuyện bản thân bị người khác nhìn ngang ngó dọc, tâm trạng hấn lúc nào không được vui vẻ lắm.

Vãng Sinh lại dám bắt bản tọa làm thành giúp việc bào chế thuốc!!

Chung Dục xuống núi mới biết, Vãng Sinh bốc thuốc miễn phí ở trấn Lô Bồ. Y nói ở Thanh Nguyên Sơn nhiều năm, vẫn luôn được người trong trấn chiếu cố, xem bệnh cho bọn họ cũng là việc nên làm.

“Người ở bên ngoài y quán bào chế thuốc cho họ đi.”

Chung Dục khinh thường – người có bị bệnh không, bảo ta làm cửu vạn bốc thuốc cho mấy phàm nhân kia?

Vãng Sinh lại bình tĩnh nói cho hấn biết: “Bây giờ người cũng là phàm nhân.”

“... Người thẳng.”

Lúc này Chung Dục đã đứng bên ngoài y quán ba canh giờ, chân cũng tê rần rồi. Lần nào muốn sưng mặt với người đến lấy thuốc, giọng của Vãng Sinh ở trong nhà lại truyền ra.

“Không được vô lễ.”

Chung Dục oán thăm: người có chết cũng phải dán mắt vào ta đúng không?

Bận rộn mãi đến chập tối, xem bệnh miễn phí mới coi như kết thúc. Chủ y quán cảm ơn Vãng Sinh, còn tặng Vãng Sinh một ít quần áo mới. Vãng Sinh định từ chối, lại bị Chung Dục tranh nhận. Hấn nói: “Quần áo này người không mặc thì để ta mặc!”

Vừa định mở miệng từ chối, nghe thấy hấn nói thế, lời Vãng Sinh liền ngưng lại trong miệng. Y hành lễ với chủ y quán: “Vậy thì cảm ơn chủ quán.”

“Đại sư quá lời rồi.” Vãng Sinh vẫn luôn được người trong trấn coi là cao tăng đắc đạo, nói chuyện với y tự nhiên kính trọng có thừa: “Ban đêm đường tối, xin đại sư dọc đường cẩn thận.”

“Đa tạ.”

Hai người đang định rời khỏi y quán, một thiếu niên ăn vận nô bộc lao tới. Nó thấy Vãng Sinh liền lập tức quỳ xuống, lớn tiếng kêu lên: “Xin đại sư mau cứu ông chủ nhà con!”

“Mau đứng lên nói.” Y nâng thiếu niên dậy: “Có chuyện gì vậy?”

Thiếu niên kia cấp bách ngay cả lời nói cũng không rõ ràng, bắt lực khóc òa lên. Vãng Sinh an ủi nó, nói: “Người đưa ta tới gặp chủ nhân nhà người trước đã.”

Chung Dục nghe thấy việc không liên quan: “Chúng ta mệt cả một ngày rồi, vẫn còn có công việc ngoài lề à?”

Không để ý đến Chung Dục, Vãng Sinh theo thiếu niên đi ra ngoài. Chung Dục chỉ đành yên lặng trợn mắt trong lòng, sau đó đi theo.

Theo thiếu niên đến một tòa phủ đệ, bảng hệ trên cửa viết hai chữ “Tần Phủ”.

Tần gia mấy đời kinh doanh, là thế gia lớn nhất trấn Lô Bồ. Gia chủ Tần gia đời này Tần Nghê Hiên tuy mới chỉ có hai mươi sáu tuổi, nhưng tuổi trẻ tài cao, hay làm việc thiện, tất cả người trong trấn đều kính nể. Nhưng nửa thang trước y đột nhiên mắc bệnh nan y, cả ngày hôn mê bất tỉnh, mời rất nhiều đại phu đến khám nhưng đều không chẩn ra nguyên nhân bệnh. Vừa rồi người làm trên đường nghe nói có đại sư ở y quán, y thuật rất cao siêu, lúc này mới chạy vội tới mời Vãng Sinh.

Có điều quý phủ còn mời thêm một người khác. Thấy có một tiểu đạo sĩ mặc áo bào xám ở đối diện, Chung Dục cảm thấy trần gian này quả là nhỏ.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, đạo sĩ lúc trước muốn giết bản tọa không được, hôm nay lại gặp được ở nơi này.

Tiểu đạo sĩ thấy Chung Dục thì hơi giật mình, có điều nghe người làm nói họ tới quý phủ giúp đỡ, sắc mặt liền dịu đi. Y chấp tay hành lễ: “Tiểu đạo Lâm Tử Tu.”

Vãng Sinh gật đầu.

Đi vào phòng trong, gia chủ Tần gia đang nằm trên giường. Sắc mặt hắc tái xanh, ấn đường biến thành màu đen, giữa chân mày nhú chặt, trên trán không ngừng đổ mồ hôi hột, môi hơi động đậy như muốn nói gì. Bệnh trạng thể này, là ác mộng quần thân, xem ra là có quỷ quái quấy phá.

Về mặt Vãng Sinh và Lâm Tử Tu đều nghiêm trọng, lão quản gia lo lắng hỏi: “Hai vị, gia chủ nhà tôi rốt cuộc bị làm sao?”

“Quý mị quần thân, mạng không còn bao lâu.” Chung Dục ngồi trên ghế bình tĩnh uống trà, bộ dạng xem trò vui.

Bọn hạ nhân nghe hắn nói vậy, sợ tái mặt, khóc gào cầu xin họ mau cứu Tần Nghê Hiên. Vãng Sinh quay đầu lại trừng Chung Dục: “Các vị yên tâm, bản tăng nhất định sẽ cứu Tần gia chủ.”

“Vãng Sinh này, người là một hòa thượng, việc bắt quỷ giao cho tiểu đạo sĩ kia đi.” Chung Dục hả hê: “Nếu đạo sĩ kia hãi không bắt được quỷ mị này, chúng ta sẽ mở lòng từ bi, siêu độ cho vong hồn gia chủ Tần gia là được.”

Lâm Tử Tu liếc hắn, chuyển sang nói với Vãng Sinh: “Quý mị này không hề tầm thường, dựa vào sức một mình tiểu đạo sợ rằng khó mà chế ngự được. Tôn giả có bằng lòng cùng làm phép với tiểu đạo, cứu một mạng người không?”

“Cứu người là việc không thể chậm trễ.” Y nhìn về phía Chung Dục, nói: “Nếu người không muốn cùng làm, thì tự mình quay về Thanh Nguyên Sơn đi.”

“Tự mình về Thanh Nguyên Sơn phải đi bộ, mệt lắm!” Chung Dục sẽ không bỏ qua cơ hội xem trò vui như thế này. Hắn cười hi hi nói với Vãng Sinh: “Ta muốn đi theo người!”

Đây đúng là một cảnh tượng hiếm thấy, đạo sĩ làm phép, hòa thượng bày binh bố trận, còn có một phạm nhân ở bên cạnh chỉ chỉ chỗ chỗ. Vãng Sinh ngại Chung Dục quấy rầy, lớn tiếng nói: “Không được lên tiếng.”

Chung Dục thở dài, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Những người khác đều lùi ra ngoài năm thước, vừa lo lắng vừa tò mò nhìn họ.

Vãng Sinh cầm phật châu trong tay, niệm thầm: “Sắt đà nhĩ, a già la, mật li trụ.” Liền thấy chuỗi phật châu bay lên không trung biến thành năm điểm ánh sáng, chiếm giữ năm phương. Y tiếp tục niệm: “Bàn li đất la da, ninh yết li.”

Bầu trời phát ra tiếng ầm ầm vang dội, tầng mây xám dày nặng vô biên bị ép trĩu xuống, màu sắc cũng dần dần chuyển thành đen sì, toàn bộ Tần phủ bị bao trùm trong mờ mịt.

“Đoàng” một tiếng, bầu trời như bị một chiếc roi quật nứt ra một cái khe, một luồng ánh sáng tím chọc thủng chân trời.

Chính là lúc này!

Lâm Tử Tu giơ kiếm gỗ đào lên, ánh mắt lạnh thấu xương: “Ta là mắt trời, cùng đi theo trời. Con người như sấm sét, ánh sáng bất cực. Nhìn thấu trong ngoài, không gì không phục. Lập tức tuân mệnh.” Y đẩy kiếm gỗ ra, kiếm kia liền đâm về phía luồng ánh sáng tím.

Kiếm gỗ và ánh sáng tím va chạm vào nhau trên không trung, nhất thời sấm chớp rền vang, cuồng phong nổi lên bốn phía. Vãng Sinh và Lâm Tử Tu đứng im làm phép, những người khác đều sợ hãi trốn ra sau, chỉ có một mình Chung Dục mỉm cười nhìn bầu trời.

Qua khoảng chừng nửa khắc, kiếm gỗ đào trở lại trong tay Lâm Tử Tu, Vãng Sinh cũng thu hồi phật châu, mây đen dần tan.

“Đẹp lắm.” Chung Dục vỗ tay: “Đáng tiếc là để con quỷ kia chạy mất rồi.”

Chung Dục ở bên cạnh kháy khỉa, Lâm Tử Tu vừa tức vừa xấu hổ. Hắn không tiện nổi cáu, đành phải nói với Vãng Sinh: “Tôn giả vất vả rồi, đáng tiếc không bắt được tai họa kia.”

“Ê! Người đừng có đổ trách nhiệm lên người Vãng Sinh!” Chung Dục che trước mặt Vãng Sinh: “Rõ ràng là người tu vi không đủ, để cho ả ta chạy thoát.”

“Chung Dục!” Y nắm vai Chung Dục, dùng ánh mắt ý bảo đối phương đừng nói nữa.

Vãng Sinh lên tiếng, Chung Dục phải nghe, hắn hung hăng trừng mắt một cái với Lâm Tử Tu, lùi ra phía sau Vãng Sinh.

Lão quần gia ở bên cạnh thấy thế, run rẩy tiến lên há miệng hỏi: “Mấy vị... gia chủ nhà tôi được cứu rồi ư?”

Vãng Sinh đáp: “Quỷ mị kia đã bị đuổi ra, gia chủ nhà ông không sao nữa rồi.”

Ông chuẩn bị một ít hạt cải trắng, sau đó dùng chú Tôn Thắng Phật Mẫu phù phép hai mươi một lần, vẩy ra bốn phía Tần phủ, quỷ mị kia sẽ không trở lại nữa.

“Đa tạ đại sư, đa tạ đại sư!”

Thấy những người đó cảm động rơi nước mắt, Chung Dục khinh thường “hừ” một tiếng, xoay người muốn đi.

Vãng Sinh thấy hắn sắp bước rời khỏi Tần phủ, như có điều suy nghĩ.

Đến khi y đuổi theo Chung Dục, người nọ lại chẳng nói câu nào.

Đi trên đường mòn trong rừng, chỉ có tiếng bước chân “sàn sạt” phát ra. Cành cây được ánh trăng phủ lên một tầng lụa mỏng, mờ ảo. Trong bóng đêm lấp lánh, vốn nên sáng khoải dễ chịu, nhưng Vãng Sinh lại có chút mất tự nhiên.

Cảm giác mất tự nhiên này duy trì chừng mấy hôm. Sau khi trở về từ trấn Lô Bồ, Chung Dục như biến thành người khác, ngày ngày yên lặng, không hề om sòm trước mặt Vãng Sinh nữa.

Vãng Sinh vốn phải vui mừng, y thích tĩnh không thích động, lúc trước bởi vì Chung Dục quá ồn ào mới phong ấn giọng nói của hắn. Hôm nay Chung Dục không nói chuyện gì với y, y ngược lại có phần không quen.

Hôm nay Chung Dục xuống chân núi khát thực, Vãng Sinh liền đi theo hấn. Họ một trước một sau mà đi, qua một đoạn, Vãng Sinh đột nhiên hỏi: “Người làm sao vậy?”

Chung Dục làm bộ không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước. Vãng Sinh lại hỏi một câu: “Người đang giận à?”

“Không phải người kêu ta bớt lời sao?” Giọng nói để lộ ra bất mãn, Chung Dục nói: “Giờ ta yên lặng im mồm, người vui chưa?”

“... Người đang tức giận.”

“Đương nhiên là ta tức giận!” Chung Dục cho rằng Vãng Sinh biết rõ còn hỏi, dứt khoát thẳng thắn với đối phương: “Hôm đó rõ ràng là ta bảo vệ người, người thì hay rồi, một mực nói giúp tên đạo sĩ thôi!”

Ra là chuyện ở Tản phủ.

Lời của Chung Dục ngoài dự liệu của Vãng Sinh. Y vẫn cho rằng Chung Dục có địch ý với mình, nên y mới cố ý áp chế tính tình Chung Dục. Mà người này giờ lại nói hấn đang bảo vệ mình, quả thực không biết là thật hay giả.

“Mệt cho người còn tự xưng là sư phụ ta, muốn độ ta nhập Phật. Ta thấy người căn bản vẫn coi ta là tên ma đầu tội ác tày trời!” Thấy vẻ mặt ngờ vực của Vãng Sinh, Chung Dục cười lạnh một tiếng: “Mà thôi, dù sao kiếp trước hai ta chính là kẻ thù, kiếp này người bằng lòng dây dưa tiếp với ta đi.”

Nhưng mà, Vãng Sinh người nhất định không thành được Phật!

Chiếu theo lẽ nghĩa, lời Chung Dục nói ra là đại bất kính, nhưng lúc này Vãng Sinh lại chỉ ngơ ngàng, quên cả quát hấn.

“Ta xuống chân núi khát thực, người khỏi phải theo ta.” Hấn đi mấy bước, lại dừng lại: “Ta không chạy trốn đâu, ít nhất ta còn giữ chữ tín hơn tên hòa thượng nhà người.”

Không làm sao nhắc chân mình lên để bước đi được. Vãng Sinh chỉ có thể nhìn bóng lưng Chung Dục biến mất trong màu xanh ngắt.

Y không khỏi tự hỏi: lẽ nào, ta thực sự đúng như lời hấn nói, khúc mắc với hấn quá sâu... không thành Phật được sao?

Gió nhẹ thổi bay bạch y của Vãng Sinh, nhưng không thổi tan được những mờ mịt trong lòng.

23. Chương 23: Vãng Sinh Thiên – Gặp Nạn

Edit: Tiểu Khánh

Việc cãi vã mâu thuẫn thế này Vãng Sinh chưa bao giờ gặp ở kiếp trước, lần này gặp phải, y không biết phải làm gì. Ngày ngày Chung Dục đứng giờ thức dậy ăn ngủ nghỉ, qua qua lại lại rập khuôn trước mắt y, nhưng không chịu mở miệng nói chuyện.

Thiên Xu khuyên Vãng Sinh đừng lo: “Giận dữ thôi, qua ít thời gian nữa hấn tự cảm thấy không thú vị, sẽ tốt lên.”

“Không phải ta lo hấn giận dữ, chỉ là hấn cứ như thế, ta còn làm thế nào độ hấn nhập Phật?”

“Ta thì chẳng lo chuyện Chung Dục có nhập Phật được hay không.” Hấn nhìn về phía Vãng Sinh, ánh mắt vừa thâm tình vừa nghiêm túc: “Ta sợ hấn làm lỡ việc người thành Phật.”

“Việc đó...” Chợt có một khoảnh khắc ngập ngừng, Vãng Sinh nghĩ đến lời Chung Dục nói.

Người không thành Phật được.

“... Thành Phật là tùy duyên, không liên quan đến hấn.” Bưng trà xanh lên, Vãng Sinh nhấp một ngụm.

Biết Vãng Sinh không muốn nhắc đến chuyện đó, Thiên Xu đổi đề tài, hấn nói: “Việc người nhờ ta điều tra lúc trước, có manh mối rồi.”

“VẬY Ờ?”

“Ta từng tới hởi chỗ Bạch Trạch, hấn nói quỷ mị này là một con họa bì quý. Bởi vì ăn vụng nội đan của Minh Cơ, pháp lực tăng lên rất nhiều, trốn ra khỏi âm phủ tác quái.”

Vãng Sinh bưng tình ngộ ra, chẳng trách hôm đó ả có thể trốn thoát.

“Lần trước ả bị người làm trọng thương, hiện giờ nhất định đang muốn đi tìm một cái xác khác.” Thiên Xu nói tiếp: “Tuy quỷ mị kia lợi hại, nhưng còn lâu mới là đối thủ của người.”

“Ừm.” Vãng Sinh gật đầu: “Lần trước do ta sơ ý, để cho ả chạy.”

“Ta cũng không có ý trách người.”

“Ta biết.”

Lần nào cũng thế, đối thoại không có gì mới, Thiên Xu muốn quan tâm Vãng Sinh, đáng tiếc Vãng Sinh tâm như nước lã, chỉ có thể nhàn nhạt đáp lại hấn. Nhưng Thiên Xu cũng không hề để ý, gặp nhau tức là có duyên, hiểu nhau càng đáng quý, không thể yêu nhau, thì ở gần nhau.

Ta nguyện bầu bạn cùng người, vĩnh viễn canh giữ bên cạnh người.

Vãng Sinh không biết tâm ý của Thiên Xu. Người y vướng mắc là Chung Dục, mà lúc này, Chung Dục lại đang ngồi lì trong một quán trà ở thôn nhỏ dưới núi, không muốn quay về.

Từng đi cùng Vãng Sinh đến nơi này, người trong thôn đều cho rằng Chung Dục là bằng hữu của cao tăng đắc đạo. Tiểu nhị quán trà thấy hấn đến một mình, thuận miệng hỏi: “Hôm nay đại sư không đi cùng công tử sao?”

Vừa nhắc đến Vãng Sinh, Chung Dục liền giận không có chỗ trút, hung dữ nói với tiểu nhị kia: “Không!”

Tiểu nhị chẳng biết vì sao mình lại chọc đến vị này, lúng túng cười cười, vội vàng đi mất.

Cái tên nào hồng Vãng Sinh kia, bản tọa hiếm khi quan tâm đến y, y lại không biết tốt xấu!

Uống một ngụm trà, Chung Dục chỉ cảm thấy cả miệng đắng ngắt. Hấn hét lên với tiểu nhị: “Chủ quán, trà của người bị mốc rồi phải không? Sao khó uống thế?”

“Công tử, đây đều là trà mới năm nay.” Cảm thấy đây là vị khách không dễ chọc, tiểu nhị nói chuyện cũng phải khúm núm: “Ngài đừng làm khó dễ tiểu nhân.”

“Người...”

“Công tử tội gì phải tức giận với một tiểu nhị.”

Tiếng quát bị người khác cắt ngang, Chung Dục quay đầu lại. Trước mắt là một nữ tử kiều mị, da thịt nhẵn mịn như ôn ngọc, một đôi mày hàm xuân, khuôn miệng anh đào không son mà đỏ, hai lọn tóc mai bị gió thổi bay, càng tăng thêm vài phần phong tình. Giọng nàng cực ngọt cực thanh, những người có mặt đều bị nàng mê hoặc thần trí.

“Trà này không đáng, thứ đáng là lòng công tử phải không? Ha ha...”

Chung Dục nhìn đến ngây ra, nghe nữ tử nói mới vừa cười vừa nói: “Xem ra cô nương rất giỏi hiểu ý người đấy nhỉ.”

“Giỏi hiểu ý người cũng cần phải xem là ai.” Nàng nắm lấy ống tay áo Chung Dục: “Công tử có đồng ý uống với ta một chén không?”

“Đương nhiên là được.”

Ban đêm, trong đình viện vùng ngoại ô có trận gió mát thổi qua, lẫn cả mùi hoa quế, dịu dàng thanh nhã. Chung Dục dặn dò tiểu nhị mấy câu, liền theo nàng kia đến nơi này. Họ lại ngồi xuống đình, rượu đầy chén. Tư thái nữ tử rót rượu vô cùng thướt tha, Chung Dục nhìn nàng không chớp mắt.

Nữ tử nở nụ cười: “Ánh trăng đêm nay rất đẹp, công tử không ngắm trăng, nhìn chăm chăm thiếp làm gì?”

“Cô nương chim sa cá lặn, chỉ sợ Hằng Nga tiên tử trên cung trăng thấy dung mạo như hoa của cô nương cũng phải hổ thẹn ba phần.” Hắc cười nói: “Ta vừa gặp đã ái mộ cô nương, đương nhiên là muốn nhìn cô nương.”

“Công tử thật biết nói chuyện.”

Xin hỏi quý tính của cô nương?

“Thiếp tên Thanh Hà.”

“Thanh Hà.” Chung Dục gật đầu tán thưởng: “Quả là một cái tên hay. Hoa sen yêu kiều muốn nói, giọng nói của cô nương thực sự động lòng người.”

“Ôi, công tử thực biết nói đùa.” Nàng bưng chén rượu lên, nói: “Đây là rượu hoa quế do thiếp tự mình cất, công tử mau nếm thử đi.”

Một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, uống xong thiếp sẽ hầu hạ ngài thật chu đáo.

Chung Dục nắm tay nàng, cười nói: “Rượu mỹ nhân cất, nhất định là mỹ vị nhân gian.”

Nhưng tiếc quá, Vãng Sinh nhà ta không cho ta uống rượu, ta không dám không nghe đâu.

Đột nhiên lật đổ cái chén, Thanh Hà bị đẩy xuống đất, nàng kêu lên sợ hãi: “Công tử, sao ngài lại làm thế?”

“Lẽ gặp mặt cho người đẩy.” Hắc ghét bỏ liếc mắt nhìn Thanh Hà, nói: “Trong rượu này của người hạ mê hồn tán, ta chỉ đành trả hết lại cho người.”

Ánh mắt của Thanh Hà lóe lên: “Làm sao người biết?”

Cười khinh miệt một tiếng, Chung Dục vỗ vỗ cánh tay mình: “Chỉ là một con họa bì quỷ thôi, chút tài vật này của người mà cũng dám lừa gạt bản tọa.”

“Quả thực ta chỉ là một con quỷ nhỏ, nhưng người thì sao, không có ma căn lại còn là nhục thể phàm thai.” Đứng dậy khỏi đất, sắc mặt Thanh Hà trở nên trắng bệch: “Giờ ta giết chết người, người chạy được sao?”

Có điều người yên tâm, ta sẽ không giết chết người dễ dàng như vậy, thân thể này của người rất quý giá, nếu ta được dùng thân thể của người, pháp lực chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Hai tay mọc ra móng tay rất dài, Thanh Hà xông về phía Chung Dục. Chung Dục đưa tay trái vào ống tay áo, móc một túi gì đó hất vào mặt Thanh Hà.

Đường nhìn trong nháy mắt trở nên mơ hồ, Thanh Hà mất một lúc lâu mới nhìn rõ Chung Dục. Hắc bình tĩnh cười.

Thanh Hà khinh thường nói: “Người cho rằng chỉ dựa vào một bọc hạt cải trắng này là có thể hại ta được sao? Ha, ta cũng đâu phải quỷ mị bình thường, đồ chơi này vô dụng với ta!”

“Hạt cải bình thường vô dụng với người.”

“Nhưng mà, đây là hạt cải đã được Vãng Sinh làm phép.”

“Cái gì?” Mắt truyền đến đau đớn, Thanh Hà kêu to ngã xuống đất. Cảm giác bỏng rát nhanh chóng truyền từ mắt ra khắp toàn thân, ả chỉ cảm thấy cả người như thiêu như đốt: “Người... đồ ma vật, lại đi giúp đỡ hòa thượng kia, thật nực cười!”

“Nực cười cũng còn hơn bị con quỷ mị không biết tự lượng sức như người hại.” Hắc thở dài nói: “Người nói người xem, tu vi không đủ thì đừng ra ngoài làm mưa làm gió, đáng đời người vĩnh viễn phải sống dựa vào vẻ ngoài của người khác.”

Một đồng xương trắng, đóng giả người làm gì?

Thanh Hà hận nhất là người khác lời chuyện bề ngoài của ả ra nói, lúc này lửa giận trong lòng ả khó mà dập được, chỉ hận không thể bấm vào Chung Dục: “Ta phải giết người.”

Sát khí trên người ả nặng hơn, mấy đường ánh sáng lạnh ập về phía Chung Dục. Chung Dục dựa vào sự linh hoạt của bản thân để né tránh, nhưng vẫn bị trúng một đường.

Khốn kiếp, thân thể phạm nhân này yếu bỏ mẹ!

Qua mấy chiêu, Chung Dục đã hết lực, hẳn bị Thanh Hà ép vào một góc tường. Thanh Hà đang muốn móc mắt hẳn, liền cảm thấy hai tay bốc lửa. Ắt kinh hãi dùng pháp thuật muốn dập, nhưng lửa kia càng lúc càng lớn.

Chung Dục thấy thế, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Vãng Sinh đang bay trên không trung, trong tay y có một cụm linh hỏa, đốt quả nửa tấm da người của con quỷ mị kia, lộ ra xương trắng.

Thanh Hà đau đớn ngã xuống đất, chửi ầm lên: “Tên hòa thượng chết tiệt! Sao lại xen vào việc của người khác?”

“Hắn không phải là người khác.” Dập tắt linh hỏa trong tay, Vãng Sinh nhìn về phía Chung Dục: “Người bị thương.”

Nhìn thấy Vãng Sinh, Chung Dục cười hết sức rạng rỡ: “Thương nhẹ thôi, không có gì đáng ngại.”

“Hừ, không ngờ đường đường là Tôn Giả Phật giáo, thế mà lại quan tâm đến một ma vật!” Thanh Hà châm chọc Vãng Sinh: “Tôn Giả như người thật đúng là thêm thể diện cho Phật Tổ!”

Vãng Sinh nhíu mày, giọng nói lạnh đi ba phần: “Hắn là đồ đệ của ta, ta đương nhiên phải quan tâm hắn.”

Người làm hại người vô tội, dùng cách thức trái với lẽ trời để tăng tu vi, tội ác tày trời. Lần trước để người chạy thoát, lần này không thể nhân nhượng người.

Thanh Hà cười ha hả: “Ta tội ác tày trời, con ma vật kia của người cũng chẳng phải thứ gì tốt, sao người không giết hẳn!”

“Ê! Con quỷ mị này đúng là đến chết không chừa! Đừng hòng chia rẽ ly gián!” Chung Dục nói: “Vãng Sinh, đừng nhiều lời với ả nữa, đánh ả tan thành mây khói đi, xem ả còn dám lớn lối như thế không!”

Liếc Chung Dục, Vãng Sinh nhìn về phía Thanh Hà: “Ta sẽ cho người một cơ hội, nếu người có tâm hối cải, sau này không hại người nữa, làm việc thiện tích đức, ta sẽ tha cho người.”

“Tâm hối cải?” Thanh Hà cười lạnh một tiếng, nói: “Ta có lỗi gì?”

Khi còn sống tướng mạo ta xấu xí, bị chồng vu cáo thông dâm, bị sơ tẩy mà chết, hóa thành một đồng xương trắng. Kể phụ tình kia lại ung dung sung sướng với nữ nhân khác, ta không cam lòng!

Nam tử thế gian này, đều bạc tình, ta muốn hại bọn chúng, để bọn chúng không được chết tử tế!

“Dù vậy cũng không được làm hại người vô tội.” Từ trước đến nay Vãng Sinh xử sự không nói tình cảm: “Nếu người không chịu hối cải, vậy thì đành bắt người.” Y đặt ngón cái tay trái lên đầu ngón áp út, sau đó bốn ngón tay nắm chặt ngón cái thành quyền, đánh về phía Thanh Hà. Thanh Hà né tránh, muốn từ bờ tường chạy trốn, lại bị một thanh kiếm gỗ đào đâm trúng ngực.

“A!” Ánh sáng phát ra từ kiếm kia chia thân thể ả ra làm mấy mảnh, nhất thời tấm da người hóa thành tro bụi, xương trắng rụng rời thành một đồng. Lâm Tử Tu xuất hiện, lấy ra ra hồ lô màu tím thu quỷ mị kia vào trong.

Chung Dục bĩu môi: “Tiểu đạo sĩ này chỉ giỏi cướp công, chờ đến lúc quỷ mị này không còn sức phản kháng mới đến.”

Lâm Tử Tu không muốn để ý đến Chung Dục, y nói với Vãng Sinh: “Quỷ mị này tiểu đạo bắt đi, xin Tôn Giả lượng thứ.”

“Đạo trưởng cực khổ rồi.” Y xoay người nhìn về phía Chung Dục: “Theo ta trở về.”

“Ừm.”

Quay lại rừng trúc, Vãng Sinh chữa vết thương cho Chung Dục, y bảo Chung Dục cởi áo ra. Vết thương ở nơi bả vai, sâu đến mức da cũng bị nứt ra. Vãng Sinh ngắt một ít tiên hạc thảo, vò nát trong bàn tay, sau đó đặt lên miệng vết thương của Chung Dục. Đau đớn do vết thương khép miệng truyền đến khiến Chung Dục nhúm mày.

Vãng Sinh nhìn hắn: “Đau à?”

“Đau.” Hắn nghiêng răng: “Nhưng nhẹ hơn nhiều so với nỗi đau họa bì quỷ kia phải chịu do trùy tâm gây ra.”

“Họa bì quỷ kia bị mê muội đầu óc.”

Còn người tâm tư sáng suốt, vẫn biết cầm theo hạt cải trắng phòng thân.

Chung Dục cười, nói: “Hôm đó ta thấy người bảo người Tần phủ lấy hạt rau cải để làm phép, liền lấy một nắm để chuẩn bị khi cần.”

Nhưng Vãng Sinh người cũng thật là, không đến cứu ta sớm một chút.

“Ta đến quán trà ở cổng thôn, tiểu nhị kia nói với ta là người ra đình viện ở ngoại ô.”

Người cũng biết ta sẽ xuống núi tìm người, cho nên dặn riêng hắn đợi ta đứng không?

“A, vậy là người cũng hiểu ta, không uống kiếp trước chúng ta từng giao thủ.” Nhắc ấm trà lên tự rót cho mình một chén, Chung Dục uống một hớp: “Trà của Vãng Sinh pha vẫn ngon hơn.”

“Nhưng nước trà này nguội rồi.”

“Không sao đâu.” Chung Dục cười nói: “Sau này còn cả đồng cơ hội uống trà người pha mà.”

Vãng Sinh nhìn hắn một lát: “Người không giận nữa?”

“Vốn cũng đâu có giận, bản tọa nào hẹp hòi thế.” Chung Dục ngược lại rất thản nhiên, nói: “Người ấy, thời khắc quan trọng vẫn rất che chở cho ta mà!”

“Ta muốn độ người nhập Phật, đương nhiên muốn bảo vệ người chu toàn.”

“Sai!” Chung Dục gằn từng chữ nói với Vãng Sinh: “Trong lòng người nhất định là quan tâm đến ta!”

Vãng Sinh không hiểu: “Phật vốn vô tâm, đâu nói được chuyện quan tâm?”

“Không phải người còn chưa thành Phật sao?”

Lời này khiến y nhớ lại câu nói kia của Chung Dục.

Người không thành Phật được.

“... Người ngủ đi, ta tới Đào Hoa Nham tĩnh tọa.”

“Ê! Giữa đêm rồi người còn tới Đào Hoa Nham làm gì? Ê!” Không đợi Chung Dục can y, Vãng Sinh đã đáp mây bay đi.

Hòa thượng này, sao đột nhiên lại đi chứ?

Có điều tâm trạng Chung Dục vô cùng sáng khoái – Tôn Giả Vãng Sinh này rất chi là thú vị...

Không biết, y tâm tư hỗn loạn sẽ như thế nào.

Chung Dục đi tới trước cửa sổ, trên bầu trời có mấy con bồ câu trắng bay qua.

Tiếng địch vừa vang lên, một con bồ câu trong đó liền ngoan ngoãn đậu lên tay Chung Dục, nhìn kỹ thì thấy trên cánh bồ câu có màu, là một bông hoa sen màu đen.

Khóe miệng không tự chủ được cong lên, Chung Dục thả bồ câu đi.

Tất cả chỉ mới bắt đầu.

24. Chương 24: Vãng Sinh Thiên – Động Lòng

Edit: Tiểu Khánh

Vừa sáng sớm đã bị Vãng Sinh lôi tới khe núi ngàn trượng, Chung Dục có phần cạn lời – người lại muốn làm gì thế?

Vãng Sinh trả lời thẳng thắn: “Dạy người thuật phi thân.”

Tuy bây giờ người là phạm nhân, nhưng thân thể cũng là vạn năm trọng sinh mà có được. Hiện giờ quý quá khắp nơi đều nhìn chăm chăm thân thể người, người không biết gì về pháp thuật, vô cùng nguy hiểm. Tuy thuật phi thân không thể ngăn địch, nhưng giúp người chạy trốn thì vẫn được.

“Ha?” Chung Dục cười, nói: “Người không sợ ta chạy trốn khỏi người sao?”

Vãng Sinh thần nhiên: “Người chạy được sao?”

Bị đối phương một lời nói toạc ra điểm yếu, Chung Dục trở nên mất hứng: “Được rồi, ta biết rồi.”

Hắn tìm một tảng đá lớn, ngồi lên: “Người dạy ta đi.”

Sau hai canh giờ, Vãng Sinh dạy Chung Dục khẩu quyết và nội pháp thuật phi thân, còn tự mình đưa hắn từ khe núi bay lên đỉnh núi. Nhưng y đã quên Chung Dục bây giờ là con người, dù dạy rất dễ hiểu, nhưng muốn hắn ngay lập tức nắm được thuật phi thân, là chuyện không thể.

Thấy Chung Dục ở đó dùng sức cả buổi mà chân vẫn chưa rời khỏi mặt đất nửa tấc, vẻ mặt Vãng Sinh nghiêm túc hẳn lên – người đang làm cho có lệ?

“Ta rất nghiêm túc được chưa?” Chung Dục cũng mất kiên nhẫn: “Bản tọa bây giờ là phạm nhân, một chút tu luyện căn bản cũng không có, không học được cũng không thể trách ta!”

Những lời này của Chung Dục đều là thật, điều này khiến Vãng Sinh càng thêm phiền muộn, y trừng Chung Dục một cái, xoay người bay lên, Chung Dục thấy hắn bỏ đi, liền gây ra: “Người đi đâu thế?”

Giọng nói của Vãng Sinh vang vọng giữa khe núi: “Tự người bay lên, bằng không thì cứ ở trong khe núi luôn đi.”

“Ê!” Chung Dục kêu to: “Vãng Sinh, người có sư đức xiu được không hả? Ê!”

Đáp lại hắn chỉ có tiếng vọng của chính mình vang lên từng hồi trong khe núi.

Hắn cười lạnh một tiếng – Vãng Sinh, người giỏi lắm, coi như người đủ tàn nhẫn.

Bản tọa giờ không có pháp lực, người cứ ức hiếp ta đi, đợi sau này... hừ!

Ném Chung Dục trong khe núi ngàn trượng, Vãng Sinh đứng trên đỉnh núi. Vách núi dưới chân dốc ngược như búa bổ đao gọt, mưa bụi lất phất giữa sườn núi như sóng lớn cuộn cuộn, khiến người ta nhìn mà khiếp đảm. Vãng Sinh lại nhìn chăm chăm phía dưới, không hề nhúc nhích.

Vãng Sinh nghĩ: nói thế nào chẳng nữa, kiếp trước Chung Dục cũng là ma đế, thực sự một chút pháp thuật nhỏ ấy mà cũng không học được hay sao.

Mây mù biến hóa ra muôn hình vạn trạng, thỉnh thoảng có chim từ trong đó bay ra, nhưng không hề thấy nửa bóng người. Mãi đến khi vàng mây nhuộm lên một màu đỏ nhàn nhạt, Vãng Sinh mới ngẩng đầu.

Mặt trời sắp xuống núi rồi...

Sao hắn còn chưa lên...

Quả thật thân thể phạm nhân, khó thành tu vi sao?

Vãng Sinh không biết, thực ra Chung Dục đã thử hơn mấy trăm lần thuật phi thân, nhưng đều không thành công lấy một lần, Hắn còn trật chân, trong lòng khổ mà không có chỗ trút, liền dứt khoát từ bỏ.

Nước sông trong veo, thật khiến người ta thích thú!

Thế là cảnh tượng Vãng Sinh nhìn thấy khi bay xuống khe núi chính là Chung Dục ngâm mình trong nước sông, hẩn đang tắm.

“Ra là đang lười biếng!”

Nghe thấy giọng của Vãng Sinh, Chung Dục xoay người lại. Hẩn không biết Vãng Sinh hơi tức giận, cười hô lên: “Rất cuộc người tới rồi!”

Đi đến bờ sông, Vãng Sinh từ trên cao nhìn xuống Chung Dục, nghiêm túc lại lạnh lùng nói: “Người thoải mái tự tại quá.”

Vãng Sinh đứng khuất bóng, Chung Dục không nhìn thấy rõ vẻ mặt y, hẩn nói: “Nước sông này rất mát mẻ, người có muốn xuống không?”

Vãng Sinh không nói gì.

Chung Dục cho rằng Vãng Sinh ngại ngùng, liền trêu chọc: “Vãng Sinh này, người không ăn cơm thì cũng thôi, nhưng không phải ngay cả tắm cũng không đẩy chứ?”

“Đi lên.”

Vừa định xoay người, Vãng Sinh lại đột nhiên cảm thấy bắp chân bị một lực mạnh kéo đi. Chung Dục thừa lúc y không chú ý túm lấy vạt áo y, khéo léo kéo y vào trong nước.

“Người xuống đây đi!”

Nhất thời nước bắn khắp nơi, một thân bạch y ướt sũng, nước sông lạnh lẽo bao quanh toàn thân, khiến Vãng Sinh không khỏi rùng mình.

Y mờ mịt nhìn Chung Dục, liền thấy người nọ đang cười rất vui vẻ ở đối diện mình.

“Thế nào Vãng Sinh, có phải rất mát mẻ không?”

“Người!” Nhất thời không biết trong lòng có mùi vị gì, Vãng Sinh giơ tay lên muốn niệm vô thanh chú. Chung Dục vội vàng nói: “Một ý nghĩ giận dữ, trăm vạn chấn cửa mở, tu Phật không thể phạm sân giới!”

Tay của Vãng Sinh lúng túng dừng giữa không trung. Chung Dục lại dám dùng Kinh Nghiệm Hoa bắt y không được giận dữ.

Thấy Vãng Sinh dừng lại, Chung Dục lập tức cười nói: “Ta chỉ đùa với người thôi, người đừng tức giận nhé.”

Tất cả lời trách cứ đều bị chặn ở ngực, Vãng Sinh trừng hẩn.

Bả vai bị họa bì quỷ gây thương tích lúc trước, tuy vết thương đã khép miệng, nhưng vẫn để lại vết sẹo vừa to vừa dài, nằm trên da thịt trắng ngần, càng vô cùng dữ tợn.

Thấy vết thương kia, Vãng Sinh bình tĩnh lại rất nhiều. Y thả tay xuống, có phần bất đắc dĩ.

“Làm càn.” Y nói: “Theo ta về.”

Chung Dục lại không phản đối, hẩn mặc quần áo vào, thoải mái đi theo Vãng Sinh trở lại nhà nhỏ trong rừng trúc.

Thay một bộ quần áo sạch, Vãng Sinh lấy mõ ra ngồi trước nhà, nhắm mắt lại, vừa gõ vừa niệm thầm Kinh Niết Bàn. Chung Dục liền tìm một chỗ ngồi xuống, hẩn nhìn Vãng Sinh một hồi, nghĩ tới điều gì, liền nhặt một phiến lá trúc dưới đất lên, đặt bên môi, bỗng nhiên tiếng kèn lá vang lên.

Tiếng kèn kia giống như dòng suối róc rách uốn lượn, véo von uyển chuyển, lúc lọt vào tai tâm thần nhất thời tĩnh lặng lại, Vãng Sinh không khỏi mở mắt ra.

Lọn tóc trên trán bị thổi bay, gương mặt Chung Dục trong ánh hoàng hôn càng thêm góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sáng ngời thấu triệt ngậm ý cười nhân nhật, ngón tay thon dài đặt bên môi.

Vãng Sinh nhìn mà có chút ngây người, mi mục như họa, hẩn là thế này.

Hết một khúc, Chung Dục cười nói với Vãng Sinh: “Khúc này có tên là ‘Tương Tư’, người thấy hay không?”

Vãng Sinh lại hỏi một đấng đáp một nẻo: “Chung Dục, quả là một cái tên hay.”

Chung linh dục tú*, sợ là thế gian này, không có thứ gì có thể đẹp hơn.

(*Chung linh dục tú: đất thiêng nảy sinh hiền tài.)

“Sao người lại đột nhiên nói đến cái đó?” Chung Dục bật cười: “Người đang khen ta à?”

“Cứ coi là vậy đi.” Y nói: “Khúc này rất hay.”

“Người thích không?”

Thích thì lần sau ta sẽ dạy người.

“Dạy ta?” Vãng Sinh lắc đầu nói: “Thế gian nào có đạo lý đồ đệ dạy sư phụ.”

Chung Dục nghe thấy vậy, cười ha hả: “Vãng Sinh này, người nói người có nhiều năm tu vi như thế, sao vẫn chưa sửa được cái đầu gỗ vậy?”

Vãng Sinh lập tức dạy bảo: “Lễ nghi không chu toàn, phải phạt.”

“Được được, ta không nói nữa.” Đưa tay che miệng mình, Chung Dục chỉ có thể lẩm bẩm ra tiếng. Hắn mở to hai mắt ý bảo Vãng Sinh – người xem, ta nghe lời người này.

Trưng ra vẻ mặt tức cười, Chung Dục tinh nghịch y như đứa trẻ. Vãng Sinh mềm lòng, không khỏi bật cười.

Nụ cười nhạt như chuồn chuồn lướt nước, nhưng vẫn đập vào tầm mắt Chung Dục. Ngũ quan Vãng Sinh vốn đã thanh tú, vừa cười lên khoe miệng bên phải có một má lúm đồng tiền. Chung Dục không khỏi thốt lên: “Vãng Sinh, người cười lên đẹp lắm.”

Người ấy, nên cười nhiều chút. Cả ngày vác khuôn mặt cứng nhắc, không vui không giận, chẳng khác gì người gỗ, sống còn có nghĩa gì chứ?

Ý thức được mình sơ xuất, trong nháy mắt Vãng Sinh lấy lại vẻ mặt lãnh đạm. Y nhìn Chung Dục, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Hôm nay người chưa học được thuật phi thân, phạt người quét dọn sạch sẽ trước nhà.”

Chung Dục không vội, thản nhiên nói: “Vậy người kéo ta dậy trước đã.”

“Sao?”

“Ôi, người cũng có quan tâm ta lắm đâu! Không thấy là ta khắp khiêng trở về sao?”

Vãng Sinh sững sốt, đi tới trước mặt Chung Dục ngồi xổm xuống, đưa tay sờ lên mắt cá chân hắn, chỗ đó sưng lên một cục lớn.

“Sao người không nói với ta?”

“Còn không phải ta sợ người lo lắng à?” Chung Dục tắc lưỡi: “Nếu biết người lạnh lùng với ta như thế, thì ta cứ làm ầm trước mắt người, để người chú ý đến ta.”

“...”

Người còn chưa đủ âm ỉ ư?

Cảm thấy bất đắc dĩ, Vãng Sinh nâng Chung Dục dậy: “Vào phòng đi, ta chữa trị cho người.”

“Ha ha.” Chung Dục tựa lên người Vãng Sinh, trong lòng đắc ý không chịu được, tuy không có pháp lực, nhưng cũng không cho người lần nào cũng chiếm thế thượng phong.

Lần này người chấp nhận thua ta đi!

Một phiến lá trúc bay xuống đất, lặng yên không tiếng động.

Đang là tháng mười, đã cuối mùa thu, nhưng Thanh Nguyên Sơn vẫn trăm hoa như gấm, nơi này là đất phương nam, bốn mùa như xuân.

Trong thời gian này Chung Dục rất chịu khó nghe lời, ngày ngày đều tới khe núi ngàn trượng học thuật phi thân. Buổi trưa hôm nay, hắn tới Hoa Đào Nham, hô lên về phía thác nước tím: “Ta học được thuật phi thân rồi!”

Hắn chờ Vãng Sinh ở phía sau thác nước trả lời hắn, nhưng cả buổi không thấy tiếng động nào.

Biết người nọ chắc chắn lại đang tu Phật, Chung Dục đành phải đợi ở bên ngoài.

Bầu trời như một dải lụa trong suốt, một vài đám mây nhỏ như hoa lan bạch ngọc dính lên trên. Một con chim yến tước màu đen lướt qua không trung, đỗ lên một cái cây cách đó không xa. Chung Dục nhìn chăm chăm hắc yến một lát, đột nhiên nở nụ cười.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Nghe thấy giọng của Vãng Sinh, Chung Dục quay đầu lại. Hắn đắc ý nói: “Ta học được thuật phi thân rồi, chạy tới nói cho ngươi biết!”

“Ừm.” Vãng Sinh xoay người muốn đi.

Bắt lại tay của Vãng Sinh, Chung Dục cảm thấy hòa thượng này thật sự lạnh lùng: “Ta mất rất nhiều công sức mới học được, ngươi không thể khen ta một câu sao?”

Rút tay về, Vãng Sinh nói: “Kiêu căng chỉ khiến tâm thần mê muội, nếu ngươi muốn tu Phật, tâm phải lặng như nước.”

Chung Dục nhếch nhếch môi, nghĩ bụng: ta không thèm tu Phật đâu!

“Vậy ngươi không khen ta thì dù sao cũng phải thưởng cho ta chứ?”

Ta nghe nói hôm nay ở trấn Lô Bồ có hội chợ, lần trước chúng ta đến đó hành y cũng không được du ngoạn, lần này chúng ta cùng tới xem đi.

“Việc này...” Vãng Sinh thoáng chần chừ, y thấy cả mặt Chung Dục toàn vẻ mong đợi.

“...Thôi được rồi, nhưng ngươi phải đi theo ta.”

Chung Dục lập tức bật cười, nói: “Được được, ta tuyệt đối không chạy lung tung!”

Dưới núi dân cư đông đúc, náo nhiệt hơn rất nhiều so với Thanh Nguyên Sơn. Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu lên mái lều cong cong gạch đỏ ngói xanh, hai bên phố cửa hàng san sát, ở giữa người đến kẻ đi, tiếng người rao hàng lẫn tiếng vó ngựa chạy qua, càng thêm vài phần sức sống. Đây chính là phiên chợ lớn một năm mới có một lần ở trấn Lô Bồ, nghệ nhân tạp kỹ đều tới làm nóng sân khấu. Trên quầy hàng bày đồ sứ tượng đất, đồ cổ tranh chữ, đều là những món đồ hiếm lạ đủ hình đủ dạng, rực rỡ muôn màu.

Ba vạn năm chưa từng dạo chơi nhân gian, Chung Dục cực kỳ hứng thú, nhìn chỗ này một tí, xem chỗ kia một tẹo. Vãng Sinh mặt không biểu cảm đi theo sau hắn. Một hòa thượng áo trắng đi lại giữa hồng trần thế tục, quả là khiến người ta ngạc nhiên. Người đi ngang qua y đều nhìn với ánh mắt khác thường, y lại không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm vào người trước mặt.

Đến một quầy bán đồ trang sức, Chung Dục dừng lại, hắn cảm thấy khá hứng thú với một hàng trăm cài tóc.

Bà chủ nói chuyện khéo mồm, thấy Chung Dục ăn mặc lộng lẫy, nghĩ thầm hẳn nhất định là một công tử ca, liền cầm cây trâm vàng giới thiệu cho hắn: “Công tử phong lưu phóng khoáng, cây trâm vàng này vừa khéo xứng với ngài!”

“Ồ?” Chung Dục chỉ cây trâm bạch ngọc trên đầu mình hỏi nàng: “Có đẹp hơn cây trâm của ta không?”

Cây trâm bạch ngọc của hắn được làm bằng hàn ngọc ở Côn Luân, khắc hoa văn tường vân, trong suốt nõn nà, vừa nhìn đã biết là báu vật, bà chủ nhìn đến ngây người.

Không nhận được cười, Chung Dục xem một hồi, chọn được một cây trâm gỗ, hỏi: “Cây trâm này là gỗ gì?”

“Là gỗ du.”

Hắn đưa cây trâm cho Vãng Sinh: “Ta thấy cây trâm này rất hợp với ngươi, đúng không bà chủ?”

Bà chủ thấy hắn đưa trâm cho một hòa thượng, khó xử không biết nói thế nào cho phải: “Công tử ơi, tiểu sư phụ này không dùng được trâm cài tóc đâu.”

“Ha, bà chủ không biết rồi.” Hắn cười đùa nhìn Vãng Sinh, nói: “Thế đời biến hóa vô thường, ai biết sau này sẽ ra sao chứ! Đúng không, tiểu sư phụ?”

Liếc hắn một cái, Vãng Sinh lạnh nhạt mở miệng: “Ta tìm nơi nghỉ tạm.”

Ở cuối chợ là một đình nghỉ mát, đã có mấy người đang ngồi ở đó. Chung Dục không đi theo Vãng Sinh, Vãng Sinh liền quyết định đợi hắn ở đình nghỉ mát. Y đi vào đình, ánh mắt của mọi người không khỏi nhìn về phía y, dù sao hòa thượng cũng hiếm thấy, họ tò mò cũng chẳng lạ.

Người đàn ông ngồi đối diện mặc áo hoa màu tím, vừa nhìn đã biết là gia đình phú quý. Hắn nhìn Vãng Sinh rất lâu, lại rỉ tai gã người hầu bên cạnh mấy câu, đột nhiên cười lên. Đi tới trước mặt Vãng Sinh, hắn cung kính hỏi: “Cho hỏi có phải là đại sư của Thanh Nguyên Sơn không?”

Vãng Sinh ngẩng đầu, hơi dừng lại: “Ừm.”

Vãng Sinh trả lời lạnh lùng như vậy, nam nhân kia không những không tức giận, còn càng phấn khởi: “Trước đây Tàn mỗ nhờ có đại sư cứu giúp, tìm được đường sống trong chỗ chết, còn chưa cảm ơn đại sư, hôm nay gặp được ở chỗ này, quả thật là Tàn mỗ có phúc!”

Nghe hắn nói thế, Vãng Sinh mới quan sát cẩn thận người trước mắt, thì ra là gia chủ Tàn gia Tàn Nghệ Hiên.

Tàn Nghệ Hiên vẫn luôn nhớ đến ân nhân cứu mạng của mình, đáng tiếc hôm ấy hắn hôn mê bất tỉnh, vẫn chưa được nhìn thấy gương mặt của Vãng Sinh. Hôm nay được người hầu nhắc nhở, hắn mới nhận ra người đối diện.

“Tàn mỗ còn nói đợi ngày lành sẽ đến Thanh Nguyên Sơn tự mình tới cửa cảm tạ, hôm nay gặp được đại sư, để cho Tàn mỗ báo ân huệ trước vậy.” Hắn nói với Vãng Sinh: “Ta đã cho phủ chuẩn bị đồ chay, đại sư có thể tới phủ của ta gặp gỡ một chút được không?”

“Bần tăng đang đợi người, không làm phiền Tàn gia chủ.”

“Ôi, đại sư đừng nói vậy.” Tàn Nghệ Hiên vô cùng nhiệt tình: “Đại sư đợi ai? Ta cho gia nô trông ở chỗ này, đợi dẫn hắn tới phủ.”

“Việc này không thỏa...”

“Vãng Sinh, ta tìm được người rồi!” Chung Dục xuất hiện đúng lúc, từ xa hắn đã thấy Vãng Sinh ở cạnh một đám người xa lạ, liền lập tức tâm phiền ý loạn, chạy đến trước mặt Vãng Sinh.

Vãng Sinh thấy hắn tới, vẻ mặt thoáng dịu đi: “Sao đi lâu vậy?”

Chung Dục không đáp, chỉ nheo mắt nhìn Tàn Nghệ Hiên, sau đó đột nhiên nói: “Thì ra là Tàn gia chủ bị quỷ mị quần thân.”

Gần đây, người không trêu chọc nữ quỷ nữa chứ?

Khẽ gọi tên Chung Dục, Vãng Sinh ý bảo hắn đừng nói bậy. Y nói tiếng xin lỗi với Tàn Nghệ Hiên: “Vị này là đồ đệ Chung Dục của bần tăng, hắn không biết giữ mồm miệng, xin gia chủ thứ lỗi.”

Tàn Nghệ Hiên bị lời này của Chung Dục làm cho xấu hổ, biết hắn là đồ đệ của Vãng Sinh, tuy rằng nghi ngờ nhưng cũng không dám đắc tội: “Ha ha... đại sư Chung Dục quả là người thẳng thắn...”

“Cái danh đại sư này ta kham không nổi.” Hắn miệng lưỡi sắc bén, bắt được chỗ yếu của Tàn Nghệ Hiên liền đẩy ngay vào chỗ chết: “Ngươi bớt gây phiền phức cho Vãng Sinh nhà ta là được rồi.”

Mặt mũi biến sắc, Tàn Nghệ Hiên chỉ đành cười khan gật đầu.

Biết tính tình Chung Dục vẫn luôn như thế, Vãng Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, nói với hắn: “Chúng ta đi thôi.”

“Người cứ thế mà đi?” Rồi khỏi đình nghỉ mát, Chung Dục cảm thấy tâm trạng khoan khoái, nói với Vãng Sinh: “Người bỏ mặc gia chủ Tàn gia ở đó, cũng không hợp lễ nghi đâu nhỉ?”

“Nếu cảm thấy không thích hợp, thì người đến Tàn phủ đi.”

“Há, ta thềm vào! Nếu Tàn Nghệ Hiên không có chút ý nghĩ xấu xa nào trong đầu, thì sao lại bị họa bì quỷ quần lên. Cái loại ngụy quân tử ấy, ta cũng không muốn kết giao.” Hấn nói xong liền túm lấy ống tay áo Vãng Sinh: “Vãng Sinh, sau này người cũng bớt nói chuyện với mấy kẻ ấy đi. Bọn họ tâm tư không đơn thuần, chẳng tốt đẹp gì, sẽ làm lỡ việc tu Phật của người!”

Làm lỡ việc tu Phật của ta?

Dừng bước lại, trong lòng Vãng Sinh liền mờ mịt. Tu hành nhiều năm như vậy, mắt từng nhìn không biết bao nhiêu thói đời lạnh lẽo, lần đầu tiên y cảm thấy vô lực.

...Rốt cuộc ai làm lỡ việc tu Phật của ta đây...

Thấy Vãng Sinh dừng bước lại, Chung Dục tưởng lời mình nói lại chọc y mất hứng, nghĩ bụng: khoảng thời gian dài sau này, chung quy vẫn phải sống cùng với y, mình bây giờ tài nghệ không bằng người, vẫn nên bớt chọc đến y thì tốt hơn. Hấn lấy một vật nhỏ từ trong vật áo ra: “Này, mua quà cho người.”

Hòa thượng nhà người, lạnh tanh như thế, chưa có ai từng tặng đồ cho người đứng không?

Vật kia được bọc trong một cái khăn trắng, mở ra nhìn, thì ra là cây trầm gỗ du Chung Dục nhìn trúng trên chợ phiên.

Vãng Sinh giật mình, vì sao người lại tặng ta vật ấy?

“Bản tọa thích tặng người.” Hấn rất thỏa mãn trước vẻ mặt kinh ngạc của Vãng Sinh: “Với cả trầm cài tóc gỗ du phối với đầu gỗ du, thiên hạ tuyệt phối.”

Lời này rõ ràng đang trêu ghẹo Vãng Sinh, y không muốn trách cứ Chung Dục, bèn nén lửa giận trong bụng, nói: “Ta không cần trầm cài tóc, người giữ đi.”

“Đừng bảo ngay cả đùa giỡn thế này người cũng không làm được nhé?” Chung Dục thích nhìn bộ dạng muốn phát cáu mà không cáu được của Vãng Sinh: “Không phải người còn chưa thành Phật sao? Nói không chừng ngày nào đó người mọc tóc hoàn tục, có thể dùng tới cây trầm này.”

Nhắc đến chuyện tu Phật, Chung Dục là cố ý chọc giận y.

“Người lại muốn bị phạt?”

Chung Dục lập tức nói: “Đừng phạt ta mà!”

Dầu gì ta cũng cầm cố chiếc trầm bạch ngọc của mình để mua cho người thứ này, người không chịu nhận ý tốt của ta, thì cũng đừng lấy oán báo ơn!

Vãng Sinh nhướn mày, mái tóc đen dài của Chung Dục xoa trên cằm cổ, trên đầu không hề có trang sức gì.

Sao người lại cầm nó?

Chung Dục khê cười, nói: “Tiểu sư phụ Vãng Sinh, người ở trong núi quá lâu, không biết củi gạo nhân gian đất đâu!”

Không cầm nó, đâu ra tiền mua đồ cho người chứ?

“Nhưng...”

“Đừng nói thêm gì nữa, dù sao cây trầm kia cũng chẳng phải thứ quý giá gì.” Hấn đặt trầm cài tóc vào lòng bàn tay Vãng Sinh: “Bản tọa cũng không tùy tiện tặng đồ cho người khác, cây trầm này rất đắt, người phải cất cẩn thận vào.”

Một ngày nào đó, ta muốn thấy người đeo nó lên.

Nói lời như thế với người tu Phật, thật sự là đại nghịch bất đạo. Nhưng tính tình Vãng Sinh vốn lạnh nhạt, biết Chung Dục cầm cố cây trầm của mình vì y lại càng không tức giận được.

Ngày dần trôi, khoảng cách giữa hai người cũng dần ngắn lại. Nhưng Chung Dục thực sự quan tâm tới y, lại khiến y trở nên mong lung. Y chỉ là vì Chung Dục nhập Phật, không nên có quá nhiều dính líu.

Huống hồ ân oán thù hận của chúng ta ở kiếp trước vẫn còn.

Y không nói gì nữa, cắt cây trầm vào ống tay áo, đi về phía trước.

Chung Dục theo sau, cũng không nói gì. Trong khoảng thời gian này coi như tạo nên sự ăn ý, hẳn biết Vãng Sinh đang nghĩ gì.

Nhưng thế sự nào có dễ dàng như vậy, tất cả nhân quả đều từng bước đi đến, hối hận cũng không kịp.

Ngày thứ hai quay trở lại Thanh Nguyên Sơn, Chung Dục liền sốt cao. Tuy hẳn đã ăn tiên đan của Thái Thượng Lão Quân, lại tu luyện một thời gian với Vãng Sinh, nhưng thân thể vẫn còn giống phàm nhân. Lúc này sắc mặt hẳn tái nhợt, môi khô nứt, sốt đến mức thần trí mê man. Vãng Sinh bắt mạch bốc thuốc cho hẳn, tổn rất nhiều linh lực, nhưng không hề thấy khá lên.

Rốt cuộc là chứng bệnh gì, ngay cả ta cũng không chữa được...

Trong lúc mê man, Chung Dục cũng tỉnh lại mấy lần, hẳn thấy Vãng Sinh ngồi trước giường liền nở nụ cười: “Thân thể này của ta không được phần chần, còn làm phiền tiểu sư phụ Vãng Sinh ngài tự mình chăm sóc cho ta.”

Lời nói giả bộ thoải mái này khiến Vãng Sinh cau mày chặt hơn: “Người yên tâm, có ta ở cạnh người, không chết được.”

“Ôi, chỉ là bệnh nhẹ thôi, nào có nghiêm trọng đến mức chết như thế...”

“Bệnh này của người...”

“Ta biết.”

Giờ mặc dù ta chỉ là thân thể phàm nhân, nhưng cũng không ngốc. Bệnh ngay cả Tôn Giả Vãng Sinh cũng không chữa khỏi, thì chắc chắn là chứng bệnh dữ. Kiếp trước ta thua người, hôm nay sa sút đến mức này, chút ốm đau tính là gì chứ.

Nhớ lại chuyện cũ, Chung Dục có vẻ thương cảm. Vãng Sinh sẽ không an ủi, giữa hai người họ, trước đây là kẻ địch, bây giờ là thầy trò, nhưng Vãng Sinh biết, trong xương cốt Chung Dục vẫn là Ma Đế ngạo nghễ cuồng thế kia. Nếu không phải lưu lạc đến cảnh này, hẳn cũng không ngoan ngoãn ở bên cạnh y.

“Người ở đây nghỉ ngơi, ta xuống chân núi tìm chút dược liệu.”

Chung Dục gắng gượng nặn ra vẻ mặt tươi cười, dặn y: “Tự chú ý bản thân.”

Vãng Sinh không khỏi khẽ động lòng, thân thể y hơi cứng lại, sau đó đứng dậy ra ngoài.

Bồ đề bản tự tính, khởi tâm ký thị vọng. Tịnh tâm tại vọng trung, dẫn chính vô tam chương.*

(*Tự tính là bản chất của con người. Hầu hết chúng sanh đều có căn lành tính thiện. Nhưng do vô minh huân tập che khuất tự tính lành, lại theo tà vọng lời cuốn, hiệp với Ác Nghiệp: Tham lam, Sân nộ, Mê si mà che khuất đi Bản Lai Diện Mục của mình. Bồ đề là tự giác, cái giác đó ở đâu? Vốn là tự tính của mình. Cái giác vốn không phải cái gì xa, mà ngay nơi tự tính của chúng ta, cho nên kiến tính là thấy Bồ đề, là giác. Khởi tâm tức là vọng. Như vậy tự tính hằng tri hằng giác là Bồ đề, vừa dấy niệm lên đó là vọng. Tâm tịnh ở trong vọng, chỉ ngay đó mà chính lại thì không có ba chương. Ba chương là gì? Là Nghiệp chương, Phiền não chương và Báo chương. Theo tuoitrephatgiaohao.com)

25. Chương 25: Vãng Sinh Thiên – Ôn Dịch

Edit: Tiểu Khánh

Xuống đến chân núi, Vãng Sinh mới biết chuyện nghiêm trọng đến mức nào, thôn trang vốn náo nhiệt, lúc này lại mang đầy không khí chết chóc. Hoa màu dưới đất ngả rạp, khắp phố phường đều là nước bắn lá khô... Vãng Sinh đi một đoạn, không cẩn thận đạp phải một mảnh chiếu. Mảnh chiếu kia nhô lên một cục, y đưa tay lật ra, phía dưới là một cỗ thi thể thối rữa.

Sao lại thế này?

Thật hiếm hoi mới có một ông lão qua đường, y giữ đối phương lại. Người nọ thấy y, liền đau thương khuyên: “Ồ đây bùng lên bệnh dịch, đại sư ngài nên quay về núi tránh đi thì hơn!”

“Bệnh dịch?”

Một thôn làng đang yên đang lành, sao lại dính phải bệnh dịch?

“Mấy hôm trước có mấy hộ thương nhân tới trấn Lô Bồ nghỉ lại trong thôn, kết quả ngày thứ hai liền bị chết, sau đó trong thôn liền bùng phát bệnh dịch.”

Vãng Sinh ngăn ra, trấn Lô Bồ?

Xem ra Chung Dục cũng là bị lây bệnh dịch.

Ông lão kia nói tiếp: “Trận bệnh dịch này đến đột ngột, đại phu trong thôn nghĩ đủ mọi cách cũng không chữa khỏi được. Một đôi nhi nữ của ta, còn có ngoại tôn năm tuổi, cũng vì trận bệnh dịch này mà chết.” Nói đến đoạn đau lòng, ông lão không kiềm được nước mắt.

“Lão nhân gia, ta đưa ngài về nhà nhé.”

“Không cần đâu, đại sư cứ đi mau đi.” Ông lão xua tay nói: “Đừng để lây bệnh dịch.”

Dứt lời ông lão liền tập tễnh đi mất.

Nhìn cảnh tượng thê lương trước mắt, Vãng Sinh vô cùng rầu rĩ. Trận bệnh dịch này rất lạ, không phải là bệnh bình thường, xem ra phía sau có kẻ không mang ý tốt quỷ phá.

Thương nhân trấn Lô Bồ... như vậy chẳng phải bây giờ trấn Lô Bồ cũng đang lây lan bệnh dịch sao?

Vãng Sinh tới trấn Lô Bồ, tình hình nơi đây còn nghiêm trọng hơn. Quan phủ phái người dựng lán cứu chữa bên đường, người chết ngày càng nhiều. Y đi đến, bị một cô bé túm lấy y phục.

“Sư phụ, bố thí cho con chút thức ăn.”

Cô bé kia còn chưa nói xong, đã bị mẹ kéo trở lại: “Đừng truyền bệnh dịch cho người khác.”

“Nhưng mẹ ơi, con đói.”

“Ngoan, lát nữa quan phủ sẽ phát cháo.”

Trong lòng bị thứ gì đó chạm vào, Vãng Sinh không khỏi lộ ra vẻ sầu não, mọi người đều nói ngã Phật từ bi, đối với những bách tính khổ cực này, lòng từ bi của y, lại chẳng hề có ích gì.

Phật bản vô tâm, vạn sự không, vô lự chi, chúng sinh tự độ.

...Thành Phật rồi, thực sự có thể cứu độ những người khổ đau này sao?

“Đại sư Vãng Sinh?” Tần Nghệ Hiên mới từ y quán đi ra, nhìn thấy Vãng Sinh thì hơi giật mình: “Sao ngài lại ở đây?”

Vãng Sinh thấy là gia chủ Tần gia, đột nhiên nghĩ đến điều gì: “Tần gia chủ, trên người người có gì có thể ăn no không?”

“A?” Hắn hơi sững sốt, thấy phụ nhân và đứa trẻ ngã dưới đất bên cạnh Vãng Sinh, liền lập tức hiểu ra. Đưa túi trong tay cho phụ nhân, Tần Nghệ Hiên nói: “Người cầm mấy cái bánh màn thầu này, nếu chưa đủ, thì đến Tần phủ ở chợ Đông lấy thêm.”

Phụ nhân kia cảm động rơi nước mắt: “Cảm tạ Tần gia chủ!” Nàng đưa bánh màn thầu cho đứa trẻ.

“Mẹ, mẹ ăn trước đi.”

“Mẹ không đói, con mau ăn đi.”

“Không ngờ chỉ có mấy ngày, trấn Lô Bò đã biến thành thế này.”

“Thiên tai nhân họa, đúng là vô thường.” Tần Nghệ Hiên đưa Vãng Sinh đến cửa trấn, hắn đưa một bọc dược liệu cho Vãng Sinh: “Thuốc này để đề phòng ôn dịch, mặc dù đại sư ẩn cư trong núi, nhưng lo trước khỏi họa, xin hãy cất đi.”

Vãng Sinh nhìn túi thuốc kia, nói: “Ta không cần đâu, để cho người trong trấn dùng thì hơn.”

Thấy y từ chối, Tần Nghệ Hiên cũng không gò ép thêm: “Đại sư đi đường cẩn thận.”

“Tần gia chủ cũng bảo trọng.”

Bây giờ nên làm gì đây...

...Xem ra chỉ có đi tìm hắn.

Vãng Sinh đứng dậy bay về phía bắc.

Lúc này trên Thanh Nguyên Sơn, Chung Dục cả người vẫn khó chịu. Vãng Sinh đi rồi, hắn lại ngủ thêm một lát. Trong mơ hắn dường như đặt mình trên đỉnh núi, dưới chân là vách núi sâu vạn trượng. Phía sau hắn tối om, mà vách núi bên kia lại bừng sáng. Đường nhìn từ mờ mịt trở nên rõ ràng, hắn nhìn thấy một người đứng đối diện. Người nọ bạch y trắng hơn tuyết, hai tay chắp lại đặt trước ngực, hàn ý lạnh lẽo tăng lên theo kim quang phía sau y. Chung Dục hơi lão đảo, hắn cảm thấy nguyên thần của mình muốn xé rách khỏi thân thể, cả người sắp vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Nơi này là... nơi tiếp giáp thiên ma!

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người nọ truyền đến: “Chung Dục, ngươi thua rồi.”

Thua?

...Ta thua sao?

Nháy mắt rơi vào vực sâu vạn trượng, cuồng phong như đao sắc, từng đao từng đao cắt rời thịt trên người, lộ ra xương trắng. Người kia cùng rơi với hắn, chú ngữ đòi mạng niệm bên tai hắn. Kẻ này điên rồi, lại dùng chính tu vi cả đời của mình để phong ấn nguyên thần của hắn!

Ta thua... sao ta lại thua?!!!

Ta làm sao có thể thua được!!!

Phạm Niệm, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi! Ba vạn năm sau, ta nhất định sẽ khiến ngươi thua dưới tay ta!!!

Hắn chợt mở mắt ra, trong phòng chỉ nghe được tiếng thở dồn dập của hắn.

... Ra là mơ thấy trận chiến ba vạn năm trước.

Quả đúng là ác mộng.

Lúc này không buồn ngủ nữa, Chung Dục đứng lên đi đến trước bàn, hắn rót một chén nước, sau khi uống xong lại cảm thấy họng đau hơn: “Ồi... bệnh đến mức này rồi.”

Có thứ gì đậu lên trước cửa sổ, Chung Dục nhìn, là con bồ câu trắng có hình hoa sen đen trên cánh lúc trước. Hắn mỉm cười, nói với bồ câu trắng: “Giờ không có người ngoài.”

Chỉ thấy một cụm khói xanh bốc lên, bao quanh bồ câu trắng. Đến lúc khói mù tan đi, bồ câu trắng hóa thành một nam tử trẻ tuổi. Nam tử kia vóc người cao lớn rắn rỏi, khuôn mặt lại hết sức bình thường, bề ngoài giống như người không giỏi nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn về phía Chung Dục lại hết sức thành khẩn. Hắn quỳ một chân dưới đất, chắp tay nói: “Nam Chúc ra mắt chủ thượng.”

“Đứng lên đi.”

“Thuộc hạ có tội, không dám đứng dậy.”

“Hả, người có tội gì?”

“Thuộc hạ không kịp chạy đến vào ngày chủ thượng trọng sinh, để cho hòa thượng Vãng Sinh bắt giữ chủ thượng, thuộc hạ thất trách, xin chủ thượng trách phạt!”

Chung Dục cười cười: “Nếu ta muốn phạt người, người còn sống được đến giờ?”

Thân thể Nam Chúc cứng đờ, lập tức cúi đầu: “Đa tạ chủ thượng.”

“Người nên cảm tạ tên hòa thượng ngậy ngô Vãng Sinh kia, đầu óc hổng nặng, để lại một mạng cho bản tọa.” Ho khan vài tiếng, Chung Dục vỗ ngực mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhưng ân oán của chúng ta sẽ không kết thúc đơn giản như thế.”

Hắn chuyển sang hỏi Nam Chúc: “Việc thế nào rồi?”

“Bẩm chủ thượng, tất cả đều nằm trong kế hoạch.”

“Ừm.” Hắn thở dài, tự giễu nói: “Thân thể phạm nhân thật yếu ớt, ngay cả chút bệnh dịch ấy cũng không chịu được.”

Nam Chúc nghe nói thế, lấy một bình nhỏ trong vạt áo ra dâng lên cho Chung Dục: “Xin chủ thượng dùng.”

Hoa văn trên bình xanh biếc điểm lệ, có hình dây leo và cành chiết, lại trang trí thêm cỏ lan. Chung Dục không nhịn được cười, phẩm vị của người này sao lại văn hoa lệ như thế, nhìn thật khó chịu.

“Hắn bảo người tới đưa thứ này cho bản tọa?”

“Vâng.”

Cười một tiếng khinh miệt, Chung Dục cất bình vào trong tay áo: “Nói cho hắn biết, thứ này ta nhận, nhưng ta cũng không dùng lên người mình đâu, bảo hắn hết hy vọng đi.”

“Vâng.”

“Được rồi, người mau đi đi.” Chung Dục nghe thấy động tĩnh xung quanh, không khỏi nhếch khóe miệng: “Lâu thêm chút nữa, là không đi được đâu.”

Dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu, lát nữa có người tới tìm ta sẽ rắc rối.

Nơi Côn Luân Tây Vực, vạn năm tuyết đọng không thay đổi. Dân cư ở đây rất hiếm, núi tuyết chót vót, cảnh tượng trắng xóa nhuộm lên không khí vắng lặng. Đỉnh núi Côn Luân có một tòa tháp lưu ly, có người nói thần thú Bạch Trạch ngụ ở chỗ đó, toàn thân hắn trắng như tuyết, có thể nói tiếng người, trên thông thiên văn địa lý, dưới tường lông gà vỏ tỏi, biết quá khứ, rõ tương lai. Có điều tính cách hắn rất quái gở. Nếu muốn cầu xin hắn thứ gì, nhất định phải cầm những thứ khác đến đổi.

Nhìn Vãng Sinh đứng trước mặt, Bạch Trạch có chút dở khóc dở cười.

“Sáng nay lúc thức dậy, ta liền tính ra hôm nay có khách đến thăm, nhưng không ngờ là Tôn Giả Vãng Sinh.”

“Người biết ta?”

“Ha ha, lần này Thiên Xu Tinh Quân đến đây cũng là vì chuyện của Tôn Giả ngài, dù ta chưa từng gặp ngài, cũng có thể tưởng tượng ra được hình dáng ngài.”

Chẳng biết hôm nay Tôn Giả đến tháp lưu ly của ta, có gì cần làm sao?

Vãng Sinh không nói nhảm với hắn, đi thẳng vào chủ đề: “Hôm nay bản tăng đến, là muốn hỏi người một việc.”

“Hỏi chuyện ta? Ha ha ha...” Lúc này Bạch Trạch vẫn là thân thần thú, tiếng cười chói tai, giống như dã thú gào thét: “Tôn Giả có chuyện gì muốn hỏi ta?”

“Bệnh dịch trần Lô Bồ.” Vãng Sinh nói: “Rốt cuộc là ma vật phương nào? Vì sao ta không chữa được?”

“Bệnh dịch đó đương nhiên người không chữa được.”

Cái đó căn bản không phải là bệnh dịch, mà là độc thi từ trong âm phủ phát tán ra nhân gian.

“Độc thi?”

“Độc thi là chướng khí bày ra để ngăn ngừa ác quỷ chạy khỏi đường địa ngục, người trúng độc này, tuy rằng không tan thành mây khói giống đám quỷ hồn kia, nhưng sau bảy ngày sẽ suy kiệt mà chết. Đừng nói là người, ngay cả Thiên Đế cũng không giải được độc này.”

Vãng Sinh nhú mày – bảy ngày...

... Chẳng phải chỉ còn một ngày thôi sao?!!

Nhìn ra Vãng Sinh lo lắng, Bạch Trạch chậm rãi nói: “Thực ra ta có thuốc giải.”

Năm đó Minh Chủ cỡi âm từng tới chỗ ta thỉnh cầu đồ vật, dùng thuốc giải độc thi làm thù lao. Chỉ cần hòa thuốc giải này vào nước, để họ uống, là bình an vô sự.

Biết trong tay Bạch Trạch có thuốc giải, Vãng Sinh thở phào nhẹ nhõm: “Vâng người đưa thuốc giải cho ta đi.”

Bạch Trạch nghe y nói vậy, lập tức cười ha hả: “Tôn Giả này, ta không phải người lương thiện gì. Muốn lấy đồ từ chỗ ta, nhất định phải đưa ra thành ý.”

“Thành ý?” Vãng Sinh không hiểu: “Thành ý gì?”

“Ta không phải chúng sinh tam giới, không có lòng từ bi, làm việc đương nhiên phải nhận thù lao.” Đuôi Bạch Trạch lười biếng ngoe nguẩy trong không trung: “Không thì người cho rằng Thiên Xu làm thế nào lấy được tin tức từ chỗ ta?”

Chỉ cần người trả đủ thù lao cho ta, ta sẽ nói cho người biết thuốc giải độc thi ở chỗ nào.

Trong lòng khê động dậy, Vãng Sinh hơi giật mình – Thiên Xu, hửn...

Có điều bây giờ không phải lúc vướng mắc việc ai bỏ ra bao nhiêu cho ai, Bạch Trạch muốn thù lao, Vãng Sinh lại không có đồng nào trong người. Y nghĩ một chút, lấy một thứ từ trong vạt áo ra, đó là cây trầm gỗ Chung Dục tặng y, kiểu dáng hết sức bình thường, thậm chí ngay cả chút hoa văn cũng không có. Chung Dục bảo y cất đi, y cũng không coi là chuyện gì to tát, vẫn mang theo bên người.

Phải đưa cái này ra sao...

“Người phải cất cẩn thận vào.”

Lời nói của Chung Dục vang vọng bên tai, nhìn cây trầm gỗ, một cảm xúc khác thường lấp đầy lồng ngực, Vãng Sinh có phần không nỡ đưa cho Bạch Trạch.

Bạch Trạch thấy y nhìn chằm chằm cây trầm không nhúc nhích, mở miệng nói: “Tôn Giả Vãng Sinh, chỉ là một cây trầm gỗ, ta cũng chướng mắt với thứ phế phẩm này, người có gì luyện tiếu vậy?”

“Nếu người muốn, thì cho người.” Vãng Sinh đặt cây trầm trước mặt Bạch Trạch: “Có điều người theo lời người nói, đưa thuốc giải cho ta.”

Bạch Trạch ngửi ngửi cây trầm kia, ánh mắt nhìn về phía Vãng Sinh thêm vài phần lạnh lẽo. Hửn nói: “Giải được bị phong trong Thanh Loan Kính ở Thanh Loan bí cảnh phía sau núi Côn Luân, Tôn Giả tự mình đi lấy đi.”

Nhưng mà Thanh Loan Kính không phải là thứ dễ đối phó.

Vãng Sinh mặc dù không rõ thái độ kỳ quặc của Bạch Trạch, nhưng không thể kéo dài thời gian thêm nữa. Y nói một tiếng “đa tạ”, ngay lập tức phi thân đến Thanh Loan bí cảnh. Bạch Trạch khinh miệt liếc một cái về phía Vãng Sinh rồi đi, hửn nhìn cây trầm gỗ Vãng Sinh đưa cho hửn, tâm trạng bất mãn xông lên đầu.

Trên cây trầm này có mùi của người kia, thực sự là khó chịu.

Rơi xuống cửa vào bí cảnh, Vãng Sinh không nghĩ nhiều bước thẳng vào trong.

Thanh Loan bí cảnh là nơi lạnh nhất Côn Luân, ở đây bốn phía bị mây mù bao phủ, không nhìn thấy rõ đường phía trước, cũng không thấy rõ đường về. Vãng Sinh đứng vững, niệm mấy câu chú ngữ xua tan, sương mù vẫn đục phía trước nháy mắt liền tản ra. Y dọc theo đường đi về phía trước, chẳng bao lâu đã đến một con suối trong. Nước suối rỉ ra từ khe núi, chảy tí tách, hợp lại thành một dòng chảy mảnh, xuôi theo đá núi gập ghềnh xen lẫn cỏ dại và bụi gai.

Ở giữa con suối, có một vật sáng ngời, nhìn kỹ, chính là Thanh Loan Kính.

Vãng Sinh đập nước đi đến trước gương, cái gương không phản chiếu hình dáng người, chỉ có thể nhìn thấy một bình nhỏ trong gương, chắc hẳn chính là giải dược thi độc. Vãng Sinh đưa tay, vừa đụng vào mặt kính, cái bình lại biến mất. Ngay sau đó trên gương xuất hiện một vách núi, một bên vách núi là ánh sáng, bên kia là bóng tối.

Đây là... chỗ tiếp giáp Thiên Ma!

Vội vàng nhìn kỹ hai bên vách núi, quả nhiên có người. Một bên là y, bên kia là Chung Dục.

Truyền thuyết nói rằng Thanh Loan Kính có thể chiếu ra kiếp trước kiếp này, xem ra không phải là giả.

Trong gương chính là hình ảnh y và Chung Dục đại chiến ba vạn năm trước, khi đó y vẫn là Chiến Phật Phạm Niệm, muốn tiêu diệt Ma Đế, cứu vớt sinh linh của tam giới. Chỉ thấy trong gương hai người đối diện nhau, Chung Dục quỳ một chân xuống đất, ánh mắt nhìn về phía y tràn ngập khinh thường và hận ý.

Y nghe thấy giọng nói của mình: “Chung Dục, người thua rồi.”

Một đường kim quang lóe lên, y và Chung Dục cùng rơi xuống vách núi, y hóa thành lưỡi dao sắc, cắt nát thân thể Chung Dục, y nghe thấy tiếng hét của Chung Dục: “Phạm Niệm, ta tuyệt đối không tha cho người! Ba vạn năm sau, ta nhất định sẽ khiến người thua dưới tay ta!!!”

Kiếp trước tái hiện lại trong gương, Vãng Sinh chỉ cảm thấy tay chân lạnh giá. Người trong cuộc mơ hồ, ngoài cuộc tỉnh táo, đứng chỗ này y mới nhìn rõ Chung Dục hận bản thân mình đến mức nào.

Vậy mà lúc này trong gương hóa thành hình ảnh khác, từ cảnh y và Chung Dục gặp gỡ ba vạn năm trước, dần dần biến hóa, giọng nói ôn hòa như ngọc của Chung Dục không vừng vang lên.

“Ba vạn năm trước hai chúng ta kết thù oán, ba vạn năm sau người còn chưa chịu buông tha ta. Ta nói này Vãng Sinh, người không mệt mỏi à?”

“Ê, hai ta nói chuyện đi, sau này không được ỷ vào mình biết pháp thuật niệm chú ta nữa, khinh người quá đáng.”

“Người ấy, thời khắc quan trọng vẫn rất che chở cho ta mà!”

“Vãng Sinh này, người không ăn cơm thì cũng thôi, nhưng không phải ngay cả tắm cũng không đấy chứ?”

Đạo quán cũ nát, nhà nhỏ trong rừng trúc của Thanh Nguyên Sơn, Đào Hoa Nham và khe núi ngàn trượng... so với những xa xưa hư ảo kiếp trước, mọi thứ đều chân thực đáng tin cậy. Tu Phật không nói đến hồi ức, cho nên Vãng Sinh chưa bao giờ nhớ lại những chuyện trước kia, hôm nay xem xét cẩn thận, bất tri bất giác, mình và người nọ đã trải qua nhiều chuyện đến vậy.

Chỉ là vài chuyện vụn vặt, nhưng lại khiến y có phần chưa thỏa mãn.

Hình ảnh cuối cùng trong gương dừng lại ở phổ xá vô cùng náo nhiệt, đoàn người như mắc cửi, Chung Dục đứng trước đồ trang sức, hần xoay người, cầm một cây trầm gỗ, cười nói với y: “Ta thấy cây trầm này rất hợp với người.”

Người phải cẩn thận vào.

Như bị ma xui quỷ khiến, Vãng Sinh đưa tay về phía người trong gương.

“Vãng Sinh!”

Bị một sức mạnh giữ lại, Vãng Sinh lão đảo mấy bước, y mờ mịt quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt lo lắng của một người.

... Chung Dục?

Dung mạo tuần tú cau chặt mày, Chung Dục hỏi y: “Người làm sao vậy, bộ dạng mất hồn mất vía thế kia?”

Vãng Sinh lúc này mới định thần, hàn khí trên người chui vào trong cơ thể như kim, nhưng y lại túa mồ hôi lạnh cả người. Y nhìn Chung Dục, tràn đầy hoang mang: “Thân thể người...”

“Là Thiên Xu, hần tới Thanh Nguyên Sơn tìm người, ta liền nói rõ tình hình với hần. Hần đoán hần là người đến chỗ Bạch Trạch, bèn mang ta đến đây.” Hần nắm lấy tay Vãng Sinh, dịu dàng nói: “Thiên Xu giúp ta tạm thời ngăn bệnh, giờ ta không sao. Ngược lại là người, nhìn thấy cái gì trong gương, sắc mặt lại tái nhợt thế kia?”

Gương?!!

Chợt quay đầu lại, hình ảnh trên Thanh Loan Kính đã biến mất, lại biến thành hình dạng ban đầu, một bình sứ thanh hoa bị niêm phong trong gương, Y làm phép giải phong ấn của Thanh Loan Kính, lấy bình ra.

Chung Dục tiến đến trước mặt y, vẽ mặt tò mò nhìn chiếc bình tinh xảo: “Đây là thứ gì?”

“Thuốc giải.” Y đưa bình cho Chung Dục: “Thứ người trúng chính là độc thi côi âm.”

Người uống một chút, còn thừa thì để giải độc cho người trong trấn.

Gật đầu đồng ý, Chung Dục ngoan ngoãn uống một hớp nhỏ.

“Thế nào?”

Chung Dục cố tình nhíu mày, nói: “Hơi đắng.”

Lúc này sắc mặt Chung Dục dịu xuống, tức là thuốc kia có tác dụng. Vãng Sinh trầm giọng nói: “Ra ngoài đi.”

Bên ngoài Thanh Loan bí cảnh, có hai vị nam tử đứng ở lối vào. Một vị mặc áo lụa màu lam chính là Thiên Xu, vị kia lại bạc trắng cả đầu, khoác áo lông trắng như tuyết trên người. Nam tử tóc bạc mở miệng nói: “Người đối với y như vậy, nhưng chẳng thấy y nhớ đến lòng tốt của người.”

Thiên Xu không nói gì, hần chăm chú nhìn lối vào không chớp mắt.

“Hừ, ngay cả dũng khí đi vào Thanh Loan bí cảnh cũng không có, người sợ cái gương kia chiếu ra suy nghĩ trong lòng người chứ gì?” Nam tử tóc bạc nói chuyện cay nghiệt, hần móc mĩa Thiên Xu: “Nhưng mà người cũng ngốc quá, giờ y không phải Chiến Phật Phạm Niệm, mà là Tôn Giả Vãng Sinh. Chỉ cần người có thể cản y thành Phật, còn sợ không chiếm được y?”

Sắc mặt trầm xuống, Thiên Xu lạnh lùng nói: “Bạch Trạch, đừng ép ta động thủ với người.”

Bạch Trạch lại không cho là đúng, ngược lại còn quá đáng hơn: “Người nỗ lực vì y, y lại không biết, Thiên Xu Tinh Quân người đứng là đồ nhát gan!”

“Uỳnh” một tiếng, tảng đá to sau lưng Bạch Trạch bị đánh nát. Thiên Xu nhìn chăm chăm hần, trong mắt lóe lên lửa giận không cách nào kiềm chế, giống như một con sư tử bị chọc giận.

Thấy tốt thì dừng, Bạch Trạch thở ra một hơi dài, không nói thêm gì nữa.

Cửa vào bí cảnh phát ra một đường kim quang, Vãng Sinh và Chung Dục từ đó đi ra. Thiên Xu vội vã đi đến bên cạnh Vãng Sinh, thấy sắc mặt y không tốt, lo lắng hỏi: “Vãng Sinh, người không sao chứ?”

Vãng Sinh lắc đầu.

“Không hổ là Tôn Giả Vãng Sinh, có thể ra khỏi Thanh Loan bí cảnh.”

Có điều bộ dạng chật vật này của người, quả là buồn cười!

Ngẩng đầu nhìn về phía nam tử tóc trắng cách đó không xa – người là...

“A, Tôn Giả đúng là quý nhân hay quên, vừa rồi còn đưa cây trầm gỗ cho ta, mới một lúc đã quên mất ta rồi?”

“...Bạch Trạch?!!”

Bạch Trạch cười bí hiểm, hắn nói: “Việc cấp bách là cứu người trong trấn, Tôn Giả còn không mau đi?”

“Ta đi cùng người.” Đối diện với Vãng Sinh, cảm xúc của Thiên Xu liền dịu dàng: “Chư Kiền ở dưới chân núi Côn Luân, hắn có thể ngày đi vạn dặm, chắc chắn có thể kịp giờ.”

Vãng Sinh gật đầu đồng ý, chợt nhớ độc của Chung Dục vừa giải, thân thể suy yếu, không thể đi xa, trong lòng lại lo âu.

Nhìn ra Vãng Sinh lo lắng điều gì, Chung Dục cười nói với y: “Người đừng lo cho ta, đi đến trấn cứu người trước đi, một mình ta tự trở về được.”

“...Được rồi.” Y nhìn về phía Thiên Xu: “Chúng ta đi.”

“Thiên Xu Tinh Quân này quả là si tình.” Chỉ còn lại hai người Bạch Trạch và Chung Dục ở lại cửa vào bí cảnh, Bạch Trạch còn không quên chế giễu Thiên Xu: “Lúc trước thâm mến Phạm Niệm, giờ lại trông chừng Vãng Sinh, thật không biết nên tán thưởng hắn, hay nên thương hại hắn đây.”

“Người tích chút khẩu đức đi.”

“Tích khẩu đức có thể coi là cơm ăn sao?” Bạch Trạch chẹp miệng, nói: “Ta cũng chẳng rõ, hòa thượng kia có gì tốt.”

“Y hiển nhiên có chỗ tốt của y.”

Nhượng lòng mày, Bạch Trạch buồn cười nhìn Chung Dục: “Nghe người nói vậy, người cũng thích hòa thượng kia?”

Chung Dục chẳng buồn liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Cây trầm Vãng Sinh đưa cho người, trả cho ta.”

“Ta biết ngay vật kia là người đưa cho y.” Lấy cây trầm gỗ trong tay áo ném cho Chung Dục: “Bên trên toàn là mùi của người, buồn nôn bỏ mẹ!”

Đưa tay nhận lấy trầm, Chung Dục cười cười: “Chê bản tọa buồn nôn, thì đừng trêu chọc bản tọa.”

“Hừ, nếu không phải người là anh ta, ta thêm vào để ý đến người!”

“Nếu người thật sự coi ta là anh, vì sao lại bảo Nam Chúc đưa chú phần tâm cho ta?”

Trúng thứ kia, chỉ cần động lòng tim sẽ đau đớn như lửa đốt, người cầm nó tới giả mạo là thuốc giải độc thì, là cho rằng hiện giờ ta là phạm nhân, không nhìn ra sao?

Người ấy, không phải vì bản thân không có ma căn, nên mới đổ kị ta đấy chứ?

Bị Chung Dục nhìn thấu quỷ kế của mình, Bạch Trạch thẹn quá hóa giận: “Ta cũng chỉ sợ người bị hòa thượng kia mê hoặc tâm trí, quên chuyện lúc trước bọn chúng đối xử với Ma Giới chúng ta thế nào!”

Bây giờ người đối tốt với hòa thượng kia như vậy, không chừng là động lòng vì y!

Chung Dục cảm thấy buồn cười, ta động lòng với y?

Ta cũng đâu phải nhàn nhã rảnh rang, có điều ta đối tốt với y, tất nhiên là có cái lý của ta.

Bạch Trạch không rõ, hắn suy nghĩ một hồi, đột nhiên mở to mắt, người muốn ngăn cản y thành Phật?!!

“Ha.” Chung Dục cười một tiếng.

Nhất định phải khiến y rối loạn tâm thần, không thể thành Phật.

26. Chương 26: Vãng Sinh Thiên – Nỗi Giận

Bệnh dịch ở trấn Lô Bồ, cuối cùng cũng được giải quyết. Dân chúng vô cùng cảm kích Vãng Sinh, vừa quỳ lạy vừa rưng rưng, Vãng Sinh tính tình quá lạnh nhạt, không rành thói đời khéo đưa đẩy, vẻ mặt cũng không thay đổi nhiều. Ngược lại, Chung Dục quen thuộc với mấy người đó, lúc đi khất thực lão bá trong thôn đều sẽ nhờ hắn cầu bình an từ đại sư Vãng Sinh, hắn cười gật đầu, đáp ứng từng người.

Hàng ngày, buổi tối trước khi đi ngủ, Chung Dục liền nằm trên giường nói với Vãng Sinh những gì mắt thấy tai nghe mấy ngày nay, nói đến chỗ vui vẻ cũng sẽ hỏi Vãng Sinh mấy câu. Vãng Sinh ngồi thiền, không phản ứng lại, Chung Dục cũng không giận, tiếp tục tự nói một mình. Thỉnh thoảng Vãng Sinh cũng sẽ nói: “Ngày nào người cũng nghĩ đến chuyện bên ngoài, lục căn không sạch, còn tu Phật thế nào?”

Chung Dục liền nói, việc tu Phật cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Người tu hành nhiều năm như vậy, cũng chưa tu thành chính quả, cứ thế mà khuyên bảo ta, quả thật khiến người ta không sao tin được.

“Người!” Vãng Sinh thở dài: “Tu Phật là việc may mắn của người phàm, đối với người cũng tốt.”

“Sao người biết tu Phật đối với ta là chuyện tốt?” Tâm trạng Chung Dục lập tức kém đi, hắn nói Vãng Sinh người chính là như vậy.

Cứ đi mãi một con đường đến tận cuối cùng cũng không phải chuyện gì hay, không cẩn thận bước vào ao tù nước đọng, sợ là hối hận cũng không kịp.

Vãng Sinh không hiểu lời Chung Dục nói: “Làm việc vốn phải toàn tâm toàn ý, hướng hồ con đường tu Phật là ánh sáng, sao có thể có chuyện như người nói?”

“Tại sao lại không có?” Chung Dục cười, hắn nói ba vạn năm trước, người vì ta mà mất đi một thân Phật, hôm nay lại phải thu nhận tên phiền toái như ta, ta thấy, ta nhất định là kiếp nạn trên đường tu Phật của người.

Vãng Sinh này, nói không chừng người đối xử với ta tốt một chút, bản tọa vui vẻ, người giải được kiếp nạn này, liền tu thành Phật quả đấy!”

“Ờ, Vãng Sinh, lại nói, hôm ấy ở trước Thanh Loan Kính người đã nhìn thấy gì?”

Thanh Loan Kính có thể hiểu rõ kiếp trước kiếp này, phản chiếu suy nghĩ trong lòng, người có thấy bản tọa không thể?

Bàn về chuyện nói ra mấy lời quái đản này, Vãng Sinh chắc chắn không sánh bằng Chung Dục. Y bỗng nhiên nhớ lại những gì nhìn thấy trong Thanh Loan Kính ngày ấy, càng thấy khó chịu. Nhưng y không nổi nóng được, lại cảm thấy phải có phong phạm của sư phụ, bèn lớn tiếng nói: “Ồ ồ.”

Ai ngờ tiếng này vừa ra, Chung Dục liền phá lên cười, nói Vãng Sinh ơi, người giả bộ chẳng giống gì cả.

“Đúng rồi, người Phật môn các người chú ý tứ đại giai không, sợ là ngay cả hỉ nộ ái ố cũng không biết đâu nhỉ?” Đứng dậy, Chung Dục đến gần Vãng Sinh, ghé vào tai y thấp giọng nói: “Sao, có muốn ta dạy cho người biết tức giận nên làm thế nào không?”

“Hả?” Vãng Sinh quay đầu lại, chợt cảm thấy trên môi truyền đến cảm giác ướt ướt. Mặt của Chung Dục gần trong gang tấc, ý cười lan ra trong đáy mắt. Vãng Sinh cảm thấy hô hấp của đối phương phả vào da thịt, sau khi nóng rực lại đổi lấy một chút mát mẻ.

Hơi lúi về phía sau, Chung Dục mang vẻ mặt trêu đùa nhìn Tôn Giả Vãng Sinh đang ngây người: “Thế nào, Tôn Giả Vãng Sinh?”

Mùi vị da thịt gần kề, có phải hết như đang ở trên mây, rất đẹp đúng không?

Nhú mào, Vãng Sinh nhìn Chung Dục, sự không vui hiện rõ trong ánh mắt, lạnh giọng quát: “Ra ngoài!”

“Đúng, đây mới là đáng vẽ nên có lúc tức giận.” Chung Dục còn không cảm thấy thất lễ, tiếp tục trêu chọc Vãng Sinh: “Xem ra tiểu sư phụ Vãng Sinh rất có tuệ căn đấy, học hỏi nhanh như vậy, vì sư thật là vui mừng!”

“Ta bảo người đi ra ngoài!”

Một tiếng này quả thực nghiêm khắc, Chung Dục sửng sốt. Vãng Sinh bình thường tuy lạnh lẽo nhưng nói chuyện với hắn vẫn bình thường, cũng rất hiếm khi thực sự trách cứ hắn. Hắn vẫn luôn cho rằng e là thời gian tu Phật của Tôn Giả Vãng Sinh quá dài, đã sớm quên mất thất tình lục dục có mùi vị gì, cho dù đùa giỡn như thế, y cũng không tức giận.

Vãng Sinh, người.

“Ra ngoài!”

Cuối cùng vẫn bị Vãng Sinh đuổi ra khỏi cửa. Vãng Sinh bày kết giới bên ngoài phòng trúc, xem ra quyết tâm không cho mình đi vào.

Nhìn ánh đèn trong phòng tắt đi, Chung Dục cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Hòa thượng này, bình thường làm việc cứng nhắc già dặn, hôm nay chỉ là một trò đùa nho nhỏ, y lại có tính nết như trẻ con.

Vãng Sinh ơi là Vãng Sinh, người nhất định không thành được Phật.

Đuổi Chung Dục ra ngoài, Vãng Sinh ngồi tĩnh tọa một mình ở bên giường. Y nhắm mắt lại, dung mạo trong veo của Chung Dục liền xuất hiện trong đầu. Rõ ràng là Ma Đế, được coi là người tà mị, lúc hắn cười lên, nhu tình trong mắt quả thực như muốn hòa tan người khác.

Nhất thời cảm thấy trong ngực rung động, Vãng Sinh mở mắt ra, phát tay dập tắt ngọn đèn.

Chớp mắt trong phòng tối xuống.

Tiếng hít thở trầm lắng quanh quẩn trong phòng, Vãng Sinh đưa tay xoa trán, vậy mà đã túa mồ hôi lạnh cả người.

Y nhìn ra ngoài cửa sổ. Bóng của Chung Dục xuyên qua ánh trăng in lên cửa sổ, chỉ là đường nét, Vãng Sinh cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của hắn.

Chung linh dục tú, thị nhi hữu tình*.

(*Đất thiêng nảy sinh hiền tài, nhìn mà hữu tình.)

Y không khỏi chạm lên môi mình, cảm xúc ấm áp vẫn còn dừng lại trên môi, giống như mặt nước lặng đột nhiên hơi dao động, khẽ cuộn lên từng tầng sóng.

... Lẽ nào ta...

Trong lòng thoáng cái liền hoảng loạn, Vãng Sinh muốn mở cửa, đứng dậy đi mấy bước, rồi lại dừng lại.

Người tu Phật, kiêng kỵ nhất là tâm tư không tĩnh, hôm nay suy nghĩ của y rối như tơ vò, làm sao mà độ được Ma Đế nhập Phật đây?

Trong phòng vang lên tiếng thở dài của y, độ hắn nhập Phật là việc lớn, cứ để hắn ở bên ngoài một đêm, cẩn thận xem xét lại mình đi.

Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệp phi thai, bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai*.

(*Bồ đề đâu phải thụ,

Minh cảnh có chi đài,

Xưa nay không một vật,

Nào chỗ vướng trần ai?)

Hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, Vãng Sinh đã thức dậy. Một đêm này y ngủ quả thực không yên.

Lo thân thể người phàm quá yếu ớt, Vãng Sinh mấy lần muốn mở cửa cho Chung Dục vào, nhưng người làm thầy phải nghiêm, tính tình Chung Dục lại cần quấy ngang ngược, nếu thỏa hiệp lần nữa, chỉ sợ hắn sẽ làm ra chuyện vô lễ hơn.

Nhưng rốt cuộc đợi đến sáng, lại không thấy Chung Dục đâu.

Trước cửa trống không, thậm chí ngay cả một mảnh lá rụng cũng không có.

Vãng Sinh ngậy ra một lát, lập tức đi tìm hắn. Kể từ lúc chuyện của nữ quỷ Thanh hà kia qua đi, y rất ít khi để Chung Dục rời khỏi mình, dù là xuống núi khát thực, y cũng sẽ căn dặn Chung Dục về sớm một chút. Hiện giờ tìm khắp nơi đều không thấy hắn, Vãng Sinh tất nhiên là sợ hắn bị đạo sĩ quỷ quái tóm đi mất.

Tìm một lượt trên Thanh Nguyên Sơn, không thấy bóng người đâu, Vãng Sinh quyết định xuống chân núi tìm. Ai ngờ y vừa xuống đến chân núi, liền thấy Chung Dục ngồi dưới gốc cây đang trò chuyện quên trời quên đất với một cô gái. Chỉ thấy dáng vẻ cô gái trẻ xinh xắn động lòng người, nhìn về phía ánh mắt Chung Dục lại càng là đưa đẩy ẩn tình.

Đây là...

Dường như cảm thấy có người nhìn mình, Chung Dục quay đầu lại. Vãng Sinh đang ngậy mắt nhìn hắn.

“Vãng Sinh!” Đứng dậy chạy đến trước mặt Vãng Sinh, Chung Dục hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Trời còn sớm, chưa đến thời gian tu luyện, sao ngươi đã dậy rồi?

“Nếu không phải ta dậy, ngươi còn định ở dưới chân núi bao lâu nữa?”

“Ha, ta đang chuẩn bị đi về đây!”

“À?” Liếc mắt nhìn cô gái sau lưng Chung Dục, Vãng Sinh lạnh lùng nói: “Sợ là ta quấy rầy hứng thú của ngươi.”

Chung Dục theo ánh mắt y quay đầu lại: “A, vị cô nương này là...”

Còn không đợi hắn nói xong, Vãng Sinh đã xoay người, không muốn nói rõ, cũng không biết phải nói rõ thế nào, bất kể ra sao, trong lòng đều vô cùng thương cảm.

Trên đường trở về, Vãng Sinh không nói câu nào, Chung Dục cũng yên lặng đi sau y. Quay lại nhà nhỏ trong rừng trúc, Vãng Sinh vẫn không nói chuyện, y ngồi trước bàn đá trong sân, nhìn chăm chăm chén trà trong tay, không biết đang nghĩ gì.

“Một chén trà không, có gì hay mà nhìn.”

Vãng Sinh ngẩng đầu, Chung Dục đang bưng ấm trà thanh hoa nhìn y.

Cười cười với Vãng Sinh, Chung Dục rót cho y một chén, mùi thơm liền theo hơi nước ngấm vào thân thể, tươi mát thanh nhã, bỗng bẽn lẽn như tiên.

“Đây là trà ta pha, ngươi nếm thử đi, xem có vừa lòng không?”

Giọng nói của Chung Dục như nước chảy vào chén, trong trẻo uyển chuyển. Vãng Sinh thoáng tần ngần, bưng chén lên.

Vị ngọt lưu lại trên đầu lưỡi một lát rồi tan ra, chỉ cảm thấy ấm áp xông lên ngực, bất an và tức giận, nháy mắt đều tiêu tan thành mây khói.

Thấy chân mày Vãng Sinh giãn ra, Chung Dục bật cười. Hắn nói, trà này được pha bằng sương mai của Bách Hoa Viên dưới chân núi, ta bận rộn cả một buổi sáng, mới tìm được cho ngươi.

Vãng Sinh sững sốt, ngươi xuống chân núi, là để thu thập sương mai?

“Không thì ngươi cho rằng thế nào?” Chung Dục nói: “Ngươi cho rằng ta tức giận vì ngươi đuổi ta ra ngoài, nên mới chạy xuống chân núi chòng ghẹo con gái phải không?”

“Ta!” Vãng Sinh muốn thanh minh, nhưng nhất thời không biết nói gì.

Vãng Sinh á khẩu không trả lời được, Chung Dục lại đợi được cơ hội tốt để kể khổ. Hắn nói ta quả thực rất giận người vì đã đuổi ta ra ngoài, rõ ràng người đối xử với người khác đều có lòng từ bi, chỉ độc với ta là nghiêm khắc như thế.

Nhưng mà, là do ta chọc người trước, người giận cũng phải. Cho nên ta nghĩ là, phải làm sao mới khiến người hết giận đây? Thế là nhớ lại lúc trước đi khát thực, cô nương quản gia Bách Hoa Viên nói, trà dùng sương mai ở Bách Hoa Viên pha là đệ nhất thiên hạ, chỉ cần nhấp một ngụm, là quên hết phiền muộn cuộc sống.

Ai ngờ, vừa vặn gặp được Tôn Giả Vãng Sinh người, còn không biết tức giận cái gì nữa.

Bị Chung Dục nói như vậy, Vãng Sinh nhất thời nóng ruột, thốt ra: “Ta cũng là lo lắng cho người!”

“Hà?” Chung Dục cười càng thêm đắc ý: “Thì ra tiểu sư phụ Vãng Sinh là đang lo lắng cho ta?”

Tiểu sư phụ Vãng Sinh không phải nói tu Phật cần vô tâm sao?

Sự thực là như vậy, Vãng Sinh tự thấy đuối lý, y trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Trà này đúng là ngon, cô nương kia nói không sai.”

Biết Vãng Sinh không muốn nhắc đến chuyện tu Phật nữa, Chung Dục cũng tự giác, hắn nói nếu người thấy trà này ngon, vậy sau này ta sẽ pha cho người uống.

Lấy một thứ từ trong túi áo ra, Chung Dục nói, thứ này ta tặng cho người để đền tội.

Không biết Chung Dục có ý gì, Vãng Sinh nhìn về phía tay hắn. Liền thấy Chung Dục từ từ mở tay ra, thứ nằm trong lòng bàn tay hắn thu hút ánh mắt của Vãng Sinh.

Chiếc trâm cài tóc gỗ du màu đỏ thẫm, kiểu dáng cực kỳ bình thường, chẳng có chỗ nào xuất sắc, lại khiến người ta thích ngay được.

Cây trâm gỗ này không phải ở chỗ Bạch Trạch sao?!!

Thấy Vãng Sinh ngẩn ra nhìn hắn, Chung Dục cười kéo lấy tay Vãng Sinh, đặt cây trâm vào tay y: “Lần trước ở chỗ Bạch Trạch, hắn cho ta biết người dùng cây trâm này để đổi lấy mạng ta.”

Trao đổi với Bạch Trạch, chắc chắn là thứ vô cùng quý giá, người coi trọng nó như vậy, ta rất vui.

“Lần này giao cho người, người phải cất thật cẩn thận, không được ném đi.”

Nhìn cây trâm gỗ trong tay, nỗi cô đơn không rõ còn đến nhanh hơn cả niềm vui khi mất đi rồi lại nhặt được về. Vãng Sinh ngẩng đầu nhìn Chung Dục, lại lập tức nhìn sang chỗ khác.

“Biết rồi.”

Chung Dục cho là y đang giận dỗi, liền trêu đùa hỏi: “Tiểu sư phụ Vãng Sinh vẫn còn giận ta à?”

“... Không giận.”

“Ha ha ha, vậy thì tốt.” Hắn ngồi xuống trước bàn, cầm lấy chén trà của Vãng Sinh uống một hớp, cười to nói: “Ồi, bản tọa thật lợi hại, pha trà mà cũng uống ngon thế này!”

Vãng Sinh lại không sao cười nổi.

Chung Dục dùng khước mắt quan sát Vãng Sinh, nghĩ thầm: Tôn Giả Vãng Sinh ơi, so với ta, người còn non lắm.

Gió mát thổi tới, tâm tư như lá rụng bị thổi bay, khiến người ta không nhìn rõ.

27. Chương 27: Vãng Sinh Thiên – Thấp Tình

Từ lần trước giờ trò kỳ cục, Chung Dục giống như biến thành người khác. Gần như thời thời khắc khắc đều đi theo bên cạnh Vãng Sinh. Vãng Sinh bảo hắn đọc kinh thư, hắn liền đọc kinh thư, Vãng Sinh bảo hắn ngồi thiền, hắn liền ngồi thiền. Cứ thế, ngược lại khiến Vãng Sinh không quen. Y vẫn luôn hi vọng Chung Dục có thể nghiêm túc tu hành cùng y, giờ được toại nguyện, trong lòng lại âm ỉ không vui.

Y không biết vì sao.

Thế là những ưu tư vi diệu này hóa thành trả thù không rõ ý tứ. Y bắt Chung Dục đứng dưới thác nước Tử Trạch một canh giờ.

Sau thu nước lạnh thấu xương, đổ vào người như kim đâm. Chung Dục yên lặng đứng trong nước, cảnh vật trước mắt mờ mờ không rõ, hắn có thể nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của Vãng Sinh, nhưng không thấy rõ về mặt y. Hắn muốn lên tiếng nói gì đó, giọng nói lạnh lạnh của Vãng Sinh đã cách tiếng nước truyền đến.

“Câm miệng.”

Tên đầu gối khó chịu này, lại phát cái gì rồi?

Vãng Sinh đương nhiên biết trong lòng hắn bất mãn, nhưng càng như vậy trong lòng bản thân càng khó chịu. Tính tình Chung Dục cũng ngang tàng, Vãng Sinh bảo hắn đứng, hắn liền nén giận trong lòng. Mãi đến khi Chung Dục hắt hơi, Vãng Sinh mới phản ứng được. Hắn mang thân thể phạm nhân, làm sao chịu được dày vò như thế.

Cảm giác áy náy nhảy mắt tràn đầy ngực, Vãng Sinh bay xuống dưới thác nước, nắm lấy vai Chung Dục, mang hắn ra ngoài.

Cả người ướt sũng, cộng thêm gió thu điều hiu, Chung Dục lạnh phát run. Hắn ho ra mấy ngụm nước, giận dữ nói: “Người không thể hỏi han một câu à?”

Thấy hắn như vậy, Vãng Sinh buông tay ra, mặt không biểu cảm nói: “Về đi.”

Tu hành thác nước cứ thế kết thúc.

Họ quay về nhà nhỏ trong rừng trúc, Chung Dục mau chóng thay một bộ quần áo sạch sẽ. Đợi hắn thay xong, Vãng Sinh gõ cửa đi vào. Trên tay y bưng một chén trà gừng: “Uống đi.”

“Giờ biết thương ta rồi hả?” Chung Dục nhếch miệng, nhận trà gừng uống sạch bách như chùi.

“Ấm lên chưa?”

“Trà gừng ấm thân xua lạnh, cơ thể ta đương nhiên là ấm lên rồi.” Hắn liếc Vãng Sinh, nói tiếp: “Nhưng trái tim này, vẫn lạnh lắm, sợ là trà gừng cũng không ấm lên được.”

Chung Dục nói xa nói gần, Vãng Sinh cũng nghe ra ý vị trong đó, y không đáp lại hắn, chỉ cần chén không trong tay hắn, muốn đi ra ngoài.

Thấy Vãng Sinh phớt lờ mình, Chung Dục kéo tay y lại.

Vãng Sinh không vui: “Làm gì?”

“Người còn chưa nói cho ta biết, rốt cuộc người đang khó chịu điều gì?”

“... Không có.”

“Không có?” Chung Dục cười, nói ta đầu gối cũng quen biết người lâu như vậy, tính tình của người ta còn không biết?”

Bình thường lạnh nhạt đã quen, một khi tức giận, nhất định là chuyện gì thậm tệ. Người nói đi, ai chọc người tức giận, làm hại bản tọa phải chịu tội thay hắn, bản tọa dạy dỗ hắn cho người!

“Đã nói với người là không có chuyện gì!” Vãng Sinh hất tay ra, cái chén và vụn rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ tan.

Tiếng động ấy khiến hai người nháy mắt dừng lại, không khí ngột ngạt tựa như mùi vị trà gừng, tràn ngập gian phòng.

“Người...”

Văng Sinh nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hấn.

Cứ thế đứng một lúc, Chung Dục ngồi xổm xuống, nhặt từng mảnh vỡ lên, từ từ nói: “Không giác vô tâm hiểu, đa tình đa phân nhiều. Nại hà liên lý chi, phàn thượng liễu thụ sao*.”

(*Không cảm thấy thì không có tâm tư tìm hiểu, càng đa tình càng rối bời. Làm sao được liền cành, trèo lên ngọn cây liễu.)

Từng chữ Chung Dục nói lọt vào tai, Văng Sinh nghe thấy mặt đỏ đến mang tai, y trừng mắt nhìn, quả trách: “Chớ nói xằng nói xiên.”

“Bản tọa không hề nói xằng.” Chung Dục không giận mà cười, hấn nói bản tọa đột nhiên cảm thấy, Văng Sinh người cũng rất đáng yêu đấy, chỉ tiếc tính tình hơi khó chịu.

Có phải người động lòng đối với bản tọa rồi không?

Ta... động lòng sao?

“Khẩu thị tâm phi là một thói quen không tốt.” Lúc này Chung Dục đầy khí thế, vừa lên tiếng nói liền không hề khách sáo: “Người nói người xuất gia không nói dối, tại sao bản thân lại nói dối trước?”

Vẫn luôn nén giận đối với ta, là muốn khiến ta nổi giận, để nhắc nhở chính bản thân người, ta là Ma Đế chuyển thế, là đối thủ của người, để chặt đứt niệm tưởng đối với ta đúng không?

“Người!”

“Ta rất vui.” Hấn đứng lên, đặt mảnh vỡ lên mặt bàn: “Văng Sinh, thực ra người rất đa tình đúng không?”

Không bằng dừng tu Phật nữa, cùng bản tọa làm một đôi uyên ương ân ái, thế nào?

“Gây sự vô lý!” Y đẩy Chung Dục ra, giơ tay lên định cho Chung Dục một chưởng, nhưng tay lại dừng lại trước khi chạm đến đối phương.

... Vô liêm sỉ!

Phẩy tay áo bỏ đi, Chung Dục chỉ cảm thấy một cơn gió mát phất qua mặt.

Căn phòng chỉ còn lại một mình hấn.

Tiếng thở dài quanh quẩn, Chung Dục lắc đầu.

“Ra đi.”

Một trận gió đen từ bên ngoài cửa sổ tiến vào, chỉ chớp mắt đã biến thành người. Nam Chúc quỳ gối trước mặt Chung Dục: “Thuộc hạ đến đây phục mệnh chủ thượng.” Hấn lấy một hạt châu màu đỏ như máu từ trong ngực ra, dâng hai tay lên.

“Không tệ.” Nhận lấy hạt châu, Chung Dục hỏi, bẽ lũ phản bội đã thanh lý sạch sẽ chưa?”

“Bẩm chủ thượng, đều sạch sẽ rồi.”

“Hừ, Bạch Trạch hành động cũng nhanh đấy. Bản tọa ở đây, cũng gần xong rồi.” Hấn nhìn hạt châu ánh lên màu máu trong tay, không khỏi cong khóe miệng: “Xem ra cũng đến lúc kết thúc rồi.”

Một chén trà xanh kia của ta, hấn là cũng có tác dụng rồi. Văng Sinh, món sợ ba vạn năm trước, chúng ta nên tính toán cho xong thôi.”

Trong hang núi sau thác nước Tử Trạch, Văng Sinh đang ngồi thiền. Y niệm kinh bàn nhược ba la mật đa, muốn tĩnh tâm lại, nhưng lại càng hoảng loạn. Trong đầu hiện lên từng hình ảnh đã trải qua cùng người kia, một cây trầm, một chén trà xanh, một tiếng Văng Sinh. Chung Dục như một dòng suối, lặng yên không tiếng động chảy vào thân thể y, chiếm cứ toàn bộ y.

Không tức là sắc; thụ, tưởng, hành, thức, cũng như thế. Đột nhiên một cỗ khí hỏa lấp kín lồng ngực, cơn đau như khoan tim khiến Vãng Sinh phun ra một búng máu. Máu đỏ tươi bắn vào tảng đá, rơi xuống nước, nhuộm đỏ một mảng nước ao.

“Sao lại...” Vội vã điều chỉnh khí tức, Vãng Sinh chia đều khí tức trong người.

Lửa dữ công tâm, linh khí tứ tán, chính là biểu hiện tẩu hỏa nhập ma, là tối kỵ của tu Phật, trước đây Vãng Sinh chưa từng gặp phải tình hình này.

... Lẽ nào, ta thật sự động lòng?

Sao có thể chứ, sao ta có thể động tình với tên Ma Đế kia?

Càng nghĩ trái tim càng đau, Vãng Sinh đè ngực lại, tuyệt đối không thể như vậy!

Trong lòng y rầu rĩ, đến tối mới quay về nhà nhỏ trong rừng trúc. Đi vào sân, hắn thấy Chung Dục đứng ở trước cửa, nhất thời không dám bước thêm. Chung Dục lại hoàn toàn ngược lại, nhìn thấy y liền nở nụ cười tiến tới đón, nhẹ giọng nói: “Sao giờ người mới về?”

Ta chờ lâu lắm rồi.

“... Người chờ ta làm gì?”

“Ha?” Chung Dục chẳng hiểu sao Vãng Sinh lại nói như thế: “Người ở cùng một chỗ với ta, đương nhiên ta phải đợi người.”

“... Người đi đi.”

“Ồ?”

“Người đi đi.” Vãng Sinh lặp lại: “Dù sao người cũng không muốn theo ta tu Phật, vậy thì đi đi.”

“Người để ta đi?” Chung Dục bị Vãng Sinh làm cho mơ hồ, vì sao?

“Tu Phật cần phải an thần định tính, người không hề thích hợp tu Phật.”

“Vậy người không sợ ta ra ngoài quay lại Ma giới, sau đó quấy nhiễu không cho tam giới yên ổn sao?”

“Bây giờ người không có pháp lực, nếu muốn tu được bản lĩnh kiếp trước, ít nhất cũng phải mười vạn năm.”

“Người! Haizz...” Chung Dục có phần bó tay, hắn nói Vãng Sinh, có phải người cho rằng bây giờ bản tọa là phạm nhân, thì có thể để người tùy ý sai khiến?!!

Lúc trước người đưa bản tọa về đã nói thế nào, người nói người sẽ bảo vệ ta chu toàn, đối xử tốt với ta, nhưng bây giờ người chơi chán rồi liền muốn vứt bỏ bản tọa đi đúng không?!! Bản tọa không phải đồ chơi của người, người dựa vào cái gì mà trêu đùa bản tọa như vậy!

“Ta đã bao giờ trêu đùa người! Ta chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là... chỉ là...”

“Chỉ là người không dám thừa nhận người động lòng với ta!”

“Không phải!”

“Không phải?” Nắm lấy tay Vãng Sinh, tay kia đặt lên ngực y: “Người có dám nói, trong lòng người không hề có chỗ nào cho ta, người không thích ta không?”

Lời Chung Dục nói mang theo bức bách, nhất thời Vãng Sinh không nói nên lời. Y thấy ánh mắt hắn tràn ngập kiêu ngạo và giận dữ, giống như trong trận chiến ba vạn năm trước.

... Chúng ta chung quy vẫn là kẻ địch.

Vãng Sinh thở dài một tiếng: “Thôi, người vẫn nên đi mau đi.”

Không thể độ người nhập Phật, là do ta thất trách, ngày mai ta sẽ tới Tây Thiên, thỉnh tội với Phật Tổ.

Y tránh khỏi tay Chung Dục, vòng qua hần đi vào phòng nhỏ, lại cảm thấy mỗi một bước đều nặng nề. Y nghe thấy Chung Dục ở phía sau cười ha hả.

“Ha ha ha, Vãng Sinh, ngươi không thành Phật được!”

Ta không thể thành Phật...

Động lòng, có tình, làm sao còn thành Phật được.

Đóng cửa ngồi trong phòng, Vãng Sinh nhắm mắt lại.

Y cần tĩnh tâm lại.

Đợi người đi rồi, chúng ta sẽ không còn liên quan nữa,

Không biết qua bao lâu, bên ngoài bắt đầu mưa. Ánh chớp lóe lên từng đường sáng trắng, như kiếm sắc rạch bầu trời, tiếng mưa vang lên ngay sau đó, đập vào cửa sổ phát ra tiếng động lớn. Vãng Sinh mở mắt ra, trời mưa.

Hần hần là đi rồi.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, Vãng Sinh bị dọa giật mình. Giọng nói của Chung Dục từ ngoài cửa truyền vào.

“Vãng Sinh! Ngươi mở cửa cho ta!” Hần ra sức gõ, gọi cũng lớn tiếng: “Ngươi mở cửa cho bản tọa!!”

Trong cửa lại chậm chạp không có động tĩnh.

“... Được, Vãng Sinh, nếu ngươi không mở cửa, bản tọa cũng chỉ đành đụng chết ở cửa của ngươi! Đến lúc đó ngươi hại chết một người sẽ mang tội danh sát sinh!”

Cửa “kẹt” một tiếng mở ra, Vãng Sinh nhìn chằm chằm Chung Dục, hai mắt đỏ bừng, y vừa muốn mở miệng nói, đã bị Chung Dục ôm lấy.

Lòng ngực kè sát, không chỉ truyền đến độ ấm, còn có tiếng tim đập.

Giọng nói của Chung Dục vang lên bên tai y.

“Ngươi không được vứt bỏ bản tọa như thế nữa.” Hần siết chặt cánh tay: “Không cho phép ngươi đối xử với ta như vậy.”

Vãng Sinh, ta thích ngươi.

Toàn thân cứng nhắc, Vãng Sinh chỉ cảm thấy mọi thứ đều không thật, như đang mơ. Nhưng, y vẫn không cầm nổi lòng.

Không cầm nổi lòng ôm lại hần.

Quả nhiên... ta động lòng với ngươi.

28. Chương 28: Vãng Sinh Thiên – Sắc Giới

Phật nói: Tâm bất động tắc nhân bất vọng động, bất động tắc bất thương; như tâm động tắc nhân vọng động, tắc thương kỳ thân thống kỳ cốt, vu thị thể hội đao thế gian chư bản thống khổ*.

(*Tâm bất động thì người không làm bừa, bất động thì không tổn thương; nếu tâm động thì người làm bừa, thì tổn thương thân thể, đau đớn trong xương, vì vậy sẽ cảm nhận được đủ loại đau khổ của thế gian.)

Lúc ngã xuống giường, Vãng Sinh nghĩ, mình thực sự đã được định trước không thể thành Phật.

Phật vốn vô tâm, nhưng y có tâm, hơn nữa còn động tâm.

Tóc Chung Dục xoa xuống, vừa vắn rơi lên mặt Vãng Sinh, Vãng Sinh không kiềm được vươn tay, dùng ngón trở vén một lọn tóc lên, Chung Dục nở nụ cười, hỏi y, thích tóc của ta à?

“...Ừm.”

“Vậy sau này, chúng ta cùng ở bên nhau.” Hắn cúi người xuống, Vãng Sinh liền nhắm mắt lại. Y cảm giác được Chung Dục hôn lên mi tâm mình, sau đó là khóe mắt, từng chút từng chút một, giống như cánh bướm nhẹ nhàng mơn trớn: “Vãng Sinh, ta thích người.”

Giọng nói trầm thấp như ma chú, nội tâm Vãng Sinh nháy mắt mềm xuống, y mở mắt ra, thấy trong mắt Chung Dục dịu dàng như nước, chậm chậm gập đầu.

Khóe miệng Chung Dục cong lên, y không nhịn được chạm lên môi đối phương, muốn nói gì đó, Chung Dục lại giữ tay y lại, hôn lòng bàn tay y.

“Ta biết” Hắn nói: “Vãng Sinh, không nên làm trái tâm ý của người.”

Ta thích người, trở thành của ta đi.

Cảm giác ấm áp từ ngực truyền lên, chậm rãi bao quanh Vãng Sinh. Giọng nói của Chung Dục khàn khàn, văng vẳng bên tai có sức hút không nói thành lời. Y vuốt ve mặt của Chung Dục, khẽ ngẩng đầu lên, hôn lên môi hắn.

Không có sóng lớn dâng trào, không có tình cảm rạo rực, Vãng Sinh lần đầu tiên cảm thấy tiếng tim đập của một người cũng có thể khiến người ta an tâm như thế, khiến y cam tâm tình nguyện giao mình cho đối phương. Dù bị chiếm đoạt toàn bộ, cũng không hối từ.

Đời này, có lẽ không chạy khỏi người tên Chung Dục ấy.

Ta nên làm thế nào...

Trong chuyện cũ trước kia, ta cảm thấy trong lòng như nặng như nhẹ, cả đời này gặp gỡ nửa thật nửa giả. Nếu là tình yêu gắn kết máu thịt, một người rời đi, sẽ khiến người kia tàn tạ theo. Nhưng Chung Dục, giữa chúng ta, thực sự có thể ký thác thân tâm sao?

Ta nên đối đãi với người thế nào?

Lúc Chung Dục tỉnh lại, trời còn chưa sáng, bên cạnh lại không thấy Vãng Sinh đâu.

Hắn khoác áo choàng, đứng dậy ra bên ngoài nhà nhỏ. Vãng Sinh đang đứng trong sân, nhìn ánh trăng vẫn còn rơi xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

“Sao người dậy sớm thế?”

Nghe thấy giọng Chung Dục, Vãng Sinh cứng đờ. Y chậm rãi xoay người lại, thấy Chung Dục mặt mũi tươi cười, lại dời ánh mắt đi: “Sao người không ngủ thêm một lát?”

“Người không ở bên cạnh, ta sao ngủ được.” Đi tới bên cạnh Vãng Sinh, Chung Dục cười cợt mũi Vãng Sinh một cái, hỏi người vừa đang nghĩ gì vậy, sao mặt ửng đỏ như thế?

Hành động thân mật khiến Vãng Sinh không được tự nhiên, y không nhìn Chung Dục, chỉ thờ ơ trả lời: “Không nghĩ gì cả.”

“Nói dối.” Giả vờ tức giận, Chung Dục nói, Vãng Sinh này, ta và người đều đã gần gũi da thịt, sao người còn ngại ngùng như thế?

Lời này lại càng khiến Vãng Sinh không được tự nhiên, y nhìn về phía Chung Dục. Đối phương rất vô tội, ngược lại có vẻ như Vãng Sinh lo nghĩ nhiều. Y thở dài, cởi áo khoác ngoài của mình ra, choàng thêm cho Chung Dục: “Qua ít nữa, đã là mùa đông rồi, sau này đừng mặc ít thế đi ra ngoài.”

Chung Dục cười, nói được rồi, đều nghe theo tiểu sư phụ Vãng Sinh.

“Đợi trời hửng sáng, thì xuống núi đi.” Giọng của Vãng Sinh nhạt như nước: “Sau này, chuyện của người, thì do chính người làm chủ, không cần nghe theo quyết định của ta.”

Nụ cười trên mặt nháy mắt tan thành mây khói: “Người muốn đuổi ta đi?”

“Không phải đuổi người.” Y cũng không muốn giải thích quá nhiều, có những lời chẳng có sức để nói ra: “Người theo ta, không vào được cửa Phật, chỉ bằng đến nhân gian, làm một phàm nhân vô ưu vô lo.”

“Không có người, làm phàm nhân còn có ý nghĩa gì.” Chung Dục tức giận, hắn nói không phải người gian bản tọa hại người phá sắc giới, không thành Phật được nữa đấy chứ?

Nếu là vậy, thì bây giờ người giết ta luôn đi!

“Ta có thành Phật hay không, không liên quan đến người. Không thành Phật, đương nhiên cũng không trách người được.”

“Vậy thì đừng đuổi ta đi!” Hắn ôm chặt lấy Vãng Sinh, như là sợ một khắc sau sẽ bị vứt bỏ: “Bản tọa vì người, đã phải ăn nói xuống nước thế này rồi, người không thể mềm lòng một chút được sao?”

Người thích ta, ta cũng thích người, lưỡng tình tương duyệt, bên nhau suốt đời, có gì không tốt! Đừng vứt bỏ ta được không?

“Thích...” Lại là câu nói này.

Vừa nghe thấy câu ấy, Vãng Sinh cảm thấy nơi mềm mại trong lòng liền xúc động. Ma Đế oai phong một cõi ba vạn năm trước, hôm nay lại khẩn cầu mình đừng vứt bỏ hắn. Trong lúc nhất thời, y hơi hoảng hốt, bản thân lúc trước vứt bỏ tu vi cả đời, phong ấn hắn, là vì điều gì? Nếu biết ba vạn năm sau, mình sẽ sinh lòng ái mộ với hắn, còn hạ thủ được không?

Chỉ sợ là quá khứ không thể lặp lại, sau này y đối với người tên Chung Dục này, chỉ còn lại quyến luyến sâu đậm.

Xoa lưng Chung Dục, Vãng Sinh vỗ nhẹ hai cái. Chung quy vẫn không thể nhẫn tâm với người thương được.

“Được rồi” Y nói: “Ta... Ta không đuổi người.”

“Thật?”

“Ừm.”

“Ta biết mà, người không vô tình vậy đâu.” Hắn lui người ra, nhìn ánh mắt Vãng Sinh nói: “Vãng Sinh, sau này ta nhất định đối xử thật tốt với người, tuyệt đối không cho người ngoài ức hiếp người nửa phần!”

Dáng vẻ nghiêm túc của Chung Dục khiến Vãng Sinh buồn cười. Bây giờ người chỉ là một phàm nhân, còn muốn che chở cho ta, chỉ sợ chỉ có phần trốn sau lưng ta.

“Ai nói? Ta tu luyện tử tế, nói không chừng có thể khôi phục được pháp lực ba vạn năm trước đấy!”

Vãng Sinh chỉ cười lắc đầu: “Tính tình này của người, sao giống hệt trẻ con?”

“Không phải bản tọa tính trẻ con, là Vãng Sinh người lúc nào cũng nặng nề.”

Người ấy, cười lên đẹp như thế, nên cười nhiều vào.

Vãng Sinh sững sốt, lập tức lắng xuống: “Không có chuyện gì vui, đương nhiên cũng sẽ không cười.”

“Cái này dễ thôi!” Chung Dục nói: “Sau này bản tọa sẽ phụ trách trêu đùa cho Vãng Sinh người vui vẻ, người ấy, tự nhiên nét cười sẽ nhiều lên!”

“Được.” Không khỏi hé miệng cười, Vãng Sinh nói, lát nữa người xuống núi khát thực đi, sau đó lại tới trấn Lô Bồ xin chút đồ dùng.”

Chung Dục gật đầu, nói vậy người phải ở chỗ này chờ ta đó.

Vãng Sinh lên tiếng “được rồi”.

Đợi Chung Dục xuống chân núi, Vãng Sinh lại tới Tây Thiên. Đệ tử Phật gia phá sắc giới là tối kỵ, huống hồ y là Tôn Giả Tây Thiên, sai lầm lớn như vậy, không thể nào trốn tránh.

“Nếu người đã biết mình từng sai lầm, sao còn tới cầu xin ta khai ân?” Như Lai ngồi trên đài sen, thân vàng sáu trượng hiện lên vẻ uy nghiêm, giọng nói ngai trầm thấp, lại mang theo thương xót: “Tôn Giả Vãng Sinh, người là Tôn Giả hẳn phải hiểu rõ chân lý trong thiên địa này, sao lại còn hồ đồ như thế?”

“Đệ tử tự biết nghiệp chướng nặng nề.” Y cúi đầu bái lạy: “Mọi chuyện không liên quan đến Chung Dục, xin Như Lai trừng phạt một mình đệ tử.”

Như Lai than thở một tiếng, nói trong lòng ngã Phật từ bi, có đức hiếu sinh.

Nhưng Vãng Sinh, Chung Dục là Ma Đế ma giới, làm hại tam giới, tội ác tày trời, sao người còn giữ thiện với hắn?

Vãng Sinh lại nói, hiện giờ Chung Dục chỉ là một phạm nhân, không làm ra đại loạn gì.

Huống hồ trong khoảng thời gian đệ tử sống chung với hắn, phát hiện trong tâm hắn vẫn còn ý thiện. Chỉ cần đệ tử ở cạnh hắn, trông coi hắn, hắn sẽ không làm xằng làm bậy.

“Hắn là con người, người ở cửa Phật, làm sao có thể ở bên nhau?”

“Đệ tử đã phá sắc giới, không xứng xuất gia.” Y khấn cầu Như Lai: “Đệ tử nguyện vứt bỏ tu vi suốt đời, làm một người phạm. Ta nhất định sẽ trông coi Chung Dục, không cho hắn làm điều ác.”

“Người thực sự muốn vì Chung Dục, mà rơi vào bể khổ hồng trần?”

“Vâng.”

Lời này vừa nói ra, tất cả Bồ Tát La Hán có mặt đều vô cùng kinh hãi. Tôn Giả Vãng Sinh là Chiến Phật Phạm Niệm chuyển thế, bất kể là tu vi hay phật căn đều là số một số hai trong Phật môn, kiếp trước y lại lập được không ít công lao, trong Phật môn rất có danh vọng. Y tu luyện thêm mấy trăm năm nữa, là có thể một lần nữa nhận được Phật thân, hôm nay lại nói muốn vứt bỏ tu vi làm một phạm nhân, hơn nữa còn là vì đại ma đầu Chung Dục, thật sự khiến họ không sao hiểu nổi.

Như Lai còn muốn nói gì đó, sứ giả thiên giới bất ngờ xông vào.

“Thiên giới gặp nguy, Thiên Đế lệnh cho thần đến đây xin Phật Tổ Như Lai giúp đỡ!”

“Chuyện gì?”

“Đại quân ma giới đã đánh tới cửa Nam Thiên, xin Phật Tổ Như Lai tương trợ!”

“Ma giới?!” Trong lòng Vãng Sinh cả kinh, ma vật ma giới sao lại chạy đến đây?

“Thần cũng không biết, chỉ biết dẫn binh chính là Ma Đế Chung Dục!”

“Chung Dục?!”

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Chung Dục rõ ràng còn đang ở Thanh Nguyên Sơn chờ ta!

Lẽ nào... lẽ nào?!!

Không đợi mọi người phản ứng, y đã xông ra ngoài.

La Hán Tô Tần Đà đang định ngăn Vãng Sinh lại, giọng nói của Như Lai đã điềm tĩnh vang lên: “Nếu là kiếp số trong mệnh của y, vậy thì cứ để y giải quyết đi.”

Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.

Tiếng hét thảm thiết vang vọng thiên giới, hai quân Thiên Ma đụng độ nhau trước cửa Nam Thiên, giống như dùi non lấp bể, phát ra tiếng vang âm âm. Sấm chớp rền vang giữa đao quang kiếm ảnh, Chung Dục bóp cổ một thiên tướng, chỉ hơi dùng lực một chút, đối phương đã biến thành mảnh nhỏ.

“Ha ha ha!” Hắn cười ha hả: “Ba vạn năm, bản tọa chờ ngày hôm đã ba vạn năm!”

Hôm nay, sẽ cho các người biết kết cục của việc chọc giận bản tọa!

Hắn giơ hai tay lên, một ngọn lửa đen liền tụ lại trong tay hắn, hòa làm một thể với lửa đỏ trên người, nhất thời thiên giới bắt đầu dao động. Thất Tinh Bắc Đẩu lập tức bắt đầu bày binh bố trận, Thiên Xu quát: “Chung Dục, Vãng Sinh độ người nhập Phật, vì sao người u mê không tỉnh ngộ?”

“Ta u mê không tỉnh ngộ?”

Hừ, là đám người các người, quá ngu xuẩn. Các người hại bản tọa đến nước này, thù này không báo, ta sao còn làm để quân ma giới?”

Một chưởng đánh ra, ngọn lửa liền lao về phía Thiên Xu. Thiên Xu tự biết không tránh được, định liều mạng đánh một trận, nhưng có một bóng người phi đến trước mặt hắn, mạnh mẽ đỡ một chưởng này.

“... Vãng Sinh?!”

Thấy rõ người tới, Chung Dục mở to hai mắt, hắn cuống quýt muốn thu tay về, nhưng vẫn bị sót lại vài phần.

Vãng Sinh tiếp được một chưởng này, nhất thời ngực như lửa đốt, y nén đau đớn xuống, đứng thẳng nhìn chằm chằm Chung Dục: “... Người làm sao vậy?”

Ta rất lo cho người.

Tuyệt đối không ngờ Vãng Sinh mở miệng ra lại nói những lời này, Chung Dục trong lúc nhất thời hơi sửng sốt. Có điều hắn rất nhanh đã khôi phục lại bộ dạng cao cao tại thượng, lạnh lùng nói: “Chuyện của bản tọa, không nhọc Tôn Giả Vãng Sinh tốn hơi.”

Nếu người thức thời, thì mau tránh ra cho bản tọa! Nếu không, bản tọa sẽ giết người!

“Vì sao?” Vãng Sinh cảm thấy mọi chuyện biến hóa quá nhanh, rõ ràng lúc trước họ còn đang hòa thuận, lúc này Chung Dục lại muốn giết y.

Chẳng lẽ người tẩu hỏa nhập ma? Hay là bị kẻ xấu làm yêu pháp?

“Người cho là ai cũng ngốc như người sao?” Chung Dục cười lạnh một tiếng, nói người cho rằng, chỉ dựa vào mấy câu nói của người, ta sẽ ngoan ngoãn thần phục đám gọi là thánh giả chính đạo các người sao?

Lúc trước các người đối với ta thế nào? Ba vạn năm, ba vạn năm ta thời thời khắc khắc sống trong dày vò, sao ta có thể tha cho các người được!

“Bởi vậy mọi chuyện người đều gạt ta?” Vãng Sinh có phần không khống chế được tâm trạng mình: “Người tốt với ta, tặng ta trâm cài tóc, hứa với ta, nói thích ta, đều là gạt ta?”

“Ha, tốt với người?” Chung Dục cảm thấy Vãng Sinh quả thực quá ngốc, nếu như những chuyện nhỏ này người đều xem là tình yêu, vậy chỉ có thể là người tự mình đa tình thôi.

Vãng Sinh ơi, ba vạn năm, sao người vẫn còn ngu xuẩn như vậy?

“Người... Phụt!” Phun ra một búng máu, Vãng Sinh chỉ cảm thấy trong ngực như bị lửa thiêu đốt, cả người như bị khoan đục. Y muốn vận khí ngăn lại cảm giác đau đớn, nhưng lại phát hiện không thể ngưng tụ pháp lực trong cơ thể, pháp lực của y trôi đi từng chút một.

Sao lại như thế?!!

Thiên Xu vội vàng tiến tới đỡ lấy y: “Vãng Sinh, người làm sao vậy?”

“Hừ, chỉ là phần tâm chú thôi mà.” Chung Dục quỷ dị cười rộ lên: “Tiểu sư phụ Vãng Sinh có còn nhớ trà xanh bản tọa pha cho người chứ?”

“Phần tâm chú... không ngờ người lại hạ phần tâm chú cho ta?” Hoàn toàn ngã xuống vực thẳm, Vãng Sinh cảm thấy bản thân lúc này buồn cười đến tận cùng. Người trúng phần tâm chú, một khi động tình, sẽ bị đau đớn như khoan tim, nếu từng làm chuyện mưa gió với người hạ chú, tu vi của người trúng chú sẽ chuyển sang thân người hạ chú.

Cái gọi là dùng tình cảm cực kỳ sâu đậm, như uống rượu độc, có lẽ chính là thế này.

Thì ra người đã sớm tính toán, mọi chuyện đều đã được người tính kể xong.

“Đương nhiên là kẻ sách của bản tôn.” Hắc cười nói, còn phải nhờ Tôn Giả Vãng Sinh nguyện lấy thân báo đáp, bản tọa mới có thể có tu vi của tôn giả, dung hợp định hồn châu.

Biết được Chung Dục lại đối xử với Vãng Sinh như thế, Thiên Xu phẫn nộ: “Chung Dục, ta phải giết người!”

Hắn vừa muốn ra tay, lại bị Vãng Sinh đẩy ra, Chỉ thấy kim quang quanh thân Vãng Sinh bắn ra bốn phía, y lấy phật châu ra, đánh tan chúng, rơi xuống trận thể bát phương, chỉ chụp y và Chung Dục vào bên trong.

Chung Dục nhìn bốn phía, khinh thường nói: “Sao, Tôn Giả Vãng Sinh muốn đơn đả độc đấu với ta?”

Dựa vào người hiện giờ, căn bản không phải là đối thủ của ta.

“Theo ta quay về.”

“Cái gì?”

“Theo ta quay về Thanh Nguyên Sơn.”

“Vãng Sinh, người hồ đồ rồi hả?”

“Theo ta quay về Thanh Nguyên Sơn.” Y lặp lại: “Chung Dục, theo ta trở về đi.”

Ta đã nhận tội với Phật Tổ, ngài đã đồng ý cho ta vứt bỏ tu vi, trở thành một phàm nhân làm bạn với người.

Vươn tay ra, Vãng Sinh mặt mang ý cười nhìn Chung Dục: “Theo ta trở về đi.”

Chung Dục hơi mờ mịt, hắn nhìn Vãng Sinh, người nọ cười rộ lên bên khóe miệng sẽ có một má lúm đồng tiền, rất đẹp.

Có một nháy mắt như thế, y hơi động lòng.

Nhưng cảm giác động lòng ấy rất nhanh đã bị tiếng đánh nhau phía ngoài đánh thức. Hắn là đế vương ma giới, sao có thể bị hòa thượng này làm lung lay lòng tin. Huống hồ, lúc trước cũng bởi vì người này, hắn mới phải chịu tội ba vạn năm!

Nhất thời thù hận che mờ mắt, hắn bóp yết hầu Vãng Sinh, thấp giọng nói: “Món nợ của chúng ta cũng nên thanh toán cho xong đi!”

Phạm Niệm, ta nói rồi, tuyệt đối sẽ không tha cho người, ta nhất định phải khiến người thua dưới tay ta!!!

Mỗi câu mỗi chữ như lưỡi dao sắc bén, cắt vào lòng Vãng Sinh, hòa làm một thể với đau đớn trên người. Trên ngực áo trắng của y vậy mà lại ngấm ra máu.

Chung Dục bị màu đỏ tươi kia dọa cho hơi hoảng, Vãng Sinh nhân cơ hội niệm một câu Phật chú kim cương, đánh vào mi tâm Chung Dục, Chung Dục bị y đánh buông lỏng tay ra.

Trong lòng không cam, Chung Dục nhấc tay bắn khí về phía Vãng Sinh, Vãng Sinh không tránh được, chỉ cảm thấy tay chân bị cắt phải.

Y quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lên. Ánh mắt Chung Dục nhìn y không còn chút dịu dàng nào như ngày trước nữa, chỉ còn lại hận ý sâu đậm, gờ tay lên, mũi tên khí vận lên trong lòng bàn tay lóe lên màu đen khiến người ta sợ hãi.

Y nhắm mắt lại, đợi Chung Dục kết thúc mình.

Lúc này truyền đến một tiếng vang thật lớn. Thiên Tôn Ti Mậu đã đến, dùng khí hỗn độn phá tan kết giới của Vãng Sinh. Y bắn băng kiếm ra, Chung Dục đành phải ra chiêu chống đỡ trước. Thiên Tôn Ti Mậu từ trên trời mang theo chúng thần thượng cổ, chúng tiên nhân cơ hội cùng nhau tiến lên, vây quanh Chung Dục.

Nam Chúc mở một đường máu: “Chủ thượng, chúng ta không địch lại đông người, nên đi trước thôi!”

Tuy trong lòng Chung Dục không phục, nhưng cũng biết tình thế lúc này. Hắn vận công bay đi, hô lớn: “Lũ nhãi ranh thiên giới nghe cho kỹ, bản tọa chắc chắn sẽ quay lại trừng trị các ngươi!”

Các tiên giả khác đang muốn đuổi đánh, lại bị Thiên Tôn Ti Mậu ngăn lại: “Pháp lực Ma Đế không dưới ta, dù chúng ta cùng tiến lên, cũng không thắng được. Vẫn nên khôi phục nguyên khí, thương lượng rồi hãy tính.”

Y đi tới trước mặt Vãng Sinh, bây giờ y đang tựa trong lòng Thiên Xu, cả người toàn là máu.

... Tôn Giả Vãng Sinh, ngươi có ổn không?

“Hắn làm được rồi...” Vãng Sinh lẩm bẩm: “Rốt cuộc hắn làm được rồi.”

Ba vạn năm trước, hắn nói nhất định sẽ không tha cho ta, nhất định phải khiến ta thu dưới tay hắn.

Lần này, ta thực sự thua, hơn nữa còn thua thảm hại, thua đến mức không còn gì.

“Ha ha... ha ha ha!” Y cười ha hr, nhưng tiếng cười kia không lâu sau liền biến thành tiếng khóc, tê tâm liệt phế.

“Vãng Sinh!” Thiên Xu không biết làm thế nào mới an ủi được y, chỉ có thể ghì chặt y vào trong ngực.

29. Chương 29: Vãng Sinh Thiên – Cái Chết

Thiên giới đánh một trận với ma giới, tuy rằng không thua, nhưng cũng khiến thiên giới tổn thương nguyên khí nặng nề. Sĩ khí đại quân thiên giới suy yếu, cửa Nam Thiên bị phá hoại không ra thể thống gì, Thiên Đế giận dữ, nói với Như Lai, muốn bắt Tôn Giả Vãng Sinh giam vào thiên lao.

“Lão già Thiên Đế này, rõ ràng là muốn trốn tránh trách nhiệm, Lúc trước đến Tây Thiên nhờ người thì vồn vã, giờ xảy ra chuyện, lại chỉ trách có một người!” Thiên Tôn Ti Mậu từ trước đến nay coi thường thiên quy thiên giới, ý vào mình là hóa thân của âm huyết hỗn độn, không để Thiên Đế vào mắt. “Như Lai cũng thật là, cứ thế đồng ý.”

Tứ chi Vãng Sinh bị huyền thiên tỏa khóa lại, sắc mặt trắng bệch, cả người là máu. Nơi này là thiên lao thiên giới, nhốt ở chỗ này, mỗi ngày khi mặt trời mọc phải trải qua vạn tiễn xuyên tâm, cho đến khi pháp lực của bản thân hao hết, trở thành một bộ xương khô.

“Việc này quả thực là sai lầm của ta.” Giọng y vẫn bình thản như trước, lại thêm vài phần kiệt sức: “Thiên đế giết ta, cũng là việc nên làm.”

Thiên Tôn Ti Mậu thở dài một tiếng, nói nhớ năm đó bản tôn và con người mến nhau, ngươi còn từng giúp bản tôn, hôm nay ngươi gặp tai họa, ta lại bắt lực.

Vãng Sinh lắc đầu, nói Thiên Tôn không ghi hận ta đã là khoan dung rồi, vừa rồi ở trên điện còn xin tha giúp ta, Vãng Sinh vô cùng cảm kích.

“Ôi, ma vật Chung Dục cũng thật ác độc, lại nghĩ được ra được thủ đoạn thấp hèn như thế.” Y nói chuyện luôn luôn trực tiếp: “Khổ cho ngươi còn thật lòng thật dạ với hắn, ngay cả Phật môn cũng phản bội.”

“Đổi lại ta là hắn, cũng sẽ làm như vậy.”

Ta và Chung Dục, là kẻ địch trời sinh, là ta vọng tưởng, có thể ở bên hắn.

“Hầy.” Nhìn thấy y như vậy, trong lòng Thiên Tôn Ti Mậu cũng không chịu nổi. Tất cả mùi vị về tình yêu không phải y chưa từng nếm trải, bất kể là ai, khôn khổ vì tình đều là người thua cuộc.

“Tuy rằng bản tôn từ lâu không hỏi đến chuyện thiên giới, nhưng Thiên Đế vẫn nể mặt bản tôn.” Y nói: “Bản tôn quay về nói với Thiên Đế, bảo hắn sớm thả ngươi.”

“Thả hay không thả, có gì khác nhau đâu?” Vãng Sinh cười khỏ một tiếng: “Bây giờ dù ta ra ngoài, cũng đi đâu được chứ?”

Tam giới không dung ta, ta cũng không còn mặt mũi nào bước vào Tây Thiên. Thân ta trúng phần tình chú, không thể tu Phật được nữa, thả ta ra, cũng chỉ có thể tự sinh tự diệt.

Chung Dục...

Nhớ tới Chung Dục, Vãng Sinh chỉ cảm thấy ngực đau đơn, bạch y lại rướm máu, nhìn rất dọa người.

Thiên Tôn Ti Mật vội chuyển cho y chút linh lực: “Người nhìn người xem, vừa bị vạn tiễn xuyên tim, vừa bị phần tình chú, đem bản thân ra dằn vặt đến mức không chịu nổi thế này.”

“Hôm nay dù có ra sao, ta đều không chịu nổi.”

Thiên Tôn, ta có một chuyện muốn nhờ, xin Thiên Tôn hãy đáp ứng.

“Có chuyện gì người cứ nói, bản tôn nhất định dốc hết khả năng.”

Vãng Sinh chậm rãi mở miệng.

Từng câu từng chữ truyền vào tai Thiên Tôn Ti Mật, vẻ mặt y cũng từ từ ngậy ra, người thực sự muốn làm vậy?

Gật đầu, Vãng Sinh nói, khẩn cầu Thiên Tôn tương trợ.

Cả đời này của ta, không còn thỉnh cầu gì nữa.

Trong lòng Thiên Tôn Ti Mật lần cán phát hoảng, y hơi do dự, nhưng vẫn đồng ý.

“Bản tôn đồng ý với người.” Y nói: “Tội này, bản tôn cùng gánh với người!”

“Đa tạ Thiên Tôn.”

Lúc này cung Thất Tinh Bắc Đẩu đang lo cuống cuồng. Trong lòng Thiên Xu lo lắng cho Vãng Sinh, sau khi biết Vãng Sinh bị Thiên Đế nhốt vào thiên lao lại càng không yên. Hắn muốn đi cứu Vãng Sinh ra, nhưng bị sáu Tinh Quân còn lại ngăn cản.

“Vãng Sinh là Tôn Giả Tây Thiên, Thiên Đế sẽ không làm khó y.” Thiên Tuyền khuyên hắn: “Thiên Đế luôn cần một bậc thang, đợi việc này dịu xuống, tất nhiên sẽ tha cho y. Bây giờ người đi cướp thiên lao, sẽ chỉ hại Vãng Sinh bất nghĩa, thử hỏi sau này y làm sao đặt chân vào tam giới?”

“Nhưng hiện giờ Vãng Sinh không hề có chút pháp lực nào, trên người lại bị thương, còn yếu hơn cả phạm nhân, làm sao chống chọi được với vạn tiễn xuyên tâm ở thiên lao chứ?”

Dao Quang nhỏ tuổi, tính tình cũng dễ xúc động, nói với Thiên Xu: “Đại ca, nếu huynh muốn đi cứu Tôn Giả Vãng Sinh, vậy tiểu đệ sẽ đi cùng huynh! Nói cho cùng cũng là lỗi của tên Ma Đế kia, vì sao lại để Vãng Sinh chịu trách nhiệm?”

“Ồ đồ!”

Lúc này binh tướng thiên lao lại tới báo, nói thiên lao bị cướp, Tôn Giả Vãng Sinh chạy trốn, Thiên Đế lệnh cho Thất Tinh Bắc Đẩu lập tức truy nã y.

“Cái gì?!” Thiên Xu nháy mắt hoảng hồn.

Trên trời một ngày, dưới đất đã một năm, Lúc này, không biết nhân gian đã qua bao nhiêu mùa xuân thu. Thanh Nguyên Sơn có tuyết rơi, từ xa trông lại trắng xóa một mảng, nước sông phía trước Hoa Đào Nham vẫn chảy như trước, thác Tử Trạch vẫn đổ nước xuống.

Lúc Chung Dục tới đây liền nhìn thấy Vãng Sinh đang đứng ở đó. Sáng sớm hôm nay tả sứ đưa một phong thư đến, trong thư chỉ có bốn chữ “trở lại chốn cũ”.

Là chữ của Vãng Sinh.

Trở lại chốn cũ...

Hắn tất nhiên biết Vãng Sinh nói đến Thanh Nguyên Sơn, nhưng sợ có bẫy, đã sai người mai phục xung quanh.

“Người quá đa nghi.” Vãng Sinh vận một bộ bạch y sạch sẽ, dáng vẻ giống như lần đầu họ gặp mặt, sắc mặt y yên ả, giọng nói ảm đạm: “Ta chỉ là, muốn gặp người một lần.”

“Gặp ta?” Chung Dục hơi giật mình: “Người... còn muốn gặp ta?”

“Yêu cũng tốt, hận cũng đành, chỉ là muốn thuận theo trái tim.” Y hơi ngược mắt, nói ngược lại là người, vẫn dám đến.

Chung Dục cười cười, nói bản tọa có gì mà không dám?

Vãng Sinh sững sốt, lập tức cười khổ: “Cũng đúng, bây giờ người đã trở lại Ma Đế năm đó, sao mà không dám.”

Thực ra ta hơi nhớ, những ngày người làm phạm nhân. Cùng ta ở trong Thanh Nguyên Sơn, cả ngày đọc kinh ngồi thiền, trên đũa cười nói, phiền não vì những việc vặt vãnh, nhưng lại có thể cảm nhận vui vẻ trong đó.

Nghe những lời ấy, tâm tư Chung Dục hơi bất ổn, hắn nói người bảo ta tới rốt cuộc muốn làm gì?

“Giết người.”

“Giết ta?” Cười khinh miệt một tiếng, Chung Dục nói người bây giờ có thể giết ta sao?

“Không giết được.” Vãng Sinh nhàn nhạt nói: “Cũng không xuống tay được.”

Chung Dục, là người dạy ta động lòng, vì sao còn muốn tự tay hủy hoại ta?

“Là người hủy hoại ta trước!”

Ba vạn năm trước, nếu không vì người, tại sao ta lại mất đi địa vị Ma Đế? Bây giờ người còn giả vờ tốt bụng cái gì?

Nghe hắn nói thế, Vãng Sinh ngược lại bật cười: “Ta thua, thua bởi trái tim này.”

Y đi tới trước mặt Chung Dục, lấy một cây trầm gỗ từ trong tay áo ra, đó là thứ lần trước Chung Dục tặng y.

“Người phải cất cẩn thận vào.”

“Ta vẫn luôn nghe lời người, cất nó cẩn thận.” Y cài trầm cho Chung Dục: “Chỉ tiếc, cảnh còn người mất, ta và người không còn trở lại như trước nữa.”

Đã từng trà xanh kèm tiếng sáo, ánh trăng rơi xuống bước chân đồng hành, cho dù người dối lừa ta, ta cũng tin.

Nhất thời từng chuyện trải qua hiện ra trước mắt. Chung Dục vẫn còn nhớ hắn học được phi thân thuật, liền chạy tới Đào Hoa Nham, hô to về phía Vãng Sinh đang tu luyện phía sau thác Tử Trạch. Vãng Sinh từ phía sau thác nước đi ra, tuy chỉ mỉm cười, khóe miệng, má lúm đồng tiền kia, lại rơi vào trong mắt hắn.

Vãng Sinh...

“Vãng Sinh.” Hắn nắm tay Vãng Sinh, trong ánh mắt không khỏi thêm phần luyến tiếc: “Nếu... nếu ta nói ta động lòng với người, người sẽ tin ta chứ?”

Lúc này hắn nói chuyện dịu dàng, tựa như lại quay về bộ dạng phạm nhân. Trong lòng Vãng Sinh khẽ động dậy, nhưng lập tức tỉnh táo lại.

“Tin.” Y nói: “Chỉ tiếc là, đã muộn rồi.”

“Vì sao?!” Hắn muốn đuổi theo hỏi, lẽ nào người thật sự cho rằng ta vì báo thù nên mới hạ phần tình chú cho người?!! Nhưng đột nhiên ấn đường lại như bị chùy đâm, trong nháy mắt hắn cảm thấy pháp lực trong cơ thể bị vây hãm, tứ chi không thể nhúc nhích.

“Là sinh tử sát trận.” Vãng Sinh vẫn sóng lớn không sờn: “Ta bày ra.”

“Sinh tử sát trận?!” Chung Dục vô cùng khiếp sợ: “Người cũng biết sinh tử sát trận này dùng mạng bày trận, người sẽ chết!”

“Tâm đã không còn, sống hay chết có gì khác nhau đâu?” Y cười ha hả: “Chung Dục, ba vạn năm, đủ ba vạn năm, chúng ta rốt cuộc thanh toán xong!”

Rơi vào sinh tử trận này, chỉ trong chớp lát sẽ tan thành mây khói, trọn đời không được siêu sinh.

Ta chiến đấu vì muôn dân bá tính, hôm nay sẽ đồng quy vu tận với người!

Lúc này Chung Dục cũng đang phẫn nộ, mắt của hắn hơi đỏ lên, nội tâm không cam lòng hóa thành sát ý. Hắn đánh vỡ ràng buộc tứ chi, sải bước, đánh một đòn vào ngực Vãng Sinh. Vãng Sinh chịu một chưởng này, phun máu tươi lên mặt Chung Dục. Bốn phía có vô số mũi tên ánh sáng xuyên qua thân thể hắn, Chung Dục cảm thấy thân thể của mình đang dần dần bị trận thể này cắn nuốt, hắn bóp yết hầu Vãng Sinh, nghiêng rằng hỏi: “Người muốn ta chết?!! Cho dù bản thân tan thành mây khói, cũng muốn ta chết đúng không?!!”

Người hận ta đến vậy sao?!!

“Hận người... Ha ha.” Vãng Sinh cười lên hai tiếng: “Có lẽ người hận ta bao nhiêu, thì ta hận người bấy nhiêu.”

Phật vốn vô tâm, thể nhưng hữu tình. Động lòng thời uống phỉ, đuổi theo cũng không kịp.

“Chung Dục, cuối cùng người vẫn thua.”

“Ha ha ha!” Chung Dục đột nhiên cười vang, bàn tay đang bóp cổ Vãng Sinh càng tăng thêm sức: “Vãng Sinh, người cho rằng bản tọa sẽ thua sao?!!”

Bản tọa, tuyệt đối sẽ không cho người toại nguyện!

Ta tuyệt đối không buông tha người!!!

Ngực chợt cảm thấy đau đớn, Vãng Sinh cảm giác hô hấp ngày càng khó khăn. Xung quanh dường như có dòng nước lạnh như băng, xâm nhập vào thân thể, bào mòn ý thức của y từng chút một.

Y cảm thấy Chung Dục ôm lấy mình, giống như muốn khảm y vào trong thân thể chính mình.

Hắn ghé sát tai y khe khẽ mở miệng...

Lúc Thiên Xu chạy tới Thanh Nguyên Sơn, chỉ thấy ánh lửa ngợp trời, trên bầu trời có một mảng kim quang lớn, giống như Phật quang chiếu rọi.

Sinh tử trận?!!

Nhất thời lòng như đao cắt, hắn gào lên tê tâm liệt phế.

“Vãng Sinh!”

Đáp lại hắn, chỉ có tiếng vọng lạnh lẽo giữa khe núi.

30. Chương 30: Vãng Sinh Thiên – Vĩ Thanh

Cách đây không lâu thiên giới vừa đại chiến một trận với ma giới, binh lực thiên giới không đủ, cuối cùng kết thúc trong thất bại. Vốn nghĩ ma giới nhất định phải diệt thiên giới, ai ngờ sứ giả ma giới lại nói, Ma Tôn mới nhận chức của bọn họ không thích giết chóc, chỉ yêu cầu thiên giới ký khế ước, từ nay về sau ma giới và thiên giới hai bên không xâm phạm lẫn nhau.

“Chỉ sợ trong lòng Thiên Đế vẫn không yên.” Thiên Tôn Ti Mậu đang chơi cờ với Xích Diễm Thần Quân ở Thiên Nhai Hải Giác, rảnh rỗi trò chuyện liền nhắc đến việc này: “Năm vạn năm trước, lão sợ Chung Dục tu được một thân Ma Tôn, thế là kêu Phạm Niệm đến phong ấn hắn. Lúc Phạm Niệm trọng sinh thành Tôn Giả Vãng Sinh, lại đồng lòng với Ma Đế, đồng quy vu tận với Chung Dục. Lão già Thiên Đế vốn nghĩ ma giới không còn uy hiếp nữa, muốn thảo phạt ma giới, lại không ngờ bây giờ lại xuất hiện một Ma Tôn thật, phỏng chừng ngủ cũng mơ thấy ác mộng.”

“Dù nói thế nào, tam giới ít nhất cũng có thể thái bình mấy vạn năm.” Xích Diễm hạ xuống một quân cờ: “Cũng khó cho người của Tây Thiên, mấy hôm trước ta tới Tây Thiên luận đạo, mấy La Hán đều đen mặt.”

“Chuyện của thiên giới, vốn cũng không nói được rõ ràng.” Thiên Tôn Ti Mậu lười biếng ngáp một cái, nói bần tôn vốn coi khinh quy củ của trên trời, không có tâm trạng để ý đến họ.

Xích Diễm lại nở nụ cười, nói anh họ lúc nào cũng nói thế, vậy mà vừa có chuyện là liền đứng ra.

Năm đó chính là huynh tử Vãng Sinh từ trong thiên lao ra.

“Ôi, thả ra ngoài có ích gì đâu, thứ nên mất, thứ không nên mất đều mất cả.” Y tắc lưỡi, chậm rãi nói: “Phàm nhân đều nói hỏi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyện sống chết. Nhưng họ lại không biết, tình này, cũng có thể biến thành chất kịch độc, dạy người ta từ bỏ hy vọng.”

“Ta biết.” Hắn cười cười: “Có một số việc, không trải qua, thì không thể cảm nhận được mùi vị trong đó.”

Côn Lôn Sơn vạn năm lạnh giá, gió tuyết đan xen, hôm nay lại có một ngày trời trong.

Bạch Trạch ngồi trước án, đang đọc thư, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên. Nam Chúc đang cầm một cái hộp, cung kính hành lễ: “Thiếu chủ, đây là quà mừng thọ dẫn Ma Tôn đại nhân tặng cho ngài.”

“Hả?” Bạch Trạch cười cười: “Dâng lên đây.”

Hắn mở ra, vừa nhìn thấy vật liền lập tức lạnh mặt.

Ồ, đây chính là hành ngọc Côn Lôn.

“Ta biết ngay y chẳng tốt bụng gì đâu mà, tặng cái thứ ta ghét.” Hắn phất tay, nói thôi bỏ đi, nói với chủ tử nhà người, thứ này ta nhận.

“Vâng.”

Đội Nam Chúc rời khỏi, Thiên Xúc đến, hắn mang theo một bức tranh sơn thủy tặng cho Bạch Trạch: “Đây là bản gốc của thần bút Mã Lương, bảo bối thiên hạ.”

“Làm khó người còn nhớ đến ta.”

“Chúng ta lui tới cũng coi như bằng hữu.”

“Ta làm gì có bằng hữu.” Hắn cười mỉa nói, trong lòng người nhớ mãi không quên Tôn Giả Vãng Sinh, hở ra là chạy đến Thanh Nguyên Sơn ở, còn có thể chứa được người khác sao?

Thiên Xu hơi lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng chỉ thở dài.

Bạch Trạch không buông tha, châm chọc nói: “Thật sự không hiểu người nghĩ thế nào, hòa thượng kia có gì tốt, mà hai người các người đều giống như bị ma ám vậy?”

“Y đương nhiên có chỗ tốt của y.”

“Ồ, ngay cả lời nói cũng giống nhau, đúng là buồn nôn!” Tiện tay cầm hộp vừa được tặng ném cho Thiên Xu, Bạch Trạch nói, thứ này tặng người coi như đáp lễ nhé.

Sửng sốt một chút, Thiên Xu mở hộp kia ra.

Chỉ thấy bên trong có một cây trâm bạch ngọc, điêu khắc hoa văn tường vân, óng mượt trong trẻo, non nà như mỡ, vừa nhìn liền biết là đồ quý.

“Đưa đến chưa?”

“Hồi bẩm Ma Tôn đại nhân, lễ vật tặng rồi ạ.” Nam Chúc quỳ trên mặt đất: “Thiếu chủ đã nhận.”

Ma Tôn đứng trước cửa sổ một thân áo bào đen hoa văn vàng kim, tóc dài đen như mực chỉ dùng một cây trâm gỗ tùy ý gài lên, chỉ là dáng người rất đẹp.

Trâm làm bằng gỗ du, không hề có hoa văn.

“Lui xuống đi.” Giọng nói y lạnh tanh: “Bản tọa muốn nghỉ một lát.”

“Vâng.”

Đến khi gian phòng chỉ còn lại một mình y, y đi đến tiền đường. Trước đường bày một bài vị, y nhìn chăm chăm cái tên phía trên có chút xuất thần.

Chuyện cũ trong nháy mắt hiện lên trước mắt, dù đã qua hai vạn năm, nhưng vẫn rõ mồn một trước mắt.

Y chỉ cảm thấy ngực âm ỉ đau đớn, không khỏi gọi ra tên người kia.

“Chung Dục...”

Hai vạn năm trước.

“Ta tuyệt đối không cho người toại nguyện!” Chung Dục nói ở bên tai y, giọng nói của hắn tràn ngập giận dữ lại mang chút đau thương: “... Ta tuyệt đối không cho người chết!”

Một khắc sau, trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp, cảm thấy Chung Dục nạy mở răng y ra, Vãng Sinh rốt cuộc hiểu hắn muốn làm gì.

Nhưng Chung Dục cực kỳ bá đạo, hắn mặc kệ Vãng Sinh giãy dụa như thế nào, chỉ khóa chặt y trong ngực, Vãng Sinh cảm thấy có vật gì lướt qua cổ họng mình.

Là định hồn châu!!!

Nụ hôn của Chung Dục dần dần nhẹ đi, từng chút từng chút một, sau đó dừng lại.

“Người xem.” Hắn cười với Vãng Sinh: “Vẫn là bản tọa thắng.”

“Vãng Sinh, là bản tọa phụ người.” Hắn ôm lấy Vãng Sinh: “Nhưng người nhớ cho kỹ, mạng của người là ta cho, ta không cho phép người chết, thì người không thể chết?”

Cho dù bản tọa tan thành mây khói, người cũng không được chết!

“Không chết... sống có thể làm được gì chứ?” Y ôm lại Chung Dục: “Chung Dục... ta hận người!”

“Ta hận người... ta hận người, ta hận người!”

Y không nghe, lặp đi lặp lại câu nói này, nước mắt lăn dài trên mặt, nhưng chỉ có thể rơi xuống tay.

Trong ngực y trống không.

“Ta... yêu người.”

Phật vốn vô tâm, thế nhưng hữu tình.

31. Chương 31: Hạo Hoàng Thiên – Hủy Hôn

“Ha ha ha, nghe thấy gì chưa? Hôm qua đại thái tử bị Thiên Đế phạt đến Thiên Nhai Hải Giác tự ăn năn đấy!”

“Chưa, có chuyện gì vậy?”

“Đại thái tử ấy, không muốn cưới Tình Vân tiên tử con gái của Hiên Viên Đại Đế, cãi nhau với Thiên Đế!”

“Con không muốn cưới nàng!”

Trước mắt là bờ biển rộng mênh mông, xa xa ngăm nhìn khói sóng bát ngát, bọt nước lấp lánh, trời biển một màu, chính là tiên cảnh nhân gian. Nơi này là Thiên Nhai Hải Giác, là chỗ ở của Thiên Tôn Tô Cửu Gia. Lúc này dưới gốc hoa đào, có một nam tử đang ngồi đối diện Cửu Gia. Chỉ thấy nam tử kia tuấn tú phi phàm, phong tư tiêu sái, tay hấn cầm quạt giấy trắng, khoe miệng khê cong lên, đôi mắt hoa đào đưa tình, chưa nói đã mang theo ba phần cười, không biết nên nói là dịu dàng, hay là hơi khiêu khích.

Người này chính là con trai trưởng của Thiên Đế, đại thái tử thiên giới, Hạo Hoàng. Lúc này hấn đang kể khổ với Cửu Gia: “Cậu ơi, cậu có thể nói chuyện với Thiên Đế không, bảo ngài ấy hủy bỏ hôn sự của cháu và Tình Vân đi.”

“Ồ đồ.” Cửu Gia khinh thường quy củ thiên giới, càng không muốn dính vào chuyện của thiên giới. Lần này nếu không phải Thiên Đế phạt Hạo Hoàng đến đây, y ngay cả mặt Hạo Hoàng cũng không muốn gặp.

Đừng trách Cửu Gia lòng dạ sắt đá, có ai ở tam giới không biết trong mười đứa con trai của Thiên Đế, đứa không có tiền đồ nhất chính là đại thái tử Hạo Hoàng? Lẽ ra trưởng tử là người kế vị Thiên Đế, cần phải ổn trọng tiến bộ, nhưng vị đại thái tử này vì ngược lại, từ nhỏ đã học chẳng hay cày chẳng biết, ăn chơi trác táng thành thói. Khi còn nhỏ đánh đồ lờ luyệt đàn của Thái Thượng Lão Quân, lớn lên thì ăn chơi đàng điếm lưu tình khắp nơi. Quần chuyện của hấn, quần được chắc?

Người ấy, không thể kiểm chế tính nết, làm một thái tử đàng hoàng được à?

Hạo Hoàng vừa nghe thấy y quả mắng mình, trong lòng nhất thời khó chịu, phản bác: “Người ta đều nói cháu ngoại giống cậu, cháu còn không phải giống ngài sao?”

“Ồ kìa, cái thằng nhóc này, không biết lớn nhỏ, có tin ta ném ngươi đến Lăng Tiêu Bảo Điện không?!”

“Nếu cậu dám, cháu sẽ mách chị cậu!”

“Mẫu hậu ngươi tới cũng vô dụng!” Cửu Gia quăng chén trà trong tay lên bàn. Cái lão Thiên Đế chuyên gây chuyện này, phạt thằng nhóc kia đến Thiên Nhai Hải Giác không phải để hấn tự ăn năn, rõ ràng là để thêm phiền cho mình mà!

Thấy Cửu Gia sắp tức giận, Hạo Hoàng vội vàng thu lại vẻ thô lỗ. Ông cậu này của hấn tuy rằng độc miệng, nhưng lòng dạ mềm hơn phụ vương mẫu hậu của hấn nhiều lắm, từ nhỏ nếu không có y che chở mình, sợ rằng Thiên Đế đã róc tiên cốt của hấn ra từ lâu rồi. Hấn lấy lòng tiến đến trước mặt Cửu Gia, nói cậu, cháu thật sự không muốn cưới Tình Vân.

Kết thành bạn đời phải coi trọng lưỡng tình tương duyệt, cháu không có tình ý với Tình Vân, nếu thành thân với nàng, chẳng phải là phụ người ta?

“Ngươi và Tình Vân không có tình ý, với Long thái tử Tây Hải kia thì có tình ý?”

Thật không biết ngươi nghĩ thế nào, có tiên tử xinh đẹp nào trên trời mà ngươi chưa từng trêu đùa qua, giờ thì giỏi rồi, thò cả tay vào trong nước!

“Còn không phải cháu vừa gặp đã yêu Vãn Cốt hay sao...” Những việc khốn nạn lúc trước hôm nay hơi khó mở miệng, hấn ấp úng cả buổi, mới nói: “Cháu một lòng một dạ với Vãn Cốt!”

“Thôi đi!” Cửu Gia hết sức khinh thường, nói những lời này nếu là người khác nói thì còn có thể tin, chứ từ miệng cái tên háo sắc như ngươi, chỉ làm chuyện cười được thôi.

Vừa nghe như thế, Hạo Hoàng bực mình: “Rồi rồi, mấy người đều coi bản thái tử đang nói giỡn!” Hấn đứng thoát dậy, cây quạt trong tay bị vịn kêu lên “răng rắc”: “Hôm nay bản thái tử sẽ buông lời ở đây, cuộc đời này của bản thái tử không phải Long thái tử Tây Hải thì không cưới!”

“Ái chà, có chút khí phách.” Cửu Gia cười, nói đại thái tử ngài giờ còn ở đây làm gì, không mau tới Tây Hải đặt sinh lễ đi?

“Cậu!” Nếu nói về đầu võ mồm, thiên giới còn chưa có ai thắng được Cửu Gia, Hạo Hoàng biết nói thêm nữa chắc chắn mình sẽ bị ăn thêm một trận mắng, nên chỉ đành hừ một tiếng, cười mây bay đi.

Thư sinh Hạ Lan nhà Cửu Gia vừa bưng bánh điểm tâm đến, đã không thấy tầm hơi đại thái tử đâu, liền nghi hoặc hỏi: “Đại thái tử đâu?”

“Tới Tây Hải đặt sinh lễ rồi.”

“Hả?”

“Ôi, đi thanh tịnh rồi.” Cửu Gia cầm lấy một miếng bánh trong tay Hạ Lan, khê cắn một miếng: “Ngày mai đến từ đường Nguyệt Lão thăm hỏi chút đi.”

Hạ Lan sững sốt một chút, sau đó cười đáp một tiếng được.

Cảnh sắc Tây Hải lúc này đang đẹp, mấy ngày nay vào xuân, lúc nóng lúc lạnh, gió biển khe khẽ thổi, tạo nên tầng tầng sóng vỗ. Thắc cảnh thiên tư, khiến lòng người vui vẻ sáng khoái, quyến luyến quên về.

Nhưng phàm nhân không biết bên dưới Tây Hải càng phồn hoa hơn. Bên trong long cung vàng son lộng lẫy, lầu các hoa lệ được nước biển vờn quanh, dạ minh châu treo trên hiên lầu, phát ra ánh sáng xanh thăm thẳm.

Cầm một quyển sách trên bàn, Vấn Cốt ngồi trước cửa sổ, y chậm rãi mở một trang sách, đọc đến chữ thứ vị liền nghiền ngẫm tỉ mỉ một phen.

“Vương huynh, vương huynh!” Vấn Tâm, con trai bé của Long Vương Tây Hải còn chưa hóa được thành long thần, lúc này chỉ là con cá chép nhỏ, từ cửa sổ bơi vào hóa thành hình người, không nói hai lời đã bổ nhào vào người Vấn Cốt.

Tay không vững, sách rơi xuống đất, Vấn Cốt bất đắc dĩ thở dài: “Nhóc con này, sao vẫn còn láu táu như thế.”

“Đệ nhớ Vương huynh mà!” Nó buông Vấn Cốt ra, chỉ ngọc bội trên eo mình hỏi: “Vương huynh, huynh xem ngọc bội này có đẹp không?”

Vấn Cốt đáp bừa một tiếng đẹp, xoay người nhặt sách rơi dưới đất.

“Đệ biết ngay là đẹp mà, đây là của chị Thủy Tiên tặng cho đệ!” Trong lòng nó vui vẻ, dường như lại nghĩ tới cái gì, nói với Vấn Cốt: “Đúng rồi Vương huynh, đệ gặp đại thái tử thiên giới!”

Đệ thấy hấn xách theo rất nhiều đồ, đang đi về phía long cung chúng ta nè!

Tay chợt run lên, sách vừa nhặt lên lại rơi xuống đất. Vấn Cốt chỉ cảm thấy lạnh dọc sống lưng, da đầu tê dại.

Lại tới rồi.

32. Chương 32: Hạo Hoàng Thiên – Lần Đầu Gặp Mặt

Mọi người đều nói yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Vấn Cốt cũng không ngoại lệ, khi y vẫn còn là một con cá chép nhỏ, đã thăm mến Thủy Tiên tiên tử bên bờ Tây Hải, nhưng lúc đó y còn nhỏ, cho nên luôn muốn mau lớn nhanh, mau vượt long môn, tu được một thân chân long, sau đó sẽ cầu hôn Thủy Tiên tiên tử. Nhưng mấy trăm năm sau, y vượt long môn, thành Long thái tử, Thủy Tiên tiên tử kia lại kết thân với thần Thanh Loan từ lâu, con cũng biết đi xin tương cả rồi. Y bất giác tiếc nuối, chỉ hận chẳng gặp gỡ lúc chưa gả.

... Đợi đã, sao ta cảm thấy lời này hơi kỳ cục?

Bất kể thế nào, từ đó về sau, y liền thu tâm tình thiếu nữ này lại, toàn tâm toàn ý giúp đỡ phụ vương mình thu xếp việc của Tây Hải. Tính tình y vốn khép kín, làm việc lại vững vàng kiên định, cần cù hiếu học, vì vậy tam giới truyền nhau Long Vương Tây Hải có được một nhi tử ngoan, xử lý sự vụ của Tây Hải đâu ra đấy, làm mưa bố trận chưa bao giờ chậm trễ, bách tính phía tây cung phụng đương nhiên có thừa.

Phải biết rằng con em tiên gia ỷ vào mình cao quý mà văn dốt võ dốt thực sự rất nhiều, Long Vương ba biển khác quả thực phải ghen tỵ với Long Vương Tây Hải.

Đương nhiên, tốt xấu luôn song hành. Có lời đồn đãi tốt, thì cũng không thiếu lời đồn đãi xấu. Tỷ như truyền tới tai đại thái tử Hạo Hoàng của thiên giới lại là, thái tử Vấn Cốt của Long Vương Tây Hải, trời sinh tẻ nhạt, ba tháng chỉ nói mười câu, gặp ai cũng lạnh mặt, cả người tỏa ra hàn khí, có thể đóng băng Tây Hải. Ai thấy gương mặt đỏ của y, cũng sợ phát khóc.

Hạo Hoàng vừa nghe thế, cảm thấy vừa khéo, thời gian này hắn buồn chán muốn chết, nghe thấy có người nhàm chán như vậy, vừa vịn đi gặp Long thái tử vô vị kia làm chút chuyện nhạt nhẽo, tìm vài thú vui không chán.

Tuyệt, cứ thế đi!

Ta thật sự muốn xem xem gương mặt kia đáng sợ nhường nào, có thể dọa ta phát khóc?

Thế là Hạo Hoàng chẳng nói chẳng rằng với ai, tới chỗ Thái Thượng lão quân đòi một viên tố thủy đan, nuốt xong liền bay đến Tây Hải.

Thực ra thần tiên trong biển, rất ít qua lại với thần tiên trên trời. Ngoại trừ lão Long Vương và Long Mẫu thỉnh thoảng lên trời tham gia tiệc bàn đào, tiệc trung thu gì đó, các tiểu tiên khác đều giống phàm nhân, chỉ mới nghe nói, ngay cả mặt tiên trên trời cũng chưa từng nhìn thấy. Bọn họ đương nhiên không biết Hạo Hoàng, binh tôm tướng tép giờ đao cản lại, giận dữ hỏi: “Người tới là ai?!”

Hạo Hoàng trong lòng không vui, bên ngoài vẫn nhã nhặn, hần nhẹ giọng nói: “Tại hạ là bạn cũ của Long thái tử Tây Hải, hôm nay đi ngang qua Tây Hải, đặc biệt tới thăm hỏi.”

Binh tôm tướng tép nghe hắn nói mình là bạn cũ của Long thái tử, lại thấy dáng vẻ hần hào hoa phong nhã, không giống kẻ xấu, bèn nói với Hạo Hoàng: “Người ở đây đợi một chút, ta đi thông báo.”

“Được.”

“Đại thái tử điện hạ, có người tới thăm.”

Vấn Cốt vốn đang đọc sách ngẩng đầu lên, hỏi một câu: “Ai?”

“Tiểu nhân chưa từng gặp, nhưng người kia nói là cố nhân của ngài.”

“Cố nhân?” Vấn Cốt hỏi tiếp: “Người họ trông thế nào?”

Binh tôm đáp: “Đó là một thanh niên tuần tú, nhìn y phục thì giống một công tử ca.”

“Thanh niên tuần tú?” Nghĩ kỹ lại, từ trước đến giờ y ít kết giao bằng hữu, trong đám cùng lứa hay gặp nhất chỉ có tam thái tử Đông Hải, nhưng hiếm khi tự đến nhà tán gẫu với y, thanh niên tuần tú hôm nay thực sự khiến y không nghĩ ra được.

... Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Y suy nghĩ một chút, đứng dậy nói: “Mời hần vào sảnh ngang đi.”

Mặc xong quần áo đón khách, Vấn Cốt sai người chuẩn bị trà bánh. Y đến sảnh ngang, ngồi ở vị trí chính đợi. Một lúc sau, thanh niên tuần tú đi vào. Chỉ thấy hần bước đi tiêu sái, quạt giấy trong tay khẽ phe phẩy, làm bay lộn tóc trên vai, đôi mắt kia quả thực giấu tình, tôn lên sự tao nhã lễ độ của cả người hần.

Vấn Cốt quan sát hần hồi lâu, nhưng không sao nhớ được mình quen biết người này, bèn đứng lên khỏi ghế, chấp tay hỏi: “Vị công tử này, không biết tới thăm tại hạ, là có chuyện gì quan trọng?”

Y nói chuyện khiêm tốn, không hề ra vẻ Long thái tử, giọng nói ôn hòa, ngữ khí lại thỏa đáng. Hạo Hoàng không tự chủ được than thở: người này đẹp quá.

Mắt ngọc mây ngài, mi mục như họa, mặt ngọc môi hồng, thân hình thon cao, giọng nói êm tai như suối reo, sao lại bị bên ngoài đồn là yêu ma hóa chứ?

Ôi, thật đáng giận, thật đáng tiếc.

Có điều tâm tư bệnh vực kẻ yếu thay Long thái tử trong lòng hẩn nháy mắt đã bị ý đồ qua lại thân thiết với đối phương thổi tan tành. Chắp tay hành lễ, Hạo Hoàng cười nói: “Tại hạ là Hạo Hoàng trưởng tử Thiên Đế, nghe nói Long thái tử Tây Hải tuần tú nho nhã, học phú ngũ xa, ngưỡng mộ đã lâu. Nay có cơ hội, đặc biệt đến thăm hỏi.”

Trầm nghe không bằng một thấy, Long thái tử quả nhiên là một người tuyệt vời.

Biết được thân phận của hẩn, Vấn Cốt rất giật mình, đại thái tử thiên giới ăn chơi trác táng thành thói vang danh khắp chốn, dù y không hay sự đời, nhưng cũng biết. Y tự hỏi chưa từng có giao tình gì với đại thái tử, thật sự không hiểu vì sao hẩn lại đến tìm mình.

Hơn nữa còn nói những lời tùy tiện như thế.

Nhưng đối phương là đại thái tử thiên giới, Vấn Cốt không thể mất lễ nghi.

“Đại thái tử khen nhầm rồi.” Y nói: “Mời ngồi.”

“À, hôm nay thì không ngồi đâu.” Hạo Hoàng thu cây quạt lại, nói hôm nay tới đây vốn chính là để thấy phong thái của Long thái tử, giờ tâm nguyện đã toại, ta cũng nên đi thôi.

“Vấn Cốt, sau này còn gặp lại.”

“Sau này... gặp lại.”

Vấn Cốt cảm thấy đại thái tử thiên giới quả là kỳ quặc, tự nhiên đến Tây Hải tìm y, gặp y xong lại chỉ để lại một câu “sau này còn gặp lại”, thật khiến người ta hoang mang.

Hơn nữa, mặc dù ngôn từ của hẩn có phần lỗ mãng, nhưng nho nhã lễ độ, không giống kiểu người phong lưu phóng đảng như trong lời đồn...

Cơ mà mấy ngày kế tiếp, Vấn Cốt liền biết, lời đồn về đại thái tử này, tuyệt đối không giả. Từ lúc gặp mặt một lần, Hạo Hoàng y như hăng tiết gà, ba ngày hai bận chạy tới Tây Hải. Bất kể y đang làm gì, đại thái tử đều sẽ đi theo sau y, như cái đuôi nhỏ quăng đi không được.

“Đại thái tử có việc gì không?”

“Không có việc gì.”

“... Nhưng ta có việc.”

“Vậy người làm đi, ta ở bên cạnh xem người là được rồi.”

“...” Vấn Cốt thấy đau cả đầu, một đồng chính sự Tây Hải đang chờ y xử lý, tấu chương xem không hết. Hai mắt đại thái tử còn sáng loáng nhìn chăm chăm y, thật sự khiến y khó chịu.

Nhưng đây là đại thái tử thiên giới, y có thể chọc nổi sao?

Nhấp bài cẩn thận trong bụng, Vấn Cốt nói: “Nếu không thì đại thái tử về trước đi.”

Chỗ ta rất nhiều công vụ, thật sự không phân thân ra được, sợ là thất lễ với đại thái tử.

Hạo Hoàng lại xua xua tay, nói đừng ngại, đừng ngại.

Giai nhân trước mắt, cảnh đẹp ý vui, đâu có chuyện thất lễ?

“Đại thái tử thiên giới đó chắc chắn là thích Vương huynh!” Lời Vấn Tâm vừa thốt ra khiến Vấn Cốt đang uống trà lập tức phun ra.

Cái gì?

“Không thì sao hẩn cứ dính lấy Vương huynh chứ?” Vấn Tâm nói: “Đệ cũng vì thích Vương huynh nên mới dính suốt lấy vương huynh đó.”

Vấn Cốt nhìn vẻ mặt ngây thơ của em trai nhà mình, trong lòng nghĩ: đồng ngôn vô kỵ, tuyệt đối không được tin.

... Có thể không tin sao?!!!

Nhìn Hạo Hoàng ngồi đối diện bốn mắt nhìn nhau với mình, Vắn Cốt cảm thấy hiện giờ không những đau đầu, mà cả ngực cũng đau. Y nói không phải đại thái tử đang tu thân ở Thiên Nhai Hải Giác cơ mà, sao lại chạy đến Tây Hải vậy?

Hạo Hoàng chớp chớp đôi mắt vô tội, tội nghiệp nhìn Vắn Cốt, nói ta bị Thiên Đế phạt tới Thiên Nhai Hải Giác tự ăn năn.

Vắn Cốt nghĩ bụng: ta biết rồi, không phải thì ta hỏi người làm gì chứ?

Hạo Hoàng: “Ta hủy hôn.”

Vắn Cốt nghĩ bụng: tam giới đã sớm truyền ra rồi, ta biết thừa!

Hạo Hoàng: “Ta hủy hôn là vì người.”

Vắn Cốt nghĩ bụng: đại thái tử đừng có nói đùa, người hủy hôn vì ta... khoan, người hủy hôn vì ta?!!

Hạo Hoàng: “Ta thích người.”

Vắn Cốt: “Hả?”

Kéo tay Vắn Cốt, Hạo Hoàng thâm tình nhìn y, nói: “Ta thích người, cuộc đời này không phải người thì không cưới.”

Vắn Cốt chỉ cảm thấy bàn tay nắm lấy tay mình kia nóng đến dọa người.

33. Chương 33: Hạo Hoàng Thiên – Hẹn

Mọi người đều nói tu tiên không thể muốn thất tình lục dục gì đó.

Đó đều là nói bậy.

Không tin thì người xem đi: Thiên Tôn Ti Mậu Tô Cửu Gia năm đó vì phạm nhân Phó Lan Quân mà đại náo địa phủ, Xích Diễm Thần Quân Sùng Diệc kết một đời tình duyên với huyền quý Nam Phong, thậm chí Tôn Giả Vãng Sinh Tây Thiên, cũng vì Ma Đế Chung Dục mà vào ma đạo...

Đó chính là tình bất tri sở khởi, nhất vãng tình thâm*.

(*Tình bất tri sở khởi, nhất vãng tình thâm: tình yêu chẳng biết bắt đầu từ khi nào, hơn nữa còn càng ngày càng sâu đậm.)

Chuyện đại thái tử thiên giới vì Long thái tử Tây Hải vừa gặp đã thương nên mới hủy hôn rất nhanh đã lan truyền trong tam giới.

“Ta nghe nói, đại thái tử ở luôn Tây Hải rồi?”

Trong lúc rảnh rỗi uống rượu với Hắc Vô Thường nhắc tới chuyện này, Tô Cửu Gia không khỏi cảm thán: chuyện hóng hớt ở thiên giới truyền đi thật là nhanh.

Thằng nhóc kia đang ở lỳ Tây Hải, đỡ cho bản tôn cứ thấy hấn là bực.

“Thiên Tôn ngoài miệng nói hấn phiền, mấy ngày trước còn không phải tới chỗ Thiên Đế xin tha cho hấn là gì.”

“Bản tôn là nể mặt mẫu hậu hấn thôi.” Cửu Gia thở dài, nói cho cùng bản tôn nhìn đứa trẻ ấy lớn lên, ta nào nhẫn tâm được?

Rót đầy rượu cho Cửu Gia, Hắc Vô Thường cười nói: “Thiên Tôn đại nhân ngài tâm địa thiện lương, bảo vệ cho đại thái tử cũng là phải.”

Có điều Hiên Viên đại đế không phải người hiền lành gì, Thiên Tôn muốn thuyết phục ông ta, sợ rằng không dễ vậy đâu.

Nói đến đây Cửu Gia liền cảm thấy đau đầu. Hiên Viên đại đế Huyền Luật nổi tiếng tính tình ngang tàng, lại còn chết vì sĩ diện. Hôm nay Hạo Hoàng ngang nhiên hủy hôn, không muốn con gái lão, lão lại không lật ngược cả Lăng Tiêu Bảo Điện lên ấy chứ!

... Có khi bản tôn về Thiên Nhai Hải Giác tránh trước đi thì hơn.

Bên này Tô Cửu Gia đang mặt ủ mày chau vì chuyện của thằng cháu ngoan của mình, đại thái tử Hạo Hoàng bên kia lại đang bận rộn quên trời quên đất. Từ lần trước hắn tới Tây Hải liền ở lý luôn chỗ này. Vấn Cốt không chỉ nói một lần, đại thái tử thân phận tôn quý, chịu thiệt thòi ở lại nơi này thực sự không thích hợp. Hạo Hoàng lại nói, Tây Hải trời nước một màu, sơn minh thủy tú, có thể coi là nơi tu thân dưỡng tính tốt, bản thái tử ở chỗ này rất được.

Mặt của Vấn Cốt cứng đờ, y nghĩ thầm đại thái tử người đùa gì thế, Tây Hải toàn là nước, nào có trời với núi gì, đại thái tử ngài ở thoải mái quá, trong lòng ta không nở mà!

Hạo Hoàng không biết trong lòng Vấn Cốt đang suy nghĩ gì. Vấn Cốt bận rộn công vụ của Tây Hải, không thể lúc nào cũng ở bên hắn, hắn liền tự mình đi dạo Tây Hải, nhưng Tây Hải nhìn đâu cũng thấy nước, thời gian dài liền cảm thấy vô vị. Hắn ngồi trước Bích Hải Lâm, nhìn một đám rong biển quần ma loạn vũ, nhất thời cảm thấy mình bị ép đến bước này cũng thật đáng thương.

Đều do Thiên Đế, bắt hắn cưới con gái Hiên Viên đại đế nào đó bằng được, nói gì mà môn đăng hộ đối. Nếu nói đến môn đăng hộ đối thì cũng phải là Vấn Cốt với hắn môn đăng hộ đối mới đúng, thái tử với thái tử, quả thực là xứng không để đâu cho hết!

Hầy, đợi tình hình qua đi, bản thái tử sẽ đưa Vấn Cốt đến dạo nhân gian. Thấy Vấn Cốt cả người lạnh lẽo, phải cho dính chút hơi ấm của nhân gian. Không thì tính tình lúc nào cũng tế nhị thế kia, tương lai ở bên nhau thời gian dài vạn nhất y chê mình ồn ào thì phải làm sao?

“Bốp!”

Có thứ gì đập một phát vào đầu.

“Kẻ nào to gan, dám đánh lén bản thái tử?!” Đau đốn xoa đầu, Hạo Hoàng nhặt thứ vừa đập mình lên, là một viên trân châu, lấp lánh ánh sáng trắng, rất đẹp.

Hắn quay đầu, phát hiện một đứa bé trốn phía sau cây san hô, thấy hắn quay đầu lại, vội vàng trốn đi, rồi lại giống như tò mò về hắn, lặng lẽ lộ ra nửa khuôn mặt nhìn hắn.

Hạo Hoàng thấy mi tâm đứa bé kia có một nốt hoa mai, ngộ ra, đây không phải là em trai của Vấn Cốt sao?

Hình như tên là cái gì... Vấn Tâm?

Đi tới nhắc Vấn Tâm lên, Hạo Hoàng giơ nó đến trước mặt: “Nè nhóc, lá gan ngươi không nhỏ đâu nha, dám đánh bản thái tử!”

“Oa! Thả ta xuống, thả ta xuống!” Hai chân treo lơ lửng giữa không trung, Vấn Tâm lập tức sợ hãi, la to: “Ngươi bắt nạt ta, ta sẽ đi mách Vương huynh!!!”

Thấy Vấn Tâm chân ngắn tay ngắn giãy dụa, Hạo Hoàng thấy rất thú vị, bèn cố ý giả vờ hung hãn dọa nạt Vấn Tâm, nói nếu ngươi định đến chỗ Vương huynh của ngươi mách tội, vậy bản thái tử không thể thả ngươi ra được. Nói xong liền ném Vấn Tâm lên trên.

Tiếng gào hoảng sợ của Vấn Tâm vang vọng khắp Bích Hải Lâm.

Lúc hạ nhân tới báo không thấy tiểu thái tử Vấn Tâm đâu đã là chạng vạng. Vấn Cốt vừa xử lý chính sự xong, liền vội vàng đi tìm Vấn Tâm.

Trẻ nhỏ mãi chơi đùa, chạy mất dạng như này cũng không phải lần đầu tiên. Y chạy khắp hơn nửa Tây Hải, cuối cùng rốt cuộc tìm thấy Vấn Tâm ở Bích Hải Lâm.

... Còn có Hạo Hoàng.

Xa xa thấy hai bóng người một lớn một nhỏ ngồi trên đài san hô, Vần Tâm nằm úp sấp trên đầu gối Hạo Hoàng, cười như hoa nở.

“Hạo Hoàng ca ca, nhân gian thực sự vui vậy sao?”

“Vui lắm, vui lắm.” Nhìn về mặt Vần Tâm sùng bái, Hạo Hoàng liền đắc ý, nói nhân gian ấy, ban ngày chim hót hoa thơm, ngựa xe như nước, đến tối vạn gia đăng hỏa, ca múa thăng bình.

Mà vui nhất là năm mới, tiếng pháo nổ, dán câu đối, treo hoa đăng, ăn sủi cảo, khắp nơi đều là đồ mới, rất vui.

“Thật ư?” Nghe hẳn ba hoa chích chòe, trong nháy mắt Vần Tâm liền dâng lên mong đợi vô hạn đối với nhân gian. Nó nói đệ cũng muốn đi xem nhân gian!”

“Đi.” Hạo Hoàng nói: “Đến lúc đó Hạo Hoàng ca ca mua kẹo hồ lô cho đệ ăn.”

“Được!” Vần Tâm vui vẻ giơ nắm tay lên, nhưng chớp mắt lại hạ xuống, nhỏ giọng lầm bầm: “Nhưng mà, đệ còn chưa vượt long môn, không thể hóa thành hình người trên mặt đất.”

“Không vội.” Vuốt tóc Vần Tâm, Hạo Hoàng nói vậy thì đợi đệ lớn lên đã.

Dù sao thế sự xoay vần, lòng người bất biến, có ý niệm luôn là việc tốt.

Lúc đó Hạo Hoàng còn không biết, hẳn một lời thành sấm, mấy vạn năm sau, trên đỉnh Côn Lôn, lạnh nhạt nhìn đường nét vui buồn hợp tan của nhân gian, làm sao cũng không nghĩ ra được, lúc đó kiếp trước của mình, từng hướng về nhân gian thế tục như thế. Đương nhiên, đó là một câu chuyện khác.

“Vần Tâm.”

“Vương huynh!”

Nghe thấy giọng của Vần Cốt, Vần Tâm tụt khỏi đầu gối Hạo Hoàng, chạy tới nhào vào lòng Vần Cốt, ríu rít nói: “Vương huynh, Vương huynh, Hạo Hoàng ca ca đồng ý đưa đệ đến chơi nhân gian!”

Vương huynh cũng đi cùng nhé!

“Việc này...” Vần Cốt nhìn ánh mắt mong đợi của em trai, lại thấy vẻ mặt mang ý cười của Hạo Hoàng, chần chờ một chút, rồi gật gật đầu.

“Tốt lắm.” Lần này phản ứng của Hạo Hoàng còn nhanh hơn cả Vần Tâm, thấy Vần Cốt đồng ý, liền lập tức nói: “Không đến nữa tháng nữa là năm mới, đến lúc đó Long thái tử đừng sai hẹn đấy.”

... Ta hẹn với với người bao giờ?

Mặc dù trong lòng không cam, nhưng lại không có mặt mũi nào phản bác, hướng hồ còn là yêu cầu của em trai bảo bối của mình, Vần Cốt cũng đành cười đồng ý.

34. Chương 34: Hạo Hoàng Thiên – Nhân Gian (thượng)

Nhất niên tích tấn liên hoa lậu, bích tinh đồ tô trầm đông tửu*.

(*Hai câu trong “Nguyên nhật ngọc lâu xuân” của Mao Bàng thời Tống, nói về ngày xuân.)

Thời gian ở nhân gian chậm hơn Tây Hải một chút, lúc này Tây Hải đã tan băng tuyết, mà nhân gian vẫn là cảnh mưa tuyết lả tả. Nhưng điều đó cũng không ngăn được không khí năm mới, trên đường vô cùng náo nhiệt, đèn lồng đỏ rực tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, pháo hoa “xoẹt” một tiếng bay lên trời, nổ vang, biến thành màu sắc sặc sỡ.

Vần Tâm ôm tai hét to một tiếng, trong mắt lại sáng lấp lánh, nó lớn thế này nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy pháo hoa.

Ôm lấy Vãn Tâm, Hạo Hoàng cười hỏi nó: “Thích không?”

“Thích lắm!” Ôm lấy cổ Hạo Hoàng, Vãn Tâm nói Hạo Hoàng ca ca, nhân gian thật là thú vị!

Sau này đệ còn được tới nữa không?

“Đợi đến lúc đệ lớn bằng Vương huynh của đệ, không phải lại có thể quay lại sao?”

“Vậy bao giờ đệ mới có thể cao bằng Vương huynh đây...” Nó tràn đầy ước ao nhìn về phía Vãn Cốt. Vãn Cốt vốn đang nhìn pháo hoa trên không trung ngây ra, chú ý thấy ánh mắt của Vãn Tâm, liền nở nụ cười ôn hòa.

“Chỉ cần tu luyện thật chăm, sớm vượt long môn, là đệ có thể tự nhiên lui tới.” Y nói: “Nhưng đến lúc đó, đệ không được nghịch ngợm thế này nữa.”

“Đệ nhất định sẽ tu luyện thật chăm chỉ.” Vãn Tâm khua bàn tay nhỏ, dáng vẻ kiên quyết khiến Hạo Hoàng buồn cười, hắc hắc Vãn Tâm lên cổ, nói đi, đưa đệ đi ăn kẹo hồ lô!

Đến phía trước hàng bán rong, Hạo Hoàng thả Vãn Tâm xuống. Hắc chọn một que kẹo hồ lô to, đưa cho Vãn Tâm, lại chọn một que nhiều nước đường cho Vãn Cốt.

Vãn Cốt nhìn kẹo hồ lô trong tay có phần không rõ nguyên do, Hạo Hoàng liền cười nói: “Cho người đó.”

Ta nghe nhóc kia nói người thích đồ ngọt, nên chọn que nhiều đường.

Nghe Hạo Hoàng nói thế, Vãn Cốt nháy mắt lại hơi ngây người, ngay cả sở thích của mình mà đối phương cũng biết...

... Vì sao vậy?

Nhưng mọi chuyện luôn xảy ra bất ngờ, Hạo Hoàng vừa trả tiền xong, Vãn Cốt vừa lấy lại tinh thần, Vãn Tâm vốn ở cạnh họ lại không thấy đâu nữa.

Hạo Hoàng nhất thời hơi hoảng, hắc vốn mượn cơ đưa Vãn Tâm đến nhân gian chơi là để được ở cạnh Vãn Cốt nhiều hơn, còn có lòng chạy tới chỗ Thái Thượng Lão Quân lấy một viên hóa hình đan cho Vãn Tâm ăn, giờ lạc mất Vãn Tâm, đây không phải là khéo quá hóa vụng sao?

Vãn Cốt lại bình tĩnh, y đưa tay vẽ bùa ấn lên không trung, sau đó dịu giọng nói với Hạo Hoàng: “Đại thái tử không cần lo lắng.”

Trên người Vãn Tâm có bùa ta hạ, lại ăn hóa hình đan của Thái Thượng Lão Quân, sẽ không gặp nguy hiểm, lát nữa theo bùa ấn đi tìm là được.

“Ồ, vậy thì tốt.” Thở ra một hơi, Hạo Hoàng nói tâm tư người thật là tỉ mỉ.

“Mẫu hậu mất sớm, Vãn Tâm vẫn luôn được ta chăm nom. Làm anh, lúc nào cũng phải để ý.”

“Việc này...” Dường như không cẩn thận chạm vào chỗ đau lòng của đối phương, lúc này Hạo Hoàng mới nhớ ra, từ lúc đến Tây Hải chưa từng nhìn thấy Long Mẫu Tây Hải. Thấy thân hình mảnh khảnh và dung mạo lạnh lùng như băng của Vãn Cốt, hắc không khỏi phỏng đoán: có phải do từ khi còn niên thiếu Vãn Cốt đã phải cang đáng gia đình, cho nên già dặn trước tuổi, tính tình buồn tẻ hay không?

Lòng người, không phải cũng lạnh đấy chứ?

Vậy ta có thể ủ ấm nó không?

Thấy Hạo Hoàng chỉ nhìn y không nói gì, Vãn Cốt liền mở miệng: “Đại thái tử vẫn còn muốn đi dạo sao?”

Giật mình lấy lại tinh thần, Hạo Hoàng cười cười, nói nếu không vội đi tìm Vãn Tâm, thì đi dạo thêm đi.

Hạo Hoàng nhớ khi còn bé tới Thiên Nhai Hải Giác chơi, kéo đuôi bạch hồ ly nhà Tô Cửu Gia chạy khắp nơi, Tô Cửu Gia nhìn hắc bắt đắc dĩ than một câu: “Nghịch ngợm thành thói, khó thành tiên căn.”

Nhóc con người ấy, thật ra rất giống trẻ con nhân gian.

Thực ra trong mắt Hạo Hoàng, nhân gian luôn tốt hơn thiên giới một chút, cho dù tràn ngập vui buồn hợp tan, thậm chí nhiều thế tục, nhưng có sức sống hơn thiên giới nhiều lắm. Cậu nói hẳn khó thành tiên căn, nhưng hẳn sinh ra đã là đại thái tử thiên giới, là con trai của Thiên Đế, tiên căn ấy trời sinh đã vùi trong xương cốt, chỉ có thể nói là mệnh cách quá trêu người, để hẳn trở thành con trai thiên đế.

Có điều việc đó chẳng hề ảnh hưởng đến việc hẳn tới nhân gian vui đùa, cuộc sống đặc ý cần phải vui hết cỡ, hưởng hồ cuộc sống của hẳn chẳng biết lúc nào mới là tận cùng, tại sao lại phải sống ngàn vạn năm cô tịch trên Cửu Trọng Thiên chứ?

“Đại thái tử vốn tiêu sái, tiểu tiên chúng ta đương nhiên là không hiểu thấu được.”

Họ đi đến cầu vòm, phần lớn mọi người đều đang đốt đèn cầu phúc bên bờ sông, ít ai chú ý đến bên này.

“Tiêu sái?” Hạo Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu: “Chỉ là tùy tiện mà thôi.”

Đúng rồi, người sẽ không giống như người bên ngoài, coi ta là một công tử ca học chẳng hay cày chẳng biết cấy chẳng?

Vấn Cốt nghĩ bụng: không phải người là một công tử ca học chẳng hay cày chẳng biết sao? Nhưng y mềm lòng, thấy dáng vẻ đành chịu của Hạo Hoàng liền có phần không nỡ, lẳng lặng thở dài trong lòng, sau đó thản nhiên nói: “Không đâu.”

Đại thái tử là người phóng khoáng.

“Người phóng khoáng? Ha ha ha...” Hạo Hoàng bật cười, hẳn nói Vấn Cốt người nói chuyện xuôi tai lắm.

Người khen ta như thế, bản thái tử sẽ kiêu ngạo.

“...” Người nghe ở đâu ra là ta đang khen người?

... Chỉ là, vì sao thấy người cười, ta cũng muốn cười chứ?

Hạo Hoàng vốn đang cười to, nhưng vì một chuyện nhỏ mà dừng lại. Hẳn thấy khóe miệng Vấn Cốt hơi nhếch lên, chỗ lê qua tản ra chút dịu dàng. Pháo hoa rực rỡ trên trời sa vào đôi mắt y, chiếu ra ánh sáng lấp lánh. Chỉ trong phút chốc, tòa thành trì trong lòng liền đổ sụp vì y.

Tây Hải có giai nhân, tuyệt thế mà lẻ loi.

Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc*.

(*Nhìn một lần nghiêng thành, nhìn thêm lần nữa nghiêng nước.)

“Vấn Cốt.” Hẳn không khỏi gọi y một tiếng.

“Ừ?”

“Ta... ta muốn làm một việc.”

Ý cười trên khóe môi Vấn Cốt tăng thêm, đôi mắt cũng cong thành hình trăng non: “Gì vậy?”

“Là...” Hẳn vươn tay, giữ lấy gáy Vấn Cốt: “Ta muốn hôn người.”

“A?”

Hành động trong lúc đối phương không kịp cự tuyệt, hẳn hôn y.

Nháy mắt cảm thấy cả người tê dại, Vấn Cốt chỉ cảm thấy xúc cảm ấm áp mềm mại trên môi.

Một đóa pháo hoa sắc đỏ trên bầu trời chiếu tỏ bóng hình hai người

35. Chương 35: Hạo Hoàng Thiên – Nhân Gian (hạ)

Nguyệt ảnh cách hoa, hoa tương tùy. Vân vụ quan nhân, nhân bất quy.

Hạo Hoàng nghĩ, mệnh số của thần tiên không có tận cùng, các cụ nói cái gì mà thanh tâm quả dục, tu thân dưỡng tính, quả là nhạt nhẽo. Nếu không phải hắc đội cái danh đại thái tử thiên giới, có lẽ đã sớm xuống nhân gian làm một phàm nhân rồi.

“Người bình thường ngày ngày ăn chơi đàng điếm, không học vấn chẳng nghề ngỗng?” Cửu Gia từ trước đến nay chẳng bao giờ nể mặt ai, thoải mái châm chọc hắc. Y nói đại thái tử, ngài quả là bình thường.

Người bình thường, tai họa bình thường.

“Sao cháu lại là người tai họa?” Hắc không phục, nhưng không nói lại cậu mình, cũng chỉ đành ăn chơi đàng điếm, không học vấn chẳng nghề ngỗng hơn, giống như tự giận đối chính mình. Sau đó Cửu Gia lại nói, ta biết thằng nhóc nhà ngươi bên ngoài thì tỏ ra dũng mãnh như không, kỳ thực rất khổ.

Vừa sinh ra đã bị phụ hoàng mẫu hậu quăng xuống Thiên Nhai Hải Giác, được ta nuôi lớn, từ nhỏ đã thiếu tình thương của cha mẹ, ta lại luôn cưng chiều, thành ra làm hư ngươi.

Ôi, đều là lỗi của bản tôn.

Nghe y nói vậy, Hạo Hoàng nhất thời hơi xấu hổ. Quả thực là hắc thiếu tình thương, nhưng Cửu Gia rất tốt với hắc. Họ đều nói đại thái tử thiên giới ỷ vào mình là con trai trưởng của Thiên Đế, nên mới mắc sai lầm không hề kiêng nể như thế. Thực ra là hắc ỷ vào Thiên Tôn Ti Mạo che chở, nên mới dám vô cớ gây rối.

Hắc nhớ khi còn bé lén chạy về Cửu Trọng Thiên, khi đó nhị đệ và tam đệ của hắc đã ra đời, người toàn bộ thiên cung đều xoay như chong chóng vì hai vị tiểu tổ tông này, nhưng tiên nữ tiên tử lại không biết hắc là đại thái tử thiên giới, thậm chí có người đẩy hắc một phát, nói trẻ con lang thang ở đâu đến, mau cút đi.

“Cho nên hồi đó ta nghĩ, nếu tam giới đã không biết đại thái tử thiên giới, vậy thì làm chút việc để họ nhớ đến ta.” Hạo Hoàng vuốt môi Vắn Cốt, nở nụ cười: “Chuyện tốt quá khó làm, cho nên liền làm chút chuyện xấu.”

Lật đổ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, đùa giỡn tiên tử thiên cung, ném bảo kiếm của Thiên Đế vào trong Dao Trì... Dần dần, rốt cuộc họ nhớ thiên giới còn có một nhân vật là Hạo Hoàng ta đây.

Ta gây sự chú ý như thế có phải trẻ con quá không?

Vắn Cốt vẫn còn kinh hãi trong nụ hôn vừa rồi, mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại, hiểu được lời Hạo Hoàng nói: “Đại thái tử không cam lòng bị năm tháng mai một, là hành động có chí khí.” Y xử sự từ trước đến nay đều khôn khéo, tuy rằng trên thực tế chẳng hề nghĩ như vậy, dưới đôi mắt lạnh lẽo kia, những lời này ngược lại còn thực sự có sức thuyết phục.

Dù sao đối phương cũng là đại thái tử thiên giới, không đắc tội được.

Hạo Hoàng nhìn chằm chằm y một hồi, sau đó thở dài. Hắc thở dài lại khiến trong lòng Vắn Cốt động dậy, không phải ta nói sai gì chứ?

“Không thú vị.” Hạo Hoàng nói: “Chẳng thú vị gì cả.”

“Không thú vị?”

“Đúng thế!” Hắc vén một lọn tóc của Vắn Cốt lên: “Ta vốn tưởng ngươi sẽ tức giận.”

Ta không nói năng gì đã hôn ngươi, hơn nữa còn nói với ngươi ta là một tên ăn chơi trác táng, thế mà ngươi lại còn an ủi ta.

Vắn Cốt, lòng ngươi lạnh đến mức nào vậy?

“Ta...” Bị Hạo Hoàng nói vậy, nhất thời Vắn Cốt hơi cứng họng, nếu nói vô duyên vô cớ bị cợt nhả mà không tức giận thì chắc chắn là giả, nhưng đối phương là đại thái tử thiên giới, mình làm sao dám giận hắc. Hôm nay đối phương nói vậy, bản thân có vẻ như không hợp tình người.

Nhìn bộ dạng á khẩu không trả lời được của y, Hạo Hoàng đột nhiên bật cười. Hắn kéo tay Văn Cốt, nắm chặt trong lòng bàn tay, nói Văn Cốt lúc nào cũng lạnh như băng.

Ta cho người hơi ấm, người sẽ ấm áp hơn chứ?

Ta có thể... sưởi ấm lòng người không?

Lòng bàn tay truyền đến ấm áp, theo máu chảy đi khắp toàn thân. Văn Cốt nhìn Hạo Hoàng, gương mặt người này tràn đầy ý cười, dịu dàng trong mắt như ứa ra, giống như nhìn quá lâu, bản thân sẽ bị biến thành một hồ nước xuân.

Có một nháy mắt như vậy, Văn Cốt cảm nhận được một luồng nước ấm chảy vào trong tim mình.

“... Tại hạ có thể đại thái tử một chuyện không?”

“Ừm?”

“Vì sao đại thái tử lại thích ta?”

“Hả?” Hạo Hoàng không ngờ Văn Cốt sẽ hỏi vấn đề này, hắn vốn định cười phá lên, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt thành thật của đối phương thì liền nghiêm túc lại.

“Không vì sao cả.” Hắn nói: “Chỉ là vừa vặn thích thôi.”

Lời đáp này khiến Văn Cốt hơi bất ngờ, cũng không hiểu nguyên do lắm... vừa vặn thích?

... Đại thái tử cũng nói vậy với người khác sao?

“Người khác?” Hạo Hoàng suy nghĩ một chút, nói nếu là người khác, bản thái tử có lẽ sẽ khen người đó lên tận mây xanh.

Duy chỉ có người, là ta thật lòng.

“...” Văn Cốt nhìn hắn một cái, rồi lại cúi đầu, không biết vì sao, nghe Hạo Hoàng nói vậy, y không hề vui vẻ chút nào.

Y đột nhiên nhớ đến một câu lúc trước từng đọc trong sách: Mấy lần suy xét tỉ mỉ, bằng lòng khổ vì tương tư. Chẳng lẽ có ý là tình là căn nguyên của khổ đau? Xúc cảm mềm mại còn chưa biến mất trên môi, rốt cuộc là gì chứ?

Y cảm thấy y không hiểu cái gì gọi là thích.

“Đi tìm Văn Tâm đi.”

“Được.”

Có người một lòng chỉ đối tốt với người, có người lại không biết làm thế nào để tiếp nhận cái tốt của người khác.

Văn Cốt và Hạo Hoàng đuổi theo bùa ẩn, dọc theo đường đi Hạo Hoàng mang đầy ý cười trên mặt, Văn Cốt lại có phần mặt ủ mày chau.

Y lo lắng, có một vài việc sẽ xảy ra.

Tìm đến chỗ trước pháo hoa, họ nhìn thấy Văn Tâm.

... Nhưng mà, cảnh tượng này, sao lại kỳ lạ thế này chứ?

Văn Tâm ngồi dưới đất khóc lớn, còn có một đứa trẻ lớn hơn Văn Tâm vừa đốt pháo hoa trước mặt nó, vừa hung dữ nói: “Không được khóc, nghe thấy không?”

Nghe thấy đối phương quát mình, Văn Tâm đầu tiên là sững sốt, sau đó khóc to hơn.

Hạo Hoàng nhìn đứa trẻ đốt pháo hoa cảm thấy mí mắt phải giật giật. Văn Cốt nhìn chăm chăm đứa trẻ kia một hồi, luôn cảm thấy quen mắt, sau đó nhìn về phía Hạo Hoàng, liền ngộ ra.

Đôi mắt hoa đào của đứa trẻ đó giống hệt đại thái tử!

Chẳng lẽ là con riêng của đại thái tử?!!

Vừa thấy biểu cảm thần thờ của Vãn Cốt, Hạo Hoàng liền biết y nghĩ quá rồi. Nén giận trong lòng, y quát đứa bé kia: “Hạo Nguyệt, đệ qua đây!”

Đứa bé trai nghe thấy giọng nói, quay đầu lại nhìn, nhưng nó thấy Hạo Hoàng cũng không ngoan ngoãn đi đến, mà ném pháo hoa đi ba chân bốn cẳng chạy về phía ngược lại.

A, thằng nhãi, dám chạy?!!

“Oa! Người đâu? Mưu sát em ruột! Cứu mạng với!”

“Im mồm!”

Bước một bước dài, Hạo Hoàng xách Hạo Nguyệt trên tay, đứa trẻ vùng vẫy bốn vó còn gào to, hấn liền bịt miệng Hạo Nguyệt lại, nghĩ: có phải trẻ con đứa nào cũng ầm ĩ thế này không?

Ôm lấy Vãn Tâm lau nước mắt cho nó, Vãn Cốt nhìn về phía hai huynh đệ đang ầm ĩ bên kia: “... Đại thái tử, ngài cứ thả ra trước đã.”

Tiểu thái tử bị ngài bịt miệng không thở được.

Nghe kể Thiên Đế có mười người con trai, đại thái tử Hạo Hoàng từ nhỏ không được dạy dỗ cho nên hư hỏng thành thói, tiểu thái tử Hạo Nguyệt bởi vì còn nhỏ tuổi bị người thiên giới chiều sinh hư. Dù sao cũng là đứa nhỏ nhất, Thiên Đế, Thiên Hậu đương nhiên là muốn gì được nấy. Dần dà, đứa trẻ này trở thành tiểu bá vương của thiên giới.

Có điều Hạo Nguyệt có khắc tinh, chính là đại ca Hạo Hoàng của nó.

“Nói mau, sao đệ lại chạy xuống nhân gian?” Lúc này Hạo Hoàng nghiêm mặt, nói chuyện cũng nghiêm khắc: “Còn nữa, sao đệ lại làm Vãn Tâm khóc?”

Hạo Nguyệt quỳ trước mặt Hạo Hoàng, bĩu môi tỏ vẻ oan ức. Nó áp úng cả buổi, nói mình lén xuống nhân gian xem năm mới, về phần Vãn Tâm, không phải do nó làm khóc.

“Vừa rồi có mấy đứa con trai cướp kẹo hồ lô của nó, nó mới khóc. Đệ còn coi như cứu nó đây nè!”

Pháo hoa cũng là đệ mua, muốn dỗ nó nín.

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật!”

Hạo Hoàng nghi ngờ quan sát Hạo Nguyệt. Tính tình của thằng em này hấn hiểu hơn ai hết, so về nghịch ngợm, nhóc này còn hơn cả hấn. Hấn nghiêng đầu đi, hỏi Vãn Tâm: “Nó nói thật chứ?”

Vãn Tâm núp trong lòng Vãn Cốt, đôi mắt to long lanh nước chớp hai chớp, sau đó gật đầu.

“Huynh thấy chưa, đệ nói thật mà!”

Hạo Nguyệt cực kỳ đắc ý, khiến cho Hạo Hoàng hơi xấu hổ, hấn ho khan hai tiếng, nói: “Đừng quỳ nữa, đứng lên đi.”

Còn chưa đứng vững, Hạo Nguyệt đã bị Hạo Hoàng kéo sang một bên. Hạo Hoàng ghé vào tai nó nhỏ giọng hỏi: “Phụ hoàng, mẫu hậu vẫn còn tức giận hả?”

Hạo Nguyệt tất nhiên biết hấn hỏi gì: “Cậu xin tha cho huynh, phụ hoàng mẫu hậu không truy cứu nữa rồi.”

Ôi, cậu ơi, cháu biết cậu hiểu cháu nhất mà.

“Nhưng Hiền Viên đại đế không nể mặt cậu, lão nói chọn một ngày nhất định dẫn người lấp Tây Hải.”

... Cái gì?

Đại ca nhà mình lúc này có thể gọi là mất hồn mất vía, Hạo Nguyệt thở dài, vỗ vỗ vai Hạo Hoàng, nói hoàng huynh, huynh tự giải quyết cho tốt đi.

Đệ về thiên cung trước.

Dứt lời nó liền chạy đến trước mặt Vãn Tâm, cười nói với Vãn Tâm: “Tiểu mỹ nhân, chúng ta có duyên gặp lại nhé!”

“... Được.”

“Gia đệ tuổi tác còn nhỏ, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, xin hãy thứ lỗi.”

“... Đại thái tử quá lời rồi.” Vãn Cốt không giận chỉ cười, nói ta lại cảm thấy tiểu thái tử rất đáng yêu.

Hắn là khi đại thái tử còn bé, cũng tinh nghịch như vậy phải không?

Nghe thấy Vãn Cốt đang trêu ghẹo mình, tâm trạng xấu nháy mắt tan thành mây khói.

“Chỉ sợ bản thái tử không tinh nghịch như thế, nhưng Long thái tử lại khóc nhè y như Vãn Tâm ấy chứ?”

“Đệ không có khóc nhè!” Vãn Tâm bất mãn, vung bàn tay kháng nghị.

“Rồi rồi, đệ đừng cảm nhất.” Ôm lấy Vãn Tâm từ trong lòng Vãn Cốt, đội nó lên cổ, hắn nói thời gian cũng không còn sớm, chúng ta về đi.

Đi theo sau Hạo Hoàng, Vãn Cốt không khỏi rơi vào trầm tư, bắt đầu từ khi nào, đối thoại của hai người trở nên thân mật như vậy chứ?

Rốt cuộc, cái gì mới được coi là thích?

Trở lại Tây Hải, mọi việc lại trở về như bình thường. Vãn Cốt ngày ngày bận việc chính sự, Hạo Hoàng vẫn mang theo Vãn Tâm đi chơi khắp chốn.

Hôm nay Vãn Tâm chạy tới thư phòng Vãn Cốt, nằm bò lên đầu gối y, nghiêm túc hỏi: “Vương huynh, hôn là sẽ thành thân sao?”

“... Ai nói với đệ?”

“Hạo Nguyệt.” Nó chỉ chỉ hoa mai chí ở mi tâm mình: “Hạo Nguyệt hôn chỗ này đệ, huynh ấy nói hôn rồi thì phải thành thân với huynh ấy.”

Vương huynh, đệ thích Hạo Nguyệt.

“Thích?” Nhìn ánh mắt tràn đầy hồn nhiên của em trai nhà mình, Vãn Cốt nhất thời có phần bất lực, ngay cả Vãn Tâm cũng biết thích gì là...

Y đột nhiên nhớ tới hôm đó ở bên cầu dưới nhân gian, Hạo Hoàng nói: “Ta muốn hôn ngươi.”

Cảm giác ấm áp trên môi dường như lại ủa về.

Trên mặt nóng lên, tim đập dồn dập... Rõ ràng trước đây không có cảm giác này.

Chẳng lẽ là...

“Thái tử nguy rồi!” Binh tôm chạt vật xông vào thư phòng: “Bên ngoài, bên ngoài có một người mang theo một đoàn thiên binh tới Tây Hải!”

“Cái gì?!!!”

36. Chương 36: Hạo Hoàng Thiên – Thánh Chỉ

Hiên Viên đại đế là nghĩa đệ của Thiên đế, nắm đó chinh chiến tam giới cùng Thiên đế, vì thiên giới mà lập được công lao hiển hách, Thiên Đế tất nhiên là nhún nhường lão ba phần. Hiên Viên không dám bắt Hạo Hoàng hối tội, trong lòng lại khó chịu, liền bắt Tây Hải phải cho con gái lão một lời giải thích. Thiên Đế

muốn lên tiếng ngăn cản, cuối cùng vẫn ngậm miệng, dù sao cũng do Hạo Hoàng hủy hôn trước, làm phật lòng Hiên Viên.

Con cháu bất hiếu mà.

Nhưng trận ồn ào này, lại khiến Tây Hải xui xẻo.

Long Vương Tây Hải đứng trước cửa long cung, cung kính hành lễ với Hiên Viên đại đế, nói: “Cung nghênh Hiên Viên đại đế.”

Chẳng biết Hiên Viên đại đế tới đây, là có chuyện gì quan trọng?

Lúc này Hiên Viên lửa giận phừng phừng, sát khí phát ra quả thực chỉ muốn chấn động cả long cung.

“Bảo con trai ngươi ra đây.” Lão nói: “Không thì đừng trách bản tọa không khách khí với ngươi!”

Long Vương Tây Hải ngậy người: “Việc này... không biết Hiên Viên đại đế nói đứa con trai nào của tiểu tiên?”

“Tất nhiên chính là cái đứa không biết xấu hổ nhất nhà ngươi kia!”

Dám dụ dỗ đại thái tử thiên giới, khích bác hấn hủy hôn, khiến con gái của bản tọa mất hết mặt mũi, hôm nay bản tọa không giết hấn, thì quả thực trái với phép trời!

“Xem ra Hiên Viên đại đế muốn mạng của ta.” Một giọng nam vang lên, mọi người liền bị giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng thu hút. Vấn Cốt đi tới trước mặt Hiên Viên, không hề sợ hãi, y đầu tiên là cúi người chào, sau đó nói làm phiền Hiên Viên đại đế mang trận thế lớn như vậy, thực sự là không chịu nổi tiểu tiên nữa.

Hiên Viên nheo mắt lại đánh giá nam tử chỉ lan ngọc thụ trước mắt, hỏi: “Ngươi chính là Long thái tử Vấn Cốt?”

“Chính là tiểu tiên.”

“Vậy ra là ngươi.” Hiên Viên vung tay lên, nói: “Người đâu, bắt Long thái tử lại!”

Một đám thiên binh vây quanh Vấn Cốt, có hai người xông lên giữ vai Vấn Cốt lại. Vấn Cốt lại giãy ra khỏi bọn họ: “Nếu Hiên Viên đại đế muốn bắt ta, vậy đã có dụ lệnh của Thiên Đế chưa?”

“Cần dụ lệnh làm gì?”

Vấn Cốt cười lạnh một tiếng, nói tróc nã thần tiên trong tiên ban, cần phải có dụ lệnh của Thiên Đế, nếu không không ai được tự ý hành động.

Hiên Viên đại đế không biết điều này sao?

“Ngươi!” Hiên Viên bị y nói cho á khẩu không trả lời được.

“Vấn Cốt, không được vô lễ!” Long Vương Tây Hải vẫn còn kiêng dè thân phận của Hiên Viên, sợ chọc giận lão. Vấn Cốt lại gạt đầu với Long Vương, nói phụ vương yên tâm, nhi thần tự có chừng mực.

Y nói với Hiên Viên: “Hiên Viên đại đế muốn khiến tiểu tiên đi cùng ngài cũng được, có điều mong rằng ngài có thể đáp ứng một yêu cầu của tiểu tiên.”

Hiên Viên nhếch lông mày: “Yêu cầu gì?”

Vấn Cốt cười, nói: “Bất luận là lúc nào, Hiên Viên đại đế đều không được tổn hại đến con dân Tây Hải.”

Nếu ngài đáp ứng yêu cầu này của ta, tiểu tiên sẽ đi cùng ngài.

Long thái tử Tây Hải nói tài biện giỏi, cảnh ngộ như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh đối đáp. Hiên Viên đại đế tuy rằng tiên chức cao, lúc này lại có vẻ như cổ tình gây sự, trong lòng cực kỳ tức giận, bất đắc dĩ lão đành phải đáp ứng yêu cầu của Vấn Cốt.

Xoay người khom người bái Long Vương một cái thật sâu, Vấn Cốt nói: “Thời gian tới nhi thần không thể ở bên người, xin phụ vương hãy bảo trọng thân thể.”

Lão Long Vương rất hiểu nhân phẩm của con trai mình, biết y làm vậy là vì Tây Hải, trong lòng rất lo lắng: “Vấn Cốt, con...”

“Phụ vương yên tâm.” Vấn Cốt cố ý nói to: “Hiên Viên đại đế nhất ngôn cửu đỉnh, tiểu tiên tin được!”

Hiên Viên nghe vậy, trong lòng càng không vui: “Người đâu, đưa Long thái tử đi!”

“Khoan đã!” Một luồng ánh sáng trắng lóe lên, một bóng người rơi xuống trước mặt Vấn Cốt.

Vấn Cốt không khỏi mở to hai mắt, đại thái tử?!!

Hạo Hoàng mặc kim bào, đầu đội mũ châu ngọc, vừa nhìn liền biết là trang phục vào triều yết kiến: “Hiên Viên đại đế không có dụ lệnh của Thiên Đế đã tự ý bắt người, cũng quá coi thường thiên quy rồi nhỉ?”

Hiên Viên thấy người tới là Hạo Hoàng, trong lòng giật mình, có điều việc này vốn phải là Hạo Hoàng có lỗi với con gái lão, lão nói chuyện đương nhiên khí thế: “Việc tróc nã Long thái tử cũng là do đại thái tử, huống hồ cũng đã đại thành hiệp nghị với Long thái tử, đại thái tử còn có gì dị nghị?”

“Đại thái tử!” Vấn Cốt kéo tay áo hắn, y biết tính tình Hạo Hoàng, không chừng sẽ làm ra hành động quá khích nào đó, y cũng không muốn Hạo Hoàng phạm sai lầm vì mình.

Biết Vấn Cốt lo lắng cho mình, Hạo Hoàng chỉ hơi nghiêng đầu, đáp lại y bằng một nụ cười an tâm.

“Ta là tiểu bối không dám dị nghị gì với trưởng bối.” Hắn giơ quyển trục mình hoàng trong tay lên: “Có điều, dụ lệnh này của Thiên Đế, kẻ làm nhi tử ta đây, không dám làm trái.”

“Cái gì?!” Hiên Viên hoang mang: “Lẽ nào Thiên Đế có gì giao phó?”

Hạo Hoàng hừ một tiếng, xoay người nhìn về phía Vấn Cốt. hắn mở quyển trục: “Long thái tử Tây Hải Vấn Cốt nghe lệnh!”

Vấn Cốt sửng sốt một chút, sau đó quỳ xuống.

Người có mặt nhìn thấy dụ lệnh của Thiên Đế sắp ra, liền đồng loạt quỳ xuống.

Bất giác cười, Hạo Hoàng lớn tiếng đọc: “Yên bình của tam giới, cần có người tài đức. Long thái tử Tây Hải Vấn Cốt học rộng thông thái, là trụ cột của thế gian. Trẫm thưởng thức tài hoa đó, phong làm thượng tiên văn thư, đại biểu cho thiên giới tới Tây Thiên dự đại điển luận Phật.”

“Ơ?”

“Ồ cái gì mà ơ?” Hạo Hoàng nháy mắt với y: “Còn không mau tiếp chỉ?”

“A... Đa tạ Thiên Đế ân điển!”

Cúi đầu hành lễ, tiếp nhận thánh chỉ, trong lòng Vấn Cốt lại hoảng hốt, Thiên Đế đang yên đang lành, sao lại phong ta làm thượng tiên chứ?

Chẳng lẽ là...

“Nếu Long thái tử đã là thượng tiên văn thư, thì nên mau chóng tới Tây Thiên đi, nếu để lỡ mất thời gian đại điển Luận Phật thì không hay đâu.” Hạo Hoàng tiện đà nói với Hiên Viên: “Không biết Hiên Viên đại đế còn có chuyện gì khác không?”

Lúc này Hiên Viên đã sớm giận đến trắng cả mặt, dụ lệnh của Thiên Đế phong Vấn Cốt làm thượng tiên, lại để cho y đại diện cho thiên giới đến Tây Thiên luận Phật, nếu lão bắt Vấn Cốt, thì chính là không tuân theo Thiên Đế, còn kết thù oán với Tây Thiên.

“Sau đó người liền lôi con rồng nhỏ này đến chỗ ta?”

“Vâng.”

Cửu Gia nhìn Hạo Hoàng và Vấn Cốt quỳ trước mặt mình, nhất thời cảm giác được độc hỏa công tâm, cục phiên toái lớn mang theo cục phiên toái nhỏ tới gây phiền phức cho y, người nói có phiền hay không đây?!!

“Cậu ơi!” Hạo Hoàng lấy lòng y: “Cháu cũng là cùng đường bí lối, xin cậu giúp đỡ.”

“Xin ta giúp đỡ?” Cửu Gia cười lạnh một tiếng, nói đại thái tử ngài bản lĩnh nhường nào, ngay cả dụ lệnh của Thiên Đế cũng dám giả truyền, còn cần ta giúp đỡ?

Vừa nói đến chuyện này, Hạo Hoàng hơi nghẹn lời: “Cháu... còn không phải là cháu sợ Vãn Cốt bị lão già Hiên Viên kia đưa đi hay sao? Cậu cũng biết Hiên Viên đại đế là ai mà, nếu Vãn Cốt bị lão đưa đi, còn không phải bị bầm thây vạn đoạn...”

“Vậy người có nghĩ đến chuyện giả truyền dụ lệnh Thiên Đế là xúc phạm luật trời không, lão Thiên Đế của người có tha cho người không?!”

“Cậu! Cậu thực sự thấy chết mà không cứu sao?”

Vãn Cốt thật sự không nhìn nổi hai người này đấu khẩu nữa, cúi người nói: “Là Vãn Cốt không tốt, mang đến nhiều phiền toái cho Thiên Tôn và đại thái tử. Tội vạ này Vãn Cốt tự mình gánh chịu, xin Thiên Tôn đừng trách đại thái tử.”

“Vãn Cốt, không cần phải nói nhiều với loại người tâm địa sắt đá này nữa!” Hạo Hoàng cũng nổi nóng, hấn nói một mệ cho Thiên Tôn Ti Mậu còn tự xưng là thanh cao, khác với đám thần tiên mặt lạnh, vậy mà ngày ngày vẫn treo luật trời trên mép đầy thôi, tiểu nhân dối trá!

“Người nói ai tiểu nhân dối trá?!” Cửu Gia đập bàn, bàn gỗ lim lập tức vỡ thành hai mảnh.

Hạ Lan đứng bên cạnh thấy vậy, lập tức mở miệng nói: “Cửu Gia đừng tức giận, đại thái tử chỉ là nôn nóng cứu người, hấn lòng dạ trẻ con, người đừng chấp nhặt với hấn.” Hấn chuyển sang nói với Hạo Hoàng: “Mấy ngày nay Cửu Gia hao tâm không ít vì người, ngay cả chỗ Thiên Đế cũng phải qua lại nhiều lần, đại thái tử không được hiểu lầm Cửu Gia như thế.”

Vãn Cốt cũng kéo kéo tay áo Hạo Hoàng, ý bảo hấn đừng nói những lời phản nghịch như thế nữa.

Hạo Hoàng bình tĩnh lại, hấn nén giận, nhỏ giọng nói: “Hạo Hoàng nói năng lỗ mãng, đừng chạm đến cậu, xin cậu đừng trách cứ.”

Hạ Lan vuốt lưng cho Cửu Gia, Cửu Gia cũng xuôi xuôi, y thở dài một tiếng: “Cũng không phải là không thể giúp người.”

“Dạ?”

“Thiên đạo hữu tình nhưng khó giữ.” Y nhìn về phía Vãn Cốt: “Nói thẳng ra, bản tôn không hề cảm thấy người và Hạo Hoàng có chân tình.”

Nếu Hạo Hoàng nói các người tình bền hơn kim, vậy thì vào luân hồi địa phủ xem thử xem, nếu trải qua thất tình lục dục ở nhân gian, bản tôn nhất định sẽ nghĩ cách giúp các người thuyết phục Hiên Viên.

“Vậy cứ như thế cũng được.” Hạo Hoàng nói: “Cậu không được đổi ý đâu đấy!”

“Không đổi ý.” Cửu Gia nhận trà trong tay Hạ Lan nhấp một ngụm: “Người vẫn nên trông nom tốt rông nhỏ của người thì hơn.”

“Cháu nhất định sẽ chứng minh cho cậu thấy, cháu và Vãn Cốt thực lòng yêu nhau!”

Hấn nắm chặt tay Vãn Cốt, lại không phát hiện ra ánh mắt lo lắng của Vãn Cốt.

37. Chương 37: Hạo Hoàng Thiên – Nhân Đạo (thượng)

Một tắc tương tự ngàn vạn tâm tình, nhân gian không có nơi sắp đặt.

Hấn Vô Thường thấy đại thái tử thiên giới mang theo Long thái tử Tây Hải tới địa phủ, quả thực toát mồ hôi lạnh. Tuy Thiên Tôn Ti Mậu đã sớm bảo người thông báo một tiếng, nhưng hai vị này một là tôn quý trên trời, một là chủ tử dưới biển, đều không phải là người đám tiểu thần âm phủ như hấn có thể chọc nổi.

Bảo ta chiếu cố hai nhân vật lớn này, Cửu Gia quả thật là coi trọng Tạ Tất An ta.

Bất đắc dĩ thở dài, Hắc Vô Thường nghênh đón, khom người nói: “Tiểu thần Hắc Vô Thường ra mắt đại thái tử và Long thái tử.”

Thấy Hắc Vô Thường hành lễ, Vãn Cốt vội nói: “Luận về tiên vị Tạ gia còn cao hơn tại hạ, thể này thực sự là làm khó tại hạ rồi.”

“Long thái tử là chân long chi thân, thân phận tôn quý, tiểu thần phải dùng lễ này.”

“Việc này...”

“Ha ha, bản thái tử và Vãn Cốt với Tạ gia thực sự là mới gặp đã thân.” Hạo Hoàng ghét nhất mấy kiểu chào hỏi này, vội vàng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người: “Thiên Tôn Ti Mật bảo bản thái tử tới luân hồi nhìn xem, phiên Tạ gia chiếu cố.”

“Chuyện Thiên Tôn đại nhân dặn dò, tiểu thần nhất định sẽ không sơ suất.” Hắc Vô Thường người đưa tay, nói mời hai vị đi theo ta.

Địa phủ không vắng lặng cao quý như thiên giới, càng không náo nhiệt vui tươi như nhân gian. Quý mị như sương mù lúc ẩn lúc hiện, nháy mắt họ tới gần liền biến mất, nhưng để lại từng đợt khí lạnh. Tuy Vãn Cốt từ trước đến nay tâm tư kiên định, lúc này cũng bị quỷ ảnh bay tới bay lui dọa cho tâm thần không yên. Y vốn sinh ra trong biển, thân thể lạnh lẽo, địa phủ âm trầm, lại dạy y biết rùng mình.

Đột nhiên âm áp vây quanh, y nghiêng đầu sang, Hạo Hoàng choàng áo của mình lên người Vãn Cốt.

Thấy đôi con ngươi bằng lam của Vãn Cốt nhìn mình chằm chằm, hắc liền bật cười, dịu dàng hỏi: “Còn lạnh không?”

Vãn Cốt sững sốt một chút, sau đó lắc đầu. Hạo Hoàng vẫn sợ chưa đủ, ôm lấy vai y: “Không sao, có ta đây.”

Rõ ràng không cần đối phương hứa hẹn điều gì, Vãn Cốt cũng không biết đối phương muốn hứa hẹn điều gì, nhưng những lời này lại khiến trái tim vẫn treo lên của Vãn Cốt hạ xuống. Âm áp từ ngón tay truyền đến theo máu lan đi toàn thân, ngay cả trong lòng cũng dâng lên một tình cảm ấm áp.

Y đột nhiên cảm thấy mặt nóng lên.

Ta... làm sao vậy?

Theo sau hai người khênh khênh ta ta, Hắc Vô Thường coi như không thấy gì. Đến khi họ tới đường luân hồi, liền thấy dưới đất có vô số chỗ rẽ, phát ra ánh sáng có màu sắc khác nhau.

Lục đạo luân hồi, thiên đạo, nhân đạo, a tu la đạo, súc sinh đạo, ngạ quỷ đạo, địa ngục đạo.

“Sinh linh thế gian sau khi chết sẽ nhập luân hồi tại đây.” Hắc Vô Thường chậm rãi mở miệng: “Rơi vào ngã rẽ khác nhau, sẽ gặp số phận khác nhau.”

Chẳng biết hai vị muốn xem đường nào?

“Nếu Cửu Gia bảo bản thái tử tới nhìn vui buồn hợp tan của nhân gian, vậy đương nhiên là đi xem nhân đạo rồi.”

“Được rồi.” Hắc Vô Thường chia hai cái còi giao cho Hạo Hoàng và Vãn Cốt, nói hai vị ẩn thân, tiểu thần sẽ làm phép đưa hai vị tới nhân đạo du lịch, nếu muốn ra ngoài, thì thổi còi lên.

Ngắm nghía cái còi trong tay, Hạo Hoàng cười nói với Vãn Cốt: “Thứ này thật tinh xảo, quay về ta bảo thợ khéo tay trên thiên cung làm một cái giống hệt tặng người nhé?”

Vãn Cốt lại nhú mày, nói: “Đại thái tử đừng làm bừa nữa.”

“Không làm bừa không làm bừa.” Biết tính tình Vãn Cốt nghiêm túc, Hạo Hoàng không trêu ghẹo y nữa. Nắm lấy tay Vãn Cốt, Hạo Hoàng nói chúng ta đi thôi.

Bất tri hồn dĩ đoạn, không hữu mộng tương tùy.*

(*Hai câu trong bài từ “Nữ quan tử – tứ nguyệt thập thất” của đại thi nhân Vi Trang đời Đường. Đại ý bài từ: Hôm nay là mười bảy tháng tư, ngày này năm ngoái là lúc chia tay chàng. Lúc đó trước mặt chàng giả bộ cúi đầu, thực ra là để giấu đi nước mắt. Sau khi xa cách chàng chẳng ai hiểu thấu nỗi đau khổ của thiếp, đêm đêm chỉ có thể đi theo chàng trong giấc mộng. Nỗi lòng ấy ngoài trăng sáng nơi chân trời ra, thì chẳng có ai biết.)

Chẳng biết trời nổi trận mưa từ lúc nào, Hạo Hoàng che cho Vắn Cốt đến một đình nghỉ mát tránh mưa, lại thấy trong đình đã có hai vị nam tử trẻ tuổi ngồi từ trước. Một vị áo xanh, một vị áo dài màu xám, đều là trang nam nhi tuấn tú. Họ ngồi đối diện nhau, nhưng đều nhìn về bầu trời xám xịt, không ai nói gì.

Hạo Hoàng và Vắn Cốt hiểu kỳ, liền đi tới, hai người họ hiện đang ẩn thân, phàm nhân đương nhiên là không nhìn thấy họ, cũng không nghe thấy họ nói.

Dựa vào cây cột trong đình nghỉ mát, Hạo Hoàng chỉnh lại tóc mái bị nước mưa làm ướt nhẹp, đột nhiên một thứ lạnh lạnh chạm vào mi tâm mình, ngẩng đầu lên, liền thấy Vắn Cốt đang dùng ống tay áo khế lau trán cho hắn.

“Tay người lạnh quá.” Miệng hắn thì nói vậy, nhưng lại đem bàn tay Vắn Cốt dán lên mặt, ý cười càng đậm.

Tay Vắn Cốt cứng đờ, lập tức cảm thấy trong lòng rung động, liền rút tay về.

“Vắn còn giận à?” Người nói lời này không phải Hạo Hoàng, mà là nam tử áo dài xám, chỉ thấy hắn nói với nam tử áo xanh: “Trẫm thừa nhận trẫm không nên gạt người, nhưng trẫm cũng là bất đắc dĩ. Trẫm là thiên tử, không thể bại lộ thân phận ở dân gian, người là con cháu danh tướng, hẳn là hiểu điều đó.”

Có chuyện gì, thì cứ nói với trẫm là được, vì sao chưa nói tiếng nào đã bỏ đi, có biết trẫm tìm người nóng ruột thế nào không?!!

“Thì ra là nợ tình ái của tiểu hoàng đế nhân gian.” Hạo Hoàng nói.

Vắn Cốt không tiếp lời, y nhìn về phía nam tử áo xanh kia, liền thấy y nhú mày, im lặng không lên tiếng.

Nhìn người đối diện không hề nhúc nhích, hoàng đế thở dài: “Dực Diêu, người cứu trẫm một mạng, trẫm mang lòng cảm kích. Ở lại đây đi, để trẫm có thể báo đáp ơn cứu mạng của người.”

Không phải người muốn rong ruổi sa trường, làm một vị tướng tài sao? Trẫm có thể thỏa mãn nguyện vọng của người, cho người thăng quan tiến chức vàng bạc của nả, chỉ cần người ở lại.

“Bệ hạ quá lời rồi.” Nam tử áo xanh mở miệng, nét mặt lại sáng lớn không sờn: “Thần không có công lao gì, không nhận nổi ban thưởng như thế.”

“Dực Diêu... Vì sao người lại tránh né trẫm?”

Rốt cuộc là vì sao, sau khi trở về từ Côn Lôn người liền lạnh lùng với trẫm như vậy? Không phải người đã đồng ý với trẫm sẽ ở lại bên cạnh trẫm sao, vì sao bây giờ lại đổi ý?

“Khi đó thần không biết thân phận của bệ hạ, mới nói những lời quá phận. Thần...”

“Nhìn vào mắt trẫm mà nói!” Không đợi Dực Diêu nói hết, hoàng đế đã lớn tiếng cắt ngang y. Dực Diêu cả kinh, vô ý thức quay đầu lại. Vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ, khóe mắt hoàng đế ửng đỏ. Hắn nhìn chăm chăm vào Dực Diêu, đợi y mở miệng, nhưng lại chậm chạp không nghe thấy giọng nói của y.

Cứ nhìn nhau như vậy một hồi, rốt cuộc hắn bỏ thái độ xuống trước.

“Dực Diêu.” Hắn nhẹ giọng gọi y: “Đừng đi.”

Ở lại bên cạnh trẫm, trẫm cần người.

Chỉ một câu này, đã khiến nội tâm của Dực Diêu không nghe theo bản thân.

“Thần... tuân chỉ.”

“Tiểu hoàng đế này quả là may mắn, giữ được tiểu tình nhân của mình.” Thấy hai người sóng vai đi, trong lòng Hạo Hoàng rất vui vẻ, hắn chỉ vào bóng lưng của hai người nói với Vắn Cốt: “Người nhìn kia, hai người này tình sâu nghĩa nặng, coi như trải qua khó khăn, đến cuối cùng cũng nắm tay bầu bạn.”

Người cũng đồng ý với ta, nếu mai sau có xảy ra mâu thuẫn, cũng không được rời khỏi ta. Người cũng phải ở bên cạnh ta, vì ta cần người.

Khi Hạo Hoàng nói lời này không hề nhìn y, Vắn Cốt lại cảm giác được có một ánh mắt sâu sắc nhìn vào mình, rõ ràng dịu dàng như nước, nhưng lại giống như lửa cháy đốt bản thân ra một cái lỗ.

Đột nhiên hơi ngưng ngừng, y ho khẽ một tiếng: “Nếu đã gặp được hai người này, vậy thì chúng ta giúp họ kết duyên đi.”

Cười nắm lấy tay Vắn Cốt, Hạo Hoàng nói tiếng được.

38. Chương 38: Hạo Hoàng Thiên – Nhân Đạo (hạ)

Thần tiên vào đạo luân hồi, vừa đi là ngàn vạn năm. Đến khi họ đến hoàng cung, đã qua năm mùa xuân thu.

“Bệ Hạ, Dương Đỉnh là hậu nhân phản tặc, không thể giữ lại!”

“Bệ Hạ đã ra lệnh tru di cửu tộc Dương gia, nếu để lại Dương Đỉnh, sợ là sẽ khiến người đời chỉ trích!”

“Cựu thần khẩn cầu bệ hạ chỉ, lập tức xử tử Dương Đỉnh!”

“Các người đủ chưa?” Vỗ lên long y, hoàng đế lúc này giận dữ khó kìm, thân thể của hắn run lên vì phẫn nộ: “Các người muốn ép trẫm giết y bằng được sao?!”

Thần tử dưới đường đồng loạt quỳ xuống, cao giọng hô: “Xin bệ hạ nghĩ lại!”

Hạo Hoàng và Vắn Cốt hai mặt nhìn nhau, không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Dương Đỉnh là con trai của nghịch thần Dương Triêm, Dương Triêm muốn mưu triều soạn vị, bị hoàng đế biết được. Hoàng đế hạ lệnh tru di cửu tộc Dương Triêm, để lại một mình Dương Đỉnh.”

“Ta nghe nói, Dương Đỉnh trước là thị vệ thiếp thân của bệ hạ, cả ngày lẫn đêm đều ở bên người hoàng đế, chỉ sợ là bệ hạ luyện tiếm tình cảm đó.”

“Ta cũng thấy thế, người xem, mấy hôm trước lúc bệ hạ tới thăm, mở miệng ra là thân thiết gọi Dục Diêu, Dương Đỉnh thì bộ dạng lạnh lùng hờ hững, đúng là ăn tim hùm gan báo.”

Mấy người lính phụ trách trông coi Dương Đỉnh bị giam giữ trong địa lao, hoàng đế ra lệnh không được dùng hình với Dương Đỉnh, ngoại trừ yêu cầu thả y đi thì đều gắng sức làm hài lòng. Nhưng Dương Đỉnh ngày ngày ngay cả một lời cũng không nói, bọn họ cũng chẳng có việc gì để làm. Phỏng đoán thánh ý trở thành thú vui của họ, dù sao cũng là lần đầu tiên thấy hoàng thượng quan tâm đến một người như thế. Phải biết rằng lần trước hoàng đế nhốt hoàng đệ của mình ở đại lao, vẫn hạ lệnh dùng cực hình, cuối cùng Tề Vương bị thiêu chết.

Đối với huynh đệ của mình còn ra tay tàn nhẫn như thế, mà lại không nỡ giết một tên loạn thần tặc tử, thật sự khiến người khác hoang mang.

“Cơ mà chung quy vẫn phải xử tử Dương Đỉnh thôi.” Một binh sĩ nói: “Hắn là con trai của Dương Triêm, ta nghe nói thời gian này đại thần trong triều tấu sớ lên, đều khuyên bệ hạ xử tử hắn. Bệ hạ quyền cao chức trọng thế nào, cũng không thể mặc kệ mặt mũi của triều thần được.”

Ánh mặt trời rơi lên mũi chân Vắn Cốt, nhưng Vắn Cốt lại chẳng hề cảm thấy ấm áp. Y nhú mày, lộ ra vẻ lo lắng. Hạo Hoàng thấy y như vậy, liền biết trong lòng y đang nghĩ gì.

“Đừng lo lắng.” Hắn kéo tay Vắn Cốt, siết chặt lại.

Hạo Hoàng gật đầu, nói không phải chúng ta tới kết duyên cho hai người họ sao?

Bản thái tử đương nhiên là có cách.

“Cách gì?”

“Người đi theo ta.”

Lúc này trong Tử Thần Điện, các triều thần đang dâng thư cho hoàng thượng, yêu cầu xử tử Dương Đỉnh con trai nghịch tặc. Hoàng đế bị bọn họ chọc giận đến đau đầu, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

“Trẫm sớm muộn gì cũng bị các người chọc cho tức chết!” Chỉ mới qua năm năm, vị đế vương trẻ tuổi ấy lúc này lại mang theo vẻ tang thương. Hắn hất chỗ sớ đám người tấu lên xuống mặt đất, đám đại thần kia lại vẫn không chịu từ bỏ.

“Bệ hạ không thể vì nhân từ nhất thời, mà làm ra quyết định hoang đường được!”

“Chúng thần là nghĩ cho giang sơn xã tắc, khẩn cầu bệ hạ suy xét lại!”

“Cựu thần xin bệ hạ nghĩ lại!”

“Các người... các người!”

“Khởi bẩm bệ hạ, thái sử giám ngũ quan Bảo Chương Chính có chuyện quan trọng cầu kiến!”

Thái sử giám là chức quan xem sao bốc quẻ, bình thường đều nói mấy thứ thần thần quỷ quỷ kỳ quặc. Hoàng đế xoa mi tâm, không nhận được nói: “Những lúc thế này, ông ta tới làm gì?!”

Tiểu thái giám tới thông báo bị giọng điệu của hoàng đế dọa sợ run cả người, dập đầu lấp bắp trả lời, người kia nói có liên quan đến Dương Đỉnh.

Hoàng đế nghe hai chữ “Dương Đỉnh”, liền lập tức cho người vào. Bảo Chương Chính đi vào còn chưa kịp hành lễ đã quỳ rạp xuống đất, hô lên: “Bệ hạ, Dương Đỉnh là tướng tinh hạ phạm, không thể giết được!”

“Cái gì?”

“Cho nên đại thái tử liền ngụy tạo một mảnh tinh tượng, không để cho hoàng đế nhân gian kia giết ái nhân của mình?”

“Ừm.” Ra khỏi nhân đạo, Hạo Hoàng nói những gì mắt thấy tai nghe cho Hắc Vô Thường, hắn vô cùng đặc ý nói, cách này của bản thái tử không tệ chứ?

Thực ra người sáng suốt đều có thể nhìn ra, hoàng đế vốn không nỡ giết Dương Đỉnh, hắn chỉ là thiếu một cái cớ, thế là bản thái tử liền cho hắn cái cớ đó. Thế nào, bản thái tử cũng là làm một chuyện tốt đấy chứ?

Nói xong hắn nhìn về phía Vấn Cốt, vẻ mặt giành công. Vấn Cốt cười cười, gật đầu nói: “Đại thái tử quả là anh minh thần võ, tâm địa thiện lương.”

“Ta biết ngay mà, Vấn Cốt nhất định sẽ khen bản thái tử.”

Hai người trước mắt khanh khanh ta ta, hạnh phúc biết bao, lại không hề nhìn thấy mặt Hắc Vô Thường nín nhịn đến phát xanh. Hắn ho khê một tiếng, mới khiến hai người chú ý.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Hạo Hoàng tâm trạng tốt, đối với người bên cạnh tự nhiên cũng sinh ra chút hòa khí, hắn nói quên mất Tạ Gia cô gia quả nhân đã lâu, không để ý đến cảm nhận của Tạ Gia, xin Tạ Gia thứ lỗi.

Nhìn bộ dạng cười híp mắt của đại thái tử, Hắc Vô Thường làm thế nào cũng cảm thấy lời này của đối phương nghe vào đáng ghét đến sợ.

Có điều bây giờ không phải là lúc nghĩ đến mấy chuyện đó, kéo Hạo Hoàng và Vấn Cốt muốn đi vào đường luân hồi lần nữa. Hạo Hoàng giật mình, vừa muốn mở miệng ồ ào, đã bị Vấn Cốt ngăn lại.

Vấn Cốt hỏi: “Chúng ta vừa mới trở về từ nhân đạo, không biết vì sao Tạ Gia lại muốn cho chúng ta quay lại?”

“Bởi vì hai vị đã làm ra chuyện thừa thãi.” Giọng nói của Hắc Vô Thường lạnh đi mấy phần, nghe vào hơi nghiêm trọng.

Hạo Hoàng không hiểu: “Chuyện thừa thãi?”

Sao lại thế?

“Bởi vì Dương Đĩnh nên chết, các ngài lại khiến cho y sống.”

Năm đó Ngọc Kỳ Lân thiên cung và Xà Yêu mền nhau, vi phạm luật trời, thiên đế trách phạt, cho Ngọc Kỳ Lân và Xà Yêu trải qua hàng ngàn hàng vạn kiếp luân hồi, mỗi đời mỗi kiếp chỉ có thể là địch, không được thành duyên thuộc. Nếu Xà Yêu sinh ra làm thỏ khôn thì Kỳ Lân sẽ là ưng săn mồi; Nếu Xà Yêu sinh ra làm chim trĩ, thì Kỳ Lân sinh ra làm bút lông, đời đời kiếp kiếp đều không được sống thọ. Đời này, Ngọc Kỳ Lân chuyển thể thành hoàng đế nhân gian, mà Xà Yêu kia chuyển thể thành Dương Đĩnh. Vốn Dương Đĩnh đã chết, luân hồi đời này coi như kết thúc. Hôm nay các ngài trái với lệnh trời, giữ Dương Đĩnh lại, chỉ sợ sẽ gây ra tai họa!

“Tai họa?”

Đến khi vào lại nhân đạo, qua mười năm, nhân gian đã là cảnh tượng khác: Trên đường lưu dân chạy tứ phía, khắp nơi đều là tiếng khóc than, thi thể la liệt trên mặt đất, có người ăn mặc như binh sĩ giờ đại đao trong tay lên, không chút do dự đâm về phía trẻ em và phụ nữ.

Đây là...

“Chiến tranh.” Hắc Vô Thường bấm ngón tay tính toán, sau đó mặt không biểu cảm nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi?” Hạo Hoàng nói: “Không phải chúng ta đi tìm Hoàng Đế và Dương Đĩnh sao?”

Hắc Vô Thường lại lắc đầu, nói không cần tìm nữa.

Dương Đĩnh đã bị hoàng đế giết chết.

Trận chiến này, chính là do hai người họ gây ra.

“Sao lại thế...”

Tiếng hét to tê tâm liệt phế như kiếm sắc đoạt mạng, thoáng cái đâm vào lòng Hạo Hoàng. Hắn hơi luống cuống, nhìn về phía Vãn Cốt xin giúp đỡ, Vãn Cốt lại chỉ nhìn về phía ánh lửa đang chiếu sáng nửa bầu trời.

Y không cảm giác được, Hạo Hoàng đang run rẩy.

39. Chương 39: Phiên Ngoại (ngọc Kỳ Lân X Thanh Xà)

Đêm nay, bóng đen thâm trầm. Đám mây như một nét mực quét qua chân trời, bỗng nhiên một tiếng cá nhảy, phá tan sự yên lặng, nhưng một khắc sau lại rơi vào trong nước, trở về sự im lìm. Lúc này phủ tướng quân lại vô cùng nóng nảy, Dương Đĩnh Dương đại tướng quân đánh hạ liên tiếp bảy tòa thành trì của Đột Quyết, lập được đại công, hoàng thượng phong thưởng cho y rất nhiều. Đêm nay còn đặc biệt mở tiệc chiêu đãi quần thần trong phủ tướng quân, nói là đón gió tẩy trần cho Dương tướng quân.

Nhiều đại thần trong triều cùng phe với Lý Diệc Cốc, đương nhiên là không thân với Dương Đĩnh, Dương Đĩnh là con trai của thủ lĩnh phản quân Dương Triêm, năm đó bức vua thoái vị ở Cửu Tiêu Điện, Dương Triêm thua, tự vẫn ngay tại trận. Lúc đó Dương Đĩnh còn là thị vệ của Yến Tuân, theo lý Dương Đĩnh hẳn là bị áp giải vào thiên lao, đợi ngày xử trảm. Thế nhưng hoàng đế Yến Tuân lại giữ lại cho y một mạng, còn để y vào quân đội, ra trận giết địch. Dương Đĩnh liền tạo dựng sự nghiệp, lần lượt nhận được phong thưởng, làm đến đại tướng quân.

Cử hành yến tiệc cho loạn thần tặc tử, quả là không hợp lễ pháp tổ tông, Nhưng Yến Tuân ra lệnh, đại thần lại không thể không nghe, trên bàn rượu mặt mày rạng rỡ nâng chén cộng ẩm với Dương Đĩnh, trong lòng lại không biết có bao nhiêu khó chịu.

“Dương tướng quân anh dũng thần võ, thực sự là tướng tinh hạ phàm!”

“Dương tướng quân là công thần của Đại Khánh ta!”

“Dương tướng quân...”

“Dương tướng quân...”

Dương Đĩnh không thích những lời a dua nịnh hót này, nhưng nể mặt mũi hoàng thượng, chỉ đành đáp lại từng chén. Y dùng khước mắt liếc trộm vị ngồi để vị, Yến Tuần đang một tay chống đầu, vẻ mặt tươi cười nhìn y. Đường như chú ý thấy ánh mắt y, ý cười ở khóe miệng hằn càng sâu, đôi mắt long lánh ánh nước.

Tim y chợt loạn nhịp, cuống quýt thu hồi ánh mắt của mình.

Thấy Dương Đĩnh như vậy, trong lòng Yến Tuần âm ỷ không vui, trầm đàng sớ đến vậy sao?

Bưng ly rượu lên, hắn đột nhiên nói: “Hôm nay là yến tiệc đón tiếp Dương tướng quân, trẫm có lời muốn nói.”

Mọi người yên lặng lại, liền thấy Yến Tuần đi xuống khỏi chỗ ngồi, đến trước mặt Dương Đĩnh: “Dương ái khanh, chén này trẫm mời người.”

Dương Đĩnh lộ ra vẻ mặt khó xử, nhưng vẫn đồng ý: “Đa tạ bệ hạ.”

Đang lúc y muốn nhận lấy chén rượu, giọng nói của Lý thừa tướng lại vang lên. Lão nói bệ hạ tuyệt đối không được, ngài là hoàng thượng, làm sao có thể mời một hạ thần chứ?

“Làm sao không được?” Mắng Lý Diệc Cốc, Yến Tuần nói Dương tướng quân là công thần của Đại Khánh ta, trẫm mời y, là để bày tỏ lòng khen ngợi, có gì mà không thể?”

Hay là, Lý ái khanh cảm thấy, trận chiến với Đông Man Tử không nên đánh?!!

“Việc này... Lão thần không có ý đó.”

“Trẫm thấy Lý ái khanh cũng mệt rồi, không bằng về nghỉ sớm một chút.” Hắn không hề khách khí: “Để những người trẻ tuổi nâng cốc nói chuyện vui vẻ đi.”

Lý Diệc Cốc khó chịu trong lòng, nhưng cũng chỉ đành cúi người đồng ý, nói: “Lão thần tuân lệnh.”

Yến Tuần giãn đầu mày, đang định xoay người nói chuyện với Dương Đĩnh, ly rượu trên tay lại bị Dương Đĩnh giằng lấy, y ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, mặt không biểu cảm nói: “Đa tạ bệ hạ ban thưởng rượu.”

Chẳng biết tại sao, Yến Tuần luôn cảm thấy những lời này nghe vào cắn lòng đến hoảng.

Sau tiệc tối, mặc dù không có lão Lý Diệc Cốc đáng ghét, nhưng Dương Đĩnh cũng không vui vẻ. Y nhận từng ly từng ly uống rượu, không nói gì, cũng không cười. Người khác hư tình giả ý bên tai y, y cũng không muốn nghe. Mãi đến lúc sau, y cảm thấy mọi thứ trước mắt mờ mờ không rõ, mới phát hiện, mình say rồi.

Được thôi, nếu có thể cứ thế say bất tỉnh, cũng là chuyện tốt.

Nhưng tụy sinh mộng tử nào có đơn giản như vậy?

Lúc tỉnh lại, đã ở trong phòng ngủ của mình. Hạ nhân hầu hạ trong phòng không thấy đâu, chỉ có Yến Tuần ngồi bên giường, lau trán cho y. Thấy y tỉnh lại, Yến Tuần cười hỏi: “Khanh cảm thấy thoải mái hơn chưa?”

Thình lình bật dậy, Dương Đĩnh đứng lên hành lễ: “Thần tội đáng muôn chết!”

“Người đang nói linh tinh gì vậy?” Hắn đỡ lấy vai Dương Đĩnh: “Người vừa lập được chiến công, trẫm thưởng cho người còn không kịp, sao lại nói đáng chết chứ?”

“Thần trong tiệc rượu không biết tiết chế, còn phiền bệ hạ đến trông nom tội thần, đã kinh động thánh giá, là lỗi của thần.”

“Là trẫm muốn ở lại chăm sóc người, người sai chỗ nào?”

Hay là, người cho rằng trẫm sai?

“Thần... thần không có ý đó.”

“Dực Diêu.” Yến Tuần khẽ gọi: “Người quả nhiên lạnh nhạt với trẫm.”

Trầm vốn muốn mượn bữa tiệc này để khiến người vui vẻ, nhưng quên mất rằng người không thích náo nhiệt, khiến người thêm phiền não.

Trầm từng nói, muốn mang những gì tốt nhất đến cho người, nhưng lại nuốt lời.

“Dục Diêu, trách trầm sao?”

Tiếng ngọc lọt vào tai, mỗi tiếng “Dục Diêu” lại khiến tâm trạng Dương Đỉnh khó yên. Lúc trước y cứu Yến Tuần rơi xuống vách núi, công hấn trở về nhà tranh trên núi, sau đó hai người sớm chiều ở chung, nảy sinh tình cảm.

“Ta là Dương Đỉnh, tự là Dục Diêu.”

“Dục Diêu? Là Dục Diêu trong dục diêu diêu kỳ tả hữu sao?”

“Ừm.”

Yến Tuần cười, kéo tay Dương Đỉnh, nói Dục Diêu, người nhất định sẽ giương cánh bay cao, bay xa vạn dặm.

Đáng tiếc hôm nay không còn là năm đó, ta cũng không bay được nữa.

“Thần chưa từng trách bệ hạ.”

“Thật sao?” Yến Tuần còn muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc không mở miệng.

Dương Đỉnh thấy hấn tịch mịch như vậy, không khỏi sinh lòng áy náy, y vươn tay, xoa chân mày Yến Tuần.

Cảm thấy mi tâm hơi ấm áp, Yến Tuần nghiêng đầu đi.

“Bệ hạ gần đây luôn nhíu mày.” Dương Đỉnh cười nói: “Bệ hạ có chuyện gì không vui sao?”

Nếu bệ hạ lo lắng về việc phòng thủ biên cương, hai ngày nữa thần sẽ đi tuần tra.

“Trầm lo lắng cho người.” Nắm lấy tay đối phương, Yến Tuần nắm chặt đầu ngón tay của Dương Đỉnh trong lòng bàn tay. Khác với bản thân thể hàn trời sinh, tay của Dương Đỉnh luôn ấm áp, giống như con người y, tựa ánh trăng sáng, lẳng lẽ rơi vào lòng Yến Tuần, không hề khoa trương, nhưng vừa nhìn thấy liền không thể quên.

Hấn thừa nhận, lúc trước giữ Dương Đỉnh ở lại bên người mình là có tư tâm, hấn cần một người giúp đỡ đắc lực tới kiềm chế thế lực cũ của tiên đế, mà Dương Đỉnh dũng mãnh thiện chiến, tính tình khảng khái, cực kỳ thích hợp. Lúc đầu hấn không thể hoàn toàn tin nhiệm Dương Đỉnh, từ nhỏ sinh ra trong nhà đế vương, hấn đương nhiên có tính đa nghi, huống hồ lúc đầu rõ ràng Dương Đỉnh còn không muốn ở lại, hiện giờ lại quyết một lòng bán mạng cho hấn, làm sao có thể là thật lòng?

Thế nhưng thời gian dần dần trôi đi, lòng người cũng sẽ thay đổi. Mãi đến khi hoàng đệ Yến Vân hấn tín nhiệm nhất chết trong một trận hỏa hoạn, hấn mới biết hấn đã sớm là cô gia quả nhân.

Ngày ấy hấn đứng trước hồ sen rất lâu, một trận gió rét thổi tới, hấn co người lại. Trên vai chợt trĩu xuống, truyền đến cảm giác ấm áp, Dương Đỉnh khoác một chiếc áo lông lên người Yến Tuần, sau đó lùi về sau vài bước, cúi đầu xuống, trầm mặc không nói.

Yến Tuần sững sốt một chút, quay đầu lại, quần chặt áo lông lại.

“Đây là nơi lúc trước trầm và Vân đệ thường hay chơi đùa.” Hấn đột nhiên mở miệng: “Vân đệ luôn quần lấy trầm bắt vớt cá vàng trong hồ cho đệ ấy, trầm cưng chiều, liền xuống hồ. Nhưng khi đó trầm cũng là một đứa trẻ, vốn không biết bơi, thiếu chút nữa mất cả mạng. Vân đệ sợ hãi gào khóc, nói sau này nhất định sẽ bảo vệ hoàng huynh, không để trầm mảy may thương tổn. Từ đó về sau, Vân đệ liền bắt đầu chịu khó học hành, giúp đỡ trầm và triều thần chu toàn, giúp trầm diệt trừ trở ngại, giúp trầm leo lên ngôi vị hoàng đế. Trầm nghĩ, có lẽ trên đời này, người duy nhất thật lòng với trầm chính là Vân đệ.”

Thế nhưng, trầm đăng cơ chưa đến năm năm, liền nhận được tin tức Tề Vương Ý Vân có ý đồ mưu phản. Trầm hạ lệnh giam đệ ấy vào địa lao, nghiêm trị không tha, trầm hỏi vì sao đệ ấy muốn mưu phản, đệ ấy lại nói bệ hạ đã không tin thần, thần cũng không có gì để giải thích.

Trẫm rất giận, giận đệ ấy bất trung với trẫm, càng giận đệ ấy không giải thích gì, đó là khinh thường trẫm...

“Trẫm chưa bao giờ muốn đệ ấy chết.” Giọng nói của hần mang theo bi thương, lại thêm phần hối hận: “Vì sao đệ ấy thù chết, cũng không muốn giải thích với trẫm chứ...”

“Bệ hạ...” Đi theo Yến Tuần thời gian dài như vậy, Dương Đĩnh chưa bao giờ thấy hần than thở như thế. Yến Tuần là đế vương, từ trước đến nay sấm rền gió cuốn, người bên cạnh nhìn vào thậm chí còn nói hần có phần tàn bạo.

Thế nhưng y biết, hần cũng chỉ là một người bình thường.

Giống như quãng thời gian họ mới quen biết, hần đơn thuần như một đứa trẻ, hỉ nộ ai nhạc đều hiện trên mặt.

“Thần sẽ vĩnh viễn trung thành với bệ hạ.” Y muốn cam kết một lời với người trước mắt: “Thần sẽ bảo vệ bệ hạ, bảo vệ giang sơn Đại Khánh.”

“Dực Diêu...” Yến Tuần hơi giật mình, đổi là bình thường, người khác nói vậy, hần chỉ cho là lời a dua nịnh hót. Nhưng về mặt Dương Đĩnh kiên định thế kia, ánh mắt y trong suốt thấy đáy, không mang theo chút vẩn đục nào. Trong nháy mắt đó, Yến Tuần cảm thấy lồng ngực mình tràn ngập một thứ tình cảm, hần thậm chí muốn ôm lấy người trước mặt mà khóc lớn.

Từ đó về sau hần không kiềm được quan tâm đến Dương Đĩnh, để ý đến y, muốn mang những gì tốt nhất đến cho y, ngay cả mọi người muốn hần giết Dương Đĩnh để diệt trừ hậu hoạn, hần vẫn giữ y lại. Hần đã mất đi Vân đệ, không muốn mất thêm Dực Diêu nữa.

Nhưng sau vụ việc bức vua thoái vị ở Cửu Tiêu Điện, Dương Đĩnh tỏ ra cung kính với hần, hần còn cảm giác được sự chống cự của y.

Dực Diêu... rốt cuộc người đang tránh né điều gì?

“Thần không dám.”

“Dực Diêu.” Yến tuần cười khổ nói: “Có phải trẫm đối với người chưa đủ tốt?”

“Bệ hạ, ta...” Lời còn chưa dứt, Dương Đĩnh đã cảm thấy mình được bọc bởi một cái ôm dịu dàng: “Bệ hạ...”

“Suyt, đừng nói gì.” Yến Tuần khẽ nói bên tai y: “Để trẫm ôm một lát.”

Nghe thấy Yến Tuần nói vậy, Dương Đĩnh im lặng. Y nghe thấy Yến Tuần thở thật dài một tiếng, trong lòng dao động, liền ôm lại Yến Tuần, khẽ vỗ nhẹ lên lưng hần, y cảm thấy đối phương hơi ngẩn ra, nhưng lập tức buông lỏng ra.

Mãi đến khi tay của Yến Tuần từ vạt áo đưa vào, vuốt ve qua lại sau lưng y, y liền ngừng động tác, nhắm mắt lại, mặc cho đối phương đỡ mình nằm xuống, hôn lên đôi môi.

Y nghĩ, có lẽ đây chính là sự ăn ý giữa bọn họ, không cần nói gì nhiều, cũng không cần làm gì nhiều, một ánh mắt, một tiếng thở dài, là họ có thể hiểu được đối phương đang nghĩ gì.

Những người lưỡng tình tương duyệt đều theo đuổi thần giao cách cảm, y và Yến Tuần đã là như thế rồi.

Đột nhiên môi nhói đau, y mở mắt ra, sắc mặt Yến Tuần hơi tức giận.

“Dực Diêu, người không tập trung.” Hơi thở giữa răng môi Yến Tuần phả vào da Dương Đĩnh, thân thể y cứng đờ, cảm giác cả người tê dại.

Yến Tuần chuyển sang bên tai y, khẽ cắn vành tai.

“Đừng nhắm mắt, nhìn trẫm.”

Ngữ điệu buông thả, khiến trong lòng Dương Đĩnh nháy mắt mềm xuống. Y mở mắt ra, Yến Tuần đang nhìn mình, trong đôi mắt tràn đầy yêu thương và dịu dàng, nhưng vì động tình mà hơi ửng đỏ.

“Dực Diêu...” Hần cười nói với y: “Trẫm thích người.”

Mấy chữ này, giống như một luồng nhiệt, khiến cả người Dương Đình nóng lên. Y không kìm được vuốt ve gò má Yến Tuần, hôn lên khóe môi hắn, nhẹ nhàng mút lấy vành môi. Nhưng Yến Tuần lại cạy răng y ra, móc lấy đầu lưỡi, cùng nhau quấn quýt.

Dương Đình hơi buồn cười, người này, sao vẫn luôn bá đạo như thế chứ...

Y còn nhớ những ngày tháng ở núi Côn Lôn, khi đó y không biết thân phận của Yến Tuần, giữa họ không phân chia quân thần. Yến Tuần bị thương, không thể ra ngoài, y sợ hắn buồn chán, mỗi ngày liền kể cho hắn nghe về chuyện thú vị mới mẻ trong núi. Nhưng chuyện ở sơn dã, đêm tới đêm lui cũng chỉ có vài mẫu, dần dần, Yến Tuần không nhin được, ngang ngược nói: “Nơi rừng hoang núi thẳm này có gì mà vui.”

Đợi chân ta khỏi, người theo ta về Ninh An!

Y khi đó, nghe xong lời đó không tức giận, ngược lại còn có chút vui vẻ, từ lúc lên Côn Lôn học nghệ, y chỉ sống có một mình, tuy rằng tự do tự tại, nhưng dấu sao cũng cô độc lẻ loi. Y nghĩ, theo A Tuần xuống núi cũng rất tốt.

Nếu người là thư hương môn đệ, ta sẽ ở bên cạnh người là một thư đồng; nếu người là thương gia tài khách, ta sẽ ở cạnh người làm một tiên sinh sổ sách.

Thế nhưng y không thể ngờ nổi, A Tuần lại là thiên tử Đại Khánh.

Phụ thân từng nói cho y biết, Yến Tuần từng giết trung lương Dương gia, hôm nay người Dương gia họ làm quan trong triều, chỉ là để giấu tài, một ngày kia sẽ tự tay giết tên bạo quân ấy.

Có lẽ đây là ý trời, để y cứu Yến Tuần, y đã được định trước là phải dây dưa không dứt với người kia.

Thế nhưng y không hề muốn hại Yến Tuần, cũng không muốn làm một đứa con bất hiếu. Vì vậy y liền rời đi, lại bị Yến Tuần tìm được.

“Dực Diêu.” Người kia luôn gọi tên y dịu dàng như thế: “Đừng đi.”

Ở lại bên cạnh trăm, trăm cần người.

“... Thần tuân chỉ.”

Chỉ một câu thỉnh cầu ấy, một chữ “cần”, y liền không đành lòng.

Gần vua như gần hổ, quân vương bản thất đa nghi. Y cẩn thận dè dặt, nỗ lực làm việc, y sợ Yến Tuần không tín nhiệm.

Nhưng mọi chuyện không thể dự đoán, Dương Triêm vừa tạo phản, y cũng bị chụp cái mũ nghịch tặc. Y đã chuẩn bị sẵn cho cái chết, Yến Tuần lại giữ y lại, còn cho y tòng quân nhập ngũ, chinh chiến sa trường.

Ý nghĩ của đế vương không thể phỏng đoán xằng bậy, y liền tận chức tận trách, vì Yến Tuần mà mở mang cương thổ.

Cho đến một hôm trở lại chốn cũ, hai người họ tới suối nước nóng phía sau núi Côn Lôn. Dương Đình lớn lên ở Côn Lôn, thấy cảnh vật quen thuộc, trong lòng không khỏi vui mừng, được Yến Tuần cho phép, liền cỡi y phục, nhảy xuống nước.

Quả nhiên vẫn là trong núi tự tại.

Nếu như... nếu như không xảy ra chuyện đó.

Hắn không biết Yến Tuần xuống nước lúc nào, lúc nào thì đến sau lưng y, đợi y lấy lại tinh thần, đã cùng đối phương răng môi quấn quýt.

Từ đó về sau không còn đường cứu vãn, y và Yến Tuần có một mối quan hệ khó có thể mở miệng.

Không phải y chưa từng nghĩ đến chuyện chạy trốn, nhưng chạy trốn thì có ích lợi gì? Người kia rồi cũng tìm được y, chỉ cần vừa thấy mặt hắn, nghe thấy giọng hắn, bản thân liền không nổi.

Rất nhiều người nói Dương tướng quân sát phạt quyết đoán không biết do dự, là một nam nhi nhiệt huyết, cũng có rất nhiều người nói Dương Đĩnh bán mạng cho kẻ thù giết cha, là một tiểu nhân tham sống sợ chết. Nhưng không biết, y chỉ là giao hết tình cảm của mình cho người trước mắt.

Càng như vậy, lại càng sợ, y sợ người khác biết việc này sẽ phá hủy thanh danh một đời Yến Tuần, lại sợ bản thân xa lánh, Yến Tuần sẽ không tin mình nữa.

Tình yêu, giống như thuốc phiện, chuyện gió mây, cũng chỉ là uống rượu độc giải khát. Triền miên ve vuốt, vành tai chạm tóc mai, dù là bị đối phương điên cuồng xâm chiếm, y cũng vui vẻ chịu đựng.

“Dục Diêu.” Yến Tuần gọi tên Dương Đĩnh, đưa tay vén lọn tóc của y, chỉ có những thời điểm thế này hắn mới cảm thấy Dục Diêu của hắn thuộc về mình: “Gọi trẫm là A Tuần.”

Gọi trẫm là A Tuần được không?

“... A Tuần.”

“Dục Diêu, trẫm thích người.”

Mấy chữ này tựa hồ khắc vào tim Dương Đĩnh, khiến khóe mắt y ngấn lệ. Y ôm lại Yến Tuần, dùng mọi thứ của bản thân dung nạp hắn, tiếp nhận hắn.

Y nghĩ, coi như vì câu nói ấy, cuộc đời này của y, đều sẽ không rời bỏ người này.

Chỉ cần có những lời nói đó, dù phải chết vì hắn, cũng không nề hà.

Tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.*

(*Xuất phát từ Kinh Thi, đại ý bất kể sinh tử hợp tan chúng ta đều ở bên nhau, đó chính là ước định chúng ta đã nói lúc trước.)

Phía chân trời dần trắng, áng mây tụ tập cuối trời như nhuộm máu, ánh lên màu đỏ nhàn nhạt.

Dương Đĩnh khê đứng dậy, lại bị Yến Tuần kéo trở về. Đối phương không nói gì, chỉ nhắm mắt tựa vào cổ y.

...Người cũng có mặt trẻ con nhỉ...

Bất đắc dĩ thở dài, Dương Đĩnh vén tóc mai của Yến Tuần ra sau tai.

Y nhìn gương mặt ngủ yên của Yến Tuần, trong lòng âm thầm lập thệ.

A Tuần, bất kể người có tin ta hay không, bất kể mai này chúng ta sẽ đi tới đâu, ta đều sẽ canh giữ bên cạnh người. Nếu phía trước tràn ngập gian nan hiểm trở, ta sẽ một mình gánh chịu.

Cuộc đời này chỉ có lòng thành, để báo quân ân.

40. Chương 40: Hạo Hoàng Thiên – Quyết Định

Lần này ra khỏi đường luân hồi, Hạo Hoàng hoàn toàn mất hết vẻ hăng hái lúc trước, cả người y như một cây cà sương táp. Vấn Cốt đi theo sau hắn, sắc mặt cũng cực kỳ khó nhìn, âm u như bầu trời sấm vang chớp giạt, tối tăm mù mịt.

Hắc Vô Thường vẫn không có biểu cảm gì như trước, lúc đưa hai người họ tới cửa địa phủ, dặn dò vài câu nhạt nhẽo, liền rời đi.

Cả đường không nói gì, không biết mở miệng từ đâu.

Đến Thiên Nhai Hải Giác, Tô Cửu Gia vừa nhìn mặt hai đứa trẻ, trong lòng cũng đoán được đại khái, cười ha ha nói: “Hai thằng nhãi con các ngươi về rồi à?”

Sao, đường luân hồi vui chứ?

“Vui, đương nhiên là vui.” Trong lòng Hạo Hoàng tức giận, giọng điệu nói chuyện với Tô Cửu Gia cũng không được khách sáo: “Tiết mục Thiên Tôn đại nhân đặc biệt sắp xếp, thật khiến người ta tận hưởng.”

“Đa tạ đại thái tử quá khen.” Tô Cửu Gia biết Hạo Hoàng giận, ngược lại cũng thuận theo lời hắn nói. Hạ Lan đang cầm cờ tới, thấy tình thế này, trong lòng hiểu rõ, liền nhẹ nhàng nói: “Đại thái tử và Long thái tử vừa trở về, hẳn là mệt rồi, chi bằng nghỉ ngơi một lát ở Thiên Nhai Hải Giác.”

Ta nghe nói Long thái tử hiểu khá sâu về âm luật, Hạ Lan bắt tài, mấy hôm trước có viết một khúc nhạc, xin Long thái tử chỉ điểm một chút.

Vấn Cốt sững sốt, đáp một tiếng, liền theo Hạ Lan tới thư phòng.

Chính đường chỉ còn lại Hạo Hoàng và Tô Cửu Gia.

Liếc nhìn đại thái tử mặt mày khó chịu, Cửu Gia bắt đắc dĩ cười cười, đưa tay nói: “Xin đại thái tử sang đây ngồi đánh với bản tôn mấy ván cờ.”

Hạo Hoàng lại trừng mắt nhìn y, không hề động đậy.

Cửu Gia lắc đầu: “Ồi, đại thái tử lớn rồi, tính khí cũng ngày càng khó, ngay cả ông cậu như ta cũng không mời nổi.”

Nói đến mức này, Hạo Hoàng cũng không tiện đứng tiếp, đi tới ngồi xuống đối diện Cửu Gia.

Cờ đen đi trước, hạ cờ không tiếng động. Quân cờ vân tử đặt xuống bàn cờ bạch ngọc, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, rất đẹp. Đáng tiếc tâm tư Hạo Hoàng không tĩnh, không bao lâu đã thua. Tô Cửu vừa thu cờ, vừa than thở: “Điều nói quân cờ như người, sai một nước, là thua toàn diện.”

Tâm tư người không để ở nơi này, sai đâu chỉ một nước.

“Cậu!” Hạo Hoàng rớt cuộc không nhận được nữa, lớn tiếng nói: “Cậu đã sớm biết hoàng đế và tướng quân nhân gian là Ngọc Kỳ Lân và Xà Yêu chuyển thế, ngài cố tình để cháu và Vấn Cốt gặp được đúng không?”

“Đúng thì sao?” Tô Cửu nói: “Bản tôn từng nói, nếu hai người thật lòng yêu nhau, bản tôn nhất định sẽ giúp các người.”

Trong mệnh cách của người, vốn không có tình duyên cùng Vấn Cốt, cho các người đến đường luân hồi xem, cũng chỉ là để các người được nhìn tình yêu thực sự là thứ gì, dù sao tiên giới luôn lạnh lẽo, nơi đó có chân tình gì chứ.

“Chân tình?” Hạo Hoàng thấy buồn cười: “Sợ là cậu chỉ muốn cho cháu biết trái với thiên quy sẽ gặp báo ứng gì thôi!”

Lẽ nào cháu với Vấn Cốt, cũng giống như Ngọc Kỳ Lân và Xà Yêu, chịu khổ đau luân hồi, đời đời kiếp kiếp không được gần nhau sao?!!

Thấy Hạo Hoàng kích động như thế, Cửu Gia lại bình tĩnh: “Trái với thiên quy hậu quả ra sao, đại thái tử rất rõ ràng không phải sao?”

Thần tiên tiên giới, luôn khinh thường hai chữ “tình ái”, tự cho là bỏ thất tình lục dục khỏi đầu môi là cao cao tại thượng, dù là có tình, cũng phải bị họ chặt đứt thành vô tình. Nếu cố tình gần nhau, thì phải trải qua ngàn vạn đau khổ, sợ là nỗi đau khoan tim cũng không bằng.

“Người kích động như thế, lẽ nào không phải là sợ sao?”

“Cháu...” Bị Tô Cửu Gia nói vậy, Hạo Hoàng nhất thời chột dạ đứng lên, tiếng gào khóc tê tâm liệt phế, phàm nhân chạy trốn tứ phía, còn có ánh lửa ngút trời. Tuy rằng Hạo Hoàng từ nhỏ lớn lên ở Thiên Nhai Hải Giác, không được Thiên Đế Thiên Hậu cưng chiều, nhưng cũng chưa từng chịu chút ảm ức nào.

Tô Cửu tất nhiên biết bản tính nóng nảy của hắn.

“Thằng nhãi ngươi khi còn nhỏ có lúc ngã vỡ đầu cũng phải tui thân nửa ngày, nếu muốn ở bên Vắn Cốt, ngươi phải trải qua thiên lôi xuyên tim, địa hỏa thiêu đốt, mới có thể có được cơ hội thay đổi mệnh cách của các ngươi, ngươi có chịu được không?”

Một trăm đạo thiên lôi địa hỏa, đánh vào người ngươi, ngươi có chịu được không?!!

“Cháu... cháu đương nhiên là chịu được! Đương nhiên là được...” Hạo Hoàng lẩm bẩm, dường như làm vậy có thể khiến mình có khí phách hơn. Nhưng hắn không biết mỗi một tiếng này dừng lại trong lòng người thương, lại là mỗi lần đau đớn. Vắn Cốt đứng sau bình phong, nhìn vẻ mặt đần độn của Hạo Hoàng, chỉ cảm thấy máu thịt lạnh mất phân nửa.

Hạ Lan đứng phía sau y, vừa rồi họ tới thư phòng xem xong nhạc phổ, liền quay trở ra. Nghe thấy Hạo Hoàng và Cửu Gia nói chuyện, Vắn Cốt liền dừng lại phía sau tấm bình phong, muốn nghe cho rõ.

“Long thái tử, vẫn ổn chứ?”

Vắn Cốt không nói, chỉ nhàn nhạt đáp câu “không có gì”.

“Tiểu tiên... tiểu tiên còn có việc, cáo từ trước.”

Không đợi Hạ Lan ngăn cản, Vắn Cốt liền làm phép rời đi. Hạo Hoàng thoáng nhìn một đóa mây trắng chợt bay ra từ cửa sổ, trong lòng cả kinh: “Vắn Cốt!”

Mọi người đều nói tình do tâm sinh, vậy thì ta động lòng từ khi nào, khi nào thì sinh tình?

Sợ là nước Tây Hải quá lạnh, cho nên có một chút tình ý ấm áp đó, đã khiến trong lòng nóng lên.

Đạo chơi bên ngoài, tầng tầng mây trắng dưới chân che khuất thăng trầm của nhân thế, những cũng che đi trái tim Vắn Cốt, rốt cuộc chúng ta như vậy được coi là gì?

Hắn vì ta mà từ hôn, ta vì hắn mà rời nhà. Hắn tốt với ta ta nhớ kỹ, ta vừa mở rộng cửa lòng, lại nghĩ mọi chuyện quá giản đơn.

Nếu là ái nhân, thường đều chỉ có thể đồng cam, nhưng không thể cộng khổ. Ta lần này, buồn cười biết bao nhiêu...

Hạ quyết tâm, Vắn Cốt ngẩng đầu lên, nhìn về phía đài di động có thể lơ lửng thấy được ở phía tây, đứng dậy bay đi.

Hạo Hoàng lật tung cả Tây Hải, cũng không tìm được Vắn Cốt, lập tức nóng nảy. Giữa đường lại bị Thiên Xu Tinh Quân tóm được, chưa nói đến việc áp giải về thiên giới, còn bị nhốt trong Tổ Nguyên Cung. Không có lệnh của Thiên Đế, không ai được thả hắn ra ngoài. Mấy ngày nay hắn ăn không ngon ngủ không yên, muốn tìm Vắn Cốt mà không có cách nào, đành phải ngày ngày nổi giận trong cung.”

“Đã là ngày thứ bảy rồi, vẫn không có tin tức của Vắn Cốt... Ôi...”

Hạo Nguyệt vừa vào Tổ Nguyên Cung, đã nhìn thấy đại ca của mình mặt mày sứt ruột đi qua đi lại trong điện, liền cười ghẹo hắn: “Không ngờ hoàng huynh cũng có lúc bất an như thế.”

“Cuối cùng đệ cũng tới!” Kéo Hạo Nguyệt sang một bên, Hạo Hoàng nói: “Vắn Cốt có tin tức chưa?”

Hạo Nguyệt cười cười, nói tin tức thì có, nhưng mà có tốt có xấu, hoàng huynh muốn nghe cái nào trước?

Hạo Hoàng nóng nảy: “Thằng nhóc này, bây giờ đệ còn thừa nước đục thả câu với ta, nói mau!”

“Rồi rồi.” Hạo Nguyệt thở dài: “Long thái tử Tây Hải đang ở thiên giới, bình an vô sự.”

“Vắn Cốt ở thiên giới?!” Hạo Hoàng sững sốt, lập tức lại cười lên, y ở thiên giới, không có việc gì là tốt rồi.

“Bây giờ bình an vô sự, nhưng ngày mai thì khó nói.”

Long thái tử tự mình đến địa bàn của Hiên Viên đại đế, chịu đòn nhận tội, cũng hứa hẹn với Hiên Viên đại đế, chỉ cần Hiên Viên đại đế không truy cứu con dân Tây Hải, không truy cứu đại thái tử huynh, thì huynh ấy sẽ tự nguyện rút long cân, cạo long lân, đánh tan tiên cốt.”

“Cái gì?!!”

41. Chương 41: Hạo Hoàng Thiên – Long Tử

Long tử có tiên thân, ba kỳ pháp, một là long cân, hai là long lân, ba là long cốt. Chỉ cần mất ba thứ này, Long tử cũng giống như măng xà. Mà muốn loại trừ ba thứ này, còn phải vào ngày nhật thực, lúc thiên địa không có ánh sáng, phong ấn pháp lực Long tử, thêm một khắc thì thừa, bớt một khắc thì thiếu.

Ngày tru tiên, trên tru tiên đài mây đen che kín, gió lớn ào ào thổi hào quang lập lòe bốn phía. Một chuyện lớn như việc Long thái tử Tây Hải loại trừ tiên thân, tất nhiên là kinh động đến các cung trên thiên giới. Chúng tiên tiếc nuối Vắn Cốt tiên linh còn thấp, tài đức vẹn toàn, lại phải chịu kiếp nạn này, nhưng lại hiềm đây là việc nhà của Thiên Đế, không tiện nhúng tay, chỉ có thể thương cảm.

“Long thái tử Tây Hải coi thường thiên quy, nhiễu loạn yên bình thiên giới, chiếu theo thiên pháp, phải rút bỏ long cân, loại trừ long lân, khử đi tiên tịch.” Giọng nói của Hiên Viên đại đế vang vọng trên tru tiên đài. Vắn Cốt quỳ ở đó, trong lòng yên ả, nhắm mắt không nghe. Mãi đến khi Hiên Viên hỏi ý, đã biết sai chưa, trong lòng ý mới động dậy.

Biết sai?

Ta sai ở đâu?

Sai là ta gặp gỡ Hạo Hoàng, hay là Hạo Hoàng gặp gỡ ta? Hay là sai ở thời điểm chúng ta gặp nhau, hoặc là vốn không nên gặp gỡ?

Chỉ là một thoáng kinh hồng*, hần liền ái mộ ta, mà sau khi ta thất lòng với hần, lại phát hiện cái gọi là thích, chẳng qua là một bộ da xinh đẹp, và khác với người bình thường trong miệng hần mà thôi. Hần vẫn không nỡ bỏ ngôi vị thái tử, vẫn không nỡ bỏ một thân tiên cốt...

(*Kinh hồng: giạt mình khi hồng nhan bay lên, ví với dáng điệu thướt tha uyển chuyển của người con gái đẹp.)

“Tiểu tiên biết sai.”

Sai ở chỗ cuối cùng ta vẫn cứ động lòng.

Công tử nho nhã hứa hẹn với ta dưới ánh pháo hoa rực rỡ, thi thoảng bướng bỉnh tùy hứng, nhưng trong lúc lơ đãng lại bộc lộ sự tinh tế dịu dàng, bao bọc lấy ta, hòa tan ta.

Thôi bỏ đi, chỉ cần Tây Hải vô sự, hần vô sự, là đủ rồi.

Thấy Vắn Cốt nhận tội, Hiên Viên đại đế khẽ hừ một tiếng, luận về tiên pháp hay chiến công, sợ là Thiên Đế cũng không bằng lão. Ngay cả Thiên Đế cũng phải nhường lão ba phần, lại để cho tiểu Long tử Tây Hải này trêu đùa làm mất hết thể diện, ngay cả con gái lão cũng không còn mặt mũi nào đi gặp chúng tiên. Hôm nay lão cho tiên giả thiên giới được chứng kiến, chọc giận Hiên Viên đại đế lão sẽ có hậu quả gì!

Lúc này mặt trời đã bị che khuất một nửa, Hiên Viên thấy nhật thực đã bắt đầu liền hô lên: “Bắt đầu hành hình!”

Lời này vừa ra, sát tướng đứng trên tru tiên đài bắt đầu bày trận phong ấn tiên pháp của Vắn Cốt, cứ thế, nỗi đau rút gân lóc vẩy sống không bằng chết. Vắn Cốt chỉ cảm thấy một ngọn lửa từ trong thân thể bốc lên, như muốn thiêu cháy lục phủ ngũ tạng y, mồ hôi túa ra từ thái dương y chảy xuống, y chỉ có thể nhắm mắt cắn răng, chịu đau đớn nhiều hơn nữa.

Đột nhiên một đường sét đánh xuống bên cạnh Vắn Cốt, trong nháy mắt phá vỡ pháp trận. Trong hào quang tỏa ra bốn phía chỉ thấy một con cự long màu vàng bay xuống, rống to một tiếng, một tầng lửa bao quanh nó và Vắn Cốt.

Chúng tiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ, Vắn Cốt lại càng kinh ngạc lẫn mờ mịt. Chỉ thấy cự long phát ra một tiếng gầm thét đinh tai nhức óc, tiếng động kia hần là phá vỡ ngọc thạch trên tru tiên đài.

Con rồng dùng cơ thể uốn quanh người Vắn Cốt, lửa cháy hừng hực chiếu sáng toàn bộ thiên giới. Đôi mắt rồng nhìn Vắn Cốt, Vắn Cốt cảm thấy ánh mắt kia hết sức quen thuộc, không khỏi sửng sốt.

... Hạo Hoàng?!!

“Hạo Hoàng!”

Cự long nghe thấy hai chữ ấy, trong mắt càng thêm thâm tình, nó mở miệng: “Vắn Cốt, ngươi không cần ta nữa, thì ta sẽ đi tìm ngươi.”

Bản thái tử thích ngươi như thế, làm sao nỡ để ngươi chịu nỗi đau rút gân lóc vẩy, cho nên bản thái tử đến cứu ngươi!”

“Là tù ngục! Là tù ngục!!”

“Tù ngục?!!”

“Ra là tù ngục!”

Chúng tiên không thể đến gần thiên hỏa, chỉ có thể nóng nảy giậm chân. Hiên Viên đại đế nhìn lửa cháy bùng bùng, cũng sợ đến mức không động đậy, đại thái tử vậy mà lại lộ chân thân, còn dẫn cả thiên hỏa tới!!

“Mau đi tìm Thiên Đế!!”

“Hiên Viên đại đế không cần tốn công.” Hạo Hoàng vẫy vẫy đuôi mình, nói: “Không phải ngươi cảm thấy bản thái tử tử hôn, khiến ngươi mất hết mặt mũi sao?”

Hôm nay ta đã hiển lộ chân thân, dẫn thiên hỏa tới, nếu ngươi không muốn hại Vắn Cốt bằng được, bản thái tử cũng không sợ thiên hỏa thiêu thân, thiêu luôn cả ngươi!

Lời này cực kỳ chọc giận Hiên Viên đại đế: “Tên nghiệt tử, dám dẫn thiên hỏa tới!”

“Dẫn tới thì sao?”

“Thái tử diện hạ, giờ không phải là lúc trẻ con!” Vắn Cốt có phần cấp thiết: “Thiên Hỏa sẽ tiêu cháy tiên thân của ngươi!”

“Thiêu chết thì thiêu chết!” Thấy Vắn Cốt nôn nóng như vậy, Hạo Hoàng lại cười: “Vắn Cốt này, có phải bây giờ ngươi cảm thấy bản thái tử rất ngầu đúng không?”

Hôm ấy ngươi bỏ đi, nhất định là cho rằng ta sợ thiên kiếp, nên mới do dự không quyết đúng không?

Thực ra... thực ra ta chỉ sợ là ngươi sợ...

Cho nên ngươi đi rồi, ta vô cùng lo lắng, ta cho rằng ngươi không cần ta nữa.

“Nhưng hôm nay xem ra, ngươi nhất định là thích ta.” Hạo Hoàng cười ha hả: “Đã vậy, sao ta còn có thể để cho họ bắt nạt ngươi?”

Ta cô đơn nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới tìm được một người cảm mến, làm sao buông tay cho được?

“Hạo Hoàng...”

Nghe được những lời thật lòng của Hạo Hoàng, Vắn Cốt nhất thời không nói gì, trong mắt y, đại thái tử thiên giới cao cao tại thượng này vẫn là một lãng tử bất cần đời. Dù y động lòng với hấn, y vẫn coi Hạo Hoàng là một người bạc tình. Nhưng quên mất rằng con người này không phải trời sinh bạc tình, trong xương cốt hấn là một bầu nhiệt huyết.

Đó là chân tình khó có được nhất trên Cửu Trọng Thiên.

Tìm được người thật lòng, cuộc đời này không hối hận.

Đã như vậy, thì ta sẽ ở bên ngươi.

Hạo Hoàng cảm thấy toàn thân sắp cháy rụi, hôm nay hấn nghe nói Hiên Viên đại đế muốn trừng phạt Vắn Cốt, liền bảo Hạo Nguyệt lên tới chỗ Chúc Dung trộm một mối thiên hỏa. Thiên hỏa có thể thiêu cháy vạn

vật tam giới, tất nhiên là cả tiên giả cũng phải e sợ. Có điều hần vốn là hỏa long tù ngục biến thành, thể là hần liền dẫn thiên hỏa lên người, đốt cổng Tổ Nguyên Cung, chạy tới tru tiên đài.

Hần biết như thế sẽ thiêu cháy một thân tiên cốt của mình, nhưng vẫn làm vậy. Chỉ cần chịu đến khi nhật thực kết thúc, họ sẽ không thể làm hại Vãn Cốt nữa!

Nếu ngay cả người mình thích cũng không bảo vệ được, ta còn có thể làm đại thái tử giày vò thiên giới không được yên bình được sao?

“Vãn Cốt... bản thái tử... ta có phải rất lạnh trí dũng cảm không...” Thiên hỏa thiêu đốt khiến toàn thân đau đớn, Hạo Hoàng cảm thấy tiên pháp của mình biến mất từng chút một. Gắng sức ngẩng đầu, thấy vẻ mặt lo âu của Vãn Cốt, liền gắng gượng cười lên, nói: “Gắng thêm một chút nữa... Nhật thực... sắp xong rồi...”

Ngoan, ở bên cạnh ta đừng động đây, đừng gần quá, cũng đừng xa quá, đừng để thiên hỏa làm ngươi bị thương...

Hạo Hoàng nhắm mắt lại, dặn dò từng thứ một, thiên hỏa đã thiêu đến ngực hần, khiến hần không thở nổi.

Đột nhiên, một luồng khí mát lạnh uốn lượn thấm vào thân thể hần, những vết phỏng trên người cũng dần dần biến mất. Hần hơi hé mắt ra, từ khe hở nhìn thấy Vãn Cốt – đó là một con rồng màu vàng, trên người lại tỏa ra ánh sáng xanh lam, quán quanh thân thể hần, cố gắng dùng bản thân dập tắt thiên hỏa trên người hần.

Vãn Cốt, ngươi!!!

“Hạo Hoàng, ta thích ngươi.”

Giọng nói của Vãn Cốt vẫn lạnh lùng trong trẻo như thế, giờ khắc này Hạo Hoàng nghe vào, lại thâm tình biết bao nhiêu.

“Nếu không thể đồng cam, vậy thì cộng khổ cũng được.”

Cứ thiêu luôn cả một thân tiên cốt của ta, để ta bầu bạn cùng ngươi.

Từ nay về sau ngươi sẽ không cô đơn lẻ bóng nữa, dù hóa thành tro tàn, cũng theo cùng một chỗ.

42. Chương 42: Hạo Hoàng Thiên – Vĩ Thanh

Thế gian có nói: Thiên Đế có chín người con, đại thái tử là tù ngục Hoàng Long hóa thân thành, tướng mạo đẹp đẽ, am hiểu âm luật, quả thực là ăn chơi trác táng thành tính, khiến cho Cửu Trọng Thiên không được yên bình.

Ngày đó thiên cầu ăn mất trời, lại nhìn thấy ánh lửa ngút trời, nhân gian đồn đại: Là đại thái tử quyết định trời quá tối, liền lật đổ đài lửa của Hỏa Thần Chúc Dung, đốt một nửa Nam Thiên Môn. Sau đó Thiên Đế giận dữ, nhốt đại thái tử ở nơi hai tầng trời bằng hỏa, cả đời không được liệt vào hàng tiên ban.

“Bản thái tử đáng sợ vậy sao?” Một công tử áo trắng ước chừng hơn hai mươi tuổi đi trên đường, hần vừa nghe xong câu chuyện “Đại thái tử thiên giới đại náo thiên đình” của người kể chuyện, luôn cảm thấy trong lòng khó chịu, bản thái tử tuy tính tình hơi không tốt một chút, nhưng đâu có胆 như thế! Chúc Dung có tiếng tính tình nóng nảy, ta không dám lật đài lửa của hần đâu!

Bản thái tử rất thông minh, đúng không Vãn Cốt!

Công tử áo xanh đi bên cạnh hần cười đáp tiếng đúng vậy: “Dù sao lúc đại thái tử cứu tại hạ, còn biết thiên hỏa thiêu thân. Tại hạ thấy trong tam giới, không có ai thông minh hơn đại thái tử.”

“Ngươi chỉ biết lấy chuyện ấy ra để trêu chọc ta!”

Nếu không phải bản thái tử đi săn giữa đường gặp được vị thái tử nước láng giềng vào triều là người, thì cái mạng nhỏ của người đã mất từ lâu rồi.

“Phải phải, tại hạ nhờ phúc của thái tử điện hạ.” Biết tính tình Hạo Hoàng, Vãn Cốt liền khen hần mấy câu.

Năm đó Hạo Hoàng dẫn thiên hỏa tới ngăn cản Hiên Viên đại đế trừng phạt Vãn Cốt, thiếu chút nữa thiêu hủy tiên thân, còn Vãn Cốt hiện nguyên hình, dùng pháp lực toàn thân che chở cho thân thể Hạo Hoàng. Việc âm ỉ này khiến toàn bộ thiên giới hoảng sợ, ngay cả Tây Thiên cũng phái Phật tử tới hỗ trợ. Đáng tiếc lửa lớn vẫn thiêu hủy tiên thân của Vãn Cốt và Hạo Hoàng, ngay cả ba hồn sáu phách cũng bị tan ra. May mà Thiên Tôn Ti Mật và Xích Diễm Thần Quân đến đúng lúc, Tô Cửu dùng khí cực hàn trấn áp thiên hỏa, còn Dùng Diệc dùng tâm tỏa khóa ba hồn sáu phách của Hạo Hoàng và Vãn Cốt lại.

Hạo Hoàng và Vãn Cốt chết, trong lòng Tô Cửu đau buồn khôn nguôi. Chạy tới Lăng Tiêu Bảo Điện khóc lóc, Thiên Đế Thiên Hậu mất con, vốn đang đau lòng, liền trút toàn bộ cảm hận lên Hiên Viên, Hiên Viên Đại Đế càng lâm vào thế bí. Cuối cùng đành phải bằng lòng không truy cứu chuyện này nữa.

Về phần sau đó, Xích Diễm Thần Quân giao ba hồn sáu phách của Hạo Hoàng và Vãn Cốt cho Hắc Vô Thường, nhờ hắn đưa hai người này vào đường luân hồi.

... Bản thái tử nói cho người biết, đây là vấn đề bản thái tử và cậu đã bố trí sẵn.

“Cậu, sao cậu lại ngăn không cho cháu đuổi theo Vãn Cốt?”

“Đương nhiên là không thể đuổi theo, bây giờ người đuổi theo y, bản thân còn giúp các người thế nào được?”

Ngày ấy ở Thiên Nhai Hải Giác, Tô Cửu Gia đã nói cho Hạo Hoàng biết quyết định của mình. Vừa rồi y cố ý để Vãn Cốt nghe thấy họ nói chuyện, chính là muốn thử xem tiểu kim long có thật lòng với cháu mình không.

Bản tôn không giống đám thần tiên vô tình vô nghĩa kia, nếu hai người các người thật lòng yêu nhau, vậy thì bản tôn chắc chắn sẽ lo cho cháu ruột của mình!

Vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ với vai Hạo Hoàng, Tô Cửu Gia nói: “Chỉ có điều cách này vô cùng nguy hiểm, có thể phải bỏ đi tiên thân của người và Vãn Cốt, người có bằng lòng trở thành phạm nhân, trải qua nỗi khổ của sinh lão bệnh tử không?”

“Như thế đã tính là gì?”

Chỉ cần có thể ở bên Vãn Cốt, bảo cháu đầu thai làm con kiến cũng được!

“Tốt lắm!” Cửu Gia cười: “Ghé tai vào đây.”

Thế là sau khi Hạo Hoàng dẫn thiên hỏa tới, Thiên Tôn Ti Mật và Xích Diễm Thần Quân liền chạy tới, cho hần và Vãn Cốt vào luân hồi. Tuy rằng biến thành phạm nhân, nhưng lại không bị mất ký ức, đời này Hạo Hoàng là thái tử Đại Khánh, mà Vãn Cốt là vương tử nước láng giềng.

“Ôi, quả nhiên từ nhỏ đến lớn, chỉ có cậu là thương ta nhất.” Hạo Hoàng phe phẩy cây quạt trong tay: “Như thế này, vừa bảo vệ được Tây Hải, mà vẫn khiến hai chúng ta người có tình sẽ thành gia quyến.”

“Thiên Tôn đại nhân tâm địa thiện lương, lại giúp chúng ta chuyện lớn như vậy, thật sự phải cảm tạ ngài ấy.”

“Hôm nào xây mấy tòa miếu cho Thiên Tôn Ti Mật, để cho cậu ăn thêm chút hương hỏa của nhân gian.”

“Được.”

Hai người họ dựa vào nhau bên cầu, nhìn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời đêm.

“Vãn Cốt, lúc nào ta tới nước người cầu hôn nhé? Người làm thái tử phi của bản thái tử!”

“Hứ, vì sao không phải là người gả cho ta, làm thái tử phi của ta?”

“Ể, được thôi. Phu quân, thiếp giá sương hữu lễ*.”

(*Giá sương hữu lễ là câu của phụ nữ thời cổ đại nói khi gặp chồng.)

“Ha ha ha...”

Sau này đồng cam cộng khổ, không phụ khanh.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-yeu-luc>